

Độc Hành Thú

Contents

Độc Hành Thú	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	54
9. Chương 9	61
10. Chương 10	67
11. Chương 11	76
12. Chương 12	83
13. Chương 13	90
14. Chương 14	98
15. Chương 15	104
16. Chương 16	111
17. Chương 17	118
18. Chương 18	123
19. Chương 19	128
20. Chương 20	135
21. Chương 21: Kết Thúc	143
22. Chương 22: Phiên Ngoại	148
23. Chương 23: Phiên Ngoại	152
24. Chương 24: Phiên Ngoại	157
25. Chương 25: Phiên Ngoại	163
26. Chương 26: Phiên Ngoại	169

Độc Hành Thú

Giới thiệu

Editor: ShuThẻ loại: Hiện đại, tuần mỹ chung tình cường công x lạnh lùng biệt nữ thụ, ngược tâm, 1 x 1, HECouple: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hanh-thu>

1. Chương 1

“Mỗi lần tỉnh dậy, tôi đều khóc. Không phải bởi vì bị thương, mà là vì phải từ trong mộng đẹp trở lại sự thật. Phải vượt qua khoảng cách kia, không khóc, không thể nào qua được.”

Cả người tựa như đang chìm xuống biển sâu, đột nhiên bị cơn sóng thủy triều kinh động, Bách Tiệm Ly cố gắng hít một ngụm lớn không khí trong lành vào phổi, từ một mảnh tối đen trong giấc ngủ sâu không thấy đáy, mở hai mắt, đầu óc còn có chút hoảng hốt, không biết chính mình đang ở chỗ nào.

Màn trắng trần nhà trắng, mấy cái giường tầng nằm chen chúc, lọt vào trong tầm mắt là tấm poster siêu sao bóng đá cỡ lớn, sáu cái bàn học ghép lại một chỗ, bên trên xếp chồng sách vở cùng mấy thứ linh tinh... Tất cả đều rõ ràng, đây là phòng ngủ không hề rộng rãi trong ký túc xá.

Nhanh chóng thả lỏng tâm trí, bình tâm lại...

Bách Tiệm Ly từ trên giường ngồi dậy, giống như muốn đem tất cả độc tố trong ***g ngực đẩy ra ngoài, thật sâu thở ra một hơi, lấy tay đỡ lấy thái dương đang âm ỉ đau đớn...

Ngủ lâu như vậy sao?

Đầu ngón tay vô tình lướt qua gò má, có cảm giác ẩm ướt.

Bách Tiệm Ly dụi dụi khóe mắt, muốn nhớ lại mình rốt cuộc mơ cái gì, đến mức trong lòng tới bây giờ còn lưu lại ngập tràn cảm giác bị thương, nhưng mặc kệ hấn cố gắng hồi tưởng thế nào, đều là cảnh tượng hỗn độn, không có gì là thực, chỉ có cảm giác ưu thương nhàn nhạt trong tâm, là vô cùng rõ ràng.

Hấn ngẩng đầu, từ vị trí thuận tiện trên giường, nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ.

Rặng mây phía chân trời đã được nhuộm màu đỏ rực, cách đó không xa, những dãy tòa nhà dạy học kế tiếp nhau của Đại học N đắm chìm trong ánh nắng chiều, tạo nên một vẻ đẹp tĩnh lặng.

Tuy rằng đã ở Đại học N – trường Đại học duy nhất trong thành phố này học hơn nửa năm, nhưng hết thấy cảnh vật Bách Tiệm Ly nhìn thấy trước mắt này, đều vẫn cảm thấy xa lạ, giống như...

Giống như thân thể hấn tuy rằng sống ở nơi này, bình thản vô vị, máy móc đi lại, làm mọi việc tương tự người khác, nhưng tâm hấn lại hoàn toàn không ở đây.

Linh hồn cùng thân thể hấn như tách biệt nhau, luôn lơ lửng giữa không trung, thản nhiên nhìn mọi thứ không thuộc về hấn.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao cười đùa, đám nam sinh lớn giọng tạo thành một mảnh ồn ào, từ xa đi tới đây.

Bách Tiệm Ly xoay người, lần tìm kính mắt bên cạnh gối đầu, dùng vải mềm xoa xoa mắt kính, sửa sang lại mái tóc rối bời của mình, bắt đầu mặc quần áo xuống giường.

“Cười cái gì, đều tại tên tiểu tử cậu đá hỏng quả đó, mới để đám tăng trên thẳng... Còn cười nữa cẩn thận tôi phét cậu...”

“Cứu mạng a, Tà lão đại, đừng bóp cổ em, đau quá đi...”

Cùng với tiếng vui đùa âm ỉ, cửa bị đám nam sinh tinh lực dư thừa “Phanh” một tiếng đẩy toang ra.

Bách Tiệm Ly đang đứng mặc quần áo, nghe tiếng ngẩng đầu, thản nhiên liếc người đầu tiên lọt vào tầm mắt hấn.

Người nọ có khuôn mặt anh tuấn, tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đối diện ánh mắt xa cách dưới lớp thấu kính hơi mờ của hấn, lập tức giống như bị kim đâm một chút, chậm rãi thu liễm.

Tạ Ngôn buông tên bạn cùng phòng đang kẹp dưới nách ra, ánh mắt bén nhọn, bày thế sẵn sàng nghênh địch, mà mấy người đi theo bên cạnh, tựa hồ cũng nhận thấy bầu không khí đối địch giữa hai người, nhất thời im lặng.

Ký túc xá nam Đại học N, tòa nhà 6A tầng ba phòng hai, gồm sáu người cùng ở – Tạ Ngôn, Bách Tiệm Ly, Diêu Kim Long, Tiền Tiến, Trương Lợi Quân và Vương Anh.

Trừ bỏ Bách Tiệm Ly là người thành phố này, mấy người còn lại đều đến từ các huyện tỉnh phụ cận. Bọn họ đều là sinh viên năm nhất, khoa Quản lý công thương.

Mới thoát khỏi kỳ thi tuyển sinh tàn khốc như trong địa ngục, cơ hồ bị lột một tầng da, hiện tại thật vất vả từ cõi chết sống lại, khó tránh khỏi giống con ngựa hoang thoát cương, ở chốn đại học yên vui này tung mở bốn vó, tận tình cuồng hoan.

Tuy rằng đại học N không phải là trường học nổi danh, nhưng tốt xấu gì cũng là trường đại học hạng hai, chọn đúng ban ngành, sau này nhận được bằng tốt nghiệp, ở xã hội tìm công việc ổn định, hẳn là không phải việc gì khó.

Trải qua ba năm trung học nghiêm khắc, sau khi liều mạng vượt qua kỳ thi tuyển sinh, đại học căn bản chính là “Chốn vui chơi”, là “Thiên đường” bồi thường cho năm tháng thanh xuân trong dĩ vãng.

Những việc này, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ.

Sau khi sắp xếp tốt phòng ngủ, mọi người đều cùng tuổi vớ nhau, huyết khí phương cương, rất nhanh liền thân quen, không bao lâu liền kề vai sát cánh, ôm ôm ấp ấp, thậm chí thân thiết đến mức còn kêu nhau “chồng”, “vợ”, trừ bỏ Bách Tiệm Ly.

So với năm tên ngựa hoang nhiệt tình kia, hẳn càng giống một con sói cô độc.

Không giống bất luận kẻ nào.

Hắn không tiếp cận bất cứ ai, không tham gia tụ tập với bọn họ, không cùng bọn họ học tán gái, không cùng cả đám đá banh, không đi tắm chung, thậm chí ngay cả thời gian ngủ cũng trái ngược.

Trừ bỏ đi học, hắn ban ngày cơ hồ đều chui vào trong chăn ngủ, mà khi mọi người ngủ, hắn lại một mình lặng yên không một tiếng động, không biết đang làm những gì.

Có bữa đêm khuya, Tiền Tiến đang ngủ ở giường phía đông vì mắc tiểu mà tỉnh lại, dụi con mắt mơ mơ màng màng, vừa mở mắt, liền thấy một bóng người ngồi trước bàn học đối diện cậu...

Màn hình máy tính phát ra ánh sáng xanh, chiếu vào khuôn mặt người trắng bệch, âm trầm đáng sợ, làm Tiền Tiến sợ tới mức quát to một tiếng “Có quỷ”, chẳng những đem mọi người trong phòng nháo tỉnh, thiếu chút nữa còn khiến cả tòa nhà ký túc xá không được an bình, lòng người hoảng sợ.

Sau khi bình tâm lại, mọi người mới phát hiện, người nọ là Bách Tiệm Ly.

Đối mặt xôn xao do mình tạo ra, Bách Tiệm Ly thần nhiên giải thích, hắn ở trên mạng sưu tầm một ít tư liệu hữu dụng, không bật đèn là sợ đánh thức mọi người, đều không phải là cố ý dọa ai.

Thân là người lớn nhất phòng, Tạ Ngôn không thể không lựa lời trấn an mọi người, trong lòng cũng rất khó chịu, không hiểu sao cứ thấy bức bối tên tiểu tử này, bất luận là giọng điệu nói chuyện thần nhiên của hắn, đôi mắt xa cách lạnh lùng, bộ dạng thường xuyên như mất hồn, hay là cách xử thế độc lai độc vãng của hắn, đều làm cho anh cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Nhìn phòng khác mà xem, tất cả mọi người ở chung vô cùng thân thiện, tựa như người một nhà, mà phòng của mình lại nhiều ra một cái “Quái vật”, thực làm cho hắn cảm thấy cả người không tiếp nhận được.

Từ khi khai giảng tới nay đã có hơn nửa năm, mắt thấy gần hết học kỳ, sắp trở thành sinh viên năm hai, nhưng Bách Tiệm Ly cư nhiên vẫn là bộ dạng như trước, một chút đều không thay đổi, khi nhìn vào mắt hắn, hoàn toàn không biết hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Loại cảm giác này, cũng khiến Tạ Ngôn thấy thất bại không thôi.

“Bây giờ căn tin mở rồi! Đi, đi ăn cơm, tôi muốn ăn sườn heo kho tàu.” Diêu Kim Long dáng người thấp bé lại hơi mập, lộ ra vẻ mặt tươi cười ngày ngố, cậu cá tính hiền hòa, ôn hậu thành thật, trên mặt tựa hồ chưa từng có biểu tình phiến nào.

“Còn ăn nữa bụng cậu chắc còn bị nữa a.” Tiền Tiến ngủ đối diện giường cậu hừ một tiếng. Diện mạo thanh tú, có thể nói Tiền Tiến rất có duyên với nữ sinh, hồi trung học đã kết giao với vài người, vừa vào học liền tích cực theo đuổi bông hoa bên khoa tài vụ và kế toán.

Bởi vì nửa đêm bị dọa vài lần, cậu thâm đối với Bách Tiệm Ly rất có thành kiến.

“Tôi cũng đói bụng, đi, tranh giành đồ ăn ngon nào!”

Tạ Ngôn sang sảng cười nói, cầm cà mèn chuẩn bị nhằm phía căn tin.

Anh thân cao một mét tám, khiến không gian phòng vốn dĩ nhỏ hẹp lại càng thêm cảm giác áp bách. Cả phòng chỉ có mình Bách Tiệm Ly cùng chiều cao với anh, vì thế, mỗi khi hai người đứng chung một chỗ, luôn có vị đạo một núi không thể chứa hai hổ.

Cũng may tuy rằng Bách Tiệm Ly lạnh lùng cùng Tạ Ngôn nhiệt tình hoàn toàn tương phản, nhưng trước mắt vẫn chưa tạo thành mâu thuẫn khó hòa giải nào.

Không phải hấn cố ý nguy trang làm ra vẻ, mà là trời sinh đã vậy, không vì bất luận ý kiến kẻ nào mà biến mất hoặc tồn tại, càng vô tình cùng người khác tranh phong, hướng chỉ hấn ban ngày chủ yếu là ngủ.

Ở trạng thái xa cách mọi người như thế, rất khó đem hấn trở thành đối thủ.

Nhưng cũng vì loại xa cách này, làm cho Tạ Ngôn càng thêm khó chịu.

Nếu là người khác, dăm ba câu bất hòa, nói không chừng có thể đánh nhau to một trận, xả hết bực dọc trong lòng. Nhưng Bách Tiệm Ly người này, hết lần này đến lần khác, mặc kệ anh ra quyền thế nào, đáp lại anh, trừ bỏ lạnh lùng lạnh nhạt, cũng chỉ có lạnh nhạt lạnh lùng.

Khi hấn đi ngang qua anh, ánh mắt căn bản chỉ nhìn thẳng, giống như anh chỉ là không khí.

“Tiệm Ly, cùng đi ăn cơm với tụi này đi!”

Diêu Kim Long đối Bách Tiệm Ly lộ ra ý cười hàm hậu, đối với sự trì độn của cậu mà nói, căn bản không chú ý tới Bách Tiệm Ly và Tạ Ngôn ngay từ đầu đã ngầm có sóng lớn.

“Tôi không đói bụng, cảm ơn, hai người đi đi.”

Bách Tiệm Ly khách khí mà xa cách trả lời, cúi đầu kéo khóa kéo màu lam đậm trên bộ trang phục đơn giản hiệu NIKE, vài giọt mồ hôi trên trán rơi xuống, hơi hơi che khuất gọng kính.

Màu da của hấn so với các nam sinh khác trắng hơn hấn, ngũ quan đoan chính làm cho hấn bất cứ lúc nào thoát nhìn, đều làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng là, đôi mắt giấu phía sau thấu kính hơi mỏng kia, lại lộ ra khí thế lạnh lùng dọa người.

Có lẽ chính hấn cũng không phát giác, mỗi khi hấn hai tay khoanh trước ngực, mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn về phía xa, tất cả mọi người đều không tự chủ được đối hấn kính nhi viễn chi.(kính trọng nhưng không gần gũi)

“Vậy a... Vậy tụi này đi trước đây.”

Diêu Kim Long thực đáng tiếc thở dài một hơi.

Cậu là đứa nhỏ tâm địa thiện lương, mời Bách Tiệm Ly, thuần túy chỉ vì không muốn nhìn hấn cô đơn một mình.

Bách Tiệm Ly hiểu tâm ý của cậu, thản nhiên cười cười, cầm cuốn sách các mẫu câu tham khảo trên bàn, bên sách kẹp laptop, xem chừng muốn đi thư viện.

Nhìn bóng dáng thon dài của hấn biến mất, Tạ Ngôn khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Khác với với mấy bộ đồ nhái NIKE năm mươi tệ một bộ ngoài chợ, Tạ Ngôn biết, quần áo trên người hấn, đều là hàng hiệu chính tông. Chỉ tùy tiện một bộ đồ, thêm đôi giày thể thao hàng hiệu hấn đi dưới chân, có khi bằng cả tháng tiền cơm của đám sinh viên đến từ mấy huyện tỉnh xa xôi bọn họ, còn có cái laptop loại mới nhất mua từ Nhật về hấn hiện tại đang cầm...

Khó chịu!

“Thật là quái nhân, chưa thấy qua người nào không hòa nhập với tập thể như vậy.”

“Có thể cậu ấy thích như như thế a...”

“Chúng ta vẫn là đi nhanh đi, nếu còn chậm chạp nữa đồ ăn ngon đều bị cướp sạch.”

Từ phía sau cơn gió nhẹ đưa tới mấy câu nói của đám bạn cùng phòng, Bách Tiệm Ly nhàn nhạt nâng khoe môi, thẳng hướng thư viện đi tới.

Thư viện trường đại học N cũng không lớn, chỉ có sáu tầng, tầng thứ năm có một khu vực dành riêng đặt máy vi tính, để sinh viên trong trường có thể lên mạng.

Bách Tiệm Ly thấy chỗ này yên tĩnh, lại có thể tùy thời tra tìm tư liệu mình cần, liền thường xuyên ngâm mình ở đó, cứ đến đây là ở cả ngày trong này.

Giống như mọi lần, hắn mở máy tính, đeo tai nghe, nghe album mới nhất của Radiohead (1), đồng thời tùy ý xem một vài trang web mình cảm thấy hứng thú.

Các trang web hắn thường truy cập vào cũng không nhiều, chủ yếu là quân sự hiện đại, du lịch và chụp ảnh.

Mặc dù đăng nhập vào mấy diễn đàn này một khoảng thời gian khá dài, nhưng bởi vì đại đa số thời gian đều ẩn, ngẫu nhiên nhìn thấy một bài tuyệt hay mới trỗi lên nói vài câu, cho nên điểm tích lũy của hắn cũng không cao, cũng không khiến cho ai chú ý.

Hắn hoạt động trên mạng, cùng hiện thực cũng không khác mấy.

Bách Tiệm Ly từ rất sớm đã tiếp xúc internet, nhưng không trầm mê vào đó. Vô luận là nói chuyện phiếm hay chơi trò chơi, đối hắn mà nói, đều là việc lãng phí thời gian.

Internet là một loại công cụ làm cho cuộc sống càng thêm phong phú, nhưng đối với những khoảng trống sâu trong tâm hồn, lại chỉ dành họa vô đơn chí.

Có đôi khi hắn nhìn thấy hình ảnh những chuyến đi, đều là các bức ảnh tuyệt đẹp, thiên nhiên tráng lệ đến mức khiến người ta không thể dùng ngôn từ để hình dung, nhưng trong bức ảnh phong cảnh đó có người xuất hiện, lập tức trở nên tẻ nhạt vô cùng, làm mất hết cả hứng thú.

Thật sự là một loại châm chọc.

Đang lúc hắn mở hình ảnh phong cảnh Nepal lưu trong máy tính, đột nhiên tấm chắn trước bàn bị người nhẹ nhàng gõ.

Những cái bàn để máy tính ở đây đều dùng tấm chắn ngăn cách, để tránh ảnh hưởng lẫn nhau.

Bách Tiệm Ly ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười của một cô gái xinh đẹp lọt vào tầm mắt, cô tựa hồ đang muốn nói gì đó với hắn...

Bách Tiệm Ly vội vàng tháo tai nghe xuống, nhìn gương mặt xa lạ của cô gái, trong đầu suy nghĩ mình đã gặp qua người này chưa?

Hắn là nữ sinh mình không biết.

Trừ bỏ bạn cùng phòng, mấy người học cùng khoa mà hắn nhớ rõ rất ít.

Lúc đi học, hắn luôn đợi đến khi tiết học bắt đầu mới vào lớp, chuông reo một tiếng liền rời đi, như thế hơn nửa năm, số người hắn biết chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Cái kia...”

Các sinh viên đang yên lặng tự học xung quang đều quảng đến ánh mắt bất mãn, giọng nói cô gái càng đè xuống thấp, “Có thể ra bên ngoài hay không, mình có mấy lời muốn nói với bạn.”

Bách Tiệm Ly gật gật đầu, đi theo cô gái đẩy ra cửa thoát hiểm, đi vào lối đi nhỏ không một bóng người.

Loại tình cảnh này, đối với hắn mà nói cũng không xa lạ, cho nên hắn hai tay đút túi, lẳng lặng chờ nữ sinh mở miệng.

“Mình tên là Chu Hiểu Yến, khoa tiếng Anh, ở khu máy tính chúng ta đã gặp qua vài lần.” Nữ sinh hưng phấn mở to hai mắt, hai má xinh đẹp biểu tình sinh động.

Cô mặc chiếc áo T-shirt màu trắng bó sát người và váy denim dài tới đầu gối, lộ ra cẳng chân duyên dáng, mái tóc nhuộm màu nâu hơi quăn, là một cô gái thực xinh đẹp.

Bách Tiệm Ly lại thần nhiên lắc đầu.

Trong mắt lóe ra một tia lửa, nhất thời ảm đạm xuống, nhưng là kiểu người không vì khó khăn mà chùn bước, Chu Hiểu Yến rất nhanh lấy lại dũng khí, “Mình chú ý bạn đã lâu rồi, cảm thấy bạn rất đặc biệt, rất muốn làm quen, hơn nữa bạn xem chừng cũng không có bạn gái... Cho nên... Nếu có thể... Có thể kết bạn được không?”

Nói đến câu sau, cô gục đầu xuống, vô cùng ngượng ngùng.

Dù sao con gái bẩm sinh đối nam sinh chủ động theo đuổi, loại chuyện này vẫn là có chút thẹn thùng.

Bách Tiệm Ly thần nhiên nói: “Thực xin lỗi.”

Chu Hiểu Yến không khỏi mở to hai mắt, “Làm bạn cũng không được?”

Từ nhỏ đến lớn, lấy ngoại hình của cô, đều luôn được xếp vào bảng hoa khôi của lớp, nam sinh theo đuổi cô quơ tay một cái là cả bó to, hiện tại cô chủ động đưa đến cửa, người này cư nhiên không cần? Còn với thái độ hời hợt thế này!?

“Thực xin lỗi, tôi đối với việc kết bạn không có hứng thú.” Bách Tiệm Ly mặt không chút thay đổi nhìn cô, lời nói mặc dù lạnh nhạt, nhưng kiên định không thể thay đổi.

“Cậu... Cậu thật là quái nhân!”

Mặt Chu Hiểu Yến lập tức đỏ bừng, cảm thấy vô cùng nhục nhã, mắt thấy cũng sắp khóc, cô cắn cắn môi dưới, u oán trừng mắt liếc Bách Tiệm Ly một cái, quay đầu chạy đi.

Bách Tiệm Ly đứng tại chỗ trong chốc lát, phỏng chừng cô đã đi xa, mới quay trở lại bàn máy.

Tưởng có thể lại tập trung tinh thần, nhưng suy nghĩ lại hết sức hỗn loạn.

Không còn tâm tình xem nữa, hắn liền dứt khoát tắt máy, thu thập một chút, ra khỏi thư viện.

Bên ngoài trời đã tối sẫm.

Mấy lớp trong tòa nhà dạy học vẫn còn lác đác ánh đèn, phía con đường mòn lát xi măng trong vườn trường, hoa và cây cảnh thấp thoáng, hai ba ánh đèn vàng chiếu xuống, như minh châu điểm xuyến trên mặt đất.

Vành đai xanh nhỏ và đài phun nước điêu khắc ngăn cách khu giảng dạy trường đại học N và ký túc xá, Bách Tiệm Ly bước đi trên đám cỏ khô vàng, cảm thấy hàn ý dần dần thấm vào tim.

Xen giữa bồn hoa và cây cảnh là những dãy ghế dài, vừa vào đêm đã bị các cặp tình nhân chiếm cứ, hơi chú ý một chút liền có thể nhìn thấy mấy cảnh đẹp mắt.

Bách Tiệm Ly chỉ nhìn thẳng, hướng phòng mình đi tới, dưới chân không có nửa điểm chân chờ.

Có đôi có cặp dĩ nhiên khiến người ta hâm mộ, nữ sinh xinh đẹp lại đáng yêu, cự tuyệt cô cũng không đành lòng, nhưng là, việc này so với tự do của bản thân, cũng không tính cái gì.

Hắn không muốn phá hư loại tự do này, lại càng không muốn tự chuốc lấy phiền phức.

Nhân loại đều là sinh vật sợ tịch mịch, trừ bỏ hắn.

Từ năm mười sáu tuổi, Bách Tiệm Ly liền thấy rõ vận mệnh cuộc đời mình, phải là – cô độc sống quãng đời còn lại.

Hắn tin tưởng vững chắc điểm này, cơ hồ tới mức mê tín.

Nếu có một ngày, sinh mệnh sắp đi đến cuối, hắc hắc là sẽ tìm một căn nhà nhỏ nơi núi rừng hoang vắng, lặng lẽ chờ đợi cái chết buông xuống.

Sẽ không có người đưa tang hắc, lại càng không có bất luận kẻ nào vì hắc khóc.

Ngày hôm sau, mặt trời cứ theo lẽ thường mọc lên, mọi người như cũ tràn ngập tươi cười.

Có lẽ loại ý tưởng Plato này thực ra không thực tế, nhưng hắc cũng không phải quá âu lo, bởi vì hắc thật sự tin tưởng điểm này, giống như tin tưởng mặt trời mỗi ngày đều mọc ở hướng Đông.

Cô độc không phải là kẻ thù của hắc, mà là cái chí thân cùng hắc huyết mạch tương liên, hắc hưởng thụ cô độc cùng tịch mịch, cũng như người khác hưởng thụ sự quan tâm và náo nhiệt vây quanh.

Đây chính là nhân sinh của hắc, là con đường cuối cùng, là tín ngưỡng từ trước tới nay của hắc!

Vì thế, hắc phải kiên cường.

Chỉ cần tâm kiên cường, sẽ không có thứ gì phá vỡ được.

Hắc vẫn kiên định giữ tư thế quật cường thế này, không ngừng cổ vũ chính mình, một đường đi tới, đến giờ phút này, đã xây được một pháo đài bất khả xâm phạm.

“Cậu... Cậu thật là quái nhân!”

Lời nói cô gái quanh quẩn ở bên tai, Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng khẽ động khóe miệng.

Hắc đâu chỉ là quái nhân mà thôi.

Chà xát đầu ngón tay hơi lạnh, Bách Tiệm Ly kéo cao áo, bước nhanh về phía phòng ngủ.

Đột nhiên, trước mắt nhoáng lên một cái, từ khúc rẽ của con đường mòn đột nhiên nhảy ra một bóng đen, Bách Tiệm Ly thu thế không kịp, bị đụng mạnh vào...

“Đau quá...”

Tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên bên tai, nương theo ánh đèn mỏng manh ven đường, Bách Tiệm Ly lúc này mới phát hiện, hắc đụng vào một người.

“Thực xin lỗi.” Bách Tiệm Ly xin lỗi trước.

“Không sao, là tôi đi nhanh quá, dọa cậu rồi.”

Nam sinh đứng thẳng lên, tay còn đang xoa chỗ bị đụng phải bên thái dương, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng trước mắt được bao phủ bởi ánh trăng, một thân trong trắng nhưng lạnh lùng, không khỏi nao nao, “Cậu là... Bách Tiệm Ly lớp ba khoa Quản lý công thương?”

Bách Tiệm Ly nhin không được khẽ nhếch mi, “Tôi trong một đêm đã trở thành danh nhân của đại học N rồi sao?” Chẳng những có sinh nữ hướng hắc bày tỏ, hơn nữa tùy tiện đụng phải một người, cũng có thể lập tức báo ra tên hắc.

“A, không phải, chúng ta là cùng khoa, tôi tên Tiểu Thành, cậu nhận ra tôi sao? Nhưng tôi biết cậu, cậu luôn ngồi ở hàng đầu tiên, không nói chuyện với ai cả.”

Nụ cười sáng ngời lộ ra hàm răng trắng nõn, ở dưới ngọn đèn lấp lánh tỏa sáng.

Chiều cao của hắc và Bách Tiệm Ly không sai biệt lắm, ngũ quan tuấn lãng

, so với vẻ kiêu ngạo rạng rỡ như ánh mặt trời của Tạ Ngôn, còn hơn một phần tuấn mỹ, lại thiếu một tia nhuệ khí, cười lộ lên lại ôn nhu vô cùng, có loại hấp dẫn cùng sự âm áp khó diễn tả chạy thẳng vào tim.

Về bề ngoài cùng nụ cười như vậy, đối nữ sinh mà nói, là lực sát thương cực lớn.

“Thật xin lỗi, tôi không nhận ra.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói, đối với mấy chuyện liên tiếp phát sinh đêm nay cảm thấy có chút buồn cười.

“Tiểu Thành... Tiểu Thành... Anh làm gì đó, nhanh lên đi xem phim với tụi này.”

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của một nhóm nữ sinh xinh đẹp, có ba, bốn người, ước chừng đều đang đợi cậu.

“Ngại quá, tôi đi trước nha, lần sau có dịp sẽ nói tán gẫu với cậu, tôi ở tầng bốn phòng năm, ngay trên lầu các cậu, có rảnh tới tìm tôi chơi!”

Tiểu Thành cười hướng cậu vẫy tay, chạy về phía mấy nữ sinh.

Bách Tiệm Ly mờ mịt nhìn bóng dáng bọn họ trong chốc lát, cảm thấy thực kỳ lạ, vừa lúc đói bụng, liền trở về phòng lấy ví tiền, đi đến nhà hàng nhỏ gần trường mua một phần bánh tổ chiên rồi từ từ ăn.

Khoảng thời gian đó, tiệm sách, quán ăn vặt, cửa hàng văn phòng phẩm gần trường mọc lên như nấm, trong nhà hàng nhỏ có treo một cái TV, mở bộ phim thần tượng đang thịnh hành, nhân vật chính đều giống như sống ở hành tinh chỉ toàn tuần nam mỹ nữ, nói mấy chuyện yêu đương nam nữ, lời thoại mơ mộng khác xa thực tế.

Bách Tiệm Ly một mình một người ngồi đó, lẳng lặng ăn bánh tổ nóng hầm hập, vừa ăn vừa nhìn ra xa thể giới ngoài cửa sổ...

Nơi đó một mảnh đèn đuốc sáng trưng, rộn rã tiếng nói cười.

Từng nhóm nam nữ trẻ tuổi vui đùa ầm ĩ đi qua, tản mát ra tiếng cười như chuông bạc, bọn họ thực vui vẻ, thực khiến người ta hâm mộ.

Cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, như dòng nước chảy trong lòng bắt đầu chậm rãi khởi động, mang đến cảm giác mềm mại cùng sâu não không nói nên lời.

Điều này thật tốt lắm.

Bách Tiệm Ly hiểu được, nhưng hắn, lại một bước cũng tiến không được.

Nhân sinh cô đơn vô tận này, hiện tại, chỉ vừa mới bắt đầu.

(1) Radiohead: Ban nhạc rock của Anh nổi tiếng từ thập niên 90

2. Chương 2

Hôm nay như thường lệ Bách Tiệm Ly còn đang ngủ ngày, lại bị một trận hò reo bên ngoài truyền vào đánh thức.

Hơi chuyển động, hắn giống như mấy loài vật sống ở trong hang, từ trong ổ chần hơi thò đầu ra...

Vừa mở mắt liền bị ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, hắn nhin không được lấy tay đưa lên trán che...

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, không một bóng người.

Cửa mở rộng ra, một cơn gió lạnh hiu hiu thổi vào.

Hôm nay là thứ bảy, không có tiết học, mọi người hắn là đều đi ra ngoài chơi đi, sao lại còn ầm ĩ như vậy?

Cũng không biết dây thần kinh nào bị hỏng, Bách Tiệm Ly đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, lấy chậu rửa mặt cùng khăn mặt đi tới phòng tắm công cộng.

Tắm nước ấm thực thoải mái, cả người có cảm giác như từ địa ngục bò lại nhân gian, tựa như được hồi sinh. Vì thế, nhập học hơn nửa năm, lần đầu tiên Bách Tiệm Ly không chui ngay về phòng, hoặc là thẳng đến thư viện, mà là chậm rãi đi đến khoảnh sân nhỏ trước tòa nhà ký túc xá.

Nơi đó vây quanh một đám người, đều là nam sinh trọ ở trường, mà tiếng hò reo như sấm đem hắn đánh thức, chính là từ nơi đó phát ra.

Bách Tiệm Ly bất động thanh sắc đứng bên ngoài sân...

Trái cầu lông nhẹ nhàng bay tới bay đi, dưới ánh mặt trời vun vút tạo thành một đường cong nhàn nhạt, khuôn mặt trẻ tuổi hiện rõ biểu tình nỗ lực phát huy hết mình, đứng bên cạnh lưới còn có một nam sinh xem chừng là trọng tài, trên cổ đeo một cái còi, thỉnh thoảng thổi một chút, quyết định thắng thua.

Tuy rằng là chơi, nhưng cũng rất quy củ.

Giữa sân không khí thập phần sôi nổi, ngập tràn cảm giác khẩn trương.

Đây là...Thi đấu giao hữu?

Ai với ai?

Trong lòng lần lần nghi vấn, Bách Tiệm Ly thể nhưng cũng không mở miệng hỏi, mấy người đứng bên cạnh hắn, hẳn một người cũng không quen.

Hắn thật ra thấy Tiền Tiến và Tạ Ngôn, hai người đứng ở một chỗ khác, có phần cách xa hắn, đang châu đầu ghé tai thì thầm với nhau, cũng không nhìn thấy hắn.

Nếu là bình thường, lấy tính cách của Bách Tiệm Ly, căn bản sẽ không đến góp vui, nhưng mà...

Hôm nay bất đồng.

Có lẽ là ánh mặt trời rất ấm áp, ấm đến nỗi có thể hòa tan tất cả băng cứng có lẽ là gió nhẹ rất mát mẻ, mát lạnh đến tận đáy lòng hoặc cũng có thể hẳn ngủ ngon giấc, lại vừa tắm nước ấm thực thoải mái, cả người nhẹ nhõm...

Tóm lại, hết thấy các nhân tố tốt đẹp hợp lại, làm cho Bách Tiệm Ly cảm thấy, cột băng đặt trong ngực mình cho tới giờ, ẩn ẩn có dấu hiệu buông lỏng.

Tầng tầng lớp lớp bụi gai quấn quanh trên người bị dương quang sáng lạn chiếu vào, nhất thời giống như những cây con bị chặt đứt rễ, từng cây yếu ớt bắt đầu sụp đổ.

Hắn cảm thấy thân thể mình nhẹ như lông hồng, khoang mũi hít vào thật sâu mùi thơm của bùn đất cùng cỏ xanh, máu trong mạch máu thông thả mà kiên định lưu động, tạo cho hắn nguồn năng lực sinh sôi không ngừng.

Tầm mắt hắn rơi xuống hai nam sinh đang tung vọt giao chiến...

Thân thủ mạnh mẽ, động tác linh hoạt, ánh mắt quyết không thua...

Thanh niên trẻ tuổi, phong nhã hào hoa.

Khuyến người khác thực hâm mộ!

Miệng hắn nhin không được hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Tiểu Thành chen đến, vừa lúc nhìn thấy, chính là một màn trước mắt này.

Chàng trai kia cho dù mỉm cười đứng trong đám người náo nhiệt, cả người vẫn như cũ tản ra một loại nhiệt độ lãnh đạm, vô hình trung vẽ một vòng tròn, đem chính mình cùng người khác cách ly.

“Hey, Bách Tiệm Ly.”

Cậu nhin không được chen vào đám người, đến bên cạnh hắn.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Bách Tiệm Ly khẽ động, quay đầu lại.

Tiểu Thành trong lòng chấn động, cả người giống bị cái gì đánh trúng!

Cậu chưa bao giờ gặp ánh mắt an tĩnh như thế, ẩn sau lớp thấu kính hơi mỏng, không chút ham muốn, không có mưu cầu, chỉ có duy độc bản thân.

Phong sương năm tháng, có lẽ đã từng nhiễm vào đôi mắt kia, đều bị nó trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách niêm phong cất vào kho, căn bản nhìn không ra cảm xúc.

Hắn cùng mình giống nhau, đều ở độ tuổi hai mươi, thanh niên nhiệt huyết, phải nên vì chút chuyện yêu đương nam nữ mà trở nên kích động hoặc nôn nóng, nhưng vì cái gì, ánh mắt hắn lại có thể tịch mịch mà thê lương như thế?

Tiểu Thành không rõ.

Nguyên nhân là vì thực khó lý giải, cho nên, sự quan tâm đối với hắn cũng theo đó mà tăng lên.

“Cậu nhận ra tôi không? Đêm qua chúng ta còn đụng vào nhau, tôi là Tiểu Thành, cùng khoa với cậu, ở tầng phía trên phòng cậu.”

Đối mặt với nhiệt tình của cậu, Bách Tiệm Ly chỉ hơi gật đầu.

Cuộc gặp tình cờ tối qua hắn cũng không có quên, bất quá đối với người đột nhiên xông ra này, hắn cũng không có gì hứng thú.

“Đây là trận thi đấu cầu lông giao hữu giữa khoa chúng ta với khoa Công nghệ thông tin, ai thắng là có thể giành được bốn trăm tệ tiền thưởng, con số không nhỏ nha, cho nên tất cả mọi người đều dồn hết sức.”

Quá khứ cũng từng có không ít nam nữ chủ động hướng hắn làm quen, nhưng phần lớn vì tính thờ ơ lãnh đạm của hắn, nói hai ba câu đều chán nản bỏ đi. Nhưng mà, nam sinh kêu Tiểu Thành này, hiển nhiên cùng bọn họ bất đồng, cậu vô tư nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của mình, tiếp tục cùng hắn câu được câu không nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, nghe Tạ Ngôn nói, cậu bình thường đều ở trong phòng ngủ, buổi tối mới đi ra hoạt động, cậu chính là quái nhân nổi danh trong khoa quản lý của chúng ta nha, kia hôm nay vì sao không ngủ?”

“Ngủ không được.”

“Mặt của cậu nhìn có chút tái nhợt, kỳ thật đảo lộn ngày đêm như vậy đối với thân thể thật không tốt, tôi nghĩ cậu vẫn là khôi phục thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường thì tốt hơn.”

“.....”

Tiểu Thành càng ngày càng lải nhải, Bách Tiệm Ly mặc kệ hắn, dứt khoát ngậm miệng, chuyên tâm xem trận cầu.

“Cậu là người ở đây đi, kỳ thật tôi cũng vậy, tôi ở khu Hải Thự, cậu thì sao? Cậu ở khu nào?”

Bách Tiệm Ly liếc mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ trả lời, “khu Hải Thự”.

“Thật vậy sao? Tốt quá!” Tiểu Thành nhãn tình sáng lên, mạnh mẽ bắt lấy tay hắn, lắc lắc, “Không thể tưởng tượng được chúng ta ở gần nhau như vậy, có rảnh tới nhà tôi chơi đi!”

Lực chú ý của mọi người đều bị trận cầu càng ngày càng khẩn trương hấp dẫn, Bách Tiệm Ly biết cũng không có mấy người nhìn thấy tay mình đang bị nắm chặt, nhưng mặc kệ thế nào, một đại nam sinh giữa ban ngày ban mặt bị một tên nam sinh khác nắm tay, tình cảnh này, tuyệt đối chỉ có thể dùng từ “Quý dị” để hình dung.

Bách Tiệm Ly bất động thanh sắc rút tay mình về, “Tôi không thường về nhà, phần lớn trọ ở trường.”

“Vậy sao...” Tiểu Thành trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng, “Không sao, cậu bình thường nếu rảnh cũng có thể tìm tôi chơi a.”

“Tôi bề bộn nhiều việc.”

Bách Tiệm Ly lạnh lùng nói, ngụ ý, xin cậu không cần lại đến phiền tôi.

Tiểu Thành sờ sờ đầu, thở dài, nói: “Như vậy a... Vậy tôi đây tới tìm cậu chơi là được.”

Chơi?

Tóc gáy Bách Tiệm Ly không khỏi dựng thẳng lên.

Cũng không phải là hai cô bạn thân dính với nhau như trẻ sinh đôi, cả ngày lú lú, tựa như bị keo siêu dính dán chặt vào, có kéo cũng kéo không ra, bọn họ chính là hai nam sinh đã học tới đại học rồi nha!

Nhìn không được nheo mắt liếc nhìn tên kỳ lạ này...

Có thể nói bộ dạng anh tuần ngũ quan tuần mỹ, nụ cười nhiệt tình bắn ra bốn phía, dáng người thon dài cao ngất, toàn thân cao thấp toát ra khí chất ôn nhã nhẹ nhàng khoan khoái...

Thấy thế nào cũng nhân vật nổi bật trong trường này, nữ sinh theo đuổi cậu ta chỉ cần vớ tay cũng được cả bó to.

Bách Tiệm Ly nhớ tới các nữ sinh đáng yêu tối hôm qua chờ hấn cùng nhau đi xem phim, một tên thế này, cũng muốn cùng đàn ông lẫn lộn cùng một chỗ?

“Quyết định như vậy nhé!” Tiểu Thành bộ dạng thực hưng phấn, lại cầm tay hấn, dùng sức lắc lắc, “Tôi kỳ thật vẫn luôn muốn quen với cậu, nhưng tiếc là không có cơ hội. Lúc nghe Tạ Ngôn nói về cậu, liền cảm thấy rất tò mò, nhưng cậu ban ngày đều ngủ, đi học cũng là nhanh như gió, còn không chụp được cái bóng, hôm nay thật vất vả mới tính là chính thức quen biết, mặc kệ thế nào, cậu là người bạn mà tôi đã định rồi!”

Bách Tiệm Ly có điểm không biết nên khóc hay cười, “Lòng hiếu kỳ của cậu không khỏi quá nặng đi.”

Hấn cũng không biết, mình

đúng là nhân vật “nổi danh” như thế, càng không biết, Tạ Ngôn cư nhiên cũng sẽ ở sau lưng người khác nói này nọ.

Nhìn không được hướng Tạ Ngôn nhìn thoáng qua, đối phương tựa hồ giác quan nhạy bén, bỗng nhiên quay đầu, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh hấn cùng Tiểu Thành cùng một chỗ, không khỏi nao nao, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Đang vào lúc này, tiếng còi vang lên, trận cầu chấm dứt.

Khoa Quản lý với chút ưu thế giành chiến thắng, sinh viên khoa Quản lý vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mà khoa Công nghệ thông tin lại một mảnh thờ dài, dòng người lập tức dần dần tán đi...

Bách Tiệm Ly cũng đi theo mọi người trở lại phòng, thời điểm kia, hấn căn bản không ý thức được, Tiểu Thành nói “Cùng nhau chơi đi”, rốt cuộc là ý nghĩa gì.

Bất quá, hấn rất nhanh sẽ biết.

“Bách Tiệm Ly... Bách Tiệm Ly...”

Một bóng người người cao lớn chui vào phòng 302, lớn tiếng kêu tên Bách Tiệm Ly.

Tạ Ngôn vừa thấy, nhìn không được một cước đá qua, mắng: “Gọi hồn hử, cậu không chạy đi tìm nữ sinh chơi, đến phòng đám nam sinh thổi bọt này làm gì?”

Tiểu Thành cười hì hì nói: “Tôi đến rủ Bách Tiệm Ly cùng đi ăn cơm.”

“Cậu không phải không ở đây sao?” Tạ Ngôn ngạc nhiên nói.

Tiểu Thành mặc dù đang ở ký túc xá, nhưng bình thường không ở trường học qua đêm, đại học N cách khu phố trung tâm cũng không xa, cậu bình thường đều chạy xe về nhà.

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ trọ ở trường.”

Tiểu Thành cùng Tạ Ngôn đều là nhân vật làm mưa làm gió của khoa Quản lý, bề ngoài tuần lãng, thành tích ưu dị, rất được nữ sinh chú trọng. Hai người đều vào hội sinh viên, một người là phó hội trưởng, một người quản lý hoạt động giải trí thể thao. Tuy nói là chưa tới thâm giao, nhưng cũng coi như có quen biết.

“Có phải muốn tán mỹ nữ nào phải không?” Tạ Ngôn khoanh tay nhìn hấn.

“Nam nhi chí tại tứ phương, không nên để tâm nhiều đến chuyện nữ tình trường.” Tiểu Thành tròng mắt liếc anh một cái, từng bước từng bước đi tìm giường ngủ, “Giường ngủ của Bách Tiệm Ly ở đâu?”

“Cậu tìm cậu ta để làm chi?” Tạ Ngôn tròng mắt.

“Không mượn cậu quần.”

“Ở phía trên.” Diêu Kim Long chỉ chỉ phía trên đầu mình.

“Cám ơn.”

Tiểu Thành cười ngắc đầu, quả nhiên nhìn thấy Bách Tiệm Ly hai chân bắt chéo, nhàn nhã nằm ở trên giường đọc sách, tai đeo tai nghe.

“Nè... nè...”

Cậu vươn tay, quơ quơ trước mặt hắn.

Bách Tiệm Ly phục hồi tinh thần, nhìn thấy cậu, nao nao, sau đó tháo tai nghe ra, “Tiểu Thành?”

“Ha ha, cậu rất cuộc nhớ kỹ tên của tôi rồi.” Tiểu Thành vui vẻ cười nói.

“Tìm tôi có việc?” Bách Tiệm Ly chậm rãi ngồi dậy.

Tiểu Thành quơ quơ cà mèn trên tay, “Cùng đi ăn cơm không? Căn tin cũng sắp mở rồi.”

Bách Tiệm Ly lại nằm xuống, “Tôi không đói bụng.”

“Người là sắt cơm là thép, không ăn cơm sao được? Hiện tại không đói bụng, nói không chừng đợi lát nữa liền đói bụng. Đi nhanh, đi ăn cơm với tôi, tôi không muốn ăn một mình.”

Tiểu Thành túm cánh tay hắn, dùng sức kéo hắn ra ngoài.

“Đi nhanh đi nhanh, không chạy nhanh, đồ ăn ngon đều bị đám sói đói kia cướp sạch, đứng dậy nhanh lên, đừng lề mề thế nữa.”

“Được rồi, tôi đi...”

Huyệt Thái Dương của Bách Tiệm Ly bị cậu làm cho ần ần đau, chỉ có thể đầu hàng.

Tiểu Thành cười tủm tủm nhìn hắn xuống giường, lấy chén đũa cùng thớt từ, sau đó rập khuôn đi bên cạnh cậu, đi ra ngoài...

Toàn bộ mọi người trong phòng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng dáng bọn họ, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

“Thì ra đối phó Bách Tiệm Ly, dùng chiêu ‘cố chết quẩn lấy’ này là tốt nhất a.”

Giọng nói của Tiền Tiến âm thầm vang lên bên tai, Tạ Ngôn tự nhiên cảm thấy chói tai, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Thế nào, đồ ăn tôi mua cũng không tồi đi?” Tiểu Thành cười tủm tủm nhìn nam sinh trước mắt không có biểu tình gì.

Cá sốt chua ngọt, cà tím om, canh cà chua trứng, ba món ăn rất đơn giản, đối với hai nam sinh mà nói, đã là dư dả.

“Lúc ăn cơm không nói chuyện.”

Bách Tiệm Ly từ tốn ăn một miếng cơm rồi một miếng đồ ăn.

“Ếc.” Bộ dạng Tiểu Thành có chút thất vọng, nhưng lập tức liền không để tâm, một bên nhìn mặt Bách Tiệm Ly, một bên mỉm cười lừa cơm.

Nhìn nửa ngày, cho dù lãnh đạm như Bách Tiệm Ly cũng có chút ngồi không yên, “Cậu nhìn chăm chăm mặt tôi làm gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu là người thực đặc biệt.”

“Tôi và các cậu giống nhau, đều là người địa cầu bình thường thôi.”

“Nhưng mà tôi cảm thấy cậu thực khác.”

Thực ngây thơ!

Bách Tiệm Ly đảo mắt xem thường, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Ha ha...” Tiểu Thành cười gượng vài tiếng, “Bách Tiệm Ly, tôi thật sự rất muốn cùng cậu làm bằng hữu.”

Bách Tiệm Ly nhìn thoáng qua đồ ăn đã bị cậu gió cuốn mây tan xơi hơn phân nửa, “Cậu không phải đã làm rồi sao?”

“Đúng vậy, ha ha.”

Tiểu Thành lộ ra nụ cười có chút ngốc, lại có chút ảm áp.

Lúc này, có hai nữ sinh đi đến bên cạnh Tiểu Thành, cười nói “Tiểu Thành, tại mình có thể ngồi ở chỗ này không?”

Chắc là hai cô này hẳn là quen biết cậu ta.

Bách Tiệm Ly bất động thanh sắc nhú nhú đầu mày.

Hắn không phải không thích nữ sinh đáng yêu xinh đẹp, nhưng là thời điểm ăn cơm, hẳn càng muốn thanh tịnh tĩnh, không bị người khác quấy rầy.

“Thật xin lỗi, nơi này đã có người ngồi, đợi lát nữa người ta sẽ tới đây.” Tiểu Thành cười nói với hai cô.

“Vậy sao, quên đi.”

Các nữ sinh rõ ràng lộ ra biểu tình thất vọng, xoay người rời đi.

Ngoảnh lại thấy Bách Tiệm Ly nhìn mình, Tiểu Thành cười, “Cùng nữ sinh ăn cơm thực phiền, đồ ăn không ngon liền bị mấy cô nàng cần nhằn cả buổi, đành phải nói dối, cũng không ảnh hưởng gì.”

“Cậu rất được hoan nghênh.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Cũng tạm tạm, tất cả mọi người đều là bạn học mà.”

“Cậu không có bạn gái sao?”

“Tôi đối với chuyện yêu đương tuyệt không cảm thấy hứng thú.” Nhìn thấy ánh mắt rõ ràng là không tin của đối phương, Tiểu Thành lại còn nghiêm túc bổ sung một câu, “Hiện tại tôi chỉ muốn cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước, học xong bốn năm này rồi nói sau.”

Bách Tiệm Ly thiếu chút nữa cười sặc sụa.

Cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước?

Tiểu Thành biểu tình lại như tìm ra đại lục mới, mở to hai mắt kêu lên, “Cậu cười! Bách Tiệm Ly, cậu cười...”

“Vô nghĩa, đã sớm nói với cậu tôi là người bình thường.” Bách Tiệm Ly nâng mặt.

“Nhưng mà cậu rất ít cười như vậy nha.” Tiểu Thành than thở.

“Ăn cơm, không nói chuyện!”

“A.”

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Thành giành lấy bát của Bách Tiệm Ly đem đi rửa.

“Không cần.” Bách Tiệm Ly vội vàng ngăn cậu lại.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì cũng là tự thân vận động, chưa từng phiền toái bất luận kẻ nào, như thế nào lại không biết xấu hổ để cho người khác thay mình rửa chén?

“Không có gì, dù sao tôi cũng phải rửa chén của mình, rửa luôn chén cậu cũng không sao.” Tiểu Thành lại cười cười, đổ nước rửa chén vào, sau đó lấy khăn lau rửa sạch sẽ.

Bách Tiệm Ly bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng ở một bên, khoanh tay nhìn cậu.

Cảm giác này thật sự là... kỳ lạ, thật thấy không quen.

Hắn thích một mình độc lai độc vãng, một mình ăn cơm, một mình rửa chén, một mình làm chuyện của mình, cho nên, hắn tuyệt đối sẽ không giống cậu, chủ động thay người khác làm việc, lại càng không nguyện ý để người khác thay chính mình làm việc. Việc này sẽ làm hắn cảm thấy, mình tựa hồ thiếu nợ người ta, mà loại cảm giác “Nợ nhân tình” này, làm cho hắn vô cùng không thích.

Làm người phải là thích đến thì đến, thích đi thì đi.

Không hô bằng gọi hữu, không họ hàng thân thích, chỉ là một con sói cô độc, cho dù từng thân mật khăng khít với người khác thế nào, cuối cùng, cũng chỉ là cô độc.

Tiểu Thành cười cầm chén đưa đưa cho hắn, Bách Tiệm Ly không nói gì đưa tay nhận lấy.

“Chúng ta cùng ra bờ sông tắm bộ đi.” Tiểu Thành lại tinh ranh đề nghị.

“Tôi muốn đi tự học.” Bách Tiệm Ly nhanh bước đi.

“Chờ một chút!” Tiểu Thành một phen giữ chặt hắn, “Tự học bây giờ thì sớm quá. Mới vừa cơm nước xong, phải vận động một chút, bằng không sẽ có bụng bia đó.”

“Bụng bia không phải chỉ có đàn ông trung niên mới bị sao?” Bách Tiệm Ly lạnh lùng nhìn hắn.

“Cậu xem, sắc trời đẹp như vậy, không khí lại tươi mát như vậy, rất tốt để đi tán tẩn bộ, cậu đi cùng tôi được không? Tôi đi một mình rất nhàm chán. Đi, chúng ta đi trước mang chén đĩa về cất đã.” Tiểu Thành cười hì hì kéo hắn về phía dãy phòng ở.

“Không cần dùng sửa kéo mạnh vậy chứ? Tôi cũng không phải trâu.”

Giọng nói Bách Tiệm Ly bắt đầu dõng dạc, nhàn nhạt tiêu tán giữa trời chiều ửng đỏ.

Cái gì kêu đánh rắn phải lựa gậy?

Cái gì kêu được một tắc lại muốn tiến một thước, cổ chết bám lấy?

Chính là nói người trước mắt này đây!

Bách Tiệm Ly mở ngăn kéo, liền nhìn thấy một đồng hồ hắn không cần bị nhét vào đó, lại leo lên giường, thường thì hắn chẳng bao giờ mượn mấy cuốn tiểu thuyết, mà mới im lặng được chốc lát, lại sẽ ngoài ý muốn nghe được “tiếng kêu gọi hồn đoạt mệnh” của tên kia, không phải gọi hắn cùng đi ăn cơm, thì là gọi hắn cùng đi tự học.

“Cậu rốt cuộc yên tĩnh một chút có được không hả?” Bách Tiệm Ly thật sự phát hỏa, lạnh lùng cúi xuống trừng mắt nói: “Đường đường là một đại nam nhân, không cần giống nữ sinh dính người như vậy, ngay cả đi toilet cũng kêu tôi đi cùng.”

Tiểu Thành từ dưới lò đầu ra, đáng thương hề hề nhìn hắn, “Tiệm Ly cậu làm sao vậy, tôi thật vất vả mới từ trên lầu chuyển xuống phòng cậu, đây đều là vì cậu, cậu lại đối với tôi vô tình như thế...”

Sớm biết có ngày hôm nay, Bách Tiệm Ly thề, ngay từ đầu trong trận cầu lông, sẽ không để tiểu tử này đến gần bắt chuyện.

Từ sau ngày đó, Tiểu Thành cơ hồ như hình với bóng dính vào người hắn.

Trừ bỏ cương quyết kéo hắn cùng ra ngoài ăn cơm, còn nhắm mắt theo đuôi theo sát hắn đi tự học, ban ngày cho dù hắn đang ngủ, cậu cũng sẽ thần nhiên ló lách, cùng hắn đi học môn tự học.

Cứ như thế qua mấy tuần, làm hại Bách Tiệm Ly mất ngủ nghiêm trọng, không có biện pháp, chỉ có thể bỏ đi “thời gian làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày” của mình, trở lại cùng mọi người giống nhau, ban ngày đi học, buổi tối ngủ.

Loại thay đổi này đã đủ làm cho hắn buồn nôn, nhìn thấy cậu như thấy rắn, muốn chạy còn không kịp, không nghĩ tới người này cư nhiên được một tắc lại muốn tiến một thước, lợi dụng nhân mạch của mình, hồi l

ội được hai phòng, mua chuộc được sự chấp thuận của giám thị và sự im lặng của Vương Anh, cùng cậu đối phòng.

Sau đó, Tiểu Thành lại mua được Diêu Kim Long, cùng cậu đổi giường ngủ, vì thể hiện tại biến thành hai người quan hệ giường trên giường dưới.

Mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp.

Thật sự là một lần sảy chân để hận ngàn đời!

Ảo não trong lòng Bách Tiệm Ly, thật không thể dùng ngôn từ mà hình dung.

Nhớ rõ ngày đó, lúc Tiểu Thành cười hì hì ôm chần tiến vào, Bách Tiệm Ly ước chừng ngay người không nói tiếng nào đến mười phút.

“Tiệm Ly, cậu không phải rất vui đi?” Không nhìn đến sắc mặt khó coi muốn chết của hắn, Tiểu Thành cười toe như ánh mặt trời nói với hắn.

“Vui... Vui cực kỳ.” Bách Tiệm Ly thật vất vả mới từ trong miệng phun ra vài từ này.

“Về sau chúng ta đều có thể mỗi ngày gặp mặt, thật tốt a.”

Tiểu Thành đỏ mắt chân thành nói với hắn, Bách Tiệm Ly thực hận không thể một chương đem tên ngu ngốc này đánh bay khỏi phòng.

Tiền Tiến nghe đến đó liền huyết một tiếng sáo dài, trêu ghẹo nói: “Tiểu Thành, cậu đối với Bách Tiệm Ly phòng tui này thật đúng là tình cảm thâm thiết a, vất hết óc cũng phải cùng cậu ta chung một chỗ. Nghe nói để làm thầy giám thị đồng ý, cậu còn tặng ông ta một bộ Harry Potter nguyên bản tiếng anh phải không? Thật là người có tiền a!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta dứt khoát đem vợ cả của Bách Tiệm Ly bỏ đi, đem cậu thế vào.” Người luôn e sợ thiên hạ bất loạn Trương Lợi Quần cũng ồn ào nói.

Gần đây quan hệ giữa Bách Tiệm Ly cùng nhóm bạn cùng phòng có phần dịu đi, trong đó nguyên nhân chủ yếu là Tiểu Thành.

Bách Tiệm Ly trong mắt mọi người luôn là lãnh tâm mặt lạnh, cư nhiên cũng có lúc thúc thủ vô sách, luôn mang vẻ mặt bất đắc dĩ bị Tiểu Thành kéo đông kéo tây, thậm chí còn vì cậu ta mà cải biến thói quen làm việc và nghỉ ngơi, những thay đổi này, đều làm cho toàn thể thành viên trong phòng đều choáng váng.

Nguyên lai Bách Tiệm Ly cũng là người bình thường!

Một khi ý thức được điểm này, bình thường ở chung đều không cần thận như trước, những lúc vui đùa âm ỉ còn có thể kéo cả hắn vào.

Tuy rằng Bách Tiệm Ly bộ dáng cau mày rất dọa người, nhưng hắn cũng không phải loại người nhỏ nhen dễ bụng, cũng chịu vui đùa, vì thế mọi người càng thêm không kiêng nể gì, không khí trong phòng thoải mái hòa nhập hơn bao giờ hết.

Tạ Ngôn thờ ơ lạnh nhạt, tuy rằng đây là chuyện tốt, nhưng anh cũng không thích loại thay đổi này, tuyệt không thích.

Nhìn hắn cười nhẹ cũng làm cho anh cảm thấy chướng mắt.

“Tôi khi nào thì có vợ cả hả?” Bách Tiệm Ly buông quyển sách trên tay, mặt không chút thay đổi nhìn Trương Lợi Quần.

“Diêu Kim Long đó.” Trương Lợi Quần thật cũng không sợ hắn, cười nói: “Có vợ cả hàm hậu thành thật như vậy còn không chịu, lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt đem về thêm một tiểu thiếp?”

Diêu Kim Long chỉ nhìn bên này, lại nhìn bên kia, ngây ngốc cười.

“Các người nghe cho rõ đây, Bách Tiệm Ly là của một mình tôi, cái gì vợ cả vợ hai, bỏ hết cho tôi!”

Tiểu Thành vừa nghe thấy, vội vàng nhảy ra giữa phòng, lớn tiếng tuyên bố “Quyền sở hữu” của cậu.

Mọi người cười to, đập bàn liên tục, thi nhau huyết sáo, nháo thành một đoàn.

Ngay cả Diêu Kim Long vốn trì độ, hôm nay cũng thực linh mãnh, rất tròn vai mà hít hít mũi, biểu tình ai oán, “Các người bọn người cũng ác quá đi, tôi làm sai cái gì để phải bị bỏ chứ!”

Tiền Tiến đang ở uống nước, nghe vậy liền “Phốc” một tiếng, văng hết lên mặt Trương Lợi Quần.

Tiểu Thành nhảy qua áp trên người Diêu Kim Long, làm bộ bóp cổ cậu, hung thần ác sát nói: “Tiểu tử thôi, tôi muốn bỏ cậu, cậu có ý kiến gì?”

Diêu Kim Long dưới thân cậu giãy dụa, “Cứu... mạng... A... Giết... người... Cường... gian... nha...”

Tiểu Thành đặt mông ngồi trên thân mình mềm nhũn của Diêu Kim Long, nụ cười *** đang áp xuống, “Quyết định như vậy rồi, từ hôm nay trở đi, Bách Tiệm Ly là vợ của tôi, các người ai cũng không được đánh chủ ý với hắn.”

“Ô... Ô...”

Diêu Kim Long ở dưới thân “Bạo quân” “thống khổ giãy dụa”, toàn bộ mọi người trong phòng đập bàn cười vang, thấy trò này hay hay, trừ bỏ Tạ Ngôn.

Anh lẳng lẳng ngồi trên giường mình, tựa hồ đang cười, nhưng trong mắt không có ý cười.

“Vợ?”

Bách Tiệm Ly nhếch cao mày, lạnh lùng nhìn Tiểu Thành đang đông dục.

Tiểu Thành nguyên bản còn cợt nhả, đột nhiên thấy hắn không lạnh không đậm, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, khóe môi hơi mỏng nhếch lên một độ cung mê người, ngực bỗng nhiên nóng lên, tay đang nhéo Diêu Kim Long cũng buông ra, ngượng ngùng lựa lời cười nói “À... Cái kia... Cậu không muốn làm vợ, tôi cũng không có ý kiến.”

“Không cốt khí!” Trương Lợi Quần cười mắng hắn.

“Thê nó!” Tiền Tiến cũng kêu lên.

“Tên thứ ba vô sỉ!” Diêu Kim Long đỏ mặt tía tai vì vù vù thở.

“Các người đều cảm miệng hết cho tôi!” Bách Tiệm Ly rốt cục không thể nhịn được nữa liền hướng mọi người rống.

Vì thế bắt đầu từ hôm nay, sự kiện “bỏ vợ” được toàn bộ người trong phòng nhất trí gờ hai tay hai chân thông qua, Diêu Kim Long chính thức trở thành “Vợ trước” của Bách Tiệm Ly, mà vị trí “Chính thê”, không nghi ngờ gì rơi xuống trên người Tiểu Thành.

Nhìn thấy bộ dáng vui tươi hơn hử của tên kia, Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy một trận đau đầu muốn nứt ra. Diêu Kim Long cũng từ nay về sau không hề gọi tên hắn, mà cứ “Chồng trước, chồng trước” cứ thế mà kêu, mỗi lần nghe thấy đều làm cho khóe mắt Bách Tiệm Ly một trận run rẩy.

Không lâu sau là đến năm hai.

Khai giảng bắt đầu, băng tuyết tan rã, xuân ý tràn về.

Trăm hoa đua nở vào mùa xuân, trên sân thể dục mạnh mẽ sinh trưởng, băng tuyết dù tan hay chưa cũng đều trở thành quá khứ, mọi loài đều trong tư thái chậm chậm phục hồi, đâm chồi nảy lộc.

Bách Tiệm Ly cảm thấy mình vẫn là cái gì cũng không thay đổi, cho dù hắn cùng bạn nhóm bạn cùng phòng so với trước kia hòa hợp, cho dù hắn mỗi ngày bị Tiểu Thành dây dưa, theo sát như bóng với hình. Mặt ngoài nhìn như đã cùng cô độc rời xa, nhưng hắn vẫn là hắn, sẽ không vì bất cứ người nào mà dừng lại, lại càng không có gì thay đổi.

Không phải hắn không muốn, mà là hắn bất lực.

Bởi vì tính cách quyết định vận mệnh.

Mà vận mệnh, lại bắt nguồn từ gia đình mỗi người, đó là điều hần không thể lựa chọn, vừa sinh ra đã bị đẩy vào bóng tối. Từ nay về sau, cả đời đều bị nó chặt chẽ nắm trong tay, vô luận dùng lực lượng gì, đều không thể thoát khỏi... Nhất định phải cô độc.

Mà chuyện này, hần không muốn bắt luận kẻ nào có thể nhìn thấy, nhất là Tiểu Thành.

3. Chương 3

“Tôi nghe thấy từng người trong tim tôi dần bước đi, để lại trong tôi sự cô độc ngày một lớn dần.”

Thời gian từng ngày trôi qua.

Ở mặt ngoài nhìn như thật náo nhiệt, trên thực tế cuộc sống vẫn là mỗi ngày cùng cô độc chậm bước đi, Bách Tiệm Ly bước vào kỳ thi cuối kỳ.

Trong phòng tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương, cảnh tượng quen thuộc chính là mọi người vội vội vàng vàng, ngay cả ngồi cũng tranh thủ cầm quyển sách tưng mấy chỗ trọng điểm thầy giáo nhắc nhở như hòa thượng niệm kinh.

Cho dù bình thường có mê chơi thế nào, đến kỳ thi cuối kỳ ai cũng không dám chậm trễ, lâm thời nước tới chân mới nhảy, vậy nên chỉ còn cách học thuộc lòng là bí quyết sống còn.

Biểu tình mọi người đều thực rối rắm, trừ bỏ Bách Tiệm Ly.

Hần bình thường đều có ôn tập, còn nghiêm túc làm bài tập, tới thư viện là ở đó cả đêm, thành tích muốn không tốt cũng khó, hiện tại chỉ cần xem lại một lần trọng điểm, toàn bộ phòng người nhẹ nhàng nhất chính là hần.

Thi xong Toán cao cấp và Tiếng Anh, bởi vì thời gian còn dư, Bách Tiệm Ly liền lên kế hoạch tự mình đi du lịch sau khi học kỳ kết thúc.

Hần không đề cập với bất kỳ ai, trực tiếp lên mạng tra cứu, liền chọn Hoàng Sơn.

Du lịch vốn chỉ là đi du sơn ngoạn thủy, Bách Tiệm Ly đối sông nước thật cũng không phải thực cảm thấy hứng thú, nhưng với núi non trùng điệp xanh biếc một màu lại phi thường mê mẩn, cho nên lựa chọn đầu tiên chính là Hoàng Sơn.

Hiện tại internet phát triển, du lịch tự túc cũng rất thuận tiện, Bách Tiệm Ly lên mạng đặt trước chỗ ở, hần dự định đi chơi ba ngày, trừ bỏ thời gian xe chạy, hần là vừa vặn.

Lúc sau, Bách Tiệm Ly lại bớt thời giờ ra nhà ga mua vé xe đi Hoàng Sơn, xuất phát từ bến xe ô tô phía nam thành phố N, tuyến xe buýt được mở rộng, toàn bộ hành trình ước chừng năm giờ, vé xe 110 tệ, đều nằm trong khả năng của hần.

Đến khi hần đem hết thấy mọi việc chuẩn bị ổn thỏa, kỳ thi cuối kỳ khiến mọi người khóc thét cũng đã xong.

Lúc thi xong môn cuối cùng, cả phòng ngập tiếng hoan hô, đóng đóng gói gói, thu thu dọn dọn, mỗi người vội vã cuống quýt chạy về nhà, tận hưởng một kỳ nghỉ hè nhàn nhã, chỉ có Bách Tiệm Ly cứ theo lẽ thường lẳng lặng ngồi trên giường đọc sách.

“Chồng trước... Chồng trước, sao lại không thấy Tiểu Thành đâu cả?” Diêu Kim Long từ trên giường mình thò đầu ra, còn “xưng hô” thật sự nghiêm túc khiến kẻ khác cười sặc sụa, hành lý cậu cũng đã gói ghém xong.

“Tôi làm sao biết được?” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Cậu ta không phải là vợ cậu sao? Cậu ngay cả cậu ta đi chỗ nào cũng không biết.”

Bách Tiệm Ly buông sách, lạnh lùng nhìn cậu, “Tôi là tôi, Tiểu Thành là Tiểu Thành, không cần đem hai người chúng tôi nói nhập làm một.”

“A.”

Điều Kim Long ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, không dám nói nhiều nữa.

Thấy bộ dáng hần yên lặng thu thập, Bách Tiệm Ly cảm thấy có chút áy náy, rồi lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Quả thực từ lúc bắt đầu chuẩn bị cho chuyến du lịch, toàn thân hần liền bao phủ một khối áp suất thấp đến ngòm.

Tự dưng cảm thấy thực phiền toái.

Nhấn nại của hần đã đến cực hạn, vô luận là tươi cười sáng lạn như mặt trời của Tiểu Thành, hay là bầu không khí hoà thuận vui vẻ của đám bạn cùng phòng trước mắt.

Hình tượng hòa nhã không thích hợp với hần, lá mặt lá trái tán chuyện vụn vặt cũng kẻ khác phiền chán, nếu nói nhân loại là loài động vật quần cư (1), thì Bách Tiệm Ly cảm thấy mình càng giống một người ngoài hành tinh hơn.

Hần chán ghét đám đông, không thích náo nhiệt, trầm nghĩ lẳng lẳng một người, thỏa thích vui vẻ trong không gian của mình, tự mình trò chuyện với mình.

Tình yêu? Tình bạn? Tình thân?

Mấy thứ này, hần cũng không cần.

Bách Tiệm Ly nhảy xuống giường

, xách laptop đi đến thư viện.

Tòa kiến trúc màu xám lẳng lẳng đứng sừng sững kia, giờ phút này là nơi cứu vớt sự yên tĩnh cho hần.

Mới đi tới cửa, Bách Tiệm Ly đụng phải Tạ Ngôn.

“Này, cậu muốn đi đâu?”

Tạ Ngôn kỳ quái nhìn hần, cảm thấy hần so với bình thường càng tản ra hơi thở lạnh như băng, điều này khiến anh có chút lo lắng.

“Thư viện.” Bách Tiệm Ly ngắn gọn trả lời.

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau cũng không nhiều, thường chỉ đối đáp vài từ.

“Cậu không phải sẽ ở lại trường cả kỳ nghỉ hè chứ?” Tạ Ngôn nhìn hần, trước giờ anh chưa từng nói nhiều như vậy, “Bách Tiệm Ly, nhà cậu cách trường chỉ có mười lăm phút đi xe, cậu vì sao cứ suốt ngày ngâm mình ở nơi này?”

Bách Tiệm Ly nhìn anh một cái, “Tôi thích.”

Tạ Ngôn hô hấp cứng lại, chỉ cảm thấy tay chân thật ngứa ngáy, rất muốn túm tên “người chết” này lại đập một trận, vậy mới có thể đẩy lui cỗ ác khí trong ngực này.

“Tôi thấy rồi...” Tạ Ngôn hướng hần ngạo nghễ hếch cằm, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuần có mị lực sát thương cực lớn.

Cứ nghe các nữ sinh trong khoa bàn tán là biết, bọn họ đã từng vì tranh đua Tiểu Thành cùng Tạ Ngôn ai mới người đẹp trai nhất đại học N đến mức đầu rơi máu chảy. Không thể không thừa nhận, anh đích xác rất đẹp trai.

“Thấy cái gì?”

“Cậu mua vé xe đi Hoàng Sơn.”

“Vậy thì sao?”

“Chỉ có một vé.” Tạ Ngôn nhìn chăm chú vào mắt hần.

“Tôi dự định chỉ đi một mình.”

“Vậy Tiểu Thành đâu? Lúc đang thi cậu ta vẫn quần quít hỏi cậu nghỉ hè tính làm gì, cũng mời cậu không dưới mười lần đi, cậu ta rủ cậu về nhà mình ở Hải Nam chơi, cậu đều nói không rảnh. Không nghĩ tới, thì ra cậu đã sớm có dự định khác. Nếu hôm qua không phải tôi vô tình nhìn thấy vé xe, ai cũng không biết cậu muốn đi Hoàng Sơn. Kia Tiểu Thành tính sao? Tôi dám cá là cậu ta căn bản hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Cậu tính dấu cậu ta bao lâu, hay là ngay từ đầu đã có ý quăng cậu ta sang một bên?”

Kỳ thật điều Tạ Ngôn chân chính muốn hỏi chính là: cậu ta là gì? Còn tôi là gì? Chúng tôi đối với cậu mà nói, rốt cuộc là gì?

Trong mắt người này không hề có độ ẩm, trong lòng cũng không tồn tại bất cứ ai.

Nhưng anh nhin xuống, anh không muốn vào lúc này cùng hắn nổi lên xung đột.

Ánh mắt vốn vẫn luôn thờ ơ của Bách Tiệm Ly đột nhiên trở nên sắc bén, vừa bén nhọn lại trong trẻo nhưng lạnh lùng, như một cái dùi đâm thẳng vào lòng người.

“Tôi là tôi, Tiểu Thành là Tiểu Thành. Tôi cùng cậu ta chỉ là bạn học, tôi không nghĩ mọi chuyện đều nhất thiết phải báo cho cậu ta biết.”

Hắn nói là “bạn học”, hắn thậm chí cũng không nhắc đến hai chữ “bạn bè”.

Tạ Ngôn hung hăng trừng mắt hắn, nhin không được gật đầu, “Hay... hay... hay cho tên Bách Tiệm Ly cậu... Không hổ là động vật máu lạnh chân chính!”

“Dùng từ thực chính xác.”

Bách Tiệm Ly thu hồi tầm mắt, rời đi không quay đầu lại.

Đêm đó, Bách Tiệm Ly thẳng đến khi tắt đèn mới trở lại phòng.

Một mảnh im ắng, Trương Lợi Quần cùng Tạ Ngôn từ trưa đã đóng gói về nhà, nghe Diêu Kim Long nói, Tiểu Thành giữa trưa có trở về, sau đó lại đi ra ngoài, chắc là đã về nhà, cả phòng chỉ còn lại mấy người Bách Tiệm Ly, Tiền Tiến và Diêu Kim Long.

Tiền Tiến và Diêu Kim Long là đồng hương, ngày mai có buổi tụ tập của hội đồng hương nên ở lại đến bây giờ.

Mấy người náo nhiệt vừa đi, cả phòng trở nên im lặng vô cùng, Bách Tiệm Ly trong sự yên tĩnh mong đợi đã lâu này, nặng nề ngủ một giấc thật sâu.

Chuyến xe buýt từ thành phố N đi Hoàng Sơn buổi sáng bảy giờ bốn mươi xuất phát.

Bách Tiệm Ly đúng bảy giờ thức dậy, rời giường đi đánh răng rửa mặt.

Động tác hắn so với bình thường nhanh gấp đôi, mang theo quần áo để thay đổi, khăn mặt cùng nước khoáng, đi giày thể thao, kiểm tra ví tiền đầy đủ, Bách Tiệm Ly chuẩn bị xuất phát.

Giờ phút này, trời đã sáng rồi.

Ngoài cổng trường có một trạm xe buýt, trạm cuối là bến xe phía nam, mười phút có một chuyến, Bách Tiệm Ly đeo túi du lịch trên lưng, đứng ở trạm lẳng lặng chờ xe buýt.

Sương sớm nhàn nhạt chưa tan, cửa hàng văn phòng phẩm và tiệm cho thuê sách đối diện còn chưa mở cửa, vẫn đang đắm chìm trong giấc ngủ mông lung.

Chiếc xe buýt nhỏ lắc lắc rung rung từ phía xa chạy đến.

Xe tới rồi!

Bách Tiệm Ly nhắc lên ba lô, tính bước lên xe.

Đột nhiên, xa xa có tiếng kêu truyền đến.

“Chờ một chút... Đợi tôi với...”

Một đoàn màu trắng từ trong màn sương hiện ra, như một tia nắng ban mai xuyên thẳng vào không gian mờ ảo, càng ngày càng chạy tới gần...

Bách Tiệm Ly tháo mắt kính bị sương mù làm mờ xuống, lấy thị lực nhỏ nhoi của mình xác định...

Đó là một người.

Là một chàng trai mặc áo T-shirt trắng, bên dưới là quần jean xanh, chân mang giày thể thao.

Người nọ đeo một cái túi lớn, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Bách Tiệm Ly, vừa thở vừa nói: “Chờ một chút... Tiệm Ly, tôi cũng muốn đi... đi Hoàng Sơn... Cậu vậy mà cũng không... nói với tôi một tiếng... Liền một mình chạy mất... Thật không phải bạn bè tốt mà...”

Bách Tiệm Ly trừng mắt nhìn cậu y như gặp quỷ.

“Nè, hai người các cậu... Rốt cuộc có đi hay không?” Người bán vé không kiên nhẫn, trừng mắt nhìn hai vị đại nam sinh trước mắt.

“Đi, phải đi chứ!”

Tiểu Thành cười tủm tỉm nắm chặt tay Bách Tiệm Ly, phớt lờ sắc mặt xanh mét của hắn, đem hắn kéo lên xe buýt.

Ba mươi phút sau, Bách Tiệm Ly vẻ mặt ảm ảm sát khí và Tiểu Thành mắt sáng như sao đã an vị trên chiếc xe buýt tốc hành sang trọng.

Xe buýt mở điều hòa mát mẻ, lớp kính màu trà che bớt cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, tốc độ vững vàng hướng mục tiêu của bọn họ – Hoàng Sơn, tiến tới.

Cả xe buýt đều là người đi du ngoạn, không khí thập phần thoải mái.

Có người gọi điện thoại, có người đọc báo, có người vù vù ngủ, Bách Tiệm Ly nhắm mắt tựa vào ghế dựa mềm mại, mặt không chút thay đổi, giống như lão tăng ngồi thiền.

Nhưng cổ tình lại có người không cho hắn như nguyện.

“Tiệm Ly, muốn uống nước không?”

Bên tai vang lên thanh âm nhẹ nhàng.

Bách Tiệm Ly không để ý tới hắn.

“Tiệm Ly, có muốn ăn chút đồ ăn vặt không? Có mơ, xoài, quýt, chuối...” Tiểu Thành cơ hồ chui cả cái đầu vào ba lô siêu lớn, lục lọi một trận.

Bình thường rất ít nam sinh giống hắn, tên cuồng đồ ăn vặt.

Bách Tiệm Ly mặt lạnh xem ngoài cửa sổ.

“Tôi còn có kẹo socola (2), cậu có muốn ăn không?”

Tiểu Thành thật cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, rất giống con chó con đáng thương sợ hãi bị chủ nhân vứt bỏ, không ngừng hướng hắn vẫy đuôi mừng chủ.

Bách Tiệm Ly không chịu nổi, miễn cưỡng lấy một viên, “Cám ơn.”

“Nếu thích thì cứ lấy, tôi còn cả bọc bọc trong này.” Tiểu Thành nhất thời tinh thần đại chấn, cũng bóc một viên kẹo bỏ vào miệng.

“Tôi cũng là lần đầu đi Hoàng Sơn, bắt quá lão ba trước kia có đi qua, dạy tôi không ít kinh nghiệm. Trên núi nhiệt độ có chút thấp, không cần mang theo nhiều quần áo, nhưng leo núi dễ ra mồ hôi, cho nên đồ lót phải mang dư ra mấy bộ. Còn có giày nhất định phải chú ý, không thể đi loại giày đế trơn này. Vạn nhất trời mưa, mang áo mưa là thích hợp nhất, sẽ không bị gió thổi bay, lại càng không sợ bị điện giật. Tôi sợ cậu không mang theo nên mua luôn hai cái, lỡ trời mưa còn có cái mà dùng... Còn có kem chống nắng, ánh mặt trời bây giờ rất độc... Lấy tính tình của cậu khẳng định sẽ không mang mấy thứ này, cho nên tôi cũng mang theo một lọ...”

Bách Tiệm Ly ngăn lại cậu đang thao thao bất tuyệt, “Cậu cũng thấy vé xe tôi mua?”

“Không có... Tôi là chiều qua khi quay về phòng, gặp Tạ Ngôn mới biết được, thì ra cậu đã sớm lên kế hoạch nghỉ hè một mình đi Hoàng Sơn chơi.”

Tiểu Thành nhìn hần, sờ sờ đầu, muốn nói lại thôi.

“Kỳ thật... Cái kia... Cậu không thích đi Hải Nam cũng không sao... Nhưng là một người đi du lịch thực không thú vị, hai người làm bạn thì vui hơn. Tôi cũng rất thích leo núi, vẫn muốn đi Hoàng Sơn xem, cho nên nghe nói cậu muốn đi, liền vội bỏ mọi việc mà chạy theo.”

“Tôi không phải một bạn đồng hành tốt.” Bách Tiệm Ly lạnh lùng nói.

“Không sao, tôi là bạn đồng hành tốt là được.” Tiểu Thành nhiệt tình bày ra khuôn mặt tươi cười ôn nhu.

Bách Tiệm Ly giật giật môi, cuối cùng không nói gì.

Đột nhiên, Tiểu Thành vỗ đùi, dường như là nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi, tôi còn mua hai đĩa nhạc tuyển chọn của Trương Sở, tặng cậu một đĩa, tôi siêu thích ông ta nha.”

Cậu từ trong ba lô lấy đĩa CD đưa cho hần...

Một đĩa CD hơi mỏng đặt vào tay mình, Bách Tiệm Ly không khỏi có chút kỳ quái nhìn cậu, “Cậu sao lại phí tiền mua tới hai đĩa?”

Chính mình nghe là được rồi, lại còn mua thêm một đĩa cho hần?

Tiểu Thành lơ đãng nhún nhún vai, “Lúc đó vừa vặn nghe thấy chủ tiệm mở đĩa này, không biết vì sao lại đột nhiên nghĩ đến cậu, nhất thời đầu óc đình trệ mua dư một đĩa. Tôi đã chép sang MP3, muốn nghe thử một chút không?”

Tiểu Thành niềm nở đưa MP3 của mình cho Bách Tiệm Ly, Bách Tiệm Ly lắc lắc đầu, xoay người tiếp tục xem phong cảnh đang lướt qua cực nhanh ngoài cửa sổ...

“Dù cậu không nghe, tôi vẫn cảm thấy bài hát này thực sự hợp với cậu.” Tiểu Thành hậm hực rút tay về, than thở một câu.

Người có trì độn đến đâu, cũng có thể cảm giác được Bách Tiệm Ly sắp bùng nổ đến nơi.

Tiểu Thành không dám lại đi trêu chọc hần, hướng hồ cậu cũng thực mệt mỏi. Đêm qua rất khuya mới ngủ, sáng sớm chưa tới sáu giờ đã chui khỏi ổ chăn, chạy nhanh tới sợ bắt hụt hần, hiện tại thật vất vả ngồi vào chỗ của mình, cơn buồn ngủ liền cuộn cuộn ập đến...

Cậu đeo tai nghe, mở MP3, kéo ghế nằm xuống, chậm rãi nhấp nháy mi, im lặng nhìn sườn mặt hần.

Bên trong xe mở điều hòa khiến người ta buồn ngủ, không giống như chạy nhanh ở đường cao tốc, mà càng giống như chìm dưới đáy biển sâu.

Rèm cửa được kéo ra một nửa, các nhánh cây bên đường cao ngất, đem dương quang sáng lạn lọc thành từng sợi từng sợi trơn nhẵn, chợt tối chợt sáng, bỗng nhiên mất đi, lại bỗng nhiên chói chang đến hoa mắt, luân phiên chiếu trên sườn mặt đậm mạc của hần...

Toát ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng bẩm sinh.

Bên tai từ từ truyền đến tiếng ca cao vút của Trương Sở:

“Hiện tại là mùa tình yêu

Trong không khí ngập tràn hương vị tình lữ

Người cô độc là đáng xấu hổ nhất

Hiện tại là mùa tình yêu

Mọi người hần là cho nhau mỉm cười

Trao nhau cái ôm ấm áp...

Người cô độc là đáng xấu hổ nhất”

Tiểu Thành mỉm cười

, nhắm mắt lại, ở bên cạnh hần nặng nề ngủ.

Hai người tới Hoàng Sơn thì đã hơn hai giờ chiều.

Bách Tiệm Ly đi thẳng đến khách sạn mình đã đặt trước, tính toán nghỉ ngơi một đêm, lấy lại thể lực, sáng sớm hôm sau sẽ leo núi. May mắn khách sạn hần ở còn phòng trống, Tiểu Thành ở phòng kế bên hần, một đêm trầm mặc không nói chuyện.

Bách Tiệm Ly cố nhiên sẽ không nói, Tiểu Thành thấy vẻ mặt đen thui của hần, tự nhiên cũng không dám nói nhiều.

Sáng sớm hôm sau, vừa mới tờ mờ sáng, Bách Tiệm Ly đã tỉnh, vì thế đánh thức Tiểu Thành, cả hai đánh răng rửa mặt đơn giản, ăn xong bữa sáng liền thẳng đến Hoàng Sơn.

Lộ trình kế tiếp quả nhiên nghiệm chứng lời Bách Tiệm Ly nói – hần không phải một bạn đồng hành tốt.

Kể từ khi từ lối vào tới khu Hoàng Sơn, từ lúc bắt đầu leo núi, Bách Tiệm Ly quả thực như cậu lo lắng, biến thành một dã thú trầm mặc mà thô bạo.

Có lẽ là ánh mặt trời quá mức chói chang, có lẽ là người đến du ngoạn nhiều lắm, lại có lẽ là một đường tích tụ áp lực không thể bộc phát, Bách Tiệm Ly sai từng bước dài, bước đi thật nhanh cho hả giận, đem những người cùng xe leo núi bỏ lại xa phía sau...

Hần mặc quần áo gọn nhẹ, đi như bay, chỉ khổ Tiểu Thành, lưng cậu vác cái ba lô thực nặng, thở không ra hơi, không bao lâu, đã bị hần bỏ xa một đoạn dài.

“Tiệm Ly... Tiệm Ly...”

Thềm đá lên núi cơ hồ cao ngất trong mây, sức mạnh bên trong Bách Tiệm Ly đang sục sôi mãnh liệt, rất muốn một hơi xông lên, lại bị tiếng người phía sau giữ lại...

Hần mặt nhăn mày nhú, dừng lại chờ cậu.

Tiểu Thành thở hồng hộc thật vất vả đuổi tới, còn không kịp uống nước nghỉ ngơi, Bách Tiệm Ly lại không kiên nhẫn nhanh bước tiếp, cậu chỉ có thể lại đuổi theo sau...

Như thế lặp lại vài lần, Tiểu Thành ngay cả khí lực kêu cũng không còn, chỉ có thể trở mắt nhìn khoảng cách xa lắc mình bị hần bỏ lại, nội tâm lo lắng.

Cũng may Bách Tiệm Ly tuy rằng không kiên nhẫn, cuối cùng vẫn là không bỏ lại cậu. Một mình yên lặng đi phía sau rất lâu, khi Tiểu Thành vừa ngẩng đầu, đều luôn nhìn thấy thân ảnh thon dài lãnh thuận kia đứng ở tầng tầng bậc bậc phía trước.

Chính loại tư thế chờ đợi thản nhiên này làm cho cậu nội tâm vui vẻ, đem tất cả mệt nhọc đều quẳng ra sau đầu, lại dồn hết sức đuổi theo.

Cảnh cậu đi tới đuổi cứ lặp lại, thẳng đến khi lên đến đỉnh núi, đi tới chỗ “Thông đón khách (3)”, hai người mới rốt cục sóng vai đồng tiến. “Muốn chụp ảnh không?”

Tiểu Thành chĩa chĩa cảnh đẹp nổi tiếng của Hoàng Sơn ở phía trước – “Thông đón khách”, không ít du khách đều qua đó chụp ảnh lưu niệm.

Bách Tiệm Ly lạnh lùng lắc đầu, “Nhiều người lắm, hơn nữa tôi chán ghét chụp ảnh.”

“A...” Tay vốn đang tính lấy máy ảnh ra nhất thời dừng lại, Tiểu Thành ngượng ngùng rút tay về.

Trong dòng người hỗn loạn, hai người vừa đi vừa ngắm cảnh núi non kỳ vĩ hiểm trở.

Trên núi không khí tươi mát, xa xa biển mây cuộn cuộn, núi non nối nhau trùng điệp, ngọn núi giống như đao tước (4) mà thành, một vài cây thông mọc gần tảng đá hình thù kỳ lạ, phong cảnh vô hạn, đẹp không sao tả xiết.

Bất tri bất giác, hai người đã đến gần “đỉnh Thiên Đô (5)”.

“Thực cao a...”

Tiểu Thành ngẩng đầu nhìn lên, nhìn không được thở dài.

“Đỉnh Thiên Đô” được xem ngọn núi cao và hiểm trở nhất Hoàng Sơn, độ cao so với mặt biển là một ngàn tám trăm mười mét, thẳng hướng tận trời, là cảnh quan hùng vĩ tráng lệ nhất trong những đỉnh ở dãy Hoàng Sơn.

Không tới “Đỉnh Thiên Đô” thì xem như chưa chân chính đến Hoàng Sơn.

Bách Tiệm Ly cũng ngẩng đầu nhìn, sải bước về phía trước, định đi lên các bậc đá trên núi, Tiểu Thành lấp bắp kinh hãi vội vàng kêu: “Tiệm Ly, cậu muốn leo đỉnh Thiên Đô hả?”

Bách Tiệm Ly xoay người nhìn cậu, “Thì làm sao?”

“Nhưng mà chúng ta chỉ có thời gian một ngày.”

Du khách đi du ngoạn một ngày, rất ít người sẽ leo đỉnh Thiên Đô.

Thứ nhất cực kỳ hiểm trở, thứ hai vô cùng cao, lên xuống phải mất hơn hai giờ, rất tổn hao thể lực, nếu leo đỉnh Thiên Đô, sẽ không có nhiều thời gian cùng tận lực thưởng thức những cảnh đẹp khác, cho nên phần lớn mọi người chỉ chiêm ngưỡng mà thôi.

“Đến Hoàng Sơn không leo đỉnh Thiên Đô, sao có thể xem như đi Hoàng Sơn?” Bách Tiệm Ly nhú mày, thản nhiên nói.

“Nói là nói vậy, nhưng nghe nói leo đỉnh Thiên Đô tốn mấy giờ, tôi sợ chúng ta không kịp.”

“Tôi đến Hoàng Sơn chính là vì leo đỉnh Thiên Đô, mấy thứ ôn tuyền biển mây linh tinh tôi cũng không hứng thú. Lại nói, người khác cần tới hai giờ, tôi chỉ cần một giờ là đủ.”

Nói xong, Bách Tiệm Ly cũng không để ý đến cậu, vừa bám vào sợi xích sắt được đóng chặt vào vách núi, vừa bước lên từng thềm đá hướng lên phía trên.

Tiểu Thành không khuyên được, chỉ có thể đi phía sau hần, từng bước từng bước leo lên.

Từ thời khắc kia, cậu liền ý thức được Bách Tiệm Ly là một người cực đoan cố chấp, một khi hạ quyết tâm, sẽ liều lĩnh thực hiện, cần bản mặt kẻ người khác nói như thế nào.

Cùng hần cùng một chỗ, bạn chỉ có hai lựa chọn –

Một, cùng hần đồng tiến hai, cùng hần đi ngược lại.

Tiểu Thành đương nhiên sẽ không chọn về thứ hai, nếu không cậu cần gì phải cố sống cố chết đuổi theo hần đến Hoàng Sơn, vì thế cậu chỉ có thể chọn một.

Cường hần cùng cố chấp của hần khiến cậu vừa cảm phục lại đau đầu, nếu... Hần có thể dụ đi một ít, không cần bèn nhon lạnh lùng như vậy thì tốt rồi.

Nhìn bóng dáng tuyệt quyết của hần, Tiểu Thành thở dài.

Thế sự sao có thể thập toàn thập mỹ.

“Đỉnh Thiên Đô” quả nhiên không hổ là ngọn núi cao và hiểm trở nhất Hoàng Sơn, sơn thế kì tước (6), trăm bậc thang cơ hồ dựng thẳng đứng từ trên xuống, những người leo núi kề sát vào nhau, chỉ hơi chút thất thần là có nguy cơ ngã xuống núi.

Có mấy bậc đá không được ánh mặt trời chiếu tới thập phần ẩm thấp trơn trượt, phải nín thở, vững vàng nắm chặt dây xích hai bên sườn mới không trượt chân. Quay đầu lại vừa thấy thể núi hiểm trở cơ hồ thành đường vuông góc, nếu thật sự trượt chân, hậu quả thực không thể lường được.

Tiểu Thành rất nhanh liền phát hiện, tuy rằng bình thường không thấy Bách Tiệm Ly vận động, nhưng lực chân hần lại tương đối tốt, đi lâu như vậy mà mặt không đỏ khí không suyễn, từng bước một, vô cùng vững vàng.

Như để chứng minh lời mình nói, Bách Tiệm Ly càng đi càng nhanh, thảnh thơi vượt qua một, hai vị du khách, dần dần đem Tiểu Thành bỏ lại phía sau...

Vượt qua đoạn đường hiểm yếu, một mình một người đi lên, không lâu sau Bách Tiệm Ly đã có mặt trên đỉnh núi.

Đỉnh núi bằng phẳng như lòng bàn tay, đôi mắt nhìn về nơi xa, biển mây tản ra, núi nối liền núi, gió mạnh mẽ thổi, hết thấy cảnh đẹp tráng lệ ở Hoàng Sơn thu vào đáy mắt.

Toàn thân nóng bức, sau lưng thấm ướt mồ hôi, được từng cơn gió mát trên đỉnh thổi qua, thoải mái nói không nên lời.

“Mệt quá a...”

Một lát sau Tiểu Thành cũng thở hồng hộc leo lên tới.

Đỉnh núi không hề ít du khách, người trẻ tuổi chiếm đa số, bốn phía đều dùng xích sắt vây lại, để tránh du khách vô ý ngã xuống. Còn có một ít tiểu thương bán nước khoáng, vật kỷ niệm cùng thiết khóa tình mỹ.

Không biết thiết khóa dùng để để gì?

Chú ý tới tầm mắt tò mò của Tiểu Thành, một tiểu thương nhỏ tuổi cười hì hì nói: “Anh đẹp trai, có muốn mua đồng tâm khóa không? Nam nữ bằng hữu có thể đem nó khóa trên sợi xích sắt, đem chìa khóa quăng xuống vực sâu là có thể cả đời không thay lòng đó.”

Tiểu Thành nở nụ cười, “Có loại chuyện tốt này à?”

Tiểu thương cũng cười, “Mua một cái đi, bạn gái sẽ không thay lòng đổi dạ đâu.”

“Được.”

Tiểu Thành lấy tiền ra mua, vui cười hơn hở chạy đến bên cạnh Bách Tiệm Ly, tựa như hiền vật quý nói: “Tiệm Ly Tiệm Ly, cậu xem tôi mua cho chúng ta hai cái đồng tâm khóa nè.”

Bách Tiệm Ly thờ ơ lạnh nhạt, sớm đem hết thấy xem ở trong mắt, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, “Ngu ngốc, đồng tâm khóa là cho người yêu, cậu loạn mua cái gì.”

“Ai quan tâm chứ, dù sao rất có ý nghĩa kỷ niệm nha.”

Tiểu Thành đem đồng tâm khóa cẩn thận khóa kỹ trên sợi dây xích, rút chìa khóa ra, đối với khe vực sâu không thấy dấy lên nhăm gè đó, sau đó vung tay lên...

Một đạo ngân quang xẹt qua, vẽ thành một đường cong nhàn nhạt, lập tức biến mất.

Bách Tiệm Ly hô hấp cứng lại, ngực giống bị kim châm vào, ần ần đau.

Mới đầu hẳn tưởng là do mình đi quá nhanh, sau mới phát hiện không phải.

Này không phải đau đón khắc cốt, chỉ là từng chút, từng đợt từng đợt, như mưa phùn theo gió lên vào, chờ khi kinh hãi mới phát hiện bản thân đã bệnh nguy kịch, vô phương cứu chữa.

Quả nhiên không nên đi cùng cậu ta.

Quả nhiên.

(1) Quần cư: Sống theo bầy đàn

(2) Kẹo socola (): Một loại kẹo cứng nhân socola mềm bên trong (hgw019061.chinaw3.com/Product/product.aspx?&id=912)

(3) Thông đón khách: cây tùng, cây thông là cảnh quan đẹp nhất của Hoàng Sơn, các cây thông sinh trưởng trong các kẽ đá, rễ cây chằng chịt, chúng ngang nhiên thẳng đứng, thể hiện sức sống hết sức ngoan cường, đặc biệt là cây thông nghênh khách trên ngọn Ngọc Nữ.(Cre: Express)

(4) Dao tước: Gọt dưa, mài

(5) Đỉnh Thiên Đô: Cùng đỉnh Quang Minh, đỉnh Liên Hoa là ba đỉnh cao nhất trong số những đỉnh trên dãy Hoàng Sơn.(Cre: Wiki)

(6) Sơn thế kì tước: Dáng núi được gọt đẽo sắc bén hiểm thấy, thế núi hiểm trở

4. Chương 4

Ở trên đỉnh núi không bao lâu, Bách Tiệm Ly liền quyết định xuống núi, hần cơ hồ là một đường chạy từng bước nhỏ xuống đỉnh Thiên Đô.

Lúc mới bắt đầu, hần còn vịn một chút vào xích sắt, về sau hần dứt khoát buông tay, trực tiếp tay không hối hả bước từng bước nhỏ xuống thêm đá.

Du khách đông nghẹt đang vịn thật cẩn thận vào xích sắt hai bên sườn, hần không thể hai tay hai chân đều quần chặt xích sắt không buông, đều tròn mắt khiếp sợ nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đi như giẫm trên đất bằng, hết một trận gió xẹt qua rồi biến mất ở trước mắt.

Sau ngẫm lại, Bách Tiệm Ly cũng nhận không được có chút sợ hãi. Hành động lúc đó thực nguy hiểm, chỉ cần bước hụt một bước, mạng nhỏ của hần rất có thể cứ thế chôn vùi ở Hoàng Sơn, nhưng vào thời điểm đó không nói đến sợ hãi, ngay cả một tia do dự trong đầu cũng đều không có.

Người khác phải mất hai giờ mới có thể leo lên leo xuống đỉnh Thiên Đô, Bách Tiệm Ly chỉ mất không đến một giờ, đúng như lời hần nói.

Sau khi xuống núi hần ngồi ở băng ghế đá dành cho du khách nghỉ ngơi, một bên uống nước, một bên chờ Tiểu Thành.

Đợi chừng nửa giờ, Tiểu Thành mới mồ hôi đầm đìa xuất hiện trước mặt hần.

“Thực xin lỗi, để cậu đợi lâu.” Tiểu Thành có chút ngượng ngùng ngồi xuống cạnh hần, thở hổn hển.

“Không sao.”

“Cậu đói bụng chưa, tôi có mang theo rất nhiều đồ ăn nè.” Tiểu Thành mở ba lô, lấy ra một ít bánh bích quy, đồ ăn vặt và một số thứ khác.

“Cậu cứ nhiên vác nhiều thứ linh tinh này đi leo núi? Tôi còn nghĩ cậu đã sớm đem chúng quăng đi.” Bách Tiệm Ly không thể tin nhìn cậu.

“Nhưng lỡ lúc muốn ăn thì làm sao bây giờ? Leo núi rất tiêu hao thể lực.” Tiểu Thành hết như thần giữ cửa, ôm chặt mấy món này không buông.

“Đúng là phải ăn, nhưng không tất yếu phải mang nhiều như vậy.”

“Tôi mỗi thứ đều chuẩn bị hai phần, một phần cho cậu, đây, mấy thứ này đều là của cậu, phải ăn hết cho tôi!” Tiểu Thành đem bánh bích quy, hoa quả trong tay nhét vào lòng Bách Tiệm Ly.

Bách Tiệm Ly mặc quần áo gọn nhẹ, trừ bỏ nước khoáng, cái gì cũng không mang.

Dù sao Hoàng Sơn cũng có nhà hàng cùng cửa hàng tiện lợi, nhưng sau khi lên núi mới phát hiện tất cả nhà hàng đều kín người hết chỗ, người luôn không thích chen chúc chỗ đông người như Bách Tiệm Ly, đương nhiên cái gì cũng chưa mua.

Yên lặng lấy một trái chuối ăn, trong lòng lại ngũ vị tạp trần.

Thái độ đối nhân xử thế của hần trước giờ luôn là thân ai nấy lo, không quản chuyện người khác, trong ba lô của hần đều là mấy thứ hần cần, không giống như Tiểu Thành, vậy mà lại nhồi nhét cả phân nửa đồ của hần trong ba lô.

Thật sự quá khác biệt!

Thế mà suốt đường đi hần lại đối với cậu lạnh lùng như thế...

“Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?” Chú ý tới tầm mắt hần, Tiểu Thành nhận không được sờ sờ mặt mình.

Bách Tiệm Ly yên lặng lắc đầu không nói gì, đem đồng hồ trong tay toàn bộ ăn hết.

Sau đó hai người lại cùng đi đỉnh Quang Minh, Phi Lai thạch, Bài Vân đình, Bắc Hải to như vậy, mặc dù không thể đi hết các danh lam thắng cảnh, nhưng cũng là đi hơn phân nửa, đến năm giờ chiều hai người cùng nhau đi cáp treo xuống núi, quay về khách sạn, ở lại một đêm sau đó liền ngồi tuyến xe sớm trở về thành phố N.

Bất quá chỉ mới hai ngày hai đêm, Bách Tiệm Ly đã cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Không phải thân thể, mà là nội tâm.

Hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được con dã thú lạnh lùng mà loạn bạo đang ngủ đông trong cơ thể mình, không biết khi nào sẽ giương hàm răng bén nhọn cắn xé tất cả những người xung quanh. Cho dù biết rõ sau sẽ hối hận, nhưng vào lúc đó, ngập tràn đầu óc cũng chỉ có ý nghĩ muốn hung hăng hủy diệt!

Đem hết thảy đều hủy diệt!

Mặc kệ nội tâm đột nhiên vô cớ bức bối, ở trong lòng hắn, hay là do hắn tự cho là đúng, tình bạn là loại tình cảm chỉ dành cho trẻ nít không biết gì.

Lúc này, xe buýt đã đến gần trạm xe phía nam thành phố N, xuyên qua phố xá sầm uất, dòng người nhộn nhịp, tốc độ rõ ràng giảm xuống.

Bách Tiệm Ly đẩy đẩy Tiểu Thành đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh, “Này, nhà cậu gần khu Tây nên chuẩn bị xuống xe là vừa.”

Tiểu Thành bỗng chốc bừng tỉnh, vẻ mặt mờ mịt không biết mình đang ở đâu, dụi dụi mắt nhìn nhìn cảnh vật bốn phía, mới cười nói: “Nhanh như vậy đã tới a?”

“Dọc đường cậu chỉ lo ngủ, trở về tắm nước ấm, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Thể lực không có không cần cậu mạnh.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

Đại khái chưa bao giờ nghe hắn dùng lời lẽ quan tâm như vậy nói chuyện, Tiểu Thành không khỏi mở to hai mắt, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không.

“Đưa đây, cho tôi uống một ngụm.” Bách Tiệm Ly chủ động hướng cậu vươn tay...

“A...”

Tiểu Thành như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng đưa chai nước khoáng đang cầm trong tay cho hắn, Bách Tiệm Ly không hề dè dặt, ở ngay chỗ cậu vừa uống qua, uống vài hớp rồi trả lại cậu.

Tiểu Thành trợn mắt nhìn, ý cười dần dần lan rộng trong mắt, “Như vậy mới được a, Tiệm Ly, dọc đường đi cậu giống như ăn phải hỏa dược, làm tôi sợ tới mức một câu cũng không dám nói.”

“.....”

Bách Tiệm Ly không biết phải nói gì.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy được bộ mặt dữ tợn khó gần của mình.

Khu Tây tuy rằng không phải trạm dừng, nhưng đáp ứng không ít người yêu cầu, tài xế vẫn là thoải mái mở cửa xe, để những người ở gần chỗ này đi xuống, Tiểu Thành cũng đeo ba lô lên, “Tiệm Ly, tôi về nhà trước, về sau có gì liên lạc bằng điện thoại nha?”

Bách Tiệm Ly gật gù đầu, nhưng cũng không để trong lòng.

Sau này cậu ta hẳn là sẽ không tiếp cận mình nữa đi, không ai sau khi bị đối đãi như thế còn có thể tiếp tục xem như không có gì mà cứ đến gần mình.

Như vậy vừa vặn đúng là kết quả mình mong muốn.

Cửa xe chậm rãi khép lại, bóng dáng Tiểu Thành không ngừng hướng hắn phát tay dần dần rời xa...

Bách Tiệm Ly quay lại, đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác tịch mịch khôn cùng tựa như thủy triều dâng lên, bóp nghẹt cổ họng hắn, làm cho hắn khó thở.

Bỗng nhiên, tầm mắt hắn bị chiếc MP3 nhỏ rơi trên chỗ ngồi hấp dẫn, xem ra là Tiểu Thành sợ ý dễ quên, Bách Tiệm Ly đem tai nghe điện thoại nhét vào trong tai, nhấn nút mở.

Thoảng thoáng, thanh âm ca sĩ cô độc mà khàn khàn như ánh trăng khô cạn dần trút xuống...

“Tôi thích những bông hoa, trong thành thị hẳn là có nhiều bông hoa tươi đẹp

Cho dù bị người hái xuống hoa cũng có thể sống tiếp

Hiện tại là mùa tình yêu

Mọi người hẳn là thực thân thiết

Người cô độc là đáng xấu hổ nhất

Bông hoa cũng có lúc sẽ héo tàn

Nhưng chúng ta không thể làm chính mình héo rũ

Không có lựa chọn, chúng ta phải yêu nhau

...

Người cô độc, không phải là đáng xấu hổ nhất sao?”

Xe buýt vàng chạy, dần dần đến trạm cuối.

Dọc đường đi đều là dòng người tấp nập, phong cảnh trên đường muôn hình muôn vẻ...

Những người xa lạ mang theo bao lớn bao nhỏ, thần tình phong trần mệt mỏi, trong mắt tràn ngập nhàn nhạt chịu đựng sống với nhau bé con non nớt đáng yêu được mẹ nắm chặt bàn tay nhỏ bé, hồn nhiên tươi cười khiến người ta nhìn không được mà cười theo ven đường có một đôi tình lứa trẻ tuổi đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, cô gái vô cùng thân thiết kề sát chàng trai, chàng trai ôm lấy vai cô, hai người thỉnh thoảng ghé vào bên tai đối phương nói nhỏ, trên mặt tràn ngập tình yêu khiến kẻ khác hâm mộ...

Loại cảm giác này lại tới nữa!

Linh hồn hắn lại bắt đầu cùng thân thể phân liệt, phù du ở không trung, lạnh lùng nhìn thấy hết thấy mọi thứ phát sinh bên dưới, lại thế nào cũng vô pháp dung nhập.

Những lời Tiểu Thành nói, từng chữ từng chữ ở trong đầu vọng lại rõ ràng.

Vừa lúc nghe chủ tiệm mở bài này, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ đến cậu, nhất thời đầu óc đình trệ mua dư một đĩa...

Dọc đường đi cậu giống như ăn phải hỏa dược, làm tôi sợ tới mức một câu cũng không dám nói...

Những hình ảnh này cứ vụt chớp vụt tắt xẹt qua, làm trái tim hắn giống như bị lưỡi dao bén nhọn chậm rãi chém xuống, tất cả tịch mịch tích lũy cho tới nay đều lên đến đỉnh điểm, dồn dập tuôn trào, ép hắn thở không nổi.

Vì sao lại biến thành như vậy?

Vì sao lại không thể giống như người khác sống thoải mái tự tại, dung nhập xã hội, có một cuộc tình tuyệt vời, cùng đối phương tay trong tay, đối xử thật lòng, ôn nhu che chở. Buông hết thấy gánh nặng trong lòng, để tâm yêu một người, đồng thời cũng được người kia yêu?

Vì sao không thể giống như người ta, trời sinh còn có năng lực quan tâm đến người khác, chiếu cố người khác, vì người khác mà tự mình sốt sắng lo nghĩ?

Hắn nhớ tới bóng dáng Tiểu Thành, nhớ tới cậu ở đỉnh Thiên Đô mua cái đồng tâm khóa kia, nhớ tới cậu lúc rời đi thực bình thản, nhưng trong lòng rõ ràng là đã bị tổn thương...

Tính cách cực đoan tự mình chủ trương của hắn thực hết thuốc chữa, cứ thế làm thương tổn người khác thực sâu, rồi lại giống đứa nhỏ không hiểu chuyện, không biết cứu vãn thế nào.

Cậu là người bạn duy nhất cho tới nay của hắn, là chiếc cầu duy nhất thông với cuộc sống bên ngoài, cũng bị hấn bức đi rồi, trong lòng thế nhưng lại không thấy áy náy, ngược lại lại có một loại khoái cảm được giải thoát.

Hắn đối với chính mình như vậy thực cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn biết rất rõ bản thân, không có tình cảm, chán ghét đám đông, có chứng tự kỷ khiếm phích, đây là một loại bệnh nan y thời kì cuối.

Tuy nói chưa bao giờ cảm thấy có cái gì không đúng, hắn thậm chí còn theo bản năng bồi dưỡng cô tuyệt của bản thân, nhưng hắn dù sao cũng không phải động vật máu lạnh.

Cô độc tuy rằng là kết cục hắn đã nhận định, cũng là mục đích cuối cùng của hắn, nhưng nếu không nếm thử một hồi thất tình lục dục điên đảo mà cứ thế chết đi, hắn thật sự có thể nhắm mắt, thật sự có thể không tiếc nuối gì sao?

Nhìn chằm chằm về phía xa, ***g ngực Bách Tiệm Ly cao thấp phập phồng, trong mắt dần dần chứa đầy nhiệt lệ...

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo nghĩ tưởng đồng vách sắt mình dựng nên là bất khả xâm phạm, thế mà chỉ một tiếng ca tịch mịch mà bèn nhọn dựng chạm lại làm nó vỡ tan tành.

Bởi vì rất tin tưởng vào số mệnh phải cô độc của mình, cho nên mới dứt khoát cắt đứt hết thảy mọi thứ có thể làm chính mình yếu đuối, cô đơn mà chết đi, chờ ngày ly biệt đó thật sự tiến đến, đau đớn sẽ không mãnh liệt như thế.

Hắn mờ mịt ló đầu ra ngoài cửa sổ, muốn tìm kiếm thân ảnh Tiểu Thành, nhưng người đã xa, biển cả mờ mịt, giữa hàng nghìn cánh buồm ngoài kia, đều không phải thứ hắn muốn tìm kiếm.

Thì ra, tâm hắn cũng sẽ đau.

Cùng kiên cường không quan hệ.

Cả kỳ nghỉ hè dài đằng đặc đúng như mình sở liệu, Tiểu Thành một cuộc điện thoại cũng không gọi tới, hắn cũng không gọi điện thoại cho bất cứ ai.

Di động của hắn, chỉ có một dãy số.

Bách Tiệm Ly vài lần muốn đem xóa dãy số này, thậm chí thật sự xuống tay, nhưng khi được hỏi “Bạn có thực sự muốn xóa số điện thoại này không?”, lại chọn “Không”.

Vì thế, dãy số này vẫn còn lưu trữ.

Đảo mắt đã đến khai giảng, Bách Tiệm Ly cắt tóc ngắn, một thân nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện ở phòng ngủ.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn, bên thì sửa sang lại giường, bên thì lớn tiếng nói chuyện điện thoại, bên thì cùng nhau đánh bài cắn hạt dưa...

Bách Tiệm Ly thu dọn đồ đạc của mình, leo lên g

ường, giống như mọi khi, mở một quyển sách ra nằm đọc.

Hết thấy đều không có gì thay đổi, nhưng có lẽ tất cả mọi thứ đều đang lặng lẽ đổi thay.

Sau khi học xong tiết luyện nghe tiếng Anh, Bách Tiệm Ly trở lại phòng, còn chưa kịp đẩy cửa ra, đã bị một bóng người đột nhiên nhảy ra đụng phải...

“A, đụng vào cậu sao? Có đau không?”

Bách Tiệm Ly ôm trán, ngẩng đầu, nụ cười âm áp trước sau như một của Tiểu Thành liền hiện ra trước mắt.

“Không sao.”

Bách Tiệm Ly buông tay, tính cứ thế mà đi qua, lại bị Tiểu Thành một phen giữ chặt, “Chờ một chút, đừng lơ tôi vậy chứ.”

Bách Tiệm Ly dừng lại, có chút khó hiểu nhìn cậu.

Người làm lơ trước, hẳn là cậu ta đi.

Bất quá đây là hẳn nên bị, đổi lại là hẳn, cũng tuyệt đối sẽ không lại tiếp cận mình nữa.

Tiểu Thành vẻ mặt buồn rười rượi nói: “Di động của tôi bị trộm rồi, làm tôi sốt ruột đến muốn điên đây. Đầu là lỗi của tôi, chỉ lưu số của cậu vào mỗi di động, không ghi lại vào chỗ khác. Tôi còn gọi điện thoại hỏi hết mấy người quen biết, nhưng không ai có số của cậu, cho nên cả kỳ nghỉ hè không liên lạc với cậu được, tôi vốn đang muốn gọi cậu cùng đi Hải Nam chơi, kết quả chỉ có một mình tôi đi, chán muốn chết, nhanh đưa số điện thoại cho tôi...”

Nói xong, Tiểu Thành lấy di động mới mua ra, hấp tấp muốn lưu số của Bách Tiệm Ly vào.

Thì ra là mất điện thoại, cho nên mới không liên lạc với hẳn.

Bách Tiệm Ly nhìn cậu chăm chú, thật lâu không nói nên lời.

“Nói mau a...”

Tiểu Thành đang bận thúc giục, chẳng may phát hiện nội tâm hẳn đang dao động, chờ lâu không thấy hẳn phản ứng, cậu bèn giật lấy di động của hẳn, “Bây giờ lưu số của tôi vào điện thoại cậu.”

“Này...” Bách Tiệm Ly muốn lấy lại di động, lại chậm một bước.

Tiểu Thành kéo xuống danh bạ, thoáng nhìn vào, nhất thời ngây ra như phỗng...

Danh bạ trống rỗng, chỉ có một tên – Tiểu Thành.

“Để tôi tự làm.” Bách Tiệm Ly đột nhiên cảm thấy mặt có chút nóng, một phen đoạt lại di động, đem số cũ của Tiểu Thành xóa đi.

Sau khi xóa xong ngẩng đầu lên, nhất thời cả người phát lạnh, da gà rơi đầy đất, chỉ thấy Tiểu Thành nhìn hẳn chăm chăm, trong mắt bay ra vô số tim hồng, giống mấy cô gái mê đắm chớp a chớp, “Tiệm Ly... Danh bạ của cậu chỉ có một số... một số của tôi...”

Chịu kích thích quá lớn, cậu bắt đầu lặp lại lời vô nghĩa.

“Vậy thì sao?”

Bách Tiệm Ly lạnh lùng nhìn cậu, đôi mắt sau lớp kính lóa hàn quang.

“Ha ha... Sao lại... Chỉ có một số... Chỉ có một số của tôi...” Tiểu Thành bắt đầu nhếch miệng cười ngây ngô...

Bách Tiệm Ly thực hận không thể một chương đem cậu đánh bay.

“Tôi đi WC.” Rốt cuộc chịu không nổi vẻ mặt này của cậu, hẳn xoay người bước đi.

“Tôi cũng muốn đi.” Tiểu Thành giống như con chó nhỏ đi theo phía sau hẳn.

“Không được đi theo tôi...” Bách Tiệm Ly hướng cậu rống.

“Tại sao... Cứu biệt thắng tân hôn... Chồng yêu... Cậu không được không để ý tới tôi...” Tiểu Thành ôm lấy thắt lưng hẳn không buông...

“Đi chết đi!”

Hai người giống hai đứa nhóc nháo thành một đoàn.

Lúc này, Bách Tiệm Ly rốt cuộc hiểu được, nếu trên đời này có người có thể đối với mình nhân nhượng vô hạn độ, dễ dàng tha thứ vô hạn độ, vô luận làm cái gì, nói cái gì cũng sẽ không để ý, luôn tâm tâm niệm niệm chính mình, thì người kia, không là Tiểu Thành thì sẽ không là ai khác.

Con thú đơn độc loạn bạo ẩn núp trong lòng hắc không thể chịu đựng được bất cứ người nào trên đời, cũng không bất luận kẻ nào có thể chịu được con thú này, chỉ trừ bỏ Tiểu Thành.

Chỉ cậu ta là có thể.

Tạ Ngôn cùng mấy người nữa bước vào phòng, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Thành đem Bách Tiệm Ly áp đảo ở trên giường “chà đạp” đến “chà đạp” đi, hai người cười đùa dây dưa, làm một đám không khỏi há to miệng đến mức có thể nhét vào cả quả trứng.

Tiểu Thành không tính đi, chính là...

Người đang cùng cậu ta nháo cùng một chỗ, thật là Bách Tiệm Ly sao?

Tạ Ngôn lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy hai mắt đau nhói, không khỏi quay đầu bước đi.

“Lão Đại anh đi đâu vậy?” Diêu Kim Long vội vàng hỏi.

“Cậu quản cái rắm a!” Tạ Ngôn dữ tợn quăng lại một câu.

Diêu Kim Long tự dưng bị ăn mắng, có chút chả hiểu ra sao, chỉ có thể ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Kỳ thật so với trước kia, quan hệ giữa Tiểu Thành và Bách Tiệm Ly cũng không có thay đổi lớn nào. Tiểu Thành cố nhiên suốt ngày hễ rảnh liền bám dính lấy hắc, nhưng Bách Tiệm Ly vẫn là thản nhiên, tự cho mình là trung tâm, nếu có thể độc lai độc vãng, liền tuyệt không dính dáng tới người khác.

Chính là, ở trong mắt Tạ Ngôn, lại cảm thấy được biểu tình nhu hòa trên mặt hắc, hơn nữa thời điểm hắc cùng Tiểu Thành cùng một chỗ, cái loại cảm giác xa cách không thể tiếp cận kia đều bị nụ cười sáng lạn ấm áp như xuân phong của Tiểu Thành nhẹ nhàng tháo bỏ...

Bộ dạng hắc vốn thực đoan chính, chính là biểu tình quá mức lạnh lùng, hiện tại buông lỏng ra, ánh mắt liền trở nên nhu hòa hơn, ở sau thấu kính như phát ra ánh sáng, có một phần gợi cảm cấm dục.

Tạ Ngôn thường xuyên bị hắc hấp dẫn như vậy, bất tri bất giác tầm mắt giăng co ở trên người hắc, chờ khi kính hải nhận ra, lại lần nữa chán ghét bản thân.

Bách Tiệm Ly hắc là không ý thức được loại thay đổi này đi, rõ ràng là trở nên có tình cảm hơn, đây thực là một chuyện tốt, nhưng với Tạ Ngôn mà nói, lại tình nguyện hắc vẫn là Bách Tiệm Ly khó đến gần trước kia.

Trời vào thu, thời tiết trở nên lạnh lẽo.

Bọn con trai thường lười biếng tắm rửa, chỉ có Bách Tiệm Ly là ngoại lệ, mặc kệ thời tiết lạnh thế nào, hắc đều vẫn duy trì thói quen tắm rửa mỗi ngày. Buổi chiều ngủ thẳng đến ba, bốn giờ, sau đó như mọi khi hắc bưng chậu rửa mặt đi tới phòng tắm công cộng.

Vào lúc này phòng tắm thường không có một bóng người, hôm nay cũng vậy.

Đang lúc hắc đứng trước tủ đồ, bắt đầu cởi quần áo thì nghe tiếng cửa “phanh” một cái, Tạ Ngôn mặc đồ đá bóng, cả người đỏ mồ hôi đầm đìa đi đến, xem ra là muốn tắm rửa sau khi chơi thể thao.

Bách Tiệm Ly liếc mắt nhìn anh, cũng không để ý, tháo xuống kính mắt, vây một cái khăn tắm màu trắng quanh bên hông rồi đi vào phòng tắm bên trong.

Xem anh như không khí.

Bộ dạng không coi ai ra gì này thật sự làm cho người ta hận đến nghiến răng, Tạ Ngôn cũng không biết chính mình bị làm sao, chỉ cảm thấy máu nóng ngùn ngụt bốc lên ngập náo, đi nhanh vài bước, một phen kéo chặt cánh tay hắc, đem hắc đặt trên mặt tường men sứ lạnh lẽo.

Bách Tiệm Ly lấy làm kinh hải, tuy rằng biểu tình giật mình sững sốt cũng không mấy rõ ràng, “Tạ Ngôn, cậu làm sao vậy?” Ngữ điệu bình tĩnh không có nhiều bối rối.

“Cậu cùng Tiểu Thành ở Hoàng Sơn đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Ngôn nhìn thẳng hắc, sắc mặt ngưng trọng, hơi thở lại đột nhiên hỗn loạn.

Bách Tiệm Ly để lộ ra ngoài nhiều như vậy ở trước mắt anh, làm cho trái tim anh đập bịch bịch, toàn thân một trận nóng lên, lại một trận rét run...

Hai người tuy rằng cao ngang nhau, nhưng thân thể Tạ Ngôn so với hắn to lớn hơn, gần gũi kề sát, cơ hồ cả người hắn đều nằm trong vòng tay anh, hình thành một tư thế vô cùng mờ ám.

Anh quần áo chỉnh tề, hắn lại gần như lộ ra trọn vẹn, chỉ có một cái khăn tắm vây quanh hông, lộ ra thất lưng mềm mại cùng cặp đùi thon dài.

Màu da hắn trời sinh trắng nõn, da thịt trên người so với trên mặt hơi đậm màu một chút, vừa khéo là màu ngà khỏe khoắn, nhẵn nhụi bóng loáng, toát ra hương vị tuổi trẻ, không biết là do sữa tắm hay do nước hoa, trên người hắn tự nhiên tản mát ra một loại hơi thở tươi mát, người thấy vừa thoải mái lại sạch sẽ.

Tạ Ngôn bỗng cảm thấy một trận hoảng hốt.

Chỉ cần cúi đầu, hơi chút hướng về phía trước là có thể chạm vào đôi môi mềm mại nhạt màu kia của hắn.

Bách Tiệm Ly đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, “Chuyện của tôi và cậu ta không cần phải báo cáo với anh.”

Tạ Ngôn tỉnh táo lại, cười lạnh nói: “Các người khẳng định đã xảy ra cái gì, bằng không cậu sẽ không có thay đổi lớn như vậy.”

“Tôi vẫn là tôi, không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi tôi, tôi cũng sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi.”

“Cậu cứ tiếp tục dối lòng đi, Bách Tiệm Ly, cậu thực nghĩ mình kiên cường như vậy sao?” Tạ Ngôn nhìn hắn, “Tiểu Thành đối với cậu mà nói là cái gì, tôi lại là cái gì?”

Anh vẫn luôn muốn hỏi, hiện tại, rốt cuộc cũng hỏi ra!

Biểu tình Bách Tiệm Ly rõ ràng có điểm nghi hoặc, trì độn của hắn, thật đúng là không phải một chút, “Tạ Ngôn, không nên hỏi tôi vấn đề ngu ngốc như vậy.”

Chê cười, trừ bỏ bạn cùng phòng bạn cùng học, còn có thể là cái gì?

“Cậu cảm thấy vấn đề này thực ngu ngốc?”

Tạ Ngôn cất tiếng cười to, từng bước tiến lại, đem hắn dồn ép giữa mình và vách tường, khóa chặt bốn phía, “Đừng giả vờ đứng đắn, cậu cùng Tiểu Thành rốt cuộc phát triển đến bước nào rồi? Có hôn môi không? Có an ủi nhau không, hay là cậu ta đã ôm cậu rồi?”

Ngọn lửa ghen tị hừng hực thiêu đốt trong lòng làm anh mất đi lý trí, bắt đầu quân không được miệng mình.

Bách Tiệm Ly hiển nhiên bị vấn đề này dọa sốc, sững sốt nửa ngày mới bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng, hắn theo bản năng vung qua một đấm, thật mạnh đánh vào khóe miệng Tạ Ngôn...

Tạ Ngôn bất ngờ không kịp phòng, thụt lùi hai bước mới đứng vững thân hình, khóe miệng đau rát, chắc chảy máu rồi đi, ra tay đủ ác! Anh lại không lấy tay lau.

“Không được dùng loại ý nghĩ xấu xa đó của cậu áp đặt vào tình bạn giữa chúng tôi!”

Bách Tiệm Ly lần đầu tiên cảm thấy tức giận không thể át chế, hắn chưa từng trải qua cảm xúc biến đổi mạnh mẽ thế này, xúc động muốn đánh người tràn ngập trong người, ***g ngực kịch liệt cao thấp phập phồng.

“Tình bạn? Ha...” Tạ Ngôn phát ra tiếng cười nhẹ chua xót mà trào phúng, “Bách Tiệm Ly, không cần nói cho tôi biết, các người vẫn là thuần khiết kiểu plato đi. Nam sinh tốt có thể trở thành huynh đệ, vì giúp bạn không tiếc cả mạng sống, nhưng tuyệt đối sẽ không là cái dạng giống như hai người, cậu xem ánh mắt cậu ta nhìn cậu, lại nhìn chính cậu mà xem, các người cái gì cần làm cũng sắp làm đi, đừng con mẹ nó ở đó ghê tởm tôi.”

“Đừng dùng cái đầu óc phê liệu của cậu áp đặt vào người khác, không cần bởi vì chính mình là dã thú, liền đem người khác cũng thành dã thú!”

Bách Tiệm Ly tức giận mắng, hằm hằm lách qua, một phen đẩy ra Tạ Ngôn, gom hết quần áo của mình đang treo tr

ên giá, ôm lấy rồi bước đi.

Hắn một giây cũng không muốn cùng Tạ Ngôn ở trong phòng tắm, vì thế cứ như vậy quần khăn tắm bỏ về phòng mình...

Phòng ngủ cùng phòng tắm cách nhau một đoạn đường, dòng người tấp nập không ngừng, không ít người thấy tận mắt một bức “Mỹ nam nửa thân trần”, tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng huýt sáo nhất thời vang lên liên tiếp.

Tiểu Thành đang vui vẻ đứng nói chuyện với mấy người dưới lầu, tới chỗ hứng chí liền cười đến xinh đẹp rạng ngời, hệt như ánh mặt trời sáng lạn, chợt thấy đối phương sắc mặt kịch biến, ngón tay run rẩy chỉ chỉ phía sau, cậu quay đầu vừa thấy, tròn mắt thiếu chút nữa lòi ra, vội vàng sợ hãi chạy tới, “Tiệm Ly Tiệm Ly... Cậu làm sao vậy...”

Bách Tiệm Ly cũng không để ý đến cậu, một cước đá văng ra cửa phòng, đem quần áo của mình ném xuống.

Trong phòng cũng không có người khác, Tiểu Thành thật cẩn thận đến gần hắn, “Tiệm Ly, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại thành cái dạng này? Là vừa từ phòng tắm đi ra à? Aiiii... đáng người tốt như vậy đều bị người ta xem hết nha...”

Nghĩ lại màn vừa rồi, cậu còn đang kích động đến đấm ngực dậm chân.

Bách Tiệm Ly một phen túm áo cậu, sắc mặt xanh mét, trừng mắt, “Họ Tiểu kia, thành thật cho tôi biết, nhìn thấy tôi, cậu có muốn hôn tôi ôm tôi sờ tôi không?”

“A?”

Tiểu Thành mở lớn miệng thành hình chữ O trông thật buồn cười.

“Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai!”

“Ồ thì... Tôi thừa nhận tôi đúng là thực thích cậu, lần đầu tiên nhìn thấy cậu cũng rất ngưỡng thức, cùng cậu một chỗ cũng thực thoải mái thực tự nhiên, bắt quá hôn môi ôm ấp... Tôi thật sự cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới...” Tiểu Thành ngượng ngùng sờ sờ tóc.

“Cậu tốt nhất là đừng nghĩ tới, nếu không tôi liền đập cậu một trận!” Bách Tiệm Ly từng chữ từng chữ rành mạch nói, biểu tình còn thực khủng bố.

“Cậu bị cái gì kích động à?” Tiểu Thành đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn hắn.

“Không có gì.”

Bách Tiệm Ly buông cậu ra, chậm rãi mặc quần áo vào.

Hoàn hảo, cũng không phải tất cả mọi người đều giống Tạ Ngôn, ít nhất Tiểu Thành sẽ không giống.

5. Chương 5

“Thời gian là vĩnh hằng sao? Không gian là vô hạn sao?”

Từng ngày nhìn như bình lặng trôi qua, kì thực lại hết tầm ăn rồi vùn vụt lướt đi.

Nháy mắt Bách Tiệm Ly đã lên năm tư, đầu học kỳ còn không có cảm giác gì, nhưng càng về sau lại càng phải đối mặt với áp lực tốt nghiệp.

Mỗi người bắt đầu công việc lu bù cả lên, vội vàng chọn đề tài luận văn, vội vàng thi tiếng Anh cấp bốn, vội vàng liên hệ nơi thực tập, vì tương lai sau này mà dọn đường kỹ lưỡng.

Công ty Bách Tiệm Ty thực tập đã sớm xác định, là một công ty phát triển điện tử mới nổi lên.

Chỗ này là do hắn tìm được trên thông báo tuyển dụng dành cho sinh viên tốt nghiệp, thực may mắn, ông chủ là người rất phóng khoáng, lập tức đáp ứng có thể cấp nơi thực tập cho bốn người, vì thế Bách Tiệm Ly lại đề cử Tiểu Thành, Diêu Kim Long và Trương Lợi Quân.

Tạ Ngôn và Tiền Tiến cũng từ sớm liên hệ tốt nơi thực tập, nhưng Tiền Tiến bởi vì tiếng Anh bị rớt hai lần, nên hiện tại đầu cột mảnh vụn, ngày đêm khổ luyện tiếng Anh, nếu không thực có khả năng không nhận được bằng.

Từ sau sự kiện phòng tắm, Bách Tiệm Ly cũng rất ít khi cùng Tạ Ngôn nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên tầm mắt đối nhau, cũng lập tức tránh đi.

Song hắn vẫn có cảm giác hai đạo ánh mắt trầm mặc mà nóng cháy thỉnh thoảng ngưng tụ trên người mình, nhưng khi hắn quay đầu tìm kiếm lại không thấy gì.

Thẳng thắn mà nói, Bách Tiệm Ly cũng không chán ghét ánh mắt như vậy, hắn chỉ là không thể chịu được mình bị người khác lung tung phỏng đoán.

Đang trong không khí khẩn trương lại chờ mong, ngày bảo vệ luận văn tốt nghiệp rất nhanh tiến đến.

Bởi vì đều là các giáo viên quen thuộc nên cũng thực nhẹ nhàng nhất nhất thông qua, toàn bộ thành viên trong phòng cũng không có ai gặp chuyện gì quá khó khăn, đều tu thành “Chính quả”.

Sau khi kết thúc buổi bảo vệ luận văn, cả phòng kéo đến quán ăn gần trường học ăn một bữa, trừ Tiểu Thành. Cha cậu nằm viện phẫu thuật sỏi mật, Tiểu Thành phải vào bệnh viện cùng mẹ chăm sóc ông, bởi vậy không thể tham gia.

Sức ăn cùng tửu lượng của năm đại nam sinh thực kinh người, một bàn tràn ngập đồ ăn, vừa dọn lên liền gió cuốn mây tan, một bên uống rượu, một bên chơi đoán số, như châu chấu quá cảnh, bàn ăn thoáng cái sạch sẽ.

Tới mười hai giờ khuya, tất cả mọi người đều uống đến say mềm, một đám ngã trái ngã phải, chỉ có Bách Tiệm Ly vẫn thanh tỉnh như cũ. Kỳ thật hắn cũng uống không ít, chính là tửu lượng cao, giống cái hang không đáy, uống thế nào cũng không say.

Diêu Kim Long ngồi bên cạnh Bách Tiệm Ly, uống đến ánh mắt mơ màng, miệng toàn mùi rượu, cả người nghiêng hẳn về phía Bách Tiệm Ly, vẻ mặt buồn thảm nói: “Chồng trước... Tôi làm sai cái gì... Cậu sao lại bỏ tôi a...”

Xem ra cậu ta đối với chuyện bị bỏ lúc trước vẫn canh cánh trong lòng.

Bách Tiệm Ly dở khóc dở cười, “Tôi cũng không muốn bỏ cậu, là toàn bộ phòng thay tôi làm chủ, cậu muốn trách thì trách mọi người, đừng đến trách tôi.”

“Nhưng mà cậu đã đồng ý đấy thôi...” Diêu Kim Long ôm lấy thắt lưng hắn, cả người giống như keo dính bám chặt trên người hắn.

Bách Tiệm Ly cười khổ vỗ vỗ bờ vai cậu, dỗ dành, “Được rồi được rồi, là tôi không đúng, là tôi phụ lòng cậu, đợi lát nữa mua kem cho cậu ăn, vậy được rồi đi.”

“Vậy cũng còn được.”

Diêu Kim Long chảy nước miếng thì thầm, đột cảm thấy người nhẹ hẫng, cả người tựa hồ bị xách lên, vừa quay đầu lại, đối diện là hai mắt che kín tơ máu của Tạ Ngôn...

Tức giận đang định gào lên lập tức bị chặn ở cổ họng, Diêu Kim Long ngưng ngưng cười nói: “Lão Đại... Hắc hắc hắc...”

“Bách Tiệm Ly cũng không phải của cậu.” Tạ Ngôn xem chừng cũng uống say mềm, biểu tình bướng bỉnh liêu lĩnh, trong mắt tiêu điểm không ngừng dao động.

Anh lão đảo đứng dậy, một phen cầm lấy hai bình rượu ngũ lương đang bày trên bàn, “Rầm” một tiếng đặt trước mặt Diêu Kim Long, “Có gan thì uống với tôi, cậu thắng hẳn về cậu, tôi thắng hẳn về tôi!” Dứt lời, anh chỉ về phía Bách Tiệm Ly...

Bách Tiệm Ly ngẩn ra, không rõ Tạ Ngôn rốt cuộc bị làm sao, cứ nhiên vì mình mà cùng người khác thì uống rượu, còn nói đến mờ ám như thế.

Rõ ràng từ sau lần kia, anh ta liền tránh mình như tránh tà.

“Được, uống thì uống, lão tử phụng bồi đến cùng!”

Nếu lúc bình thường, Diêu Kim Long nào dám đi sờ mông lão hổ, nhưng hôm nay cậu thật sự là say túy lúy, say đến mức đem lão hổ trở thành mèo bệnh, về mặt hào hùng đáp ứng.

“Cố lên, Diêu Kim Long!”

Hai người bên cạnh uống đến xiêu xiêu vẹo vẹo vỗ bàn, dùng sức châm ngòi thổi gió.

Tạ Ngôn hừ một tiếng, mở nắp chai, đem một bình đưa Diêu Kim Long, nói câu “Bắt đầu”, liền cứ thế rót rượu vào cổ họng mình.

“Này...”

Bách Tiệm Ly căn bản không kịp ngăn cản, hai người liền thấy chết không sờn liều mạng uống.

Diêu Kim Long uống một nửa thì chịu không nổi, há miệng muốn nôn, Trương Lợi Quần thấy tình thế không ổn, vội vàng đỡ cậu dậy, mới đưa đến cửa, Diêu Kim Long đã ôm cổ bắt đầu nôn lại nôn...

Tạ Ngôn sau khi đem một chai rượu trắng độ tinh khiết cao rót vào bụng, quẹt miệng rồi ngồi mạnh xuống, sắc mặt xanh mét, ***g ngực cao thấp phập phồng.

“Cậu có khỏe không?” Bách Tiệm Ly nhin không được hỏi.

Tạ Ngôn đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, biến sắc, nhanh chân hướng toilet phóng đi, Bách Tiệm Ly nhin không được chạy theo...

Âm thanh nôn mửa kịch liệt vang vọng cả toilet.

Tạ Ngôn bám vào thành bồn cầu, nôn đến thiên hôn địa ám.

Tuy nói này hoàn toàn là anh ta tự tìm, nhưng thấy anh đỏ mặt tía tai, vừa nôn vừa ho, bộ dáng tức giận hít thở không thông, Bách Tiệm Ly cảm thấy thực đáng thương, do dự một chút liền đưa tay vỗ nhẹ nhẹ sau lưng anh...

Nôn ra cả mặt xanh mặt vàng Tạ Ngôn mới cảm thấy dạ dày đang cuộn cuộn khó chịu của mình bình phục một chút, vì thế loạng choạng đứng lên...

“Cẩn thận.”

Bởi vì ngồi chồm hồm một thời gian dài, nhất thời mắt hoa cả lên. Cả người đứng thẳng không xong, may mắn được Bách Tiệm Ly đỡ lấy.

“Cảm ơn.”

Tạ Ngôn không cự tuyệt giúp đỡ của hắn, đi đến trước bồn rửa mặt, mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa sạch khuôn mặt sung huyết quá độ của mình.

Dạ dày truyền đến từng đợt nóng cháy, khó chịu đến mức cả người anh đỏ đầy mồ hôi.

Bách Tiệm Ly tựa ở bên cạnh, đột nhiên mở miệng, “Cậu không cần thiết vì tôi mà thi uống với người khác như vậy đi.”

Tạ Ngôn ngẩng đầu, diện vô biểu tình nhìn hắn, kéo lấy một miếng khăn giấy lau mặt, rồi lại cẩn thận lau sạch bọt nước trên tay.

Toilet một mảnh yên tĩnh, vòi nước khóa không kỹ, từng giọt từng giọt đọng lại trên miệng vòi, không tiếng động rơi xuống...

Tạ Ngôn chăm chú nhìn giọt nước trong suốt, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Bách Tiệm Ly và Tiểu Thành, cả hai người đều là con thú non thuần khiết, hoặc là nói, quá trẻ độ thể nên hoàn toàn không nhận ra được sự khác biệt giữa tình bạn và tình yêu. Không giống anh, dục vọng ở sâu trong nội tâm, có trực giác như dã thú.

Bách Tiệm Ly biết anh nói đến chuyện gì, nhàn nhạt cười, “Quên đi, tôi đã quên từ lâu rồi.”

Gần tới ngày tốt nghiệp, khúc hát chia tay khê vang, bất quá là còn trẻ hết sức lông bông, nhất thời xúc động nói không suy nghĩ, có cái gì phải ghi hận đâu?

Qua hôm nay mọi người đều có tương lai riêng.

Từ nay về sau là người qua đường.

Mười năm sau, ngay cả gặp lại, nét mặt phong trần, lại có mấy người có thể nhận ra nhau?

“Sau khi tốt nghiệp cậu tính làm gì?” Tạ Ngôn mở miệng hỏi.

“Người quen bảo tôi đến công ty chú ấy hỗ trợ, là một công ty quốc tế mạo hiểm cỡ trung. Nghe nói cậu nhận được thư mời từ công ty con của Siemens? Chúc mừng cậu, đây là công ty nổi tiếng toàn cầu nha.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Tiểu Thành thì sao?” Tạ Ngôn lại hỏi.

“Không biết, cậu ta hẳn là ở lại thành phố đi.”

“Cậu không biết?” Tạ Ngôn thực kinh ngạc, quan hệ bạn bè tốt như vậy, cứ nhiên không biết đối phương đi đâu?

“Tôi chưa bao giờ hỏi cậu ta.” Bách Tiệm Ly nhàn nhạt đáp.

“Cậu thật sự là lạnh lùng, phiền Tiểu Thành lúc nào cũng dung túng cậu.” Tạ Ngôn không phải không có chăm chọc nhìn hẩn, “Cậu đã từng quan tâm đến ai? Lại để ý đến ai rồi?”

“Cậu nói rất đúng. Tôi là người theo chủ nghĩa cực đoan, trời s

inh lạnh bạc ích kỷ lạnh lùng.” Bách Tiệm Ly thản nhiên thừa nhận, đôi mắt đằng sau thấu kính thê lương an tĩnh, “Trừ phi người khác trước đối tôi trả giá một trăm phần, bằng không, tôi tuyệt không đối người khác trả giá một phần. Cùng người như tôi làm bằng hữu không có gì hay, Tạ Ngôn, cậu hẳn là biết rõ.”

Tiểu Thành chính là ví dụ tốt nhất.

Cậu ta trước đối hẩn trả giá một trăm phần, tốt đến mức ngay cả hẩn cũng không thể không cảm động, cho nên hẩn rốt cuộc mới mở lòng tiếp nhận cậu ta.

Nhân sinh chính là tàn khốc như vậy.

Muốn được yêu sao? Muốn yêu đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, liễu lĩnh đồng sinh cộng tử sao? Muốn giống như tiểu thuyết phim ảnh, yêu đến thuần túy mãnh liệt cả đời chấp nhất sao?

Có thể, nhưng cậu trước hết phải trả giá!

Trước hết khẳng khẳng một mực dứt bỏ hết thảy, đối hẩn ôn nhu che chở toàn thân toàn tâm kính dâng, làm cho hẩn cảm thấy vạn nhất bỏ qua cậu, chính là sai lầm không thể tha thứ đời này của hẩn, trừ cậu ra, sẽ chẳng tìm được người nào tốt hơn nữa, sẽ không sợ cậu muốn hẩn hồi báo trọn vẹn tình yêu của cậu.

Nhưng liệu có ai làm được như vậy?

Con người thời nay, người nào người nấy đều khôn ngoan, ai mà không bo bo giữ mình, ai mà không xem mình là trung tâm, vì tư lợi chỉ biết ôm cây đợi thỏ, chờ tình yêu từ trên trời giáng xuống, lại có ai ngu ngốc chủ động đem tình yêu của mình đặt lên tế đàn, để lửa nóng thiêu rụi, khiến thân tâm thống khổ?

Vạn nhất sau khi giao ra hết thảy, chỉ đổi lấy cái giỏ mây mức nước, không phải công dã tràng sao?

Kỳ thật người giống Bách Tiệm Ly cũng không hiếm thấy, ngược lại người như Tiểu Thành mới chính là vật báu hiếm thấy. Đường nhiên, giữa bọn họ chỉ có tình bạn, không phải tình yêu.

“Đúng vậy, tôi biết, tôi đương nhiên biết...”

Tạ Ngôn cười khổ, cảm giác say từ dạ dày lại một lần nữa trào lên, “Tôi chỉ là không cam lòng, rõ ràng là tôi đến trước, nhưng vì sao lại là cậu ta?”

“Bởi vì trên đời này không ai có thể chịu nổi tôi, chỉ có cậu ta.”

“Cậu không thử làm sao biết được? Nói không chừng tôi cũng có thể!” Tạ Ngôn lớn tiếng phản bác.

“Không có khả năng! Tính cách của cậu rất cao ngạo, không có khả năng chịu được bất luận kẻ nào.” Bách Tiệm Ly lắc đầu.

“Tiểu Thành cũng thực kiêu ngạo a, tuy rằng cậu ta ở trước mặt cậu ngoan ngoãn phục tùng, nhưng trên thực tế, cao ngạo của cậu ta so với tôi cũng không ít đâu.”

“Đó là bởi vì cậu cũng không hiểu rõ cậu ấy. Ở mặt ngoài cậu ta đích xác có một phần ngạo khí, nhưng bên trong cậu ta lại là một người vô cùng ôn nhu thiện lương.”

“Cậu dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy?”

Tạ Ngôn nhin không được trở nên kích động. Một phen chặt chẽ bắt lấy tay hắn, “Bách Tiệm Ly, tôi một mực nghĩ, nếu ngày hôm đó... Ngày hôm đó là tôi và cậu cùng đi Hoàng Sơn, mà không phải Tiểu Thành, sự tình sẽ biến thành thế nào?”

Bách Tiệm Ly trầm mặc...

Lực tay Tạ Ngôn rất lớn, nhiệt độ nóng rực làm hắn có cảm giác bỏng rát, hắn vốn định giãy ra, nhưng nhìn thấy đôi mắt anh tràn ngập thống khổ, rốt cuộc vẫn là không động đây.

“Tạ Ngôn, nhân sinh không có ‘nếu’, cậu là cậu, Tiểu Thành là Tiểu Thành.”

“Bách Tiệm Ly, cậu hay dùng một câu đơn giản như vậy, đem tôi toàn bộ phủ định sao?” Thanh âm Tạ Ngôn trở nên ghen ngào...

“Thực xin lỗi.”

Bách Tiệm Ly khàn giọng nói, lòng co rút đau đớn.

Người trì độn như hắn, đến bây giờ cũng không thể nào không rõ tình cảm Tạ Ngôn đối với mình.

Khó trách cậu ta từ trước đến nay đối chọi với mình gay gắt, khó trách cậu ta đối với việc mình và Tiểu Thành cùng đi Hoàng Sơn phản ứng lớn như vậy, khó trách cậu ta ở phòng tắm nói những lời kia... Hiện tại nghĩ đến, tất cả đều có thể giải thích.

Hắn cũng không chán ghét tình cảm đồng tính, đối với việc Tạ Ngôn thích mình cũng không có thành kiến gì, hắn chính là không thể tiếp nhận.

Cũng không phải bởi vì Tạ Ngôn, mà là bởi vì chính hắn.

Nếu hôm nay người hướng hắn bày tỏ không phải Tạ Ngôn mà là Tiểu Thành, hắn cũng sẽ nói ba chữ “Thực xin lỗi” này. Nhưng hắn biết, Tiểu Thành tuyệt đối sẽ không làm vậy, cậu ta đối với hắn, cũng không có loại dục vọng giống Tạ Ngôn.

Tâm tình như vậy, Tạ Ngôn sao có thể hiểu?

Ai cũng không thể hiểu.

Có khi ngay cả chính hắn cũng không thể lý giải, chính là hắn phải làm như vậy. Cũng chỉ có thể làm như vậy!

Hắn rất tin tưởng vào sự ly biệt trên đời này.

Chỉ có trước nhắm hai mắt, mới có thể tránh khỏi rắc rối thống khổ chỉ có nói lời từ biệt trước, mới có thể không tiến đến điểm cuối cùng là chia lìa thương tổn chỉ có vứt bỏ hết thấy, mới có thể yên ả mà sống sót.

Yêu và được yêu, đối hắn mà nói, đều là quá mức nặng nề và thương tổn.

Hắn đã quen cuộc sống một người rồi.

“Tôi không cần cậu giả mù sa mưa!”

Tạ Ngôn quát, một phen đẩy hắn ra, hướng ra ngoài đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại, hai đấm nắm chặt lại buông ra, tựa hồ tâm lý đang giãy dụa kịch liệt, sau đó mạnh xoay người, hướng hắn đi tới...

Không đợi Bách Tiệm Ly phục hồi lại tinh thần, bờ môi của hắn liền xệt qua một mặt xúc cảm ướt át.

Không có cường ngạnh xâm phạm, không có dã man đoạt lấy, nụ hôn này, nhẹ đến mức không giống thật, như chuồn chuồn lướt nước, chạm vào rồi rời đi.

“Cút đi, đừng để tôi trông thấy cậu nữa!”

Tạ Ngôn buông hắn ra, quay đầu rời đi.

Lúc này đây, anh không quay đầu lại nữa.

Bách Tiệm Ly vẫn đứng lặng ở toilet yên tĩnh, nghe tiếng bước chân dần dần rời xa, sau đó, hắn ngẩng đầu...

Ánh sáng trắng phát ra từ đèn huỳnh quang sáng quắc đâm vào làm hai mắt hắn đau nhức, hắn gắt gao nhắm mắt lại, cảm thụ một mảnh lướt qua hai gò má lạnh lẽo...

Ấm ướt nóng hổi...

Rõ ràng đã làm vô số lần kiến thiết tâm lý, ba lần bảy lượt nhắc nhở mình phải kiên cường, nhất định phải kiên cường, chỉ có kiên cường cực đoan mới có thể gánh được sức nặng của cuộc đời cô độc này, nhưng vì cái gì, ngay khi giờ khắc này chân chính đến, trái tim lại giống ngừng đập đau đớn không chịu nổi?

Nội tâm quặn đau, còn có day dứt thật sâu sắc.

Nhưng mà, đối với loại yêu này, hắn đã mất hết sức lực rồi.

Nửa năm sau.

Trung tâm thành phố N, tòa nhà Hoàn Vũ.

Vào lúc tan tầm, cửa thang máy tòa nhà vừa mở, dòng người liền tràn ra ngoài, tản ra khắp mọi hướng.

Tòa nhà Hoàn Vũ là tòa văn phòng cao cấp nằm trên đoạn đường hoàng kim ở trung tâm thành phố, người quen của Bách Tiệm Ly ở tầng chín thuê năm văn phòng, chủ yếu làm mậu dịch, kinh doanh mặc dù không thực hưng thịnh, nhưng là không có trở ngại.

Tốt nghiệp đã được một khoảng thời gian, Bách Tiệm Ly đã quen mỗi ngày âu phục gọn gàng, giày da bóng loáng, gặp người tất mỉm cười, qua lại như con thoi giữa công ty và nhà.

Cuộc sống đại học ngây ngô, hiện tại hồi tưởng, giống như một giấc mộng.

Trong lòng không có nửa điểm hoài niệm hay cảm giác lưu luyến, cho dù đoạn ngày tháng kia có rất nhiều hình ảnh ám áp đủ để trân quý cả đời.

Đối với Bách Tiệm Ly mà nói, này chính là vô số trạm dừng của cuộc đời, đã đi qua, đó là quá khứ.

Mà hết thấy quá khứ, đều bị bỏ lại phía sau.

Hắn trời sinh không có năng lực quay đầu lại.

Trừ bỏ Tiểu Thành, hắn không cùng người bạn cùng phòng nào duy trì liên lạc, chỉ nghe nói trừ bỏ Tiền Tiến còn ở tại thành phố, bọn người Diêu Kim Long đều làm việc nơi đất khách.

Bọn họ bình thủy tương phùng, gặp nhau ngay tại thời điểm thanh xuân nhất của cuộc đời, sau đó, lại bị dòng chảy xung quanh ly tán.

Từ sau đêm hôm đó, Tạ Ngôn biến mất khỏi cuộc sống của hắn. Nghe nói, anh từ chối lời mời lương cao từ công ty chi nhánh của Siemens, một mình đi Thượng Hải kiếm sống.

Chợt nghe nói đến, tim Bách Tiệm Ly đột nhiên co rút đau đớn.

Cậu ta hẳn là không phải vì mình mới đột nhiên làm như vậy đi, nhưng trực giác trong lòng lại nói cho hẳn, chuyện này, tám chín phần mười là có liên quan đến hẳn.

Hắn không muốn phỏng đoán vô nghĩa, cũng kêu chính mình đừng đa tâm, nhưng mỗi khi nhớ tới đêm kia, tim hẳn tựa như bị cái gì nắm chặt, từng đợt co rút lại.

Chuyện này, hẳn chưa từng nói với ai, kể cả Tiểu Thành.

Đi ra khỏi tòa nhà Hoàn Vũ, Bách Tiệm Ly nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng lặng hồi lâu.

Đối phương nhân lực so với hẳn tốt hơn, lúc hẳn còn chưa nhận ra, liền lập tức vẫy tay chạy tới, “Tiệm Ly, rốt cuộc đợi được cậu tan tầm.”

“Tôi đã nói với cậu rồi, không cần lại đây sớm như vậy.” Bách Tiệm Ly thở dài, nhìn thấy người đàn ông trước mắt này thế nào cũng nói không được.

Giống như hẳn, Tiểu Thành mặc âu phục đi giày da, mái tóc ngắn được vuốt keo thẳng thớm trông chín chắn hơn, ngũ quan tuấn lãng, ánh mắt tự tin ấm áp, nhìn qua tựa như một vị phần tử tinh anh rong ruổi thương giới.

Cha mẹ Tiểu Thành là nhân vật rất có vị thế trong thành phố này, sau khi Tiểu Thành tốt nghiệp, liền lập tức sắp xếp cho cậu vào thị trường chứng khoán lớn nhất thành phố – chứng khoán Thiên Hải, hơn nữa chính cậu cố gắng, gần gũi nửa năm, cũng đã làm được rất tốt, khiến cấp trên đánh giá rất cao, tiền đồ vô lượng.

“Hôm nay cứ nhất định kéo tôi đi ăn cơm, cậu rốt cuộc có ý đồ gì?” Bách Tiệm Ly liếc nhìn cậu.

“Đúng vậy, tôi đối với cậu có rất nhiều ý đồ không thể cho ai biết nha, như thế nào, cậu đi hay là không đi?” Tiểu Thành cười nhìn hẳn.

“Đi, điều kiện tiên quyết là... Cậu mời khách.”

“Tuyệt đối không thành vấn đề!”

Tiểu Thành cười lớn ôm chầm lấy vai Bách Tiệm Ly, lôi hẳn đi.

Bách Tiệm Ly thực ngoài ý muốn, nơi Tiểu Thành dẫn hẳn đến, thế nhưng không phải nhà hàng hay khách sạn, mà là căn hộ của cậu ta.

“Họ Tiểu kia, cậu gần đây có phải nghèo rất mừng tới hay không? Nếu đúng vậy liền sớm nói, không cần keo kiệt như vậy.”

Đây là lần đầu tiên Bách Tiệm Ly đến nhà Tiểu Thành, khó tránh khỏi có chút tò mò.

Căn hộ ba phòng một sảnh, gần ba mươi mét vuông, trang hoàng thập phần tinh mỹ ấm áp, thu dọn sáng sủa sạch sẽ, cơ hồ tìm không thấy một hạt bụi.

“Cậu ở một mình sao?” Bách Tiệm Ly hỏi.

“Ừ, có đôi khi ba mẹ ngẫu nhiên lại đây một chút, bắt quá bọn họ phần lớn ở bên hoa viên Hương Giang, cậu ngồi đi, cứ tự nhiên xem như nhà mình.”

Tiểu Thành cởi tây trang, tháo cà vạt, cởi nút áo, làm một bộ rất có khí thế.

“Cậu làm gì vậy?” Bách Tiệm Ly nhìn động tác hùng hồn của cậu có chút buồn cười.

“Cậu không cần phải xen vào. Cho tôi b

ôn mười phút, tôi sẽ biến ra một bàn đồ ăn cho cậu.” Tiểu Thành đeo tạp dề có in hình gấu trúc, đi vào bếp, mở khóa gas.

Đây là lần đầu tiên Bách Tiệm Ly thấy Tiểu Thành xuống bếp nấu ăn, có cảm giác rất mới mẻ, vì thế đứng tựa một bên nhìn cậu vội vã bận rộn.

Động tác thái rau của cậu ta có vẻ thực chuyên nghiệp, ít nhất lửa tên ngốc nấu nướng như hắn, là dư dả.

“Cậu thật sự nấu được hả? Đồ ăn làm xong có ăn được không? Sẽ không bị độc chết chứ?”

Liên tiếp ba câu hỏi, Tiểu Thành mắt hững, trợn mắt trừng hắn, “Nói cái gì! Bách Tiệm Ly cậu rốt cuộc còn muốn ném đồ ăn tôi nấu không hả?”

“Được rồi được rồi, mời cậu tự do phát huy.” Bách Tiệm Ly giơ lên hai tay.

“Nơi này nhiều khói dầu, sẽ ám vào người cậu đó, đi ra ngoài xem TV đi, tôi xong ngay đây.” Tiểu Thành đẩy hắn ra ngoài, đem vách ngăn thủy tinh thiết kế theo phong cách Nhật Bản kéo lại.

Bách Tiệm Ly đậm đậm cười, đi đến ban công ngoài phòng khách.

Đúng là thời điểm dùng cơm tối, hoàng hôn lười biếng thay thế sự kiêu ngạo của ban ngày, trong không khí tràn ngập mùi vị đồ ăn không biết từ chỗ nào truyền đến, phía trước mấy khu căn hộ san sát nhau, sao chỉ chít trên bầu trời, dưới ngọn đèn dịu nhẹ, mơ hồ có thể thấy hình ảnh cả nhà quây quần dùng cơm tối.

Đây là cuộc sống hạnh phúc bình thường đi.

Bách Tiệm Ly hít một hơi thật sâu, nhớ tới “nhà” mình, nơi khuyết thiếu nghiêm trọng tình người kia.

Từ lúc còn nhỏ, hắn đã rất ít khi thấy cảnh cả nhà đoàn tụ.

Cha mẹ đều là bận làm ăn, cũng không ở chung với nhau nhiều, cả hai đều có công việc riêng, quanh năm suốt tháng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Hắn còn nhỏ xíu đã bị ném cho bà ngoại, thẳng đến khi vào trung học mới được mẹ đón về, bắt đầu cuộc sống chung, người một nhà mà xa cách giống như người xa lạ.

Bách Tiệm Ly tin cha mẹ vẫn là để ý đến mình, dù sao hắn cũng là cốt nhục duy nhất của bọn họ. Chỉ là bọn họ quá mức qua loa, lại bận quá, căn bản không rảnh chăm sóc hắn, cho dù sống chung với nhau, trên người bọn họ cũng chưa từng có ý thức mình thân là cha mẹ, phải biểu đạt tình cảm của mình với con cái.

Đối bọn họ mà nói, chăm sóc trẻ con giống như trồng cây, chỉ cần đúng giờ tưới nước, cấp chút tiền tiêu vặt là xong, bọn họ chưa bao giờ ý thức được, còn cần phải thường xuyên trò chuyện với cái cây đó, hoặc ít nhất là nghe nó trò chuyện.

Trong từ điển của cha mẹ, trừ bỏ làm việc kiếm tiền, thì chẳng có loại tình cảm gì khác. Mặc kệ làm cái gì, đạt được thành tích thế nào, đều không có người ủng hộ, càng đừng nói cổ vũ. Thậm chí có đôi khi, cha mẹ chống đỡ hết nổi, còn có thể thỉnh thoảng đối hắn châm chọc khiêu khích, tuy rằng đều là những cử chỉ vô ý, nhưng đối với đứa nhỏ như hắn mà nói, hậu quả tạo thành chính là tính cách bị phá hủy.

Từ nhỏ đến lớn, Bách Tiệm Ly duy nhất học được chính là, làm việc gì cũng chỉ dựa vào chính mình, không trông cậy vào người khác, trên đời này không có ai có thể đến giúp mình, trừ bỏ bản thân mình.

Hắn đến nay vẫn luôn nhớ rõ sinh nhật năm mười sáu tuổi của mình kia.

Ngày đó, trong nhà người nào cũng không có, cả cha mẹ cũng không ở. Hắn không mua bánh sinh nhật, chỉ là dùng kỹ năng nấu nướng vụng về của mình, tự mình làm một bàn tràn ngập đồ ăn, trông ngóng tiếng chuông cửa vang lên, nhưng mà đợi cho tới đêm khuya, cũng không có người nào đến nhấn.

Căn phòng tối như mực, yên lặng đến mức làm người ta càng ngồi càng cảm thấy lạnh lẽo, lạnh đến độ cả người cơ hồ đông lại thành khối băng.

Vào lúc đó, chỉ cần có người, là ai cũng được, không cần nhớ rõ sinh nhật của hắn, chỉ cần cùng hắn trò chuyện, tâm sự, có lẽ hắn sẽ không biến thành như bây giờ, nhưng là không có, một người cũng không có.

Những chuyện như hôm đó nhiều không kể hết, nhìn như đều là việc nhỏ như hạt đậu, không đáng nhắc tới, nhưng là nhiều việc nhỏ như thế gộp lại, mới từng chút từng chút hình thành tính cách của một người.

Gia đình hờ hững cùng khả năng biểu đạt tình cảm ở mức 0 của cha mẹ, tháng ngày tích lũy toàn bộ trên người hắn, quyết định vận mệnh cả đời của Bách Tiệm Ly.

Hắn không có khát khao về một gia đình ấm áp, đối với hạnh phúc cuộc sống không có ảo tưởng, đối với loại tình yêu như truyện cổ tích gì đó, tuy rằng tin tưởng nó tồn tại, nhưng lại không bao giờ nghĩ rằng thật sự có thể phát sinh trên người mình.

Tính độc lập cùng kiên cường được bồi dưỡng từ nhỏ hình thành lối nặng trong thế giới của hắn, làm cho hắn không thể chịu đựng được bất luận kẻ nào tham gia vào sinh mệnh của hắn.

Là số mệnh kiếp này đã định sao?

Nhìn chăm chú quang cảnh phía xa, hắn lạnh nhạt mà bất đắc dĩ nở nụ cười.

6. Chương 6

“Tiệm Ly, lại đây ăn cơm.”

Tiếng kêu của Tiểu Thành kéo suy nghĩ của Bách Tiệm Ly quay về, hắn xoay người trở lại phòng bếp.

Vừa thấy chiếc bánh sinh nhật có cắm mấy ngọn nến bày trên bàn, hắn cả người ngây dại.

“Làm sao vậy? Hôm nay là sinh nhật cậu, đừng nói với tôi cậu không nhớ rõ sinh nhật của mình nha, tôi nhìn lên chứng minh thư của cậu đó.” Tiểu Thành cời tạp dề, nói tỉnh queo.

“Hôm nay là mười bốn tháng tư?”

Tiểu Thành nghĩ nghĩ rồi nói: “Không phải a, là mười lăm tháng tư, không phải trên chứng minh thư của cậu ghi vậy sao?”

“Ừ, mười lăm tháng tư là sinh nhật tôi.” Bách Tiệm Ly cười khổ.

Kỳ thật sinh nhật của hắn chính xác là ngày mười bốn tháng tư, chính là cha hắn lại sơ ý, khi báo tạm trú thể nhưng báo sai ngày, vì thế cũng chỉ có thể giữ luôn cái sai này.

Sinh nhật của hắn là ngày hôm qua, nhưng hắn cũng không muốn nói cho Tiểu Thành biết.

“Ngồi xuống đi...” Tiểu Thành kéo hắn ngồi xuống, nhìn chăm chú mặt hắn, nở nụ cười, “Cậu sao lại bày ra cái biểu tình này a?”

Thực thú vị, Bách Tiệm Ly nhìn qua tựa như học sinh tiểu học lần đầu tiên lên đài diễn thuyết, bất an lại không được tự nhiên, loại vẻ mặt này cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Có thể là bởi vì lần đầu tiên có người làm sinh nhật cho tôi đi.”

Bách Tiệm Ly đích xác cảm thấy cả người không được tự nhiên, có một chút ngượng ngùng, có một chút xấu hổ, càng nhiều hơn chính là tràn đầy cảm động.

“Cái gì? Lần đầu tiên!” Tiểu Thành nhin không được kinh hô, “Không thể nào, trước kia đều không có ai làm sinh nhật cho cậu sao? Ba mẹ cậu đâu?”

Người có một gia đình ấm áp yêu thương như cậu, hắn không thể lý giải.

Cậu cùng Bách Tiệm Ly là hai cực bằng hỏa đối lập, nhiệt tình sáng sủa hệt như ánh mặt trời tỏa ra bốn phía, trời sinh còn có trái tim hòa ái.

“Bọn họ đều bề bộn nhiều việc.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Vậy bạn bè cậu đâu?”

“Tôi không có bạn.”

“A...” Tiểu Thành cơ hồ nước mắt lưng tròng nhìn hắn, “Không sao cả, về sau hàng năm tôi đều tổ chức sinh nhật cho cậu.”

“Cậu nói được thì phải làm được.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi!” Tiểu Thành vỗ ngực, hào khí can vãn đáp.

Tiểu Thành nấu ăn thật đúng là không tệ, mấy món ăn thường ngày cậu làm đến thơm ngon sinh động, khiến Bách Tiệm Ly cũng cảm thấy thèm ăn.

“Ăn ngon không? Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.”

Tiểu Thành cười tủm tỉm nhìn hần, không ngừng gấp đồ ăn cho hần, thấy hần gấp một con tôm, lại vội vàng đem mấy cái đĩa nhỏ lại, lấy giấy ăn cho hần, vội đến luôn tay luôn chân.

“Được rồi, cậu cũng ăn đi, đừng cứ lo cho tôi.” Bách Tiệm Ly cố diễn chịu không được, chính mình cũng không phải người tàn phế, bị cậu chiều cổ như vậy, hần thấy rất không quen.

“Hôm nay cậu là thọ tinh a, thọ tinh là lớn nhất.” Tiểu Thành vẽ mặt thích thú.

“Cậu là không phải là thực thích chiều cổ người khác đấy chứ?”

“Đúng đó, tôi trước kia quen với vài cô bạn gái, mỗi người lúc chia tay đều lưu luyến tôi mãi, thương tâm khủng khiếp. Kỳ thật mấy cô ấy đều hiểu lầm, tôi cũng không phải thật sự là người yêu tốt, chỉ là có thói quen chiều cổ người khác, theo bản năng liền làm hết mọi chuyện cho mấy cô đó, hắc hắc... Hiện tại rất ít có nam đứa nhỏ nào giống tôi chịu khó như vậy đi...” Tiểu Thành sờ sờ đầu nói.

“Mấy người đó là mấy người đó, tôi là tôi, đừng đem mấy mảnh khoe đối phó con gái đó ra dùng trên người tôi.” Bách Tiệm Ly trừng mắt liếc cậu một cái.

“Đều giống nhau cả thôi, phàm là những ai thân thiết với tôi, tôi đều muốn chiều cổ người đó.” Tiểu Thành cười nói, đột nhiên kề sát lại, “Tiệm Ly, cậu sẽ không ăn dấm chua đi?”

“Ngu ngốc!”

“Hắc hắc...”

Sau khi ăn uống no nê, hai người lại chuyển đến phòng khách, vừa xem phim vừa uống rượu nói chuyện phiếm, đương nhiên đại đa số thời gian đều là Tiểu Thành nói nhăng cuội, Bách Tiệm Ly câu có câu không đáp lời, cho tới khi không nghĩ ra gì để nói nữa, hai người liền lẳng lặng xem phim.

Ngay cả khi trầm mặc, không khí cũng thực tự nhiên.

Tửu lượng Bách Tiệm Ly tốt lắm, trong nháy mắt ba chai rượu vang đỏ đã thấy đáy, hần ngay cả mặt cũng không đỏ chút nào, Tiểu Thành ngược lại chịu không được, hai má đỏ bừng, thân thể dần dần ngã vào Bách Tiệm Ly.

“A, tên đàn ông này sao lại tuyệt tình như vậy? Cô gái... Si tình hướng hần thổ lộ... Hần còn chế giễu... Cư nhiên chửi ầm lên... Cái gì vậy...”

Chỉ vào hình ảnh đang nhấp nháy trên màn hình, Tiểu Thành mồm miệng không rõ trách mắng.

“Cái gì mà cô gái? Cậu uống đến hồ đồ rồi đi.” Bách Tiệm Ly buồn cười nhìn hần, “Người nọ là nam, chính là gay, vì nam chính mà đi phẫu thuật biến đổi giới tính. Ngay từ đầu nam chính không biết, cùng hần yêu nhau, hiện tại biết rồi, đương nhiên không thể chấp nhận.”

“Cái gì a... Tên nam chính kia chẳng phải còn ghê tởm hơn sao? Người ta... Người ta đều vì hần... Làm ra hy sinh lớn như vậy... Hần cũng không... Không cảm kích...”

“Không phải một mực hy sinh là có thể nhận được tình yêu.” Bách Tiệm Ly thần nhiên nói.

“Tóm lại... Thằng nhãi này thật sự rất đáng giận... Tức chết tôi...” Thanh âm Tiểu Thành dần dần thấp đi, sau đó đầu nghiêng một cái, kề vào ngực hần ngủ.

“Nè...”

Bách Tiệm Ly cúi đầu, môi liền chạm vào sợi tóc cậu, vừa mỏng vừa mềm, tản ra mùi thơm ngát của dầu gội, không nghĩ tới sợi tóc của một đại nam nhân cũng có thể mềm đến thế này.

Hần nhẹ nhàng đẩy đẩy, nhưng hô hấp của Tiểu Thành lại càng thêm mềm nhẹ.

Bách Tiệm Ly thở dài, lấy tay trái giữ thân thể cậu, đứng lên nhẹ nhàng cúi người, một tay đỡ lấy thắt lưng cậu, một tay luồn qua chân, dùng một chút lực, liền bế

cậu lên.

Dù sao cũng là hai đại nam nhân cao ngang nhau, phân lượng này thật không nhẹ, cũng may phòng ngủ ngay sát vách, Bách Tiệm Ly có chút vất vả đem cậu nhẹ nhàng đặt ở trên giường, kéo chăn qua đắp cho cậu.

Bị hấn khê động như vậy, Tiểu Thành ngược lại có chút tỉnh, mơ mơ màng màng theo bản năng quơ tay, liền bắt được tay Bách Tiệm Ly.

Bách Tiệm Ly nhất thời đứng thẳng không xong, té ngã trên người cậu.

Tiểu Thành ôm cái cổ ấm áp trước ngực, tham luyến không buông, miệng hàm hồ kêu tên của hấn “Tiệm Ly... Tiệm Ly...”

“Nửa đêm rồi, tôi phải đi về.”

Bách Tiệm Ly hơi nhúc nhích, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc. Cảm giác mềm mại dưới thân kẻ sát dội thẳng vào lòng.

Trong trí nhớ, hấn chưa bao giờ tiếp cận loại độ ấm như thế.

Chưa bao giờ.

“Đừng đi, tối nay ngủ với tôi đi?” Tiểu Thành ôm lấy hấn không buông.

“Cùng người khác ngủ trên một cái giường, tôi nhất định sẽ mất ngủ.”

Cho dù là sống ở ký túc xá, ngay cả lúc bình thường, hấn chẳng những không thể chịu đựng được cùng người khác ngủ chung giường, mà còn không thể ngủ chung với cả phòng.

Một khi nhận thấy có hơi thở con người, hấn sẽ cả đêm mất ngủ đến hừng đông.

“Sao lại thế được?” Tiểu Thành thực thất vọng nhìn hấn, “Vậy cậu về sau kết hôn phải làm sao đây?”

“Tôi đời này cũng không kết hôn.”

Bách Tiệm Ly trầm đình chặt sắt nói.

Ngay cả tình cảm còn sợ hãi tránh không kịp, hấn thế nào lại có thể kết hôn đây?

Tiểu Thành lại nghĩ hấn chỉ là tùy tiện nói, liền mỉm cười, “Được, tôi đây cũng cả đời không kết hôn, chúng ta cùng nhau làm bạn đi.”

“Đừng nói ngốc.” Bách Tiệm Ly khê mắng: “Cậu sao lại có thể không kết hôn? Cậu tính hưởng cha mẹ công đạo thế nào?”

“A... nghĩ đến liền đau đầu...” Tiểu Thành thở dài, lại làm nũng cầu xin, “Nếu đã muộn thế rồi, vậy đừng về nữa? Chúng ta cùng nhau trò chuyện đi, tôi thích ôm người khác ngủ.”

“Cậu a...”

Ánh mắt Bách Tiệm Ly trở nên nhu hòa, nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má cậu: “Tôi xem cậu vẫn là nhanh quen bạn gái đi, như vậy cậu có thể mỗi ngày ôm người ta ngủ.”

“Chính là tôi chỉ muốn một mình cậu.”

“Ngu ngốc, tôi sẽ không vĩnh viễn ở bên cậu, cậu cũng sẽ không luôn ở bên cạnh tôi.” Bách Tiệm Ly đứng lên, nhìn cậu, “Tôi thật sự phải về.”

“A...”

Tiểu Thành thấy không giữ hấn lại được.

Hấn quyết định phải đi, ai cũng không giữ lại được.

“Vậy cậu chờ tôi ngủ rồi về nha?” Cậu chỉ có thể đưa ra yêu cầu này.

“Được.” Bách Tiệm Ly đáp ứng.

Bị cảm giác say sưa đặc bao phủ, không quá vài giây, cậu nặng nề ngủ.

Nhìn cậu như đứa nhỏ ngây ngô nằm ngủ để lộ má lúm đồng tiền, Bách Tiệm Ly cảm thấy tim mình dường như bị lấp đầy, căng lên, ấm áp...

Hắn đứng ở bên giường nhìn cậu một hồi lâu, mới vươn tay kéo kéo góc chăn, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu một chút, sau đó hắn tắt đèn bàn, từ trong bóng đêm đi ra ngoài...

Đường phố về khuya bao trùm một mảnh trong trẻo lạnh lạnh.

Gió nhẹ cuốn theo mấy tờ giấy bay tà tà sát mặt đất, phát ra tiếng động khe khẽ, ngẫu nhiên có chiếc xe lao vút qua, một chùm tia sáng dài thoáng xuất hiện, khiến đêm khuya bừng sáng rồi lại chìm vào bóng tối.

Bách Tiệm Ly kéo cao áo, không có kêu xe, giữa đêm khuya lạnh lẽo, lẳng lặng bước đi.

Phía trước là cây cầu lớn bắc ngang qua sông, cầu thật dài cơ hồ nhìn không đến điểm cuối, thân cầu hình cung duyên dáng, được vô số xích sắt giữ lấy, hai bên sườn được gắn đèn chiếu sáng như trên châu, dưới ánh đèn, cả cây cầu lớn như cầu vòng vắt ngang sông, đem mặt sông chiếu sáng rực rỡ.

Bách Tiệm Ly đứng trên cầu, trong bóng đêm trông về phía xa...

Nước sông chảy từ đông sang tây, liên tục không ngừng nghỉ, mạnh mẽ mà lao đi.

Giờ khắc này, hắn kim lòng không dẫu nghĩ đến Tạ Ngôn.

Cảm giác Tạ Ngôn và Tiểu Thành cho hắn hoàn toàn bất đồng, người trước là đau đớn khắc khoải, người sau là ấm áp như ánh mặt trời, nhưng vô luận là loại cảm giác nào, cuối cùng gây cho hắn cũng chỉ là giờ phút này đứng nhìn dòng sông dài đằng đẵng chảy vô tận về phía đông.

Đột nhiên có một loại xúc động mãnh liệt muốn buông xuôi, xa rời hết thảy mọi thứ ở nơi này, đến một nơi xa xôi không ai biết. Ở nơi mà ai cũng không biết hắn ấy, hắn là có thể khiến tâm hắn trở nên an tĩnh lại đi!

Kỳ thật vào thời điểm kia, Bách Tiệm Ly cũng không nghĩ đến chuyện xuất ngoại.

Nhưng mà, vận mệnh chính là vừa khéo như vậy.

Có một hôm cha hắn đi công tác trở về, nhìn thấy Bách Tiệm Ly một mình lẳng lặng ở ngoài ban công đọc sách, không khỏi nói một câu, “Tiểu Ly, có muốn xuất ngoại không? Con chọn một nước đi, ba sẽ cho con toàn bộ học phí và tiền tiêu vặt.”

Có lẽ cha hắn chỉ là vô tình nói như vậy, nhưng Bách Tiệm Ly nội tâm vừa động, ngay tại giờ khắc này, ý niệm xuất ngoại lại cuộn cuộn trong đầu.

Hắn là người một khi có ý tưởng, liền lập tức làm cho bằng được.

Vì thế bắt đầu lên mạng tìm kiếm quốc gia thích hợp, sau khi dạo qua một vòng, hắn lựa chọn Australia – đảo quốc bốn bề đều là biển, nhìn trên bản đồ, liền cảm thấy tinh mịch mà xa xôi.

Sau khi xem xét tỉ mỉ trang web các trường đại học nổi tiếng, hắn sàng lọc một số thông tin, chuẩn bị tốt tư liệu liên quan, bắt đầu quá trình xin nhập học.

Lúc ấy tất cả lưu học sinh, nếu tiếng Anh không phải tiếng mẹ đẻ, đều phải tham gia cuộc thi IELTS, điểm trung bình phải đạt tới 6.5, chứng thật tiêu chuẩn tiếng Anh của mình đủ để ứng phó bài vở, mới có thể chính thức nhập học.

Bách Tiệm Ly tuy rằng tiếng Anh không tồi, để tốt nghiệp cũng thi qua kỳ thi tiếng Anh cấp 6, nhưng hắn chưa bao giờ tiếp xúc với IELTS, đối loại này dốt đặc cán mai.

Vì có thể thuận lợi thông qua cuộc thi, cũng vì nâng cao năng lực tiếng Anh, Bách Tiệm Ly đăng ký một khóa học tại Bắc Kinh trong ba tháng.

Sau hai tháng bận rộn, đơn xin nhập học của Bách Tiệm Ly được một trong những trường đại học nổi tiếng của Australia – đại học Western Australia (1) cơ bản thông qua, chỉ đợi hần vượt qua kỳ thi tiếng Anh liền có thể nhập học.

Hết thấy điều ổn thỏa, chỉ thiếu gió đông.

Sau khi đặt vé máy bay tại công ty hàng không quốc tế, Bách Tiệm Ly đem vé máy bay cất vào túi bên trong tây trang, lấy ra di động gọi cho Tiểu Thành.

“Tiệm Ly, tìm tôi có việc?” Tiểu Thành rất nhanh tiếp điện thoại.

“Buổi tối có rảnh không? Tôi mời cậu ăn cơm.”

Vì bận rộn chuyện xuất ngoại, Bách Tiệm Ly đã từ chức, vì vốn là công ty người quen nên mọi việc thực dễ dàng. Mà công việc Tiểu Thành làm không tồi, càng ngày càng bận, hai người đã thật lâu không gặp nhau, bình thường điện thoại liên lạc, cũng là vội vàng nói vài câu liền cúp máy.

“Tôi nay sao? Có thể phải muộn một chút... Chín giờ được không?”

“Không thành vấn đề, tôi chờ cậu.”

Bách Tiệm Ly cúp máy, lái xe về nhà.

Tiểu Thành tới trễ mười lăm phút. Vừa mới tới nhà hàng đã thấy Bách Tiệm Ly đang ngồi bên cửa sổ chờ cậu, cậu vội vàng chạy tới, luôn miệng giải thích, “Ngại quá ngại quá... Vừa rồi phải họp với tổng giám đốc... Thật sự không thể phân thân...”

“Khách khí với tôi làm gì, tôi biết cậu bận rộn mà.” Bách Tiệm Ly đưa thực đơn cho cậu, “Đói bụng đi, cậu trước tiên gọi đồ ăn đã.”

“Được, tôi không khách khí, hôm nay bận đến nỗi cả ngày cũng chưa ăn gì.” Tiểu Thành tựa hồ thực khát, vội vàng lấy ly nước trên bàn uống hết.

Cậu mặc một bộ tây trang hàng hiệu tối màu, mang theo cặp đựng hồ sơ, cà vạt màu xám bạc vải vân nghiêng tao nhã lại sáng sủa, trang phục bên ngoài làm cậu càng lộ vẻ tuấn lãng xuất sắc. Mà Bách Tiệm Ly không phải đi làm, liền đơn giản hơn, chỉ mặc áo T-shirt đơn giản với quần jean. Nhìn qua thực nhẹ nhàng sạch sẽ.

“Sao lại nhìn tôi chằm chằm vậy?” Bách Tiệm Ly hỏi.

“Cậu nhìn rất tuấn tú a, biểu tình cũng nhu hòa hơn, không lặng lẽ như mọi khi.” Tiểu Thành cười tủm tỉm nhìn hần.

“Cậu nhìn cũng rất ra dáng doanh nhân thành đạt.”

“Cái gì mà doanh nhân thành đạt, so ra còn kém con rùa biển cậu nha, đến lúc đó vinh quy trở về, huyền náo ồn ào, chỉ sợ tôi theo không kịp.” Tiểu Thành cười nói.

Bách Tiệm Ly đã đề cập với cậu chuyện xuất ngoại, cậu liền giơ hai tay hai chân tán thành, xuất ngoại đối với tiền đồ của tên bạn thân này tuyệt đối là việc tốt, cậu đương nhiên sẽ không phản đối.

“Hiện tại nhiều người xuất ngoại du học. Rùa biển sớm biến thành rong biển.”

“Người khác thật có thể biến rong biển, còn cậu a? Tôi khẳng định tuyệt đối vẫn là con rùa vàng nhiều người muốn bắt nha.” Tiểu Thành tràn đầy tự tin nói.

“Được rồi, cậu cũng đừng đem tôi thổi đến tận trời đi.”

Nói chuyện một hồi, đồ ăn đã mang lên, Tiểu Thành xem ra rất đói. Tay nắm tay mười lang thôn hủ yết, Bách Tiệm Ly không muốn làm cậu mất hứng, có một chút ngập ngừng, chờ cậu ăn gần xong mới chậm rãi mở miệng, “Tôi ngày mai lên máy bay đi Bắc Kinh.”

“A?”

Tiểu Thành từ trong bát cơm sững sờ ngẩng đầu, khóe miệng còn dính một hạt cơm, bộ dáng có chút buồn cười.

“Quay đầu sang đây.”

“A...”

Tiểu Thành thực nghe lời mà đem đầu quay qua, Bách Tiệm Ly dùng khăn giấy thay cậu lau hạt cơm, nhìn vào mắt cậu, “Đi tham gia một lớp học IELTS, trong vòng ba tháng. Tôi tính ở Bắc Kinh thi xong IELTS, nếu đạt tiêu chuẩn là có thể thuận lợi xuất ngoại.” “Nhanh như vậy?” Nụ cười của Tiểu Thành cứng lại.

Cậu biết hẳn phải xuất ngoại, nhưng xuất ngoại không phải chuyện nhất rất rườm rà sao? Không phải phải chạy ngược chạy xuôi, làm một đồng tư liệu thị thực, tốn kém rất nhiều thời gian sao?

Từng gặp qua không ít người xuất ngoại, bận rộn cả một năm rưỡi vẫn vô tin tức, cậu trăm triệu không nghĩ tới, hiệu suất của Bách Tiệm Ly vậy mà lại cao như thế, từ khi nói cho cậu biết hẳn phải xuất ngoại đến lúc đi Bắc Kinh, chỉ có ngắn ngủn hai tháng. Cái kia, nếu hẳn thật sự thi qua, chỉ sợ cũng sẽ rất nhanh biến mất trước mặt cậu đi.

Ý niệm này trong đầu làm cậu vô cùng khủng hoảng.

“Tôi làm việc không thích dài dòng lời thôi. Vả lại đây là xin lưu học, không thể so với việc di dân, đương nhiên phải nhanh hơn rất nhiều.” Bách Tiệm Ly thần nhiên nói.

Tiểu Thành gục đầu xuống, lại nâng lên, “Đi Bắc Kinh, cậu ở chỗ nào?”

“Học viện đào tạo có cả chỗ ăn ở, cậu không cần lo lắng, dù sao chỉ có ba tháng, tôi rất nhanh sẽ trở lại.” Bách Tiệm Ly nhàn nhạt cười.

“Nhưng là lúc cậu trở về liền xuất

th ngoại. Tôi không nghĩ tới lại nhanh như vậy... Thật sự không nghĩ tới...” Tiểu Thành vẻ mặt buồn rười rượi than thở.

“Chúng ta sớm hay muộn cũng phải tách ra.” Bách Tiệm Ly lẳng lặng nói.

Tiểu Thành vừa nghe thấy, khẩu vị hoàn toàn mất hết, đặt đũa xuống, trầm mặc uống nước.

“Ăn no rồi sao? Nếu no rồi chúng ta đến quảng trường đi một chút?” Bách Tiệm Ly đang muốn đứng lên nhưng lại bị Tiểu Thành nắm lấy cổ tay.

“Không đi có được không?”

Tiểu Thành nhìn hẳn chằm chằm, không phải đùa nhỏ tùy hứng, cũng không phải bằng hữu tùy ý vui đùa, mà là biểu tình thật sự vô cùng nghiêm túc.

Bách Tiệm Ly lắc đầu, “Tiểu Thành, tôi đã quyết định rồi.”

“Nếu là tôi xin cậu thì sao?”

Trong lòng Tiểu Thành ần ần dự cảm không tốt, lúc này đây, nếu hẳn đi, bọn họ có lẽ rốt cuộc không thể gặp mặt.

“Cậu cho tôi lý do lưu lại xem?”

Bách Tiệm Ly nhìn cậu, biểu tình cũng thật sự nghiêm túc.

Những lời này làm khó Tiểu Thành.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, cậu mới thần nhiên nói: “Tôi không biết, tôi chỉ là không nghĩ để cậu đi, cho dù biết rõ tự do đối với cậu mà nói, so với cái gì đều quan trọng hơn.”

Cậu biết rõ!

Cậu vẫn luôn biết rõ.

Nội tâm Bách Tiệm Ly cảm khái muôn vàn, cuộn cuộn dâng trào, nhất thời không nói gì.

“Nếu biết vậy thì đừng tùy hứng nữa. Tiểu Thành, cậu là cây cầu nối duy nhất của tôi với thế giới này, nếu thời gian có thể đảo ngược, tôi tuyệt đối sẽ không cùng cậu làm bằng hữu. Không ai đối với tôi là tất yếu, tôi không cần bất luận kẻ nào, lại càng không sẽ vì bất luận kẻ nào dừng lại, cả cậu cũng không ngoại lệ.”

“Phải không... Cái gì cũng không cần sao?”

Tiểu Thành thấp giọng nói, nhớ tới lần cùng hắn đi Hoàng Sơn, ấn tượng khắc sâu.

Đời này cũng không thể nào quên.

Khi đó hắn thể lực tuyệt hảo, xa xa đi trước mặt mọi người, đầu tàu gương mẫu, cậu yên lặng đi theo phía sau hắn, miễn cưỡng nện bước đuổi theo hắn, nghĩ người này bóng dáng sao có thể lặng lẽ như vậy, lại cô tuyệt như thế?

Hắn nói muốn leo đỉnh Thiên Đô, cậu ần ần lo lắng, sợ đi không kịp, nhưng hắn ngay cả nghe cũng không nghe, liền dứt khoát leo lên, trên mặt lạnh lùng không có biểu tình gì. Thời gian leo nhanh gấp đôi người khác, lên tới đỉnh núi, đứng giữa biển mây, cũng không có chút vẻ vui sướng.

Sau đó cơ hồ không kịp thở dốc, hắn lại lãnh đạm xuống núi, hai tay không vịn dây xích, cơ hồ là từng bước nhỏ chạy xuống.

Cậu nhìn thấy hắn biến mất ở bậc thang trên vách núi dựng đứng, kinh hãi đảm chiến, hoàn toàn không dám phát ra tiếng, sợ quấy nhiễu đến hắn, vạn nhất một bước sai, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.

Cậu không biết, khi đó hắn thô bạo lạnh lùng, là bởi vì bị cậu mạnh mẽ xâm nhập vào thế giới của hắn, hay là bởi vì bản thân hắn cam chịu, xem nhẹ sống chết.

Cậu chỉ là rất rõ ràng, hắn không cần bất luận kẻ nào.

Bất cứ ai đi qua cuộc đời người đàn ông này, đều là khách qua đường.

Hắn đối với mọi thứ đều không muốn vô cầu, có lẽ chỉ đơn giản là sống bằng sức mạnh tinh thần, một mình một người lại càng vui vẻ, không cần cái gì giúp đỡ cũng có thể hạnh phúc.

Cậu chưa bao giờ gặp qua người nào so với hắn càng tịch mịch hơn, cũng chưa bao giờ gặp qua người nào so với hắn càng cường mạnh hơn. Nhưng là ý thức được chính mình chung quy không phải người hắn cần, càng làm cho cậu khổ sở hơn bất cứ điều gì khác.

“Cậu thực cường đại, tôi bội phục cậu.” Tiểu Thành nhìn chăm chú khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn, trong mắt mơ hồ có lệ quang.

“Đừng như vậy, Tiểu Thành.” Bách Tiệm Ly thấp giọng nói, đôi mắt trong trẻo sau thấu kính hơi mờ cũng toát ra vẻ đau xót nhột nhột.

“Tôi không sao. Tôi chỉ là... Cần một chút thời gian.” Tiểu Thành hít một hơi thật sâu, buông tay đang nắm chắc tay hắn ra, lần thứ hai khôi phục tươi cười ấm áp.

Sau đó, hai người cũng không nói chuyện nữa, chỉ là trầm mặc ăn trái cây sau bữa cơm.

Tính tiền xong, hai người yên lặng sóng vai nhau đi tới con đường buôn bán trước quảng trường, một lát sau, cũng không biết là ai nói trước, hai người quyết định cáo biệt.

“Bắc Kinh lạnh, bão cát lại lớn, nhớ mang nhiều quần áo chút. Muốn ăn cơm thì tìm tiệm ăn nào sạch sẽ, ngàn vạn lần đừng ăn ở mấy quán ăn vỉa hè, rất không vệ sinh. Nếu thân thể không thoải mái, phải lập tức đi khám bệnh uống thuốc, buổi tối khi ngủ chú ý giữ ấm.”

Tiểu Thành nhìn sâu vào mắt hắn, trong mắt toát lên vẻ quyến luyến cũng không muốn nồng đậm.

Cậu đích xác thực thích chiều cổ người khác, bất cứ lúc nào, chỗ nào, đều chủ động thay người khác suy nghĩ.

Bách Tiệm Ly gật gật đầu, không nói lời nào, mấy câu cảm tạ linh tinh đối hai người bọn họ mà nói thực không cần thiết, chỉ là thần nhiên đáp: “Tôi biết. Cậu cũng vậy.”

Hai người bước lên phía trước, không hẹn mà cùng gắt gao ôm nhau, thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn ở yết hầu, rốt cục vẫn là nhin xuống, sau đó, lại cực có ăn ý tách ra.

Ngay cả “Hẹn gặp lại” cũng không nói, bọn họ quay đầu, bước về hai phía ngược nhau.

Ai cũng không quay đầu lại.

7. Chương 7

“Mùa xuân đến sẽ biệt ly, mùa xuân đến, ngay cả người hạnh phúc cũng muốn đi xa...”

Bắc Kinh, Vương Phủ Tỉnh (1).

Ngày đông giá rét qua đi, xuân về hoa nở, vạn vật sống lại.

Con đường dành riêng cho người đi bộ đông nghẹt người.

Bên trong lớp cửa kính tinh mỹ sáng ngời của các cửa hàng trưng bày trang phục mùa xuân điểm lệ thời thượng, hai bên đường phố đâu đâu cũng là các áp-phích quảng cáo khổ rộng, cảnh sắc rực rỡ, các cặp tình lữ trẻ tuổi tay trong tay sánh bước, khắp nơi tràn ngập không khí yêu đương ngọt ngào cùng sức sống hừng hực của thành phố lớn này.

“Cho một tờ Nhật báo thanh niên Bắc Kinh.”

Bách Tiệm Ly đến tiệm bán báo nhỏ ở đầu phố mua một tờ báo, kẹp dưới nách, băng qua đường cái, đi vào một ngõ nhỏ – nơi ở hiện nay của mình.

Thời gian như bay, bấm tay tính ra, hần đã đến Bắc Kinh được sáu tháng.

Từ lúc ngày đông giá rét đến tờ liễu tung bay, xuân về hoa nở rực rỡ, Bách Tiệm Ly vừa vặn đã trải qua hai mùa ở Bắc Kinh.

Kế hoạch ban đầu chỉ có hai tháng, hiện tại bất tri bất giác kéo dài đến năm tháng, khó trách người ta thường nói, người tính không bằng trời tính.

Chỗ còn trực trực cũng không phải là tiếng Anh, mà là thị thực.

Bách Tiệm Ly đã thi tiếng Anh đạt 6.5, thuận lợi thông qua IELTS, nhận được giấy báo chính thức của trường đại học, thế nhưng ở phương diện thị thực lại gặp phải trì hoãn ngoài ý muốn.

Tất cả tài liệu thị thực đều là Bách Tiệm Ly tự mình chuẩn bị, căn bản không có kinh nghiệm, cho nên khó tránh khỏi làm lỗi, là khâu chứng minh tài chính, bị lãnh sự quán lấy lý do “Không đủ khả năng chi trả học phí” để từ chối ký duyệt, vì thế Bách Tiệm Ly một lần nữa sửa sang lại tư liệu, mặt khác ra ngân hàng lấy giấy chứng minh tài chính, lại trình đơn xin thị thực.

Cứ kéo dài như vậy, không thể dự tính được kết quả thị thực bao giờ mới có.

Thay vì ngồi chờ, không bằng tìm chỗ nào đó làm việc.

Vì thế sau khi thi xong IELTS, Bách Tiệm Ly một bên chờ thị thực, một bên ở công ty vốn nước ngoài ở Bắc Kinh tìm một công việc buôn bán tạm thời, tiêu phí thời gian.

Nói đến cũng khéo, giám đốc điều hành và ông chủ đều là người Australia, mang nặng khẩu âm Australia. Ban đầu Bách Tiệm Ly không quen lắm, nhưng nghe nhiều cũng dần dần thích ứng.

Hần thái độ làm người tuy rằng lạnh lùng, nhưng làm việc đều rất nghiêm túc, hơn nữa tiếng Anh lưu loát, chỉ một thời gian ngắn đã được giám đốc coi trọng, trong ba tháng liền tăng lương cho hần hai lần, đãi ngộ không tồi, nhưng là hần chỉ không ở nơi này.

Phổ phường nhộn nhịp, trên đường dòng người như nước, Bách Tiệm Ly chen lẫn trong đám người chậm rãi đi tới...

Mới vừa vào xuân, trời vẫn còn lạnh, hắn mặc một chiếc áo len màu đen cổ chữ V, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, bên ngoài mặc áo khoác ngắn cổ đứng màu xám, trông đơn giản mà tao nhã, dáng người thon dài cao ngất, giống như hạc giữa bầy gà, thập phần bắt mắt.

Sau khi đến Bắc Kinh không lâu, kính mắt của hắn vô ý bị rơi vỡ, vì thế phải mua một cặp kính khác.

Gọng kính màu bạc hơi mỏng, thực hợp với khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, phản chiếu dưới ánh mặt trời, có một loại gợi cảm lạnh lùng.

Đi đến nhà hàng Tứ Xuyên nhỏ, Bách Tiệm Ly rẽ trái, đi vào một ngõ nhỏ, bỏ lại toàn bộ ồn ào náo động phía sau.

Ngõ nhỏ sâu hút, cơ hồ nhìn không đến cuối.

Cây ngô đồng cao ngất, nứt ra một lớp mới xanh biếc, mềm mại ẩm ướt.

Mặt đường xi măng dưới chân gập ghềnh, lưu lại dấu vết lịch sử.

Bắc Kinh là nơi đại trí giả ngu (2), là đô thị lớn từ xưa đã khéo léo ẩn mình, có bề dày văn hóa. Đừng coi khinh hẻm nhỏ này bề ngoài bình thường, tùy tiện đi vài bước cũng có thể nhìn thấy tấm bia đá trên tường khắc dòng chữ “Đơn vị bảo hộ văn vật (3)”.

Mặt ngoài ngõ nhỏ chỗ Bách Tiệm Ly ở, chính là một nơi lịch sử.

Nhà ở trong ngõ nhỏ, nhà trệt một tầng chiếm đa số, cũng có những nhà kín cổng cao tường, mái ngói, cửa gỗ đỏ thẫm đóng chặt, từng là chỗ ở của không ít nhân sĩ nổi danh, ẩn chứa bao nhiêu cổ sự.

Cả con hẻm thực sạch sẽ, rất yên tĩnh, không có chút thanh âm huyền ảo ồn ào, khiến người ta có cảm giác như bị ngăn cách với xã hội hiện đại. Nhưng mà, chỉ cần vừa ra ngõ nhỏ, liền lập tức chen mình trong dòng người tấp nập, người đến người đi, nối liền không dứt.

Tương phản mãnh liệt, làm cho kẻ khác hoảng hốt có phải đã xuyên không hay không.

Sự yên lặng cùng huyền ảo, phong cách cổ xưa cùng phồn thịnh, lịch sử cùng hiện đại cùng tồn tại, đây là một nơi tràn ngập mâu thuẫn, nhưng lại là nơi có thể dung hòa hết thảy một cách hoàn mỹ ở thành phố lớn này.

Bách Tiệm Ly thích Bắc Kinh, nơi tràn ngập hơi thở văn hóa.

Ở đây, các đầu báo và tạp chí đặc sắc có thể tìm thấy khắp mọi nơi, chỉ mấy tệ là có thể mua một xấp dày, đủ để đọc một ngày.

Cuối tuần chỉ cần đi bộ mười lăm phút, ra rạp hát quốc gia Dongdan. Nơi đó nghệ sĩ nổi tiếng ở các nhà hát nghệ thuật Bắc Kinh nhỏ thường xuyên trình diễn một số vở kịch coi trăm lần không chán như “Đồng tổ”, “Trà quán”, đây chính là những phúc lợi mà ở thành phố N hắn thế nào cũng không hưởng thụ đến.

Tới ngày nghỉ, Bách Tiệm Ly bình thường sẽ đi đến viện bảo tàng mỹ thuật cách đó không xa để xem triển lãm, cơ hồ mỗi lần đều có những chủ

đề khác nhau, từ tranh sơn dầu đến tranh cắt giấy, từ tranh Trung Quốc đến gốm sứ, cái gì cũng có.

Phong phú đến nỗi đi cả ngày cũng không xem hết được.

Sống ở một thành phố mà mình chỉ là một vị khách qua đường xa lạ, Bách Tiệm Ly từ trước tới nay chưa từng “thực sự cô độc” cùng yên tĩnh, thế nhưng lại không cảm thấy tịch mịch, ngược lại còn như cá gặp nước.

Cái gọi là “thực sự cô độc”, là chỉ một người sống bên ngoài, đơn độc lẻ loi không có người thân hay bạn bè tốt nào bên cạnh.

Về bản chất, Bách Tiệm Ly cảm thấy chính mình chưa bao giờ thay đổi, linh hồn hắn, ngay từ đầu đã tách biệt với thế giới náo nhiệt này, đơn độc tiến về phía trước, nơi đó có lẽ là nơi hoang vu không một bóng người, là bên bờ con sông rộng đến nỗi không thể vượt qua.

Bắc Kinh không phải nhà của hắn, nhưng hắn thậm chí còn thích nơi này sâu đậm hơn cả quê nhà mình.

Hắn trời sinh là người thích hợp lưu lạc.

Kết luận như vậy, Bách Tiệm Ly nửa điểm cũng không cảm thấy giật mình.

Đột nhiên, di động truyền đến âm thanh nhẹ nhàng, cắt ngang suy nghĩ của Bách Tiệm Ly, hắn lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thoáng qua màn hình, khóe môi hơi cong lên một chút, ấn nút nghe.

“Tiểu Thành, cậu lại phải tiếp khách sao?”

Microphone truyền đến tiếng cười sang sảng mà quen thuộc của Tiểu Thành, “Đúng đó, Tiệm Ly, tôi làm đến bù đầu bù cổ đây, sáng nay phải gặp liên tiếp ba khách hàng. Giám đốc của tôi thật đúng là siêu biến thái, thấy tôi tuổi trẻ liền bắt tôi một mình tiếp ba người, còn như vậy nữa tôi sẽ bị hấn hành cho chết luôn a!”

“Bị hành cho chết?!” Bách Tiệm Ly nhin không được cười mắng cậu, “Cẩn thận bị sếp cậu nghe được, lập tức đuổi việc cậu a.”

“Đuổi thì đuổi, như vậy tôi có thể chạy tới Bắc Kinh gặp cậu. Tiệm Ly, cậu chừng nào thì trở về? Tôi rất nhớ cậu nha...”

Giọng nói Tiểu Thành mang theo một tia làm nũng.

“Chờ thị thực xong tôi sẽ trở lại.”

“Kia phải chờ tới ngày tháng năm nào a.” Thanh âm Tiểu Thành nghe thực thất vọng.

“Hắn là nhanh đi.”

“Ai, vậy thì thà không cần làm xong, nếu có thị thực, cậu sẽ xuất ngoại.” Tiểu Thành lớn tiếng thở dài một hơi.

“Cậu hôm nay sao lại nói nhiều lời vô nghĩa vậy, không cần đi cùng vợ tương lai của cậu sao?” Bách Tiệm Ly đậm đậm cười.

Quả nhiên như hắn sở liệu, sau khi đi làm không lâu, cha mẹ Tiểu Thành liền sắp xếp buổi gặp mặt cho cậu, Tiểu Thành giờ hai tay hai chân phản kháng không có hiệu quả, bị lão mẹ cương quyết cường ngạnh áp đi.

Nghe nói đối phương là con nhà thế gia thực thông minh hiền thực, cha mẹ là cán bộ cao cấp của quân khu (4), bản thân làm việc ở cục thuế vụ, cùng Tiểu Thành môn đăng hộ đối.

Về ngoài cùng cá tính của Tiểu Thành đủ để thỏa mãn tất cả các cô gái có ảo tưởng về một bạch mã vương tử ôn nhu, bởi vậy cậu từ nhỏ đến lớn đều bị vây quanh bởi các nữ sinh. Lúc học Đại học cũng thường xuyên thấy cậu bị nữ sinh kêu ra khỏi phòng để thổ lộ, trong đó không hiếm mỹ nữ nổi danh hoa hậu giảng đường, nhưng mà, ngoài dự đoán của mọi người, hết thấy bốn năm đại học Tiểu Thành thế nhưng không quen một bạn gái nào.

Vì thế, Bách Tiệm Ly vẫn luôn cười nhạo cậu, ai bảo cậu không lợi dụng khoảng thời gian học đại học mà yêu đương, giờ mới lâm vào cảnh lớn tướng như vậy còn bị áp đi coi mắt.

Tiểu Thành lại cười hì hì cãi lại, đó là bởi vì cậu một lòng toàn bộ đều đặt trên người hắn nha, nào có khoảng không chú ý tới người khác.

Da mặt dày như thế, thực làm Bách Tiệm Ly hết nói nổi.

“Cô ấy mới không cần tôi bồi, hiện tại cô ấy mỗi tối đều tới nhà tôi ăn cơm, cùng ba mẹ tôi trò chuyện, thân thiết vô cùng, lão mẹ tôi đã sớm xem cô ấy là con dâu rồi. Có một ngày, tôi trong lúc vô ý nghe được, hai người vậy mà lại cùng thảo luận nên ăn cái gì mới dễ sanh con trai, tôi sợ tới mức tè ra quần, lúc ấy liền tìm cơ chuẩn đi.” Tiểu Thành khoa trương nói.

“Cậu a... Làm người ai cuối cùng rồi cũng phải kết hôn, sanh con để cái thôi.” Bách Tiệm Ly xoa trán.

“Đúng là vậy, nhưng Tiệm Ly, như lời cậu nói thì nhân sinh vậy thực nhàm chán.” Thanh âm Tiểu Thành trở nên trầm thấp, “Tôi thực hâm mộ cậu, thật đó, vừa hâm mộ lại bội phục. Cậu làm việc gì cũng kiên định, không có một tia dao động, muốn đi Bắc Kinh liền lập tức mua vé máy bay, muốn ra nước ngoài liền

không đi làm nữa. Từ ngày tôi quen biết cậu, cậu chính là như vậy, mặc kệ người khác nói như thế nào, chỉ làm chuyện mình muốn làm, chưa bao giờ làm điều gì trái ngược với bản tính của mình. Nếu có thể, tôi cũng rất muốn giống cậu dứt bỏ hết thảy như vậy, nhưng là... Tôi làm không được...”

Bách Tiệm Ty lắng lặng nghe...

“Tiệm Ly, nghĩ đến có một ngày tôi sẽ kết hôn, cùng một người xa lạ sinh hoạt cùng nhau, sớm chiều gặp mặt nhau, tôi liền cảm thấy không rét mà run. Có khi trên đường nhìn thấy những người đó, mỗi khuôn mặt nhìn qua đều một vô cảm, tôi liền nghĩ cái gọi là hôn nhân hạnh phúc rốt cuộc là cái gì? Bởi vì cái gì mà không thể không kết hôn? Chỉ một mình mình thôi...”

“Kết hôn là vì tìm kiếm người bầu bạn để giải sầu, bớt nỗi tịch mịch.” Bách Tiệm Ly nhẹ giọng ngắt lời cậu, “Trên đời này không ai có thể dựa vào chính mình độc lập sống sót, chịu được một mình cô đơn lẻ loi.”

“Nhưng cậu không phải là như vậy sao?” Tiểu Thành nhin không được nói.

“Cho nên không cần học tôi.” Bách Tiệm Ly thở dài một hơi, “Tôi đã không có thuốc nào cứu được. Nhưng là Tiểu Thành, cậu có cha mẹ yêu thương, có một gia đình ấm áp, lớn lên trong gia đình như vậy, cậu đối với hạnh phúc hôn nhân không có khả năng không có khát khao, cho nên phải tin tưởng nó. Nó chân thật tồn tại, chỉ cần cậu thực dụng tâm.”

“Tiệm Ly, có lẽ cậu nói đúng...”

“Ngu ngốc, đừng nghĩ vớ vẩn.” Bách Tiệm Ly cười nói: “Chờ tới ngày cậu kết hôn, đừng quên mời tôi là được.”

“Sao có thể thiếu cậu được! Chỉ sợ khi đó cậu cũng không biết đang ở góc biển chân trời nào, tôi làm sao mời a.” Tiểu Thành cười nói.

“Chỉ cần là hôn lễ của cậu, mặc kệ ở nơi nào, tôi nhất định gấp trở về.”

Tuy rằng giọng điệu thản nhiên, nhưng nghe ra, lại giống một lời thề.

Trong lòng Tiểu Thành một trận cảm động, “Hứa rồi nhé?”

“Cam đoan.”

“Đúng rồi, tháng trước tôi cùng bằng hữu đi ăn cơm ở nhà hàng chỗ phố Dongxi thì gặp Tạ Ngôn.” Tiểu Thành đột nhiên nói.

“Tạ Ngôn?” Tim Bách Tiệm Ly nhảy lên, tay nắm chặt di động, “Cậu ta thế nào?”

“Nhìn qua rất không tồi, hăng hái, toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu. Cậu ta làm việc ở công ty bảo hiểm quốc tế, chuyên biệt phụ trách một chi nhánh của tập đoàn bảo hiểm, công ty tôi cũng là một trong những khách hàng của cậu ta, hiện tại đã làm đến chức quản lý.”

“Cậu ta không phải ở Thượng Hải sao?”

“Đúng vậy, trước mắt còn đang ở Thượng Hải, nhưng nghe ngữ khí của cậu ta thì có vẻ như tổng công ty điều cậu ta quay về thành phố N làm quản lý chi nhánh ở đây, tôi còn trêu cậu ta là áo gấm về nhà nha. Đúng rồi, cậu ta còn hỏi chuyện của cậu nữa.”

“Cậu nói gì với cậu ta?” Bách Tiệm Ly khẽ hỏi.

“Tôi nói cậu đang ở Bắc Kinh, có thể không lâu sẽ xuất ngoại du học, về mặt của cậu ta thoát nhìn có chút là lạ, Tiệm Ly, hai người không có việc gì đi?”

Tiểu Thành đối với chuyện phát sinh giữa hắn và Tạ Ngôn hồi đó hoàn toàn không biết gì cả.

“Không có.”

“Lại nói tiểu tử này khi học đại học cả ngày cùng cậu không vừa mắt, hiện tại tốt nghiệp rồi, ngược lại có vẻ thực quan tâm cậu, không biết trong hồ lô muốn làm cái gì.”

Bách Tiệm Ly trầm mặc, hần nhớ tới câu nói cuối cùng Tạ Ngôn lưu cho mình – “Cút đi, đừng để tôi thấy mặt cậu nữa”, trong lòng lại truyền đến đau đớn khe khẽ.

“A, tôi phải về nhà, Tiệm Ly, có rảnh lại tán gẫu với cậu, cậu ở Bắc Kinh phải chú ý sức khỏe đó.” Tiểu Thành vội vàng nói.

“Cậu cũng vậy. Gặp sau.”

Bách Tiệm Ly cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đã nhuộm một chút hoàng hôn, chậm chạp không bước đi.

Nơi Bách Tiệm Ly ở là một khách sạn nhỏ nằm sâu trong ngõ nhỏ.

Khách sạn không lớn, cũng rất sạch sẽ, bởi vì hần cư trú dài hạn, cho nên khách sạn giảm giá 30% cho hần, tính ra phí trọ cũng không mắc.

Ở khách sạn so ra rất tiện lợi, không cần lo lắng phí điện nước, bất cứ lúc nào cũng có nước nóng để tắm rửa, duy nhất không tiện chính là ba bữa cơm một ngày.

Cũng may khu vực gần con ngõ này nhà hàng nhỏ chỗ nào cũng có, tuy rằng quán ăn chưa hần sạch sẽ, nhưng người đến từ nơi khác như hần cũng không để ý quá nhiều.

Bữa sáng của Bách Tiệm Ly đều là sữa đậu nành bánh quẩy hoặc cháo, giữa trưa ở gần công ty mua cơm hộp hoặc sandwich, buổi tối sẽ thường đi đến các quán ăn khác nhau để thay đổi khẩu vị, hoặc đơn giản là mì ăn liền.

Khả năng sống độc lập của hần rất mạnh, thuộc dạng người tùy tiện bị người ta quăng tới chỗ nào, cũng có thể mọc rễ nảy mầm, này cũng là một loại thiên phú.

Vừa bước vào cửa khách sạn, liền nhìn thấy trước quầy tiếp tân, thân ảnh một người cao lớn đang đứng.

Toàn thân cứng đờ, Bách Tiệm Ly dừng bước.

“Tiểu Bách, anh có bạn tìm.”

Ở lâu như vậy, toàn bộ nhân viên phục vụ trong khách sạn đều biết Bách Tiệm Ly, lúc này vừa thấy hần, lập tức báo hần biết.

Người đàn ông đang đứng khê động, quay đầu lại.

Anh một thân tây trang màu xám đậm, ngũ quan anh tuấn toát lên thần thái phi dương tự tin, đôi mắt sáng như sao, trên cổ quần một chiếc khăn quàng lông dê màu tro, bên ngoài khoác áo khoác dài màu đen, dáng người cao lớn hoàn mỹ, đúng là móc treo quần áo tuyệt hảo.

“Tạ Ngôn.” Bách Tiệm Ly nói giọng khàn khàn.

Đã hơn một năm không gặp, anh so với trước kia càng thành thực, cũng càng bộc lộ tài năng.

“Bách Tiệm Ly...”

Tạ Ngôn chậm rãi đến gần hần, hai người đối diện nhau, trong con ngươi đều phản chiếu bóng dáng đối phương.

“Cậu có khỏe không?”

Khác với Tạ Ngôn trước kia mọi hỉ nộ ái ố đều biểu hiện trên mặt, anh hiện tại, càng giỏi không chế biểu tình của mình, khiến Bách Tiệm Ly không thể từ trong giọng nói bình thản của anh nhận ra cảm xúc gì.

“Tốt lắm, còn cậu?”

Kinh ngạc ban đầu qua đi, Bách Tiệm Ly cũng khôi phục vẻ mặt thản nhiên vốn có.

“Tôi cũng tốt lắm.”

“Nhìn ra được.” Bách Tiệm Ly gật gật đầu.

“Đi với tôi ra ngoài một chút được chứ?”

“Ừ.”

Bách Tiệm Ly đi theo anh ra khỏi khách sạn.

Hai người rẽ khỏi ngõ nhỏ, một đường đi đến phố Trường An, dọc theo đường Trường An rộng lớn đông đúc, lẳng lặng đi không mục đích.

Trời tối dần, những chiếc đèn Magnolia (5) dần sáng lên trên đường phố Trường An, cả con đường như nở hoa, phát ra ánh sáng rực rỡ loá mắt, có loại mỹ cảm thoát tục.

“Cậu sao lại đến Bắc Kinh?” Bách Tiệm Ly đánh vỡ trầm mặc.

“Công ty điều tôi đến Bắc Kinh công tác, thời hạn ba ngày, hành trình sắp xếp kín mít, hai ngày trước làm thế nào cũng không thoát thân được, hôm nay thật vất vả chạy tới đây, muốn nhìn cậu một chút. Không nghĩ tới một năm không gặp, cậu vẫn là bộ dáng chán chường ảm đạm này.”

Tạ Ngôn liếc mắt nhìn hắn.

Thì ra cái gì cũng không cần nói, không cần làm, chỉ cần anh lẳng lặng đi bên cạnh, trong lòng hắn liền có một loại cảm giác thỏa mãn kỳ diệu, khoảng trống hơn một năm nay toàn bộ đều được bù đắp.

Bách Tiệm Ly không khỏi nở nụ cười, “Tạ Ngôn cậu cũng thế.”

Vẫn là sắc sảo bén nhọn như vậy.

“Thời gian của tôi không nhiều lắm, lập tức sẽ trở về, cậu đi với tôi hết phố Trường An này đi.” Tạ Ngôn nhìn nhìn đồng hồ.

“Phố này rất dài, với tốc độ của chúng ta hiện tại, không biết đi đến ngày tháng năm nào.” Bách Tiệm Ly mỉm cười.

Tha hương gặp bạn cũ, luôn là chuyện vui vẻ.

Hắn với anh cũng không phải là thiếu niên ngây thơ nhiệt huyết, sẽ không tùy tiện chạm đến vùng cấm ở sâu trong nội tâm của nhau.

“Ở Bắc Kinh có quen không? Tôi mới ở một ngày, ngoài miệng liền nổi nhiệt.” Tạ Ngôn oán giận nói.

Bắc Kinh cũng có điểm không tốt, tỷ như khô ráo, không khí ô nhiễm nghiêm trọng, cát bụi bạo phát mù mịt trời đất, những điều này đều làm cho những người đến từ miền nam như bọn họ rất không thích ứng.

“Bắc Kinh so với miền nam có khô ráo một chút. Uống nhiều nước, ăn nhiều rau vào.” Bách Tiệm Ly nhìn anh, quả nhiên, môi thực khô ráo.

“Tôi có a, nhưng đồ ăn phương bắc bỏ nhiều muối, lại thực cay, ăn đến nổi cổ họng tôi muốn bốc hơi, khó trách người Bắc Kinh giọng nói đều lớn như vậy.”

Tạ Ngôn vẻ mặt đau khổ kể lể, Bách Tiệm Ly chỉ cười không nói.

“Tiểu Thành có bạn gái.”

Đột nhiên nói một câu, làm cho bước chân Bách Tiệm Ly dừng một chút, “Tôi biết, cha mẹ cậu ta thực vừa lòng cô bạn gái này, cậu ta hẳn là rất nhanh sẽ kết hôn đi.”

Tạ Ngôn thận trọng xem kỹ vẻ mặt của hắn, không phát hiện một tia ghen tị hoặc biểu tình thương tâm, không khỏi thấp giọng nở nụ cười, “Tôi thực không hiểu nổi hai người. Bách Tiệm Ly, cậu tính cùng Tiểu Thành cứ giữ mối quan hệ kiểu Plato vậy sao, hay là nói, cậu đến bây giờ vẫn cho rằng cùng cậu ta là tình bạn thuần khiết?”

“Tạ Ngôn, tôi đã sớm nói với cậu, tôi cùng Tiểu Thành không phải như cậu nghĩ.” Bách Tiệm Ly nghiêm mặt nói: “Tôi hy vọng cậu ấy có thể tìm được hạnh phúc...”

“Cẩn thận!”

Lúc này một cậu nhóc ngoại quốc đang chơi đùa ở trên đường, chân đạp ván trượt, thẳng tắp hướng Bách Tiệm Ly vọt tới, Tạ Ngôn theo bản năng liền kéo hắn về phía mình.

Âm thanh ma xát chói tai nháy mắt xẹt qua, chờ Bách Tiệm Ly phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện người vừa phóng tới đã cuốn gió vụt qua, mà mình thì gần như tựa sát trong ***g ngực Tạ Ngôn, tay anh mơ hồ ôm thắt lưng hắn, mặt hai người gần trong gang tấc, hai má hắn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh.

May mắn lúc này trời đã tối, trên đường cũng không có nhiều người đi đường lắm.

Bách Tiệm Ly muốn đẩy anh ra, Tạ Ngôn lại thắt chặt vòng tay...

“Tiệm Ly, tôi không tin cậu không có những ham muốn bình thường của nhân loại.” Tạ Ngôn nhìn chăm chăm hắn, thấp giọng nói: “Cậu cùng Tiểu Thành, căn bản là sống kiểu Plato, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn nhau, sẽ không phát sinh chuyện gì. Tôi đối với cậu lại chân thật tồn tại, chỉ cần cậu đưa tay ra, liền có thể chạm tới tôi, vì cái gì tôi không được?”

“Tôi đương nhiên là có ham muốn, tôi cũng là người vậy. Nhưng là Tạ Ngôn, cậu có biết, điều cậu muốn, tôi không cho nổi, mà điều tôi muốn, cậu cũng không thể cho tôi.”

Tạ Ngôn nhập sâu vào mắt hắn, nơi đó toát lên vẻ trống trải vô bờ làm hắn khổ sở.

Đúng vậy, hắn không thể cho, bởi vì hắn cái gì cũng không muốn, hắn muốn chính là chỉ lo thân mình, cuộc sống im lặng cô độc, những thứ khác hắn không cách nào cho.

“Cậu thật sự một chút cũng không thay đổi...” Tạ Ngôn cười khổ.

Ý chí của hắn, tự do của hắn, quyết định của hắn, cho tới bây giờ đều không thể nghịch chuyển.

Đột nhiên, tiếng chuông di động vang lên, cắt ngang giằng co giữa hai người, Tạ Ngôn buông hắn ra, cầm di động ngắn gọn nói mấy câu “Được rồi”, rồi quay sang nói với Bách Tiệm Ly, “Đồng nghiệp bảo tôi lập tức trở về, không có thời gian.”

Nội tâm thật sâu tiếc nuối cùng không nổi!

Phố Trường An xinh đẹp như thế, hắn ở ngay bên cạnh anh, đưa tay ra là có thể chạm đến, thế nhưng lại không thể cùng hắn đi hết đoạn đường này!

“Đưa điện thoại cho tôi.” Tạ Ngôn hướng hắn vươn tay...

Bách Tiệm Ly giật mình, không hỏi nguyên nhân, vội lấy di động ra đưa anh.

Tạ Ngôn mở danh bạ, nhìn thấy danh sách trống trơn, chỉ có mỗi tên của Tiểu Thành, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đem sổ của mình thêm vào, rồi sửa lại vị trí sắp xếp của hai người, đem tên Tiểu Thành đẩy xuống dưới tên mình, lúc này mới cảm thấy thuận mắt hơn. (=[)])

“Có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Anh đem di động trả lại cho hắn.

“Cám ơn.” Bách Tiệm Ly thấp giọng nói.

Một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo hàn ý đầu xuân se lạnh, hắn không khỏi co rúm lại một chút, Tạ Ngôn lập tức đem khăn quàng lông dê trên cổ mình gỡ xuống, quấn lên cổ hắn.

“Mặc đơn bạc như vậy, cẩn thận cảm mạo.”

Khác với Tiểu Thành có thói quen chiếu cố người khác, anh có chút vụng về, suy nghĩ cả nửa ngày mới đem khăn quàng cổ quấn xong, nháy mắt ấm áp truyền đến, chân thật như thế, còn có hơi thở riêng biệt của anh, cường ngạnh mà không mất ôn nhu, Bách Tiệm Ly lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt trở nên nhu hòa...

Tạ Ngôn vừa ngẩng đầu, đối diện anh là ánh mắt lặng im như nước, nội tâm khê động, theo bản năng cúi đầu xuống, hôn hắn...

Bách Tiệm Ly lại quay đầu đi, làm cho môi anh nhẹ nhàng sượt qua má.

Tạ Ngôn nhẹ nhàng thở dài, không có tiến sát, ngược lại lui về phía sau hai bước, trầm giọng nói: “Bảo trọng!”

“Cám ơn cậu tới gặp tôi!”

Bách Tiệm Ly gật đầu, nhìn anh đi đến ven đường, giơ tay kêu một chiếc taxi màu đỏ, tiến vào xe, vài giây sau, taxi liền tăng tốc xẹt qua trước mặt hắn, anh ngồi ở trong xe nhìn về phía hắn...

Tầm mắt hai người như sao băng trong đêm chạm vào nhau, ánh lửa chợt lóe, nháy mắt lại trở về yên lặng, hết thấy tình tự còn chưa nói ra, đều bị chôn vùi giữa trời chiều tối đen này.

Chiếc xe đỏ không lâu sau liền biến mất ở giữa phố Trường An mênh mông.

Bách Tiệm Ly nhìn anh rời xa, ở tại chỗ đứng lặng thật lâu, một lúc sau mới xoay người, đi về chỗ mình đang ở.

(1) Vương Phủ Tỉnh: WangFuJing Street

(2) Đại trí giả ngu: Người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên trông bề ngoài có vẻ dằn dặt (QT)

(3) Văn vật: Di vật văn hóa

(4) Quân khu: Khu vực quân sự

(5) Magnolia: Đèn hình hoa ngọc lan

8. Chương 8

Ra khỏi lãnh sự quán Australia ở Bắc Kinh, Bách Tiệm Ly nhảy lên xe bus, gắt gao nắm chặt túi hồ sơ căng phồng, nội tâm vui mừng nhảy nhót.

Trước sau tiêu phí gần mười tháng, hiện tại, hắn rốt cục bắt được điều mình muốn!

Di động lúc này trùng hợp vang lên, Bách Tiệm Ly vừa nhìn thấy số gọi tới, liền cảm thấy trên đời quả nhiên có “Tâm ý tương thông”.

“Tiểu Thành, có chuyện gì? Tôi cũng đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây.” Bách Tiệm Ly ngữ khí thoải mái nói.

“Phải không? Thực khéo.” Hoàn toàn tương phản với hắn, giọng nói Tiểu Thành lại có vẻ thập phần trầm trọng, “Tiệm Ly, tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”

“Vừa lúc, tôi cũng có tin tức tốt muốn nói với cậu, cậu nói trước đi.”

“Được, cậu nghe xong đừng giật mình, cái kia... Tôi phải đính hôn.”

Bách Tiệm Ly ngẩn ngơ, tươi cười chậm rãi thu liễm...

“Tiệm Ly... Tiệm Ly? Cậu có đang nghe không?”

Đối phương thật lâu không có thanh âm, làm Tiểu Thành có điểm sốt ruột.

“À, tôi đang nghe đây.”

Bách Tiệm Ly phục hồi lại tinh thần, trên mặt khôi phục bình tĩnh.

Chuyện này như trong dự kiến, không có gì phải giật mình, nhưng dao động vừa rồi của mình, hoàn toàn không biết từ đâu mà đến.

“Ba mẹ tôi cả ngày ở bên tai tôi lải nhải, muốn chúng tôi kết hôn, tôi đều nhanh bị bọn họ nói đến phiền chết, hơn nữa Nhà Lê đối với tôi cũng tốt lắm, thật sự chọn cô ấy cũng không có vấn đề gì, tôi nghĩ hay là thôi đi, nếu đính hôn có thể làm cho mọi người đều vui vẻ, vậy liền đính hôn. Bởi vì hai nhà chúng tôi thân thích rất nhiều, cho nên có phần linh đình hơn, ngay cả đính hôn cũng phải tổ chức riêng một buổi lễ.”

“Ừm... Chúc mừng cậu, ngày đính hôn đã định chưa?”

“Xong hết rồi, ngay cuối tuần sau, sau đó tháng mười chính thức kết hôn.” Tiểu Thành nói.

“Tháng mười... Chỉ sợ không thể tới tham dự hôn lễ của cậu, bởi vì tôi vừa mới nhận được thị thực. Vì để kịp ngày nhập học vào tháng ba, phải lập tức bay đi Australia, tôi trên cơ bản đã không còn thời gian.”

“A, nhanh như vậy!” Tiểu Thành kêu lên: “Vậy lễ đính hôn cậu vẫn có thể tới dự đi, cậu nhất định phải tới!”

“Tôi trước tiên cùng công ty bàn giao, chỉnh lý một chút, lập tức quay lại.”

“Được, tôi chờ cậu!”

“Tiểu Thành...” Bách Tiệm Ly dừng một chút, chân thành nói: “Chúc mừng, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Ha ha, cảm ơn. Kỳ thật người tôi muốn ở cùng một chỗ nhất, chính là cậu, nếu cậu là nữ, tôi không nói hai lời lập tức hướng cậu cầu hôn, mặc kệ phải xuất ra thủ đoạn gì, đều phải đem cậu bắt tới tay.”

“Ngu ngốc, từ bây giờ đừng nói mấy lời tào lao vậy nữa, đi mà nói với vợ cậu ấy.” Bách Tiệm Ly ảm đạm cười.

“Aiii, tôi thật sự không muốn kết hôn, nếu có thể vĩnh viễn không lớn lên thì thật tốt.”

“Cậu cho là mình vĩnh viễn là đứa con nít ba tuổi a.”

Tiểu Thành ha hả cười, thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, “Tiệm Ly, cậu rốt cục nhận được thị thực, có thể làm chuyện mình muốn làm, tôi vui thay cho cậu.”

“Nước ngoài đều không phải là thiên đường, quốc nội cũng không phải địa ngục, tôi chỉ là muốn thay đổi hoàn cảnh.”

“Nếu là cậu, vô luận hoàn cảnh thế nào, hẳn là đều có thể thích ứng. Điểm này khi tôi cùng cậu đi Hoàng Sơn, cũng đã thấy nhất thanh nhị sở. Trừ bỏ tự do, c

ậu cái gì cũng không muốn, mà tôi lại không cách nào chịu được cảnh một mình một người, Tiệm Ly, tôi là người nhu nhược a.”

“Hôn nhân là quá trình cần thiết trong cuộc sống mỗi người, cần gánh vác trách nhiệm thật lớn, người chân chính nhu nhược, căn bản không thể gánh loại trách nhiệm này, chỉ biết chạy trốn chết, tựa như tôi. Tiểu Thành, tôi khâm phục dũng khí của cậu.” Bách Tiệm Ly chân thành nói.

Tiếng cười của Tiểu Thành truyền vào bên tai, “Cậu nói vậy là muốn an ủi tôi sao? Tôi nhận! Vậy... Chúng ta cuối tuần gặp nha? Thực muốn lập tức được gặp cậu.”

“Ừ, cuối tuần gặp.”

Bách Tiệm Ly cúp điện thoại, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ tơ liễu trắng tung bay, nghe bên trong xe truyền đến tiếng ca “Tôi đã từng đến rất gần hạnh phúc như thế”, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mùa xuân đến.

Mùa xuân, cho dù người hạnh phúc nhất, cũng muốn đi phương xa.

Một tuần sau, may mắn Bách Tiệm Ly đã thu xếp xong hết tất cả chuyện ở Bắc Kinh, vội vàng bay trở về thành phố N, sau đó cơ hồ mã bất đình đề (1) chạy đi tham dự lễ đính hôn của Tiểu Thành.

Tuy nói là đính hôn, nhưng bởi vì cha mẹ hai bên đều là nhân vật có uy tín danh dự ở thành phố N, nên có rất nhiều bạn bè thân thích, không thể qua loa làm việc.

Buổi lễ được cử hành ở khách sạn năm sao, khách mời trừ bỏ thân thích, giới hạn một ít bằng hữu thâm giao bình thường, vậy mà đã lên tới hơn năm mươi bàn tiệc, mức độ linh đình có thể so với hôn lễ của người khác, có thể thấy nếu tới ngày chính thức kết hôn, tình cảnh còn có thể rầm rộ hơn.

Bách Tiệm Ly không thích nơi nhiều người, lại càng không quen hôn lễ náo nhiệt, nhưng bởi vì một trong hai nhân vật chính là Tiểu Thành, hẳn phải nhẫn nại.

Hắn biết Tiểu Thành là tiêu điểm ngày hôm nay, vạn chúng chú mục, khẳng định rất bận rộn, vì thế không làm phiền cậu, thế nhưng sau khi vào khách sạn, chỉ vừa đơn giản ở ngoài cửa báo tên một chút, đã được phục vụ sinh dẫn đến chỗ ngồi dành trước cho hắn.

“Tiệm Ly!”

Nghe tiếng gọi, Bách Tiệm Ly xoay người, liền nhìn thấy Tạ Ngôn. Hắn biết Tạ Ngôn và Tiểu Thành vẫn duy trì liên lạc, Tiểu Thành lần này đính hôn, hẳn là cũng sẽ thông tri cậu ta mới đúng.

“Cậu mới tới hả?” Tạ Ngôn bước nhanh tới ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Ừ, buổi sáng lên máy bay, năm giờ về tới, vừa cất hành lý liền lập tức lại đây.” Hắn thậm chí còn không kịp báo cho cha mẹ một tiếng, liền vội vàng xuất môn.

“Khó trách nhìn qua mặt chết đi, chờ sau khi kết thúc, sớm một chút về nhà nghỉ ngơi đi.” Tạ Ngôn cẩn thận xem kỹ sắc mặt hắn.

“Tôi biết.” Bách Tiệm Ly vội hạ mí mắt.

Có đôi khi, loại ôn nhu này của Tạ Ngôn, so với đối chọi gay gắt trước kia càng làm hắn khó có thể chống đỡ.

Một lát sau, cô dâu chú rể mới xuất hiện.

Tiểu Thành mặc một thân âu phục màu đen phẳng phiu, càng tôn lên thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, có thể chạm sâu đến đáy lòng.

Mà vị hôn thê của cậu...

Trong tưởng tượng của Bách Tiệm Ly, lấy vẻ ngoài cùng gia thế của Tiểu Thành, xứng đôi với cậu, nhất định là vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Nhưng mà, khi nhìn thấy người thật hẳn không khỏi chấn động!

Vị hôn thê này của cậu dung mạo không đẹp. Bình thường đến không thể bình thường hơn.

Xác thực mà nói, dung mạo của cô ở tiêu chuẩn tuyến dưới.

Cô mặc áo cưới trắng thuần kiểu Tây, đem dáng người thấp bé của mình lộ ra toàn bộ, màu da ngăm đen, đó là loại mà mặc kệ đánh bao nhiêu tầng phấn cũng không thể che đầy làn da sạm màu, đôi mắt hẹp dài, cái mũi tẹt khiến ngũ quan của cô nhìn qua rất không có sức sống. Bởi vì chuyên viên trang điểm muốn làm cô trông đẹp hơn, nên trang điểm thật dày, ngược lại làm cho khuôn mặt kia thoát nhìn rất không tự nhiên, cho dù cố ý khen tặng, cũng vô pháp thản nhiên nói với cô lời khen rất bình thường với các cô gái: “Thật xinh đẹp.”

Bách Tiệm Ly theo bản năng nhìn qua Tạ Ngôn, anh tựa hồ cũng chấn kinh không nhỏ, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Trên đời này vẫn là có vẻ đẹp tâm hồn a.” (=)) Bách Tiệm Ly không khỏi trừng mắt liếc anh một cái.

Tiểu Thành nhìn quanh bốn phía, liếc mắt một cái liền thấy Bách Tiệm Ly.

Hai người ánh mắt tương đối, Tiểu Thành hướng hắn trừng mắt nhìn, lộ ra nụ cười sáng lạn, cánh môi hơi khép mở, Bách Tiệm Ly nhận ra là hai chữ “Cám ơn”.

Bách Tiệm Ly mỉm cười, cũng mấp máy miệng, nói lại với cậu “Chúc mừng”.

Bộ dáng vui vẻ của cậu làm cho hắn cảm thấy mình cả một ngày tàu xe mệt nhọc, đều là đáng giá.

Tầm mắt Tiểu Thành rời khỏi người Bách Tiệm Ly, chuyển sang Tạ Ngôn, mỉm cười gật đầu, Tạ Ngôn mỉm cười với cậu, nâng lên chén rượu trong tay.

Hết thấy đều không nói gì.

Thật vất vả đem các nghi thức đính hôn nhất nhất thực hiện xong, hai người trong tiếng vỗ tay của mọi người, cùng nhau cắt bánh kem, nhân viên khách sạn tiến lên giúp chia bánh thành từng miếng nhỏ, lần lượt chuyển đến từng bàn mời dùng. Lúc này thức ăn cũng đã dọn lên, không khí trở nên ấm áp vô cùng.

Chờ đến phiên tới bàn Bách Tiệm Ly, Tiểu Thành cùng vị hôn thê của cậu – An Nhã Lệ song song lại đây kính rượu, Bách Tiệm Ly vội vàng đứng lên...

Vừa lúc Tiểu Thành bị người khác giữ chặt nói chuyện, Bách Tiệm Ly không thể không cùng vị hôn thê của cậu mặt đối mặt.

Trước mắt là người phụ nữ xa lạ mới lần đầu gặp mặt, cũng là vị hôn thê của người tối trọng yếu với mình, từ nay về sau cùng cậu ta sớm chiều tương đối, thân mật khăng khít, nội tâm chợt nổi lên một cảm giác kỳ quái, làm cho Bách Tiệm Ly nhất thời nói không ra lời.

“Anh chính là Bách Tiệm Ly đi, là bằng hữu tốt nhất của Tiểu Thành.”

An Nhã Lệ mỉm cười nhìn người đàn ông lãnh đạm trước mặt, đại danh của Bách Tiệm Ly, vô số lần nghe được từ miệng Tiểu Thành, làm cho lỗ tai cô cũng thấy lùng bùng.

Cô đối với người bạn này của hôn phu của mình, người bạn mà anh đối xử chân thành cởi mở, nguyện giúp bạn không tiếc cả mạng sống, tràn ngập tò mò cùng hâm mộ.

Bách Tiệm Ly gật đầu trầm ngâm một chút, còn chân thành nhìn vào mắt cô, chậm rãi nói: “Chúc hai người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.”

Lần lượt đi kính rượu từng bàn, khách mời phần lớn là cố ý ép rượu vui đùa, còn chưa bao giờ nghe qua lời chúc phúc chân thành như thế, An Nhã Lệ ngẩn ra, nụ cười đột nhiên như trăm hoa nở rộ.

“Cám ơn!”

Cô cũng không phải người phụ nữ xinh đẹp, hàm răng cũng không đủ trắng không đủ đẹp, nhưng trong nháy mắt này, Bách Tiệm Ly lại cảm thấy cô thực lóa mắt, làm cho người ta không thể nhìn gần.

Hắn chưa từng gặp qua nụ cười nào hạnh phúc hồn nhiên như thế!

Trên mặt cô lộ ra một sắc màu sáng ngời phát ra từ nội tâm, làm cho khuôn mặt trông bình thường kia nháy mắt sinh động đẹp đẽ, mỉm cười không chút giả tạo, tinh thuần tốt đẹp, tràn ngập niềm vui không tả xiết cùng khát khao đối với cuộc sống tương lai.

Ha ha... Tiểu tử này vẫn là cười một người vợ tốt a, cho dù người mù cũng có thể nhìn ra, cô yêu Tiểu Thành.

Bề ngoài bình thường thì đã sao?

Cô ở tiệc đính hôn cười đến hạnh phúc thế này, vậy là đủ rồi!

Tiểu Thành cùng người khác tán gẫu xong, quay đầu lại, đối Bách Tiệm Ly giơ lên chén rượu, “Tiệm Ly, cậu quả nhiên đến đây, tôi thật cao hứng khi nhìn thấy cậu.”

“Lễ đính hôn của cậu, tôi có thể không tới sao? Chúc mừng.”

“Cám ơn.”

Hai người nhẹ nhàng chạm ly, đem rượu uống cạn.

Uống xong, Tiểu Thành không để ý nơi đông người, liền gắt gao cầm tay Bách Tiệm Ly, giống như đứa nhỏ không chịu buông ra.

“Tiệm Ly, hôm nay cậu có thể đến, tôi thật sự cao hứng.” Tiểu Thành kề sát vào hắn, hơi thở mang mùi rượu làm Bách Tiệm Ly biết cậu đã uống không ít, bước chân đều có chút không vững.

Bách Tiệm Ly đỡ lấy bờ vai của cậu, “Cẩn thận một chút, đứng cho vững.”

“Cậu quyết định khi nào thì xuất ngoại?”

“Mười lăm tháng ba khai giảng, tôi cuối tuần sẽ đi.”

“Đáng tiếc tôi phải bồi Nhã Lệ, hay là, mấy ngày nay tôi đến ở nhà cậu đi?”

“Nói gốc cái gì, từ hôm nay trở đi, cậu đã là người có vợ.” Bách Tiệm Ly vỗ vỗ cậu, “Tất cả mọi người đang đợi cậu, nhanh đi kính rượu đi.”

“A.”

Tiểu Thành lúc này mới tỉnh táo lại, hướng Bách Tiệm Ly gật đầu, buông hẳn ra, đi đến một bàn khác...

Bách Tiệm Ly chậm rãi ngồi xuống...

Tầm mắt hẳn không thể không chế gắt gao đuổi theo cậu...

Hắn nhìn cậu cao hứng phần chần nhận lời chúc phúc cùng kính rượu của mọi người nhìn cậu ôm eo vợ, hai người thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau nhìn cậu vì vợ chần rượu, trên mặt hai người đều sáng ngời hạnh phúc... Cũng không biết vì sao, rõ ràng là hình ảnh làm mình thực vui mừng, thế nhưng trong lòng hẳn lại như bị khoét một cái động lớn, sự trống rỗng hư vô làm cho hẳn không chịu nổi.

Bách Tiệm Ly uống một ly rượu, cuộc đời lần đầu tiên có cảm giác bỏng cháy.

Bàn tay bị Tiểu Thành nắm chặt lại buông ra, thế nhưng cứ run lên nhè nhẹ...

Đột nhiên, ngón tay lạnh như băng truyền đến cảm giác ấm áp, Bách Tiệm Ly hết như con thú nhỏ bị chấn kinh, nâng lên mí mắt, đối diện với đôi mắt đen như mực của Tạ Ngôn...

Ở dưới bàn, anh dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao lấy bàn tay khẽ run của hẳn.

Anh nhìn hẳn chăm chú, trong mắt có lo lắng, trên mặt có thương tiếc.

Biểu tình như vậy làm cho Bách Tiệm Ly chột vật không chịu nổi, cảm giác giống như tất cả mọi người đều áo mũ chỉnh tề, chỉ riêng mình hẳn bị lột trần như nhộng, quăng dưới ngọn đèn sáng ngời, để mọi người sẫm soi.

Hắn muốn tránh né phần ấm áp này, nhưng ngón tay lại suy yếu vô lực, nhận ra ý đồ của hẳn, Tạ Ngôn lập tức tăng thêm sức, gắt gao nắm lấy tay hẳn...

Bách Tiệm Ly từ bỏ ý định, mặc anh nắm.

Không khí càng ngày càng náo nhiệt, đã có người bắt đầu chơi oẳn tù tì đồ nhau, ăn uống linh đình, giữa tiệc rượu, hai nhân vật chính bị mọi người trêu chọc, ép chơi trò chơi “Ăn táo” (2).

Tiếng vui cười từng đợt truyền đến, xâm nhập màng tai, Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, ả ả có cảm giác trời đất quay cuồng...

“Chúng ta ra ngoài hít thở chút không khí trong lành đi?”

Thanh âm Tạ Ngôn làm hẳn có cảm giác như được cứu, Bách Tiệm Ly gật gật đầu, bị Tạ Ngôn lôi kéo, đẩy ra ngoài...

Mọi người đều uống rượu đến tận hứng, ai cũng không chú ý tới hai người lặng lẽ biến mất.

Thành phố về đêm, đèn neon lấp lánh, trong không khí tràn ngập vị ngọt ngào mê hoặc.

Ven đường

g thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những cô gái sành điệu trang điểm thật đậm, cả người tỏa ra mùi nước hoa thơm nồng, kẻ mắt màu đen, làm các cô nhìn qua thực giống quý những nam sinh nhuộm tóc vàng rực kiểu Hàn Quốc, đem mũ kéo sụp xuống, che khuất mặt mày tinh tế, quần rộng thùng thình cơ hồ có thể kéo đi...

Có người lớn tiếng cười, có người lớn tiếng mắng, có người uống rượu, không biết đang nói nhảm gì đó, xe bus ngừng lại, đám đông vừa tụ lại tán, mọi thứ hỗn loạn hết như một giấc mơ.

Bách Tiệm Ly này giờ vẫn đang bước nhanh, đột nhiên dừng lại cước bộ.

Loại cảm giác quen thuộc này lại tới nữa!

Dã thú thô bạo ngủ đông ở trong lòng đã lâu kia lại ở rục rịch trỗi dậy, cần phải hủy diệt thứ gì đó mới có thể làm cho hẳn bình tĩnh trở lại!

“Con mẹ nó!”

Bách Tiệm Ly nhin không được đâm một quyền vào cạnh hàng rào lưới sắt bảo hộ, đau đớn khủng khiếp lập tức từ các khớp ngón tay truyền đến, nhưng loại lực đạo phản phệ này còn chưa đủ, rất không đủ, căn bản không cách nào đem dã thú giờ phút này đang ở trong lòng hấn véo cắn bức lui xuống!

Để ngăn chặn những dục vọng đau đớn làm cho người ta đánh mất thần trí, Bách Tiệm Ly nghiêng chặt răng! Một quyền lại một quyền hung hăng nện xuống, hoàn toàn không để ý các khớp ngón tay đã loang lổ vết máu...

Vài người đi đường đi ngang qua bị động tác điên cuồng của hấn dọa đến, đều né ra xa, sợ bản thân mình không đứng gặp họa.

“Bách Tiệm Ly, cậu điên rồi!” Tạ Ngôn đi theo phía sau hấn ở đằng xa, vừa thấy có điểm không đúng, lập tức chạy lại, chặt chẽ cầm tay hấn.

“Buông!”

Khí lực Bách Tiệm Ly lớn kinh người, Tạ Ngôn phải xuất ra hết sức lực mới miễn cưỡng chế trụ hấn.

“Cậu mẹ nó uống rượu phát điên cái gì! Hôm nay là ngày Tiểu Thành đính hôn, cậu tính biến mình thành bộ dáng nửa người nửa quỷ này bao lâu?” Tạ Ngôn hướng hấn quát.

Nghe được hai chữ “Tiểu Thành” này, hô hấp Bách Tiệm Ly cứng lại, một trận điên cuồng vừa rồi rút đi, khí lực toàn thân nhất thời biến mất hầu như không còn.

“Thực con mẹ nó...”

Tạ Ngôn nhìn thấy tay hấn máu tươi đầm đìa, vừa tức giận, lại vừa đau lòng, không biết nên nói gì cho phải, đem hấn ôm vào lòng, đưa tay bắt một chiếc taxi, đem hấn nhét vào trong xe, chính mình cũng ngồi vào.

Hai mươi phút sau, taxi đứng ở dưới lầu khu nhà của Tạ Ngôn.

Dọc đường đi, Bách Tiệm Ly phi thường im lặng, cúi đầu, ngơ ngác tựa vào ***g ngực của Tạ Ngôn, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng hấn càng im lặng, lại càng làm cho Tạ Ngôn lo lắng, chỉ sợ để mặc hấn, không biết sẽ còn mưa rền gió dữ thế nào nữa.

Bộ dáng không khống chế được của Bách Tiệm Ly là như thế nào, hôm nay anh cuối cùng đã thấy.

Tạ Ngôn nắm chặt cổ tay hấn, dùng tay kia lấy chìa khóa, mở cửa.

Như thế nào cũng không muốn buông bàn tay này ra, cũng không thể buông.

“Cậu ngồi đây một chút, tôi đi lấy thuốc đến thoa vết thương cho cậu.”

Mở đèn, Tạ Ngôn đem hấn đến sofa ngồi xuống, vào phòng tắm tìm được hộp thuốc nhỏ nhỏ, trở lại phòng khách, nửa quỳ ở trước mặt hấn, lấy ra tăm bông, chấm chấm nước thuốc...

“Đưa tay đây.”

Bách Tiệm Ly nghe lời đưa tay phải ra. Chỉ thấy chỗ các khớp ngón tay phá da chảy máu, một mảnh bừa bãi.

Tạ Ngôn thở dài, dùng tăm bông bôi một chút ở miệng vết thương... Động tác của anh rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận, sợ làm đau hấn.

Nước thuốc tiếp xúc miệng vết thương, khó tránh khỏi có chút đau đớn, Bách Tiệm Ly không rên một tiếng, nhưng đầu ngón tay thỉnh thoảng khẽ run một chút.

Hấn hiện tại yếu ớt như vậy, nếu anh kiên quyết, hấn là có thể được đi. Nhưng mà, Tạ Ngôn cũng không muốn ở phía sau lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Vì thế anh chuyên tâm bôi thuốc lên miệng vết thương của hắn, chờ toàn bộ xong xuôi, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Được rồi, may mà các đốt ngón tay không bị thương tổn, trở về đừng để dính nước, quá vài ngày hẳn là sẽ lên vảy. Khuya rồi, tôi lái xe đưa cậu về nhà...”

Thanh âm đột nhiên bị nghẹn lại, một đôi tay hơi lạnh đang xoa nhẹ hai má anh.

“Bách Tiệm Ly...”

Tạ Ngôn ngẩng đầu, đáp lại anh là đôi mắt vừa là ngàn năm đóng băng, lại vừa là vạn năm lửa cháy, trong lòng không khỏi cả kinh...

Giây tiếp theo, cảm anh bị hắn cường ngạnh nâng lên, không đợi anh phản ứng, mặt hắn đột nhiên phóng to trước mắt, mà đôi môi hơi lạnh của hắn, cũng chặt chẽ áp sát vào môi anh...

Tạ Ngôn có dự cảm với hắn, anh cũng không giấu diếm điểm này. Anh cũng từng vô số lần tưởng tượng hình ảnh mình ôm chặt hắn trong vòng tay, hôn hắn thật sâu, cùng hắn da thịt thân cận, nhưng mà, khi ảo tưởng biến thành sự thật, anh mới biết được, mình đã sai!

Hóa ra người chủ động ôm chặt lấy, cuồng dã hôn môi, là hắn, mà không phải anh.

Bách Tiệm Ly bất ngờ tấn công, làm đại não anh một mảnh hỗn loạn, không nói tới phản kháng, ngay cả tự hỏi cũng không kịp, đã bị hắn đưa đầu lưỡi mang theo hương bạc hà thơm ngát đẩy ra hai cánh môi, chui vào trong tùy ý thọc sâu...

Đầu lưỡi hai người vừa tiếp xúc, Bách Tiệm Ly hơi hơi chấn động, lập tức gia tăng lực đạo, giữ chặt đầu anh, quấn lấy lưỡi anh, dùng sức mút vào.

Động tác của hắn thực cuồng dã, lại truc trác đến mức khiến người khác không thể tin. Răng nanh vài lần cạ vào lưỡi anh, làm anh đau muốn chết, xem ra, hắn căn bản không hề có kinh nghiệm.

Này... sẽ không phải là lần đầu tiên của hắn đi!

Tạ Ngôn nhin không được nghĩ, nội tâm không khỏi rung động, thôi chống cự, mở lớn đôi môi, nhin đau quần lấy lưỡi hắn, tiếp nhận cả phần nóng và lạnh của hắn.

Nóng là vẻ ngoài của hắn hiện tại, lạnh là bản chất hắn, băng cùng lửa giao hòa, lần đầu nhấm nháp hương vị mâu thuẫn như thế, chẳng những không có một chút gì không thể tiếp nhận, ngược lại làm cho anh ý loạn tình mê, khó có thể kìm lòng.

Thản nhiên, lạnh lùng, cho dù thân thể dính sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể của người này vẫn là rất thấp, thấp đến mức anh muốn dùng toàn bộ nhiệt tình của mình, sưởi ấm cho hắn!

Đầu lưỡi hai người quần mút lấy nhau thật sâu, trao đổi nướ bọt thấm ướt, hơi thở hỗn loạn lướt qua mặt, trái tim kích động điên cuồng nổi trống từng trận ở bên tai.

Nhân loại là sinh vật có năng lực học tập rất mạnh.

Sau vài lần tấn công trực diện, anh kiên nhẫn dần dất, Bách Tiệm Ly dần dần nắm bắt các điểm chính yếu, không giống như lúc trước, không kết cấu cứ thế càn quét, mà động tác chậm lại, nhẹ nhàng ma sát, cùng đầu lưỡi mẫn cảm của đối phương chơi đùa, đồng thời mút lấy hơi thở tươi mát trong khoang miệng anh.

Thấy hắn đã từ từ bình tĩnh lại, Tạ Ngôn chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, tiến lên từng bước, đầu gối đặt trên sofa mềm mại, thân thể nghiêng về phía trước. Tháo xuống kính mắt vướng bận trên mặt hắn, để sang một bên, sau đó nhẹ nhàng đem hắn đặt trên sofa...

Vị trí hai người nhất thời nghịch chuyển.

Thấy Bách Tiệm Ly không phản đối, Tạ Ngôn một bên chủ động hôn sâu hắn, một bên khẽ vuốt ve sườn mặt hắn, phác họa đường cong đoan chính, nhẹ nhàng ma sát, bàn tay anh lướt qua hai má nhẵn nhụi của hắn, từ từ gia tăng áp lực, bất động thanh sắc đoạt lại chủ đạo.

Dưới kỹ xảo quần mút thành thạo của anh, toàn thân hắn khẽ run... Hắn có thể cảm nhận rõ ràng điều hắn muốn, nỗi cơ khát cùng ý niệm từ bỏ cuộc sống lưu vong của mình.

Đầu lưỡi hắn theo bản năng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, tựa như con cá thiếu nước uống lấy nước mưa, đôi mắt mất đi thấu kính che chắn, trong trẻo khiếp người, rồi cuộc che dấu không được cảm xúc lo lắng chờ mong, hắn thậm chí vươn hai tay vòng qua cổ anh, ôm anh thật chặt, khí lực lớn kinh người, tựa như một người đang rơi xuống vực sâu sa đọa không đáy, trong lúc cấp bách vội ôm lấy thanh gỗ trôi nổi duy nhất bên người.

Tạ Ngôn không ngại bị hắn xem như phao cứu mạng, dù là chỉ xuất hiện trong nháy mắt, anh chán ghét đóng vai người qua đường trong sinh mệnh hắn lắm rồi!

Tạ Ngôn gần như tham lam nhắm nháp môi hắn, biến hóa đủ mọi góc độ, trần trọc mút vào. Triền miên không ngớt, đồng thời tay phải nhẹ nhàng trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khắp người hắn...

Hai người thân mình kề sát không một kẽ hở, đều có thể cảm giác được hạ thể cứng rắn chặt chẽ của đối phương. Mãnh liệt tăng vọt ngừng tụ tại hạ phúc, ngọn lửa *** càng đốt càng cháy bỏng!

Sô pha làm bằng da thật quá mức mềm mại, hai người chậm rãi trượt chân...

Đang lúc hôn nhau say đắm, Bách Tiệm Ly đột nhiên xoay người một cái, đè lên người anh, ngăn lại động tác của anh...

“Tạ Ngôn, tôi hôm nay không phải là tôi thực sự, nếu anh thông minh, nhanh một quyền đem tôi đánh tỉnh!” Bách Tiệm Ly thở hổn hển nói.

Vẻ mặt của hắn ửng đỏ tới cực điểm, tựa hồ đang liều mạng nhẫn nại dục hỏa đốt tâm, bảo trì một tia thanh tỉnh cuối cùng, để không mắc một sai lầm lớn.

“Tôi mặc kệ cậu là ai. Chỉ cần cậu xác định, người hiện tại cùng cậu hôn môi là tôi! Tôi con mẹ nó cũng không phải là thể thân của ai!”

Tạ Ngôn không chút nao núng nhìn thẳng hắn.

Trong phòng khách rộng lớn, hai người hô hấp hỗn loạn.

“Tôi đương nhiên biết cậu là ai, thế gian này không có Tạ Ngôn thứ hai.”

“Những lời này, cậu nhớ kỹ cho tôi!”

Tạ Ngôn đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay hắn, kéo vào trong...

Lý trí nói Bách Tiệm Ly phải chạy trốn, nhanh chóng thoát ra!

Thế nhưng hai chân hắn sớm đã phản bội chỉ thị của đại não, bị nam nhân mạnh mẽ cường ngạnh kéo đi, nghiêng ngã lão đảo, chỉ có thể phóng túng dục hỏa đang không ngừng tăng lên!

(1) Mã bắt đình đề: Chạy không ngừng nghỉ

(2) Ăn táo: Đây là trò treo một quả táo lên trên cao, bắt cô dâu chú rể phải ăn nó, thông thường thì hai người phải cắn cùng một lúc thì táo mới không bị trượt đi (Cre: Tàng thư viện)

9. Chương 9

“Bị người yêu trong tình cảnh này, đối với rất nhiều người mà nói, đều là không thể chịu đựng được.”

Dục vọng giống như biển cả bao la, gào thét ập tới, nhận chìm hoàn toàn hai người đang trầm luân.

Quần áo không biết từ khi nào bị cởi ra từng lớp, hai người ngã vào giường lớn mềm mại, quay cuồng dây dưa, thân thể trần trụi dính sát vào nhau cùng một chỗ, tựa như hai chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng nhấp nhô trên sóng, chợt cao chợt thấp.

Tạ Ngôn nghiêng người, lại đem Bách Tiệm Ly áp dưới thân, hạ thân xâm nhập giữa hai chân hắn, chặt chẽ kìm ch

ặt, hạ thể sớm cương, như hai thanh kiếm nóng rực giương lên, ma sát lẫn nhau, chỉ cần nhẹ nhàng động là có thể kích phát khoái cảm khiến kẻ khác đầu vầng mắt hoa.

Môi lưỡi nóng rực của anh cũng không rảnh rỗi, một đường không thành thật lướt đi, từ chiếc cằm nhẵn bóng đến cái cổ thon dài, rồi hạ xuống xương quai xanh duyên dáng... Sau đó, nhẹ nhàng dừng ở nhũ tiêm hồng nhạt trên ngực hấn, đem nó hàm nhập trong miệng, tinh tế ngậm mát...

Da thịt toàn thân hấn tản ra ánh sáng trong suốt màu ngà voi, rắn chắc mà co giãn, truyền đến hương thơm nhàn nhạt.

“A...”

Bách Tiệm Ly bị kích thích, kêu rên một tiếng, thân thể ngây ngô nảy lên một chút, lại bị thân hình trắng kiện của đối phương ngăn chặn, hấn nhịn không được vươn tay, mười ngón tay thật sâu luồn vào mái tóc cứng cứng của anh, cổ ngửa ra sau, phát ra tiếng hút khí rất nhỏ.

Đối phương lửa dục nóng cháy, làm cho hấn vừa khựng hoảng lại vừa hưng phấn, đại não ông ông tác hưởng, lâm vào hỗn loạn trước nay chưa từng có!

Cho dù trong lòng biết rõ như vậy là không đúng, thế nhưng thân thể lại thế nào cũng vô pháp đẩy ra.

Da thịt toàn thân hấn dưới nhiệt tình âu yếm của anh mà nứt nở run lên, kích động đến mức da đầu hấn tê dại vì khoái cảm.

Tận tình duyên hôn một lúc lâu, Tạ Ngôn mới lưu luyến buông ra nhũ tiêm trong miệng, nước bọt dính dính kéo ra một sợi chỉ bạc, tình sắc quyến rũ nói không nên lời. Sau đó, anh một đường vuốt ve từ cánh tay đến thắt lưng hấn, xẹt qua phần bụng rắn chắc, luồn vào bóng râm giữa hai chân, ôn nhu mà kiên định cầm dục vọng cương cứng nóng bỏng của hấn...

“A...”

Bách Tiệm Ly cảm thấy mình như bị vật gì đó ghê ghê diện bắn trúng, lập tức dựa mạnh vào gối đầu, cả người cong lên hết như dây cung bị kéo căng...

Da thịt mềm dẻo căng lên, lập tức nổi bật vân da xinh đẹp, nhìn thấy Tạ Ngôn một trận dục hỏa hùng hục, hạ thể sớm căng thẳng lại khô nóng nan an...

Anh di chuyển lên phía trước, hôn trụ đôi môi hơi mỏng của hấn, đầu lưỡi nóng cháy ẩm ướt tham nhập thật sâu, nhẹ nhàng nhấp nháp hương vị trong miệng hấn, khi thì cuồng dã dùng sức mát vào, cơ hồ là nuốt chửng, khi thì lại buông ra, chỉ ngậm lấy môi dưới mềm mại của hấn, dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn...

“Ừm..... A.....”

Bách Tiệm Ly muốn nhịn xuống tiếng rên rỉ kềm nén, nhưng yếu ớt của mình lại bị lòng bàn tay nóng rực của anh nắm chặt, bắt đầu cao thấp di chuyển, trước mắt hấn liền từng trận biến thành màu đen, sao bay vòng vòng.

Cho tới nay, hấn đều sống cuộc sống thanh tâm quả dục, cũng không biết dục vọng lại đáng sợ như vậy, có thể dễ dàng khiến hấn mất đi kiểm soát.

“Cậu thấy thoải mái không?”

Tạ Ngôn khàn giọng hỏi, động tác trên tay nhanh hơn, cao thấp ma sát dục vọng thẳng cứng của hấn, cúi đầu, mê muội dừng ở khuôn mặt hấn.

Đây chính là cảnh đẹp khó gặp!

Hấn nguyên bản thân thể cứng ngắc, dưới âu yếm của anh, từ từ thả lỏng hết như nhánh liễu mềm mại, bày ra nét quyến rũ trí mạng khiến kẻ khác đắm say.

Đôi môi mỏng của hấn hơi hơi mở ra, tinh tế run rẩy, nhẹ nhàng hút lấy không khí, mồ hôi trong suốt thấm ướt tóc hai bên thái dương, lông mày hồ hững nhử chặt, đôi mắt nguyên bản hàn khí bức người, giờ đây loang loáng hơi nước, hai má đoan chính lộ ra một mặt ửng đỏ, càng tôn lên màu da trắng nõn, mê người nói không nên lời.

Mà vẻ mặt của hắn cũng không xa cách như lúc bình thường, nhìn qua vừa thống khổ, lại vui sướng, vừa hưởng thụ, lại rối rắm, những mâu thuẫn này tổng hợp lại, ngược lại toả ra một loại mị lực gợi cảm mãnh liệt, làm cho người ta không thể dời tầm mắt, ngay cả bầu không khí cũng bị đẩy lên cực nóng.

Anh chưa từng thấy qua hắn yếu ớt như thế!

Bởi vì muốn nghe càng nhiều tiếng rên rỉ mê người của hắn, Tạ Ngôn buông môi hắn ra, ngược lại công kích cái cổ thon dài của hắn...

Anh trước dùng răng nanh cắn vào chút da thịt trên cổ hắn, lại dùng đầu lưỡi mút liếm, lưu lại ấn ký duy độc thuộc về mình, đồng thời động tác trên tay nhanh hơn, trượt lên xuống, mơn trớn tính khí hắn... Từ gốc đến đỉnh, lại vuốt ve bập bủ mềm mịn trơn bóng của hắn, như tầm ăn rồi, từng chút ngấm thôn tính lý trí còn sót lại trong đầu hắn.

Trong lòng nổi lên ý nghĩ vô cùng xấu xa...

Hắn là hoàn toàn ngây ngô không có kinh nghiệm đi, như vậy, lần đầu tiên của hắn, mình phải cho hắn một thể nghiệm tốt nhất! Người trong trẻo lạnh lùng như hắn, cũng có lúc lâm vào thần hồn điên đảo, sau này vô luận với ai, đều không thể quên một đêm này hắn đã cho mình hết thấy.

Anh đang bị vây trong ngọn lửa *** cuộn cuộn, ở trên người hắn hạ xuống ấn ký khiến hắn cuộc đời này khó có thể quên!

“A.....”

Bách Tiệm Ly quả nhiên rất nhanh liền chịu không được, toàn thân như bị kích điện, khiến hắn ý loạn tình mê, từng tia lửa chạy tán loạn khắp tứ chi trăm骸, mỗi một tia đều đủ để dẫn phát lửa cháy lan thành một trận lớn!

Tay hắn nắm chặt cánh tay Tạ Ngôn, không ngừng lay động, lại không phải kháng cự, mà là suy yếu đón ý hòa theo. Khoái cảm to lớn làm cho hắn khó có thể tự dần xuống, toàn thân từng đợt run lên, vì cổ nén không kêu ra tiếng, hắn dùng răng nanh cắn chặt môi, đầu lưỡi truyền đến vị gỉ sắt nhàn nhạt...

“Dừng cắn... Chảy máu rồi.....”

Tạ Ngôn đau lòng cúi người hôn hắn, đồng thời đầu gối gấp lại, xoay người một cái, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy hắn, đặt hắn dựa vào ngực mình, thuận tiện cho cả môi và tay mình cùng sử dụng, một bên tiếp tục hôn môi hắn, một bên lấy tay vì hắn dốc lòng “Phục vụ”.

Môi lưỡi nhiệt tình, Bách Tiệm Ly trần trọc than nhẹ, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, tay trái kìm lòng không đậu bám vào bắp vai nam nhân, đem cái trán nóng bỏng kề sát vào hõm vai anh...

Hắn cảm thấy thân thể chính mình một nửa nóng lên, một nửa lại rét run, không biết đang đi đến tận cùng địa ngục, hay là vui sướng trên thiên đường...

“Cậu có thể gọi tên tôi...” Tạ Ngôn cắn vành tai hơi lạnh của hắn, tinh tế miêu tả hình dạng tai hắn...

“Tạ..... Ngôn.....Tạ Ngôn.....”

Dục vọng của hắn cứng rắn như thiết, một phát bùng nổ, chất lỏng trong suốt như giọt sương từ đỉnh ổ ồ chảy ra, dính ướt tay Tạ Ngôn, phát ra âm thanh ma sát *** mỉ, Bách Tiệm Ly gắt gao nhắm mắt lại, không nhìn tới hình ảnh hạ lưu này.

“Nhớ kỹ, hôm nay người cùng cậu làm là tôi!”

Tạ Ngôn cúi đầu lấp kín môi hắn...

Nụ hôn sâu kích cuồng (1) mà không mất ôn nhu, càn quét sâu bên trong khoang miệng hắn, tập trung công kích tới nơi hắn tối mẫn cảm...

Dưới sự công kích của cả đầu lưỡi và tay anh, Bách Tiệm Ly rốt cuộc nhịn không được, phát ra thanh âm hỗn loạn, dùng sức đẩy tay anh ra, “Không cần... Mau dừng lại.....”

“Đừng sợ... Cứ để nó bắn ra như vậy là được...” Tạ Ngôn hàm hồ nói, dùng đầu lưỡi nóng ẩm liếm hai má hần hết lần này đến lần khác, lại kéo lên chạm nhẹ lông mi ẩm ướt của hần...

“Không..... A.....”

Bách Tiệm Ly phát ra tiếng rên rỉ kìm nén, cao trào khoái cảm nháy mắt tới, làm cho hần không hề phòng bị mà bắn ra...

Khoảnh khắc này, đại não hần dường như có cái gì âm âm rung động, truyền đến cảnh đất núi sụp lở, thế giới trước mắt hơi phi yên diệt, giống như tới ngày tận thế, nhưng mà, ở nơi trong bóng đêm không thấy cả năm ngón tay, lại có rất nhiều pháo hoa bắn lên bầu trời đêm, rơi xuống ngọn lửa chói mắt, ánh sáng rực rỡ như sao, nhìn lên giống như dải ngân hà xinh đẹp giữa vũ trụ mênh mông...

Thật vất vả chờ tiếng âm âm biến mất, trước mắt đầy sao, Bách Tiệm Ly từ đỉnh cao trào chậm chậm quay lại, nhìn vào ánh mắt người kia...

Nguyên bản sao đã tan hết, đôi mắt hần lấy lại tiêu cự, rạng rỡ sinh huy.

“Thế nào, cảm giác tốt lắm đi?”

Tạ Ngôn cười nói, ôn nhu hôn nhẹ hai má mướt mề hời của hần, thừa dịp hần còn bủn rủn, đắm chìm ở dư vị cao trào, đem hần thả lỏng, lấy ngón tay dính chút dịch thể hần bắn ra, thử nhẹ nhàng tham nhập vào huyết khẩu ẩn mật kia...

“Không!”

Toàn thân Bách Tiệm Ly nhất thời cứng ngắc, ôm chặt tay anh, trên mặt có vẻ kháng cự rất mạnh mẽ.

Tạ Ngôn không muốn làm hần kinh hoảng, lại càng không muốn phá hư bầu không khí tuyệt vời hết như một giấc mơ này, vì thế cười khờ lù về, lôi kéo tay hần, đặt vào dương cương sớm cứng rắn như thiết của mình...

“Như thế nào lại nóng như vậy?”

Bách Tiệm Ly lấp bắp kinh hãi, cái cổ một mảnh đỏ bừng, cơ hồ có thể xuất huyết, lông mi phát run, bộ dáng chần chừ không nhỏ, thật sự chọc người yêu thương.

“Cậu thì giải phóng rồi, còn tôi vẫn ngạnh đây, ít nhất cũng đến an ủi tôi một chút đi.”

Anh biết, lấy cá tính hần, tuyệt đối không thể chủ động, vì thế anh bắt lấy tay hần, mượn tay hần cầm lửa nóng của mình, bắt đầu chuyển động...

Khoái cảm như sóng ào ào truyền đến, tuy rằng càng nhiều là do tâm lý.

Tạ Ngôn nhú lại lông mi anh tuấn, ngũ quan tuấn lãng đắm chìm trong sung sướng, tản mát ra một loại mị lực khác, cơ thể anh đẹp đẽ mà rắn chắc, dương cương vừa đẹp lại tràn ngập nam tính, cho dù là Bách Tiệm Ly trời sinh đăm đặc, cũng không khỏi tim đập thành thịch.

Hô hấp hai người dần dần ồ ồ, không khí lần thứ hai tăng nhiệt độ...

Bàn tay bao phủ mu bàn tay hần, nửa bắt buộc hần cùng nhau luật động (2), không biết khi nào dời đi, nhưng Bách Tiệm Ly lại giống như bị xui khiến, không thể dừng lại động tác của mình, không ngừng ở trong đùi anh vỗ về chơi đùa, tình triêu ám muội khiến người ta nan cự tuyệt, trái tim đập điên cuồng trong cơn sóng tình mãnh liệt.

Bởi vì khao khát hôn nhau, mỗi hai người không biết từ lúc nào lại dính cùng một chỗ, hôn đến khó chia lìa, phát ra âm thanh nhỏ vụn, lửa nóng của Tạ Ngôn trong lòng bàn tay, lại chạy khắp cơ thể hần, làm hần liên tục tràn ra từng trận than nhẹ.

Cảm giác da thịt thân cận tiêu hồn như thế, không ngừng đưa hai người đẩy xuống vực sâu dục vọng...

Tạ Ngôn không lâu sau ở trong tay Bách Tiệm Ly bùng nổ, anh đem mặt chôn bên sườn mặt hần, khàn giọng gào thét bắn ra chất lỏng nóng rực, phần lớn bắn tung tóe trên ngực hần, mà Bách Tiệm Ly cũng kìm

lòng không đau lần thứ hai cương, phun ra ái dịch cuối cùng, hai người hạ thể giao triền, đã là một mảnh ẩm ướt.

Tiếng thở dốc liên tiếp vang vọng bên trong.

Từ trong tình cảm mãnh liệt phục hồi lại tinh thần, Bách Tiệm Ly quay đầu, nhìn vào đôi mắt sâu và đen của đối phương, thấy chính mình bị

êu tình vô cùng cơ khát...

Đó là một người hoàn toàn xa lạ, không phải chính hắn!

Bách Tiệm Ly sợ hãi cả kinh, mạnh mẽ tỉnh táo lại, đẩy ra Tạ Ngôn đang nằm sấp trên người hắn.

“Buông!”

Mắc phải sai lầm lớn, hắn hối cũng không kịp!

Tiểu Thành là bằng hữu duy nhất của hắn, là người tối trọng yếu với hắn, cậu đánh hôn, hắn tự đáy lòng thay cậu cao hứng, đây là cảm tình vô cùng chân thành, trong suốt thuần túy, không có một tia tạp chất, nhưng mà cơn đá kích trầm trọng kéo đến cũng không phải giả, hắn cảm thấy tịch mịch, tịch mịch nói không nên lời.

Loại tịch mịch khôn cùng này cắn nuốt hắn, tiệc cưới náo nhiệt càng làm hắn có cảm giác hít thở không thông, lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn nghi ngờ mình có thể tự lực đi hết những năm tháng sau này hay không, từ khi sinh ra đến nay chưa hề có dao động. Mà Tạ Ngôn, đúng vào thời điểm hắn yếu ớt nhất, trở thành phao cứu sinh đến bên cạnh hắn.

Vì thế hắn vươn tay, đề tiện bắt lấy chiếc phao này, tiếp nhận an ủi của anh, cho dù biết rõ không đúng, cũng không thềm nghe theo tiếng gọi của lý trí, kiên quyết đẩy tay anh ra, ngược lại mặc anh từng bước tới gần, mặc cho chính mình đắm chìm trong dục vọng mê loạn.

Bởi vì anh, con dã thú thô bạo trong lòng hắn ban đầu không thể khống chế rốt cuộc đã bình tĩnh trở lại, nhưng mà kết quả này, tuyệt không phải là kết quả hắn muốn thấy.

Hết thấy đều sai rồi!

Hắn cùng Tạ Ngôn, là hai đoàn tàu vốn nên vững vàng chạy, ngay cả ngẫu nhiên có cùng xuất hiện, cũng chỉ là gặp gỡ thoáng qua, nhưng mà giờ phút này lại điên cuồng mà va chạm cùng một chỗ, ẩn ẩn còn có xu hướng xáo trộn trật tự vốn đã định sẵn trong tương lai!

Hắn tối sợ hãi chính là điều này.

Hắn chưa bao giờ muốn trêu chọc bất luận kẻ nào, vẫn thật cẩn thận, bảo hộ thể giới của mình, không cho người khác bước chân vào, cho tới nay, hắn duy nhất thật tình tiếp nhận cũng chỉ có Tiểu Thành, này đã đủ rồi, một tác vuông trong thế giới của hắn, tải không được quá nhiều sức nặng cảm tình.

Nhất là Tạ Ngôn!

“Cậu ăn no đã muốn chạy?”

Tạ Ngôn nắm lấy tay hắn, đem người đang muốn rời giường rời đi kéo đến dưới thân mình, vững vàng ngăn chặn, không cho hắn giãy.

“Tạ Ngôn, buông, vừa rồi là một sai lầm, nó không nên phát sinh.” Màu đỏ trên mặt Bách Tiệm Ly cũng dần dần rút đi...

“Hừm, tôi biết, hôm nay là một đêm điên cuồng.”

Tạ Ngôn cúi đầu chăm chú nhìn hắn, con người sâu thẳm như muốn đem hắn cắn nuốt, lại như nhẹ nhàng đưa hắn hàm ở trong miệng, e sợ trong lúc vô tình, hắn liền biến mất.

“Cậu không phải Bách Tiệm Ly, tôi cũng không phải Tạ Ngôn, chúng ta cứ xem nhau như người xa lạ, chỉ là ở một đêm tịch mịch, cho nhau an ủi. Cậu không cần có gánh nặng gì, trời sáng, chúng ta liền mỗi người một ngã, tôi sẽ không đòi hỏi cậu bất cứ chuyện gì.”

Con tim đập dồn dập cùng đau lòng như triều dâng, cơ hồ đồng thời đánh úp lại, tiếng thì thầm của người kia cùng đôi mắt lóe ánh sáng nhàn nhạt, không biết sao, lại làm cho Bách Tiệm Ly có cảm giác như ngực bị đục một lỗ.

“Tạ Ngôn, tôi...”

“Cậu không cần nói gì, chỉ cần chuyên tâm hôn tôi là được.”

Tạ Ngôn cúi đầu xuống, ôn nhu bao phủ môi hắn, Bách Tiệm Ly than nhẹ một tiếng, thuận theo hé miệng, cùng anh đầu lưỡi giao triền...

Cái gì nên nói, anh đều nói, cái gì nên làm, anh đều làm, kia hắn, còn có thể nói gì nữa đây?

Đến bây giờ, hắn cái gì cũng không biết, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, hắn nhắm mắt lại, để mặc chính mình ngã vào cơn sóng triều ái dục mê hoặc...

Khi Tạ Ngôn tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Nắng sớm nhàn nhạt xuyên thấu qua một góc rèm cửa màu trắng, chiếu vào trong phòng.

Một phòng yên tĩnh.

Anh cả kinh, theo bản năng hướng bên cạnh sờ soạng, đệm chăn sớm lạnh, xem ra, hắn giữa đêm khuya đã lặng yên rời đi.

Dư quang khóe mắt thoáng nhìn, đột nhiên nhìn thấy trên tủ đầu giường hé ra tờ giấy nho nhỏ, Tạ Ngôn với tay lấy thì thấy.

Chỉ có sáu chữ viết ngoáy:

Cám ơn cậu.

Thực xin lỗi.

Mẹ nó, “dùng” xong người khác cũng không nói vài câu dễ nghe!

Tạ Ngôn bất đắc dĩ cười khổ, thật dài thở ra một hơi, trở mình, ôm lấy gối đầu hắn nằm qua, thật sâu hít vào khí tức còn lưu lại trên gối.

Khí tức phi thường đậm, phi thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, căn bản lưu không được, chỉ sợ qua không bao lâu, sẽ tan thành mây khói đi.

Hết thấy mọi chuyện ngày hôm qua, anh đều nhớ rất rõ.

Hai tay anh nhàn rỗi, vẫn có lỗi giác đang đem hắn ôm trong ngực, thân thể anh, vẫn có thể cảm nhận được độ ẩm da thịt của hắn, mỗi một âm thanh hắn rên rỉ kềm nén, mỗi một khắc biểu tình biến hóa, đều khắc sâu trong đầu anh, vô cùng rõ ràng.

Hết thấy điều này đều làm anh cảm thấy thỏa mãn, lại vô cùng hư không.

Anh trong lòng thực hiểu, một đêm kỳ ảo kia, là lần đầu tiên trong cuộc đời, cũng là một lần duy nhất có được, sau này, anh không có khả năng lại có may mắn như vậy.

Vì sao cứ phải tự mình chuốc lấy cực khổ, yêu thương một người đàn ông nội tâm không thể chứa nổi một ai?

Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu?

Là mỗi ngày lúc mới nhập học, bước vào phòng ngủ nhìn thấy bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, hay là hắn đối với mình lãnh đạm trong suốt, thái độ không coi ai ra gì, hay là... Suốt bốn năm Đại học, từng chút từng chút, tích lũy thành hết thấy?

Hồi tưởng quá khứ, trừ bỏ hắn, anh thế nhưng không chú ý qua bất luận kẻ nào.

Nhưng mà, với hắn mà nói, anh chỉ là một vị khách qua đường trong sinh mệnh hắn, là một cái phao khi cần thì thuận tay bắt lấy?

Tối hôm qua cùng nhau, có hay không ở trong lòng hấn, lưu lại một chút dấu vết?

Tạ Ngôn bắt đầu hồi hận.

Sau khi nhắm nháp hương vị hấn, anh hồi hận, hồi hận chính mình sau này còn có thể đối với người khác động tâm như vậy hay không, bởi vì chỉ một mình hấn, đã cướp đi tất cả chú ý của anh, hao hết tất cả nhiệt tình của anh, nhưng mà, để lại cho anh, lại chỉ có sáu chữ tàn nhẫn như vậy!

Anh hồi hận, hồi hận muộn màng, đã vô pháp toàn thân trở ra!

Nhưng con độc hành thú này, một khi quyết định phương hướng, sẽ dứt khoát dứt bỏ hết thảy, cũng không quay đầu lại, chỉ hướng đến mục tiêu mình đặt ra mà chạy đi.

Ngày tái kiến của hấn và anh, thực xa xôi vô thời hạn.

(1) Kích cuồng: Kích động & điên cuồng

(2) Luật động: Chuyển động có quy luật

10. Chương 10

Ba ngày sau, Bách Tiệm Ly mang theo hành lý đơn giản, hoàn toàn không giống người xuất ngoại du học ít nhất vài năm, thật càng giống như du khách ở thành thị lân cận đến du lịch, bay thẳng đến sân bay quốc tế Sydney, ở Sydney dừng lại một giờ, lại đáp chuyển bay đến thành phố Perth, nơi có trường đại học Western Australia.

Trước khi đi, không có ai đến tiễn.

Cha mẹ đều đang bận việc quan trọng, hoàn toàn quên hôm nay là ngày hấn xuất ngoại, Bách Tiệm Ly chỉ gọi điện báo cho bọn họ một tiếng, Tiểu Thành bởi vì cha An Nhã Lệ nằm viện, không thể đi được, về phần Tạ Ngôn...

Bách Tiệm Ly trước lúc lên máy bay, nghĩ muốn gửi tin nhắn cho anh, soạn xong tin nhắn, nhìn vô số lần, cuối cùng lại từng chữ từng chữ xóa bỏ, sau đó, một khắc trước khi lên máy bay, hấn đóng di động, rút ra thẻ SIM chỉ có đúng hai số điện thoại, nhét vào túi hành lý.

Cứ như vậy, không lưu lại một câu, hấn dứt khoát rời khỏi anh.

Trải qua mười mấy giờ bay, rốt cục đến Sydney, lại chuyển chuyển bay, chỉ chốc lát sau, thành phố Perth đã ở trước mắt.

Từ cửa sổ máy bay xa xa nhìn lại, thành phố Perth được bao quanh bởi một mảnh màu lam, trông giống như ngọn hải đăng giữa biển rộng mênh mang.

Tiểu Thành đã từng hiếu kỳ hỏi, vì sao không chọn mấy thành phố lớn như Sydney hay Melbourne, sau khi tốt nghiệp dễ kiếm việc làm, có nhiều cơ hội phát triển, nhưng Bách Tiệm Ly chỉ nói rằng hấn thích thành phố yên tĩnh, không cần lớn, chỉ cần một góc nhỏ an thân.

Perth có hơn một triệu dân, là thành phố xinh đẹp và sạch sẽ, nằm ở bờ biển phía Tây Australia, cách các thành phố lớn khác rất xa, toát ra vẻ đặc biệt yên tĩnh và lẻ loi.

Bách Tiệm Ly dừng chân ở thành phố ánh sáng (1) này, khỏe miệng khẽ mỉm cười.

Hấn rốt cục đi tới, nơi cuối cùng của thế giới.

Trường Đại học có xe riêng đến sân bay đón lưu học sinh quốc tế.

Bên trong xe trừ Bách Tiệm Ly, còn có ba lưu học sinh khác, một người là người Canada, một người là người Mỹ, người còn lại đến từ Nam Phi, Bách Tiệm Ly cũng không cùng bọn họ nói chuyện, suốt đường đi tựa vào chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Dọc đường đi trời xanh mây trắng, phong cảnh đẹp như tranh.

Khác với các lưu học sinh khác, Bách Tiệm Ly không ở ký túc xá của trường Đại học, mà là dọn đến khu ký túc xá kiểu biệt thự.

Đó là một ngôi nhà độc lập, bên trong có bốn phòng riêng, phòng tắm, phòng bếp cùng phòng khách là phòng chung, loại nhà như vậy có khoảng năm mươi căn, ở phía Tây học viện quản lý của trường Đại học, đi bộ đến học viện quản lý chỉ mất mười phút, phi thường thuận tiện.

Bạn cùng phòng của Bách Tiệm Ly trừ một người là người địa phương, hai người còn lại đều đến từ Singapore, có thể nói tiếng Trung, trao đổi cũng không lo ngại.

Ngày đầu tiên, Bách Tiệm Ly liền phát huy tính độc lập thiên phú của mình, tự mình cầm bản đồ, đem địa hình bốn phía đều nghiên cứu nhất thanh nhị sở, sau đó chạy đến siêu thị tiện lợi nhỏ bên ngoài trường học, khiêng trở về một đồng vật dụng hàng ngày cùng đồ ăn, bắt đầu chính thức kiếp sống du học.

Thời gian từng ngày trôi qua, bất tri bất giác đã nhập học được vài tháng.

Khác với mọi người đã quen với cuộc sống náo nhiệt trong nước, vừa đến nước ngoài đã kêu khổ mấy ngày liền, Bách Tiệm Ly cơ hồ không có cảm giác không thích ứng, ngay lập tức dung nhập cuộc sống trước mắt.

Có lẽ trong máu hần, trời sinh mang theo tính chủ nghĩa cá nhân của phương Tây, cho nên lối sống tương đối thuần túy nơi hải ngoại này, người với người khi ở chung đều bảo trì khoảng cách nhất định, vừa vặn hoàn toàn phù hợp với cách xử thế của hần.

Hần quả thực như cá gặp nước.

Ngoài chuyên ngành MBA, Bách Tiệm Ly còn chọn học một số môn có trong chương trình học mà mình cảm thấy hứng thú, như chụp ảnh, thiết kế và làm vườn. Bình thường trừ ngày làm việc, vào ngày nghỉ lễ, liền mang theo hai máy chụp hình mới mua, đi chung quanh chụp một ít phong cảnh

mình cảm thấy hứng thú, bất tri bất giác, trong bộ nhớ laptop đã chất đầy một đồng hình.

Khi rảnh rỗi, hần đem ảnh chụp sắp xếp lại, giới thiệu ngắn gọn thông tin chuyến đi của mình, post lên các trang web du lịch thường hay xem, cư nhiên lại rất được nhóm bạn thích du lịch hoan nghênh.

Viết được một thời gian, còn có biên tập viên của một ít tạp chí chuyên mục du lịch trực tiếp tới cửa mời hần viết, vì thế khi rảnh rỗi, Bách Tiệm Ly cũng viết một số bài cho chuyên mục du lịch, kèm theo một bức ảnh phong cảnh đẹp, tiền nhuận bút đổi ra đô la Úc, cũng đủ để chi trả tiền mua đồ ăn.

Trừ bỏ các trang web du lịch bình thường hay xem, Bách Tiệm Ly còn thường vào một trang web, chính là trang “Các bạn học Đại học N khóa 46”.

Từ sau khi tình cờ tìm thấy trang web này qua Google, Bách Tiệm Ly liền đăng kí một ID – khách qua đường 310, 310 là ám chỉ ngày hần xuất ngoại – ngày mười tháng ba. Hần không lấy tên thật của mình, cũng không nói chuyện với bạn cùng lớp, chỉ để ẩn.

Tiểu Thành cũng hoạt động rất sôi nổi trong đây, thỉnh thoảng post lên mấy tấm ảnh của mình, cùng mọi người nói chuyện phiếm tình hình gần đây. Nhìn thấy cậu post ảnh chụp kết hôn, Bách Tiệm Ly hiểu ý cười, lưu hết lại, lúc rảnh rỗi lấy ra xem, có cảm giác hoài niệm.

Quá khứ hết thảy như một giấc mơ, nếu chậm trễ lưu lại từng chút một, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị dòng nước lũ năm tháng cuốn trôi mất.

Có cái gì là chân thật?

Lời nói sao? Hay là hình ảnh bọn họ trong quá khứ, từng ánh mắt trao nhau?

Hần không biết.

Khoảng thời gian một năm phong phú mà tịch mịch này, cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Năm thứ hai, Bách Tiệm Ly vô cùng bận rộn. Tốt nghiệp khóa học, giảm bớt số lần ra ngoài, càng thêm ru rú trong nhà, thường xuyên ngâm mình ở thư viện trường, mỗi lần đến là ở cả ngày, may mà tâm huyết hần bỏ ra không uổng phí, tốt nghiệp với thành tích xuất sắc.

Kết thúc năm hai, Bách Tiệm Ly tốt nghiệp, trước làm ở bộ phận tiêu thụ của một công ty thương mại cỡ trung, sau nhận thấy không phù hợp với cá tính của mình, vì thế hấn dứt khoát từ chức, cùng với hai người bạn trong nước hợp tác mở một công ty làm vườn, chuyên về thiết kế tạo hình vườn. Tiền vốn gây dựng sự nghiệp, là hấn mượn của ba mẹ.

Do định vị chuẩn xác thị trường, công ty vận hành thật sự thành công, một năm sau đã ra hình ra dạng. Bách Tiệm Ly trả hết nợ, mua cho bản thân một chiếc máy ảnh cao cấp, những lúc rảnh rỗi, càng thêm ham thích ra ngoài du lịch và chụp ảnh.

Thấm thoát, hấn ở Australia đã được ba năm.

Hít thở không khí tự do, sống cuộc sống mình muốn, làm những điều mình thích, đơn thuần mà tùy hứng... Đây là chính là cuộc sống yên ổn an tĩnh vô dục vô cầu mà hấn muốn, là mục tiêu cuối cùng của cuộc đời, với hấn mà nói, đã đạt được.

Nếu ngày mai sẽ chết đi, tin tưởng chính mình cũng không có gì tiếc nuối.

Nhưng mà, thật sự không có gì tiếc nuối sao?

Trừ bỏ đồng nghiệp cùng công ty, bên cạnh Bách Tiệm Ly cơ hồ không có bạn bè nào, mặc dù khi học Đại học cũng có nữ sinh hướng hấn thổ lộ, nhưng hấn cũng không quen bạn gái nào, cũng không có bạn trai.

Bách Tiệm Ly từng một lần tò mò đi GAY bar, nhưng môi trường chỗ này chướng khí mù mịt làm hấn hô hấp không thoải mái, vì thế cự tuyệt lời mời của một người xa lạ, hấn liền vội vàng về nhà, từ nay về sau không đặt chân đến nửa bước.

Vốn nhu cầu *** của hấn cũng rất đậm, hiện tại càng thêm phai nhạt, phi thường khó được mới muốn tự an ủi một lần, kia vẫn là vì không thể không làm.

Cứ thế, hấn đều thật cẩn thận, không nhìn lại quá khứ.

Năm tháng quá khứ tựa như cát vàng, sớm bị cuồng phong thổi tan, lưu lại mặt đất không nhiễm một hạt bụi.

Cho nên không cần nhìn, miễn cho bị nổi trống trải mệnh mang đâm bị thương, tuy rằng đầu sở tạo thành hết thảy chuyện này, là chính hấn.

Hấn càng ngày càng cô độc, cũng càng ngày càng sa vào nỗi cô độc này.

Cuộc sống cần cỗi, bộ mặt của những người từng lưu lại ấn tượng sâu đậm, cũng đã muốn mơ hồ.

Hấn thậm chí đều đã quên mặt Tạ Ngôn...

Chính là, mỗi lúc đêm khuya, vô tình vừa ngẩng đầu, có thể nhìn thấy màn đêm cao xa thâm hàn, phản chiếu trên bầu trời đầy sao kia, lại phảng phất đôi mắt anh...

Bách Tiệm Ly thường xuyên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngơ ngác ngồi đến gần sáng.

Một đêm vô mộng.

Tháng bảy năm 2007, mùa đông, Perth vẫn luôn xinh đẹp như thế.

Đây là năm thứ tư Bách Tiệm Ly ở nước ngoài, hấn cũng như trước luôn cô độc.

Có lẽ đúng là cuộc sống quá bình lặng, vào ngày 28, một tai họa bất ngờ đột nhiên ập xuống đầu Bách Tiệm Ly.

Đó là vào một đêm mưa to, Bách Tiệm Ly một mình lái xe, từ bờ biển phía Tây chụp ảnh trở về, bỏ lỡ Motel (2), trên đường cao tốc dài vô tận, hấn cả một thời gian dài chưa được nghỉ ngơi, cảm thấy thập phần mệt mỏi, lái xe lúc buồn ngủ mông lung, vô ý trượt tay làm trật tay lái, cả xe bị kéo ngang, chạy xéo qua làn đường bên phải!

Vạn hạnh trong bất hạnh!

Làn đường bên phải không có xe chạy, phía bên phải vừa vặn có một bãi cát lớn đang chờ thi công, xe mới không trực tiếp tông vào các xe khác chạy ngược chiều, hoặc rơi xuống vách núi cao, mà là điên cuồng đánh tay lái, lúc này mới tông thẳng vào bãi cát.

Đầu xe cơ hồ hoàn toàn bẹp dí, toàn bộ hỏng hết, đầu Bách Tiệm Ly bị va chạm nghiêm trọng, ngã xỉu tại chỗ, sau khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu, phát hiện mảnh vỡ nhỏ của kính mắt đâm sâu vào khoeé mắt trái, chỉ kém một tắc liền mù, đồng thời phía dưới xương ống chân phải của hắn bị dập nát hai phần ba, phải lập tức tiến hành phẫu thuật.

Cũng may Bách Tiệm Ly tuy rằng đầu bị thương, nhưng không vỡ thành não chấn động nghiêm trọng, sau khi đưa vào bệnh viện không lâu liền tỉnh, chỉ bị chóng mặt chút xíu.

Ngoại thương nơi khoeé mắt thực dễ dàng xử lý, khâu hơn mười mũi, chỉ chờ đóng vảy là ổn, xương ống chân bị dập nát phải dùng tám thép cố định bên trong, thời gian khỏi hẳn tương đối dài, tạm thời giai đoạn trước mắt còn không biết có di chứng gì hay không.

Ngày hôm sau, Bách Tiệm Ly ở trên giường bệnh tĩnh ngữ, thấy đùi phải cùng mặt chính mình bị gói kín như cái bánh chưng, không khỏi không tiếng động cười khổ.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, dạo qua quỷ môn quan một vòng trở về, đối với rất nhiều người mà nói, là một chuyện khắc cốt minh tâm, nhưng mà, trong lòng Bách Tiệm Ly lại dị thường bình tĩnh.

Nếu có một ngày, chính mình liền như vậy đột nhiên chết đi, chỉ sợ không ai biết, cũng sẽ không có người nào bi thương đi.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ...

Giờ phút này là mùa đông vô cùng lạnh lẽo, Australia lại quanh năm không thấy tuyết rơi, hơn nữa thành phố Perth ở ven biển, khí hậu ôn hòa, tùy ý có thể thấy được cỏ cây xanh ngắt rậm rạp, còn có linh tinh các loài hoa dại không biết tên, tranh nhau đua nở rực rỡ, không khỏi làm cho người ta hoài niệm mỹ cảnh mùa đông tuyết phủ trắng xóa ở quê nhà.

Nếu có một ngày, hắn thật sự chết đi, có hay không giống như khối tuyết tan ra, không tiếng động hóa thành nước chảy?

Cho dù chẳng có được sắc trắng thuần khiết như màn tuyết, hay như sắc màu u mê của bình địa, thì cũng cứ biến mất như nghìn cánh hoa đua rơi, kể ra cũng chẳng có gì là không tốt.

Nhưng mà thực đáng tiếc, hắn còn sống.

Cô độc mà sống.

Bệnh viện thành phố Perth thực an tĩnh, bác sĩ y tá đều thập phần hòa ái dễ gần, tuy rằng bệnh viện cung cấp cơm Tây làm cho hắn có cảm giác khó tiêu, nhưng miễn là ăn quen, liền cảm thấy cũng không có gì.

Dù sao tuổi trẻ lực tráng, hơn nữa bình thường hay đi du sơn ngoạn thủy, thể lực rèn luyện thật sự tràn đầy, Bách Tiệm Ly lấy tốc độ ổn định, ngày qua ngày dần hồi phục.

Một tuần sau, miệng vết thương trên mặt có thể cắt chỉ.

Chờ y tá cẩn thận tháo chỉ, Bách Tiệm Ly nhìn mình trong gương, khoeé mắt trái có một vết sẹo nho nhỏ, thật càng tăng thêm vài phần nam tính.

Nơi này ánh mặt trời mạnh mẽ mãnh liệt hơn trong nước rất nhiều, hơn nữa Bách Tiệm Ly thường xuyên ở bên ngoài hoạt động, làn da bị phơi nắng đen không ít, đã không còn trắng nõn như trước nữa.

Bất quá hắn thật càng thích mình như vậy.

Hắn vốn không phải là người thập phần chú trọng ngoại hình, hắn chính là lo lắng cái chân bị thương của mình, không biết sẽ lưu lại di chứng gì.

Nửa đời sau khắp khiêng đi đường không sao cả, nhưng nếu không thể tiếp tục dùng đôi chân này đi ngắm phong cảnh khắp nơi, đó sẽ là tiếc nuối cả đời của mình đi. Du lịch là lạc thú duy nhất của hắn, hy vọng ông trời đừng lại cướp đoạt một chút khoái hoạt cuối cùng này.

Vì thế sau khi xuất viện, Bách Tiệm Ly quyết định nghe theo đề nghị của bác sĩ, lập tức đến Melbourne, nơi đó có một viện vô cùng nổi tiếng trong lĩnh vực khôi phục chức năng chân bị gãy xương, hy vọng có thể lấy phương pháp Đông – Tây y kết hợp, trợ giúp mình giảm thiểu đến mức thấp nhất hậu quả do xương chân bị dập nát gây ra.

Nhân sinh liệu có phải càng mong ước, lại càng không có được?

Hắn muốn giống như con độc hành thú, không sợ hãi chạy về phía trước, lại không nghĩ rằng, chân mình đột nhiên dọc đường bị gãy, không thể lại mỗi ngày tiến lên từng bước nữa.

Ba tháng sau.

Một chiếc taxi màu lam đậm dừng ở khu phía đông thành phố Perth, số 14A Clark Street, một khu căn hộ bốn căn độc lập liên tiếp, mỗi căn hộ đều có một vườn hoa nhỏ.

Đây là một hẻm nhỏ không đuôi, hàng xóm đều là ở hoặc đi làm, vô luận ngày hay đêm, đều phi thường im lặng.

Cửa xe mở ra, một thân ảnh thon dài bước xuống.

Dương quang dịu nhẹ thản nhiên chiếu trên mặt người đàn ông gầy yếu, mái tóc đen nhánh theo gió nhẹ bay, xẹt qua đôi mắt nắp sau thấu kính hơi mỏng, vẻ mặt lãnh đạm mà yên tĩnh, gọng kính ở thái dương hơi hơi phiếm quang, che khuất vết sẹo nho nhỏ nơi khóe mắt hắn.

Tiếp nhận hành lý từ tay tài xế, người đàn ông mỉm cười nói cảm ơn, sau đó chiếc taxi nghênh ngang mà đi, hắn nhắc hành lý, hít sâu một ngụm không khí trong lành, đi về phía căn hộ mình thuê...

Bước đi một bước, khiến người khác liền nhìn ra tư thế khác thường của hắn, bấp chân phải mất cân bằng, đi lại có vẻ có chút tập tễnh...

Trải qua một khoảng thời gian trị liệu, chân bị thương của hắn đã khôi phục lại rất nhiều, nhưng là không thể giống như trước, bước nhanh như bay. Duy nhất vui mừng chính là, bác sĩ

hứa hẹn tĩnh dưỡng mấy tháng sau, hắn hẳn là có thể đi du ngoạn như cũ, chỉ là không thể lặn lội đường xa.

Đối với hiệu quả như vậy, Bách Tiệm Ly đã thực vừa lòng.

Lấy ra chìa khóa mở cửa, hắn trở lại căn nhà đã lâu không về.

Tuy rằng vẫn trả tiền thuê nhà, nhưng bởi vì hắn ở Melbourne, cho nên phòng ở bị bỏ không ba tháng, trong phòng tràn ngập không khí ngột ngạt.

Đầu tiên, chính là mở cửa sổ thông gió.

Bách Tiệm Ly đẩy ra cửa sau đi tới vườn hoa, cơn gió mát mẻ thổi tới, một mảnh cỏ xanh biếc ánh vào mi mắt.

Bước chân qua hàng rào, xuất hiện một hàng hoa thủy tiên vàng, cánh hoa giống hoa loa kèn, tầng bên trong có màu vàng nhạt, tâm nhụy mềm mịn màu cam, phấp phới đón gió, phi thường xinh đẹp.

Bách Tiệm Ly từng bước đi tới, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát, lúc dọn tới căn bản không nhìn đến, vừa mới rời đi mấy tháng, hiện tại cư nhiên nở rộ khắp nơi.

Hắn âm thầm cười, lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa cánh hoa mềm mại, sau đó lấy một chút nước, cẩn thận tưới một lần.

Thời tiết phi thường tốt, ánh nắng tươi sáng, chim hót hoa nở.

Cơn gió nhẹ nhàng lướt qua thân hình bị tàn phá của hắn, có loại cảm giác khiến người ta cảm thấy khỏi bệnh hẳn.

Trở vào trong, hắn đổ nước đầy ấm, bắt đầu đun nước, đồng thời mở hành lý, đem quần áo xếp vào chỗ cũ...

Nhìn lại, điện thoại để lại lời nhắn đang không ngừng nhấp nháy, vì thế tùy tay đem nó mở ra.

“Tiểu Ly phải không?”

Thanh âm đột nhiên lọt vào tai, tay Bách Tiệm Ly đang xếp quần áo dừng một chút.

Ra nước ngoài tha hương bốn năm, lần đầu tiên nghe điện thoại của mẹ.

“Mẹ đây. Tiểu Ly, mẹ vẫn cố gọi cho con, nhưng không phải không tín hiệu, thì là không ai nghe máy. Mẹ có một việc muốn nói với con, chính là...”

Mẹ hần tựa hồ hít sâu một hơi, sau đó, thanh âm lần thứ hai vang lên, “Mẹ đã tái hôn, cha dưỡng con đối với mẹ tốt lắm, bất quá ông ấy kinh doanh ở Singapore, cho nên tháng sáu này mẹ sẽ cùng ông ấy quay về Singapore, không biết khi nào mới có thể trở về. Còn vị kia của ba con... Cô ta sau khi kết hôn không lâu liền mang thai, nghe nói cái thai là con trai, con có lẽ rất nhanh sẽ có một em trai... Con chừng nào thì về nước? Đến lúc đó là có thể nhìn thấy nó.”

“Tiểu Ly, con luôn là đứa nhỏ kiên cường độc lập, mẹ tuyệt không lo lắng về con, chỉ hy vọng con có thể sớm một chút tìm được một cô gái tốt, thành gia lập nghiệp. Còn có, mẹ mới vừa gửi vào tài khoản tiết kiệm của con một triệu đô la Úc, nếu không đủ thì nói mẹ biết. Trước cứ như vậy, khi nào mẹ tới Singapore sẽ liên lạc với con, gặp sau nhé.”

Bách Tiệm Ly buông khăn mặt, thần sắc đậm đặc đi qua, nhìn điện thoại, không chút do dự nhấn nút xóa.

Nếu không phải mẹ hần nhắc tới, hần đều cơ hồ đã quên, đã quên cha mẹ từ lúc hần xuất ngoại, đã chính thức ký đơn ly hôn.

Hiện tại nhớ lại, ngày đó hần gấp gáp đi nhanh như vậy, liệu có phải theo bản năng không muốn đối mặt với kết cục này hay không?

Cha mẹ xem như chia tay trong hòa bình.

Bọn họ đã sớm bằng mặt không bằng lòng, từ lúc Bách Tiệm Ly còn nhỏ, chuyện ba người ngồi cùng nhau ăn cơm, cơ hồ không có, hoàn toàn giống như những cá thể độc lập, lúc nào cũng bận rộn, không nói đến nhìn thấy bộ dáng cha mẹ vô cùng thân thiết, cho dù là nói chuyện bình thường, cũng đều ít đến đáng thương.

Hiện tại hồi tưởng, trong đầu hần cơ hồ không có hình ảnh nào hần cùng cha mẹ chung một chỗ, có thể coi như “gia đình” ấm áp.

Cho nên, sau khi tốt nghiệp đại học, nghe cha mẹ thông báo bọn họ đang thỏa thuận ly hôn, Bách Tiệm Ly nửa điểm cũng không giật mình, thực bình tĩnh tiếp nhận.

Nhưng mà, hần thật sự không cần, thật sự tuyệt không bị thương sao?

Hần không hé ra nửa lời, cũng không đại biểu hần thờ ơ, hần lạnh lùng mà chống đỡ, cũng không đại biểu hần không bị đả kích trầm trọng.

Không ai sinh ra đã là cô khách nơi chân trời, ai lại muốn phải sống tịch mịch cho tới chết? Ai lại muốn gia đình mình tan nát? Ai lại trở mắt nhìn thấy hạnh phúc của mình bị phá hủy bởi sương giá rét lạnh? Ai lại muốn năm lần bảy lượt thương tổn người yêu mình, hơn nữa chính mình cũng yêu người ấy, hết lần này đến lần khác đẩy anh ra, làm cho anh hoàn toàn nản lòng thoái chí?

Ai lại muốn như vậy!?

Nếu không yêu, thì đừng kết hôn, một khi đã lập lời thề thiêng liêng, thì nên dụng tâm vun xới, cố gắng duy trì, ít nhất cũng phải đối xử đứa nhỏ ôn nhu, đừng để bọn chúng ở trong bầu không khí thờ ơ, càng ngày càng vụn vụn, trở thành độc hành thú khư khư cố chấp!

Bách Tiệm Ly biết rõ, hần không có khả năng có vợ.

Không thể làm một tình nhân tốt, người chồng tốt, đương nhiên cũng không thể trở thành một người cha tốt. Cho nên, hần tuyệt đối sẽ không cùng một ai kết hôn, sẽ không sanh con, lại càng không muốn lại mang một đứa nhỏ cô độc giống hần đến trên đời.

Nguyên nhân chính là vì so với ai khác đều vô cùng khắc sâu một điểm, Bách Tiệm Ly rất sớm liền nhận rõ kết cục sau này của mình, vẫn theo đuổi chủ nghĩa độc thân.

Vào ngày lên máy bay, không thể không nói, trong lòng hần ẩn ẩn có chút vui vẻ khi lưu vong cùng chính mình bị thương tổn.

Muốn chặt đứt hết thấy, buông tha cho hết thấy, như ý nguyện của hần, hôm nay, hần nhất định phải thừa nhận loại hậu quả này.

Bách Tiệm Ly lẳng lẳng nhắm mắt, hồi phục lại suy nghĩ, tiếp tục nghe mấy tin nhắn thoại phía sau...

Có mấy tin nhắn là đồng nghiệp gọi tới, đa số là ân cần thăm hỏi, cũng báo cáo một chút tình hình công ty gần đây, trong mấy tháng qua, Bách Tiệm Ly đều không hỏi đến sự vụ công ty, hết thấy do cộng sự của hần quản lý.

“Tiệm Ly, là tôi!”

Thanh âm quen thuộc mà thoải mái truyền vào tai, khóe môi Bách Tiệm Ly hơi hơi câu lên.

Tiểu Thành.

Vừa nghe thấy giọng nói của cậu, liền cảm thấy ấm áp.

“Cậu gần đây đi đâu vậy? Gọi điện thoại mấy lần cho cậu đều nghe tiếng để lại lời nhắn, cậu rốt cuộc đang bận rộn cái gì a? Sẽ không phải lại ở nơi thâm sơn rừng già nào đó loạn chuyển đi, cẩn thận kéo bị gấu ăn đó.”

Mấy năm qua, người duy nhất liên lạc với hần, chính là Tiểu Thành.

Đương nhiên đại đa số đều là Tiểu Thành chủ động gọi tới, hần ngẫu nhiên cũng gọi về, hai người nói một ít chuyện vụn vặt trong cuộc sống, chuyện trên trời dưới đất, không có ấn tượng khắc sâu gì đó, nhưng lại tán gẫu thực vui vẻ.

Một hai năm trước Tiểu Thành còn nói đến An Nhã Lệ, nói tới kế hoạch sau này của hai người, như là muốn mua một căn nhà mới, muốn ra nước ngoài du lịch, nhưng sau lại càng ngày càng ít đề cập đến, cho tới bây giờ, hoàn toàn không có tin tức của cô ta, cô An Nhã Lệ này, tựa như tiêu thất trong cuộc sống của Tiểu Thành.

Tiểu Thành không nói, Bách Tiệm Ly cũng sẽ không hỏi.

Hần chỉ đoán bọn họ có lẽ có chút vấn đề, nhưng điện thoại quốc tế thực quý, hần không muốn lãng phí thời gian, cũng theo bản năng tránh cái tên này.

Đại nạn quay về, nghe được bạn tốt ân cần thăm hỏi luôn là chuyện vui vẻ, Bách Tiệm Ly mỉm cười xóa các tin nhắn, vừa đi vào bếp bắc ấm nước sôi, vừa nghĩ đợi lát nữa gọi điện thoại cho Tiểu Thành.

Ngay khi hần nghĩ các tin nhắn đã được xóa hết thì đột nhiên, một thanh âm trầm thấp từ tính vang lên trong căn nhà trống vắng...

“Bách Tiệm Ly, tôi là Tạ Ngôn.”

Tay đang cầm ấm nước rót vào chén trà mạnh run lên, nước ấm văng tung tóe, đổ hết vào tay trái hần...

Bách Tiệm Ly đau đến mức hít một ngụm lương khí, vội vàng buông ấm, mở vòi nước, dùng nước thật lạnh xối lên cổ tay bị bỏng...

Sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, huyết sắc trên môi nhanh chóng rút đi, tim đập thành thạch rồi loạn, ở trong ngực đầu đá lung tung, cơ hồ như nhảy khỏi cổ họng!

“Tôi hiện tại ở ngay ngoài cửa nhà cậu...”

Vừa nghe thấy câu này, Bách Tiệm Ly lại cả kinh, theo bản năng hướng ngoài cửa sổ nhìn xung quanh...

Ngoài cửa không có một bóng người.

Hắn lúc này mới ý thức được, những tin nhắn này đều là từ ba tháng trước, không không khỏi cười khổ một chút, chậm rãi đóng vòi nước...

Đi từng bước một, toàn thân cứng ngắc, căng thẳng đi đến chỗ đặt điện thoại...

“Mẹ cậu cho tôi địa chỉ cùng số điện thoại của cậu. Bất quá xem chừng cậu không ở nhà, tôi chờ thật lâu cũng không gặp được cậu, gọi điện thoại cũng không ai tiếp, cho nên vẫn là nhắn lại cho cậu đi.”

Cổ tay hắn như bị lửa đốt, cần phải lập tức thoa thuốc mỡ trị bỏng, nhưng Bách Tiệm Ly hiện tại cái gì cũng không thể nghĩ...

“Năm nay công ty phát tiền thưởng rất nhiều, tôi liền tính toán tặng cho mình một kỳ nghỉ lớn, ra nước ngoài du lịch. Nghe nói Australia phong cảnh rất đẹp, nhất thời xúc động liền mua vé máy bay lại đây. Nơi này quả nhiên không tồi, không khí tốt, mấy cô bé nước ngoài cũng xinh đẹp, tiểu tử cậu ánh mắt không tồi nha, chọn nơi như vậy đến du học, lại còn đi một lần tận bốn năm, hoàn toàn không có tin tức thư từ, cậu con mẹ nó khi chúng ta đều là người chết a, đủ tàn nhẫn! Tiểu tử cậu sẽ không phải mê em Tây nào, vui đến quên cả trời đất đi...”

Thanh âm Tạ Ngôn nghe có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, Bách Tiệm Ly không khỏi cau lên khóe miệng, sau đó, thanh âm đối phương trở nên ngưng trọng.

“Tôi ở lại Australia mười ngày, trọ tại khách sạn Duxton thành phố Perth, cậu nếu nghe được tin nhắn này, cứ tới đây gặp tôi! Mười ngày, tôi chờ cậu mười ngày, đâu cũng không đi.”

“Tôi hay không do cậu quyết định, nhưng tôi sẽ chờ. Bách Tiệm Ly, tôi muốn gặp cậu!”

Lời nhắn lại đến đây chấm dứt, “Tút” một tiếng, quay về yên lặng.

Anh nói muốn thấy hắn...

Muốn gặp hắn...

Muốn gặp hắn...

Vô số thanh âm trong ngực hò hét, tựa thủy triều như xa mà gần, tầng tầng lớp lớp, mãnh liệt mà đến, thật mạnh đánh lên ngực hắn, quét sạch ngàn tầng tuyết rơi...

Suốt bốn năm, ngay khi hắn nghĩ chính mình đã quên anh, cũng bị anh quên mất, cứ nhiên nghe được lời nhắn lại của anh!

Anh nói chờ hắn mười ngày, anh nói muốn thấy hắn, anh nói chỉ là nhất thời xúc động mới đến Australia du lịch, nhưng trên thực tế, anh đâu cũng không đi, trạm thứ nhất liền thẳng đến Perth, tự mình tìm đến hắn, cũng vì hắn ở chỗ này chờ mười ngày, nhưng đáp lại chỉ là khoảng không!

Bởi vì mười ngày kia, đúng lúc hắn đột ngột gặp phải tai nạn xe cộ, bị đưa vào bệnh viện cứu chữa mười ngày!

Chỉ cần sớm một ngày, có lẽ, hắn sẽ không bỏ qua anh!

Nhưng mà, vẫn là bỏ lỡ.

Th

ân thể lưng lay sắp đổ, lấy hai tay run rẩy vịn lên bàn, Bách Tiệm Ly gắt gao nhắm lại ánh mắt đau nhức khó nhìn, chuyện cũ như điện quang thạch hỏa, một màn xẹt qua...

Hắn cùng anh ở ký túc xá bề ngoài đối chọi gay gắt, anh tức giận chất vấn hắn vì sao bộ dáng lại lạnh lùng như thế, cảnh anh đến Bắc Kinh gặp hắn, anh ở tiệc cưới của Tiểu Thành, lặng lẽ dùng bàn tay ấm áp của mình nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn...

Những chuyện đó, chính mình đều đã sớm buông tha.

Cũng chưa từng hối hận, cho dù một mình cô độc nằm trong bệnh viện, ngay cả không như người khác có thân hữu không ngừng đến thăm hỏi, cũng chưa từng hối hận.

Một mình một người, là chính mình bốc đồng lựa chọn, vẫn không cảm thấy có gì sai, lại càng không cho phép nghi ngờ quyết định lúc trước, hận không thể chính mình cưỡng hân đến lì lợm. Nhưng mà, sau khi bị trận đau ốm do tai nạn xe cộ tra tấn, mỗi lúc hân một mình nằm trên giường, nén chịu những đêm an tĩnh lạnh lẽo, bất tri bất giác lại nhớ tới Tạ Ngôn và Tiểu Thành, nhớ tới ngày tháng hân và bọn họ cùng nhau vượt qua, có người làm bạn.

Trong những năm tháng hân tịch mịch nhất, những điều này chính là bảo tàng trân quý, là cột trụ có thể cả đời chống đỡ cho hân.

Bản thân không có khả năng yêu, tuyệt đối sẽ không yêu thương người nào, cho dù thật sự phải yêu, người kia cũng nhất định không phải Tiểu Thành thì không được.

Hân vẫn luôn nghĩ như thế.

Bởi vì Tiểu Thành là người duy nhất trên đời này có thể dễ dàng tha thứ, cũng dễ dàng khoan dung. Tiểu Thành biết rõ hân, hân cũng hiểu rõ Tiểu Thành, mà hân đối với Tạ Ngôn, lại hoàn toàn không biết gì cả, tin tưởng Tạ Ngôn đối với hân cũng vậy.

Anh cùng hân trong lúc đó, không có tâm ý tương thông, chỉ có trực giác dã thú cùng dục vọng chôn sâu trong tim, nhưng mà, khi xe hân thẳng tắp đâm vào đồng cát, nghĩ đến chính mình chắc hân phải chết, trong nháy mắt người hiện lên trong đầu hân, cũng không phải Tiểu Thành, mà là Tạ Ngôn!

Sau khi thanh tỉnh, Bách Tiệp Ly chỉ biết, chính mình rốt cuộc không thể bịt tay trộm chuông (3), lừa mình dối người!

Yêu một người không cần biết rõ, yêu chỉ cần trực giác.

Có lẽ là buổi đêm se lạnh hôm tiệc cưới kia, hai người ở trên giường điên cuồng dây dưa, củi khô lửa bốc, dẫn phát dục vọng ngập trời, lưu lại ấn ký sâu nhất lại có lẽ là lần anh đến Bắc Kinh gặp hân, anh lấy hai tay vụng về của mình giúp hân quàng khăn quàng cổ, trong mắt lại ôn nhu hơn người, sau đó lại lấy phương thức trẻ con, đem tên Tiểu Thành chuyển xuống dưới tên mình lại có lẽ, còn sớm hơn nữa, đến mức chính hân đều không ý thức được, hình ảnh của anh, cũng đã từng chút từng chút, vô thức bén rễ sâu trong lòng hân...

Lần đầu tiên xung đột, màn cường hôn đầu tiên hết như chuồn chuồn lướt nước, đêm tình cảm mãnh liệt đầu tiên... Những hình ảnh kia giờ khắc này từng giọt từng giọt, toàn bộ chảy trở về, tuy rằng cũng không có chân chính kết hợp, nhưng độ ẩm da thịt tương thiếp, hương vị môi lưỡi anh, như thế nào cũng rửa không sạch, quên không được.

Trong bốn năm qua, hân đã cố ý không nhớ đến, cố tình quên đi trên đời còn có một người là Tạ Ngôn, cứ như vậy, từng ngày từng ngày ám chỉ trong lòng tăng mạnh, liền nghĩ chính mình thật sự đã quên anh.

Nhưng mà, lời nhẩn thoai thỉnh thoảng xuất hiện này, lại đem anh vốn đang bị chôn vùi tại nơi sâu thẳm trong lòng hân, toàn bộ đào đi ra!

Chỉ là chút hình ảnh vụn nát mà thôi, vì cái gì sẽ có người xem nó như bảo bối?

Năm tháng như nước lũ, cuộn cuộn không ngừng, lại giống như cuồng sa (4), thổi hết mọi yêu hận dây dưa, liên tục không ngừng nghỉ, bỗng nhiên quay đầu lại, trên mặt đất trống không, lại vẫn lẳng lẳng đứng lẳng một người.

Nhưng hân lại vô tình đem anh quăng lại phía sau, cũng chưa từng nhìn lại!

Như vậy, hiện tại hân tàn tạ suy sụp thế này, lại có tư cách gì cầm điện thoại nói với anh...

Nói với anh, nếu chưa từng có trận tai nạn xe cộ này, nếu bọn họ chưa từng bỏ qua lẫn nhau, như vậy, hân sẽ đến tìm anh, nhất định...

Bởi vì, hân cũng muốn gặp anh!

Quá nhiều cảm xúc không thể kìm nén, Bách Tiệp Ly dùng đôi tay run rẩy tháo xuống kính mắt, che kín mặt mình...

Khóe mắt nặng trĩu, từng chuỗi nước mắt nóng bỏng rơi xuống, thấm ướt lòng bàn tay hắn...

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn giống như đứa nhỏ, khóc rống thất thanh.

Nếu nói lệ kiếp này, là để trả nợ đời trước.

Như vậy, hắn đã từng nợ anh bao nhiêu? Mà anh, lại bám riết không tha xâm nhập thế giới của hắn, sau khi chà đạp nó thành một đồng hoang tàn, còn lại nợ bao nhiêu?

Hắn phải chảy bao nhiêu nước mắt, mới có thể gột tẩy quá khứ, nghênh đón tân sinh?

Hết thấy điều này, có phải hay không đã quá muộn?

(1) Thành phố ánh sáng: Năm 1961, để dẫn đường cho phi hành gia Mỹ, thành phố Perth đã bật đèn suốt đêm, làm tín hiệu cho tàu vũ trụ trên không trung, vậy nên được gọi là “Thành phố ánh sáng”. (Chú thích trong truyện)

(2) Motel: Khách sạn nhỏ ven đường cho khách đi ô tô

(3) Bịt tay trộm chuông: Tự lừa dối mình

(4) Cuồng sa: Cát cuồng

HOÀN QUYẾN THƯỢNG

11. Chương 11

“Rất nhiều người sống lặng lẽ an tĩnh, mà cái gọi là từ bỏ, khẳng định là đã vô cùng tuyệt vọng.”

-Tôi hay không do cậu quyết định, nhưng tôi sẽ chờ. Bách Tiệm Ly, tôi muốn gặp cậu!

Đêm khuya trong căn hộ nhỏ, lời nhắn một lần lại một lần phát ra, nghe đi nghe lại, một lần lại một lần, giống như đang nghe một loại ma chú.

Thẳng đến lúc phương đông bình sáng, nắng sớm hiện ra, Bách Tiệm Ly một đêm không ngủ mới ngồi xuống, chậm rãi nhấn một số điện thoại trong nước.

Qua thật lâu, mới có người nhận điện thoại.

“Alo, là ai đấy?”

Thanh âm mơ mơ màng màng, giờ này trong nước, cậu hắn là còn đang ngủ say.

“Là tôi.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

Một đêm không ngủ, sắc mặt hắn thực tái nhợt, vẻ mặt phi thường mệt mỏi, nhưng trong mắt lại lóe ra quang mang kiên định u duệ.

“Tiệm Ly? Là cậu thật sao?” Đối phương lập tức tỉnh táo lại, mừng rỡ như điên kêu lên: “Cậu nghĩ thế nào lại gọi điện thoại cho tôi? Lại còn sớm như vậy? Mấy tháng nay cậu đi đâu? Tôi tìm khắp cũng không thấy cậu, cậu nhất định nghe được lời nhắn của tôi rồi đi...”

“Ừ, tôi tới thành phố khác chơi, hôm nay vừa mới về nhà.” Bách Tiệm Ly cũng không nói cho cậu chuyện tai nạn xe cộ, miễn cho cậu lo lắng.

“Là vậy sao, tôi đây an tâm rồi.” Đối phương thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa cười nói: “Tiệm Ly, giọng cậu nghe là lạ, không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, chỉ là có tin tức muốn nói cho cậu.”

“Tin tức gì?”

“Tôi tính toán về nước, ngay bây giờ.” Bách Tiệm Ly lẳng lẳng nói: “Chờ đặt xong vé máy bay, sẽ nói cậu biết ngày chính xác.”

“Thật sự? Thật tốt quá! Cậu rốt cục cũng muốn về nhà.”

“Ừm.”

“Tốt lắm, Tiệm Ly, đến lúc đó tôi nhất định phải tới đón cậu. Bốn năm qua đi cũng không biết cậu biến thành bộ dáng gì nữa, tôi rất nhớ cậu.”

“Tôi cũng rất nhớ cậu, Tiểu Thành.” Bách Tiệm Ly mỉm cười, “Trước cúp máy đã, tôi phải sắp xếp chút chuyện công ty, chờ xử lý xong, liền lập tức về nước.”

“Ừ, tôi chờ cậu, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại.”

Bách Tiệm Ly cúp điện thoại, nhìn ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ, thở dài.

Mình xuất ngoại đến bây giờ, đã là lúc nên về nhà.

Tháng 10 năm 2007, Bách Tiệm Ly giải quyết xong mọi chuyện ở Australia, chính thức về nước.

Theo dòng người như nước chảy, Bách Tiệm Ly thông qua hải quan, hướng cổng sân bay quốc tế chậm rãi đi đến...

Bốn phía rợp bằng quảng cáo quen thuộc bằng tiếng Trung, mọi người đi đường cùng màu da với mình, trong không khí phiêu tán hương vị thân thiết...

Tựa như cách cả thế hệ.

Đẩy xe hành lý chậm rãi đi ra, liếc mắt một cái liền thấy ngay ở giữa đại sảnh, một người đàn ông anh tuấn đang liều mạng hướng mình múa may hai tay.

So với khuôn mặt trong trí nhớ, không chút thay đổi, từ nụ cười đến vẻ mặt sáng lạn như mặt trời.

“Tiệm Ly!”

Tiểu Thành hưng phấn một phen phóng qua lan can, mạnh mẽ ôm chặt lấy hân.

“Tiểu Thành.”

Bách Tiệm Ly hơi đứng không vững, tiếp nhận lực va chạm, sau đó, cũng gắt gao ôm lại cậu, hơi thở thanh thuần khỏe mạnh trên người đối phương, khiến hân cảm thấy ấm áp.

Hai người ôm nhau thật lâu, lúc này mới buông nhau ra.

Tiểu Thành gắt gao nắm tay hân, kéo hân đến góc...

“Muốn chết tôi! Đi một cái liền bốn năm, cũng không trở về một chuyến, trong nhà cũng không phải không có tiền mua nổi vé máy bay, thật là...”

Tiểu Thành miệng không ngừng nén giận nói, mỉm cười cao thấp đánh giá hân, “Cậu thế nhưng thật ra một chút cũng không thay đổi, bất quá sao đen vậy, còn gây một vòng? Ăn bánh mì beefsteak nước ngoài lâu như vậy, hân là thực rắn chắc mới đúng... A, vết sẹo trên mặt cậu là sao đây?” Tay cậu không khỏi xoa xoa lên vết sẹo thấy rõ...

“Nói ra dài dòng lắm, trở về tôi chậm rãi kể cho cậu.” Bách Tiệm Ly âm thầm cười.

“Được rồi, cậu chắc đói bụng rồi ha, tôi mời khách, cậu muốn ăn cái gì? Thịt cá hay sơn trân hải vị? Tội nghiệp ghê, vài năm nay cậu nhất định đói bụng lắm a.”

Bách Tiệm Ly không khỏi cười ra tiếng, “Australia cái gì cần có đều có, siêu thị người Hoa cùng nhà hàng khắp nơi đều có, không cần đem nước ngoài nghĩ thành đất cần sỏi đá được không?”

“Tôi biết a, nhưng không thể nào giống được đồ ăn chính gốc trong nước nha.” Tiểu Thành ôm vai hân, “Đi, tôi đây phải lần cậu một phen!”

“Tùy cậu, dù sao tôi nếu đã trở lại, liền mặc cho cậu áp bức.”

“Cái gì a, căn bản vẫn là cậu chà đạp tôi nha, tôi nào dám áp bức cậu...”

Thanh âm trò chuyện của hai người, ở trong gió dần dần đậm đi.

Cơm nước xong xuôi, vốn Bách Tiệm Ly muốn quay về nhà mình, nhưng bởi vì cha mẹ sớm đã dọn đi, nhà ở vẫn để đó không dùng, không người ở, phải vệ sinh sửa sang lại một phen mới được, Tiểu Thành liền cố ý đem hân mang về nhà mình, nói đã sớm chuẩn bị phòng ốc cùng chăn mền sạch sẽ cho hân, cái gì cần có đều có, không để cho hân chối từ, liền mạnh mẽ đem hân tha đi.

Bách Tiệm Ly chỉ có thể cười khổ, đi theo cậu.

Tiểu Thành mua một căn biệt thự trong khu Trung Sơn cảnh uyển, kiến trúc Châu Âu, trước sau đều có hoa viên, thêm một bể bơi ngoài trời.

Cậu hiện tại đã trở thành phó tổng giám đốc của chứng khoán Thiên Hải, lương một năm trăm vạn, xuất nhập có xe công ty đặc biệt đưa đón, nghiêm nhiên là một người đàn ông thành đạt.

“Phòng ở rất được a.”

Sau khi mở đèn, Bách Tiệm Ly tán thưởng đánh giá bốn phía.

Biệt thự vô cùng rộng rãi, thiết kế mở, nhà ở hiện đại, lấy sắc màu ấm cúng làm tông chủ đạo, vừa trang nhã lại ấm áp.

“Tiệm Ly, chân cậu làm sao vậy? Bị trặc chân sao?” Tiểu Thành nhìn chăm chú vào chân Bách Tiệm Ly, nhin không được hỏi.

Cậu đã sớm chú ý tới tư thế đi đường dị thường của hân, vừa rồi vẫn ghen không hỏi.

“Không phải trặc chân, mà là tai nạn xe cộ, xương ống chân phải bị nát, này đã là hiệu quả tốt nhất sau khi chữa khỏi rồi.”

Bách Tiệm Ly đơn giản thuật lại một chút xe họa mình vừa trải qua, người nói bình thản, người nghe lại kinh tâm động phách, không đợi hân nói xong, Tiểu Thành lập tức gắt gao cầm tay hân, “Cậu một người ở bên ngoài, như thế nào còn không cẩn thận như vậy, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì...”

Tiểu Thành nói không được, giống như đứa nhỏ bị dọa kinh hách, nắm chặt hân không buông.

“Tôi bây giờ không phải đã trở lại sao? Người ta nói ‘Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời’, đừng lo lắng, không có chuyện gì tệ hơn xảy ra nữa đâu.” Bách Tiệm Ly an ủi cậu.

“Tiệm Ly, lần này trở về, đừng đi nữa, được không?” Tiểu Thành nắm chặt tay hân, thật sâu nhìn hân, thấp giọng nói: “Để tôi chiều cổ cậu.”

“Chiều cổ tôi? Vậy vợ cậu làm sao hả?” Bách Tiệm Ly không khỏi bị tính trẻ con của cậu nở nụ cười, nhìn quanh bốn phía một chút, nghi hoặc nói: “Đúng rồi, từ khi vào cửa đến giờ vẫn không thấy bóng dáng Nhã Lệ, vợ cậu hôm nay không ở nhà sao?”

“Cô ấy từ nửa năm trước đã dọn ra ngoài rồi.”

Câu nói của Tiểu Thành làm Bách Tiệm Ly chấn động, “Dọn ra ngoài? Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Tụi này ly hôn, mới cuối tuần trước.”

“A?” Bách Tiệm Ly không khỏi ngây người.

Nghe giọng điệu qua điện thoại trước kia, hân cũng ảm ảm cảm thấy bọn họ xảy ra vấn đề, nhưng không nghĩ tới, cư nhiên nghiêm trọng như vậy, hai người đã ly hôn!?

“Vì sao?” Hân giật mình hỏi.

“Cô ấy cùng người đàn ông khác lui tới, là đồng nghiệp trong công ty cô ấy, vừa lúc bị tôi bắt gặp, cho nên rất nhanh liền ly hôn.” Tiểu Thành cười khổ nói.

Cái gì?

Trong đầu Bách Tiệm Ly không khỏi hiện lên dung mạo bình thường không mấy nổi bật của An Nhã Lệ kia...

Cô ta?

Cư nhiên làm Tiểu Thành bị cảm sùng?

Bách Tiệm Ly cũng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài, nhưng giờ phút này trong lòng cũng không thể không toát ra một câu “Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo” này.

“Tôi không nghĩ tới... Cô ta lại ngoại tình.”

“Tôi cũng không nghĩ tới. Sau khi kết hôn, tôi đối với cô ấy ngoan ngoãn phục tùng, tự nhận là một người chồng mẫu mực, ai ngờ cô ấy lại phản bội tôi, cùng người khác vụng trộm lui tới, khiến tôi bị đả kích rất lớn.” Trên mặt Tiểu Thành không phải không có chua xót.

“Đúng vậy, cậu là người thực biết cách chăm sóc người khác. Cô ta còn có cái gì bất mãn?” Bách Tiệm Ly hoàn toàn không thể lý giải, “Tôi đến nay vẫn nhớ rõ, ngày hai người đính hôn, nụ cười trên mặt cô ta. Khi đó tôi đã nghĩ, tên tiểu tử nhà cậu, vẫn là cưới một cô gái không tồi a.”

“Lúc trước chính là nghĩ có thể cùng cô ấy sống lâu dài, mới kết hôn, không nghĩ tới hôm nay lại nháo tới tình trạng này, ly hôn cũng là cô ấy nói ra trước, tóm lại, thế sự khó liệu.”

Tiểu Thành thở dài một tiếng, tỉnh lại nói: “Tiệm Ly, kỳ thật tôi cảm thấy ngay từ đầu liền quá vội vàng, tôi cùng cô ấy quen biết không tới mấy tháng, liền vội vàng kết hôn. Sau khi lập gia đình, khuyết điểm trong tính cách đối phương đều lồ lộ không thể nghi ngờ, tương phản rất lớn, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý. Cũng từng lừa mình dối người nghĩ, không phải là kiên nhẫn chịu đựng là được sao, vợ chồng nào lại không gặp phải sứt mẻ va chạm, có lẽ sau khi cãi nhau, lâu ngày sẽ chuyển biến tốt đẹp, nhưng sự thật là càng ngày càng hồng bét. Tới cuối cùng, cơ hồ ngay cả chút việc lông gà vỏ tỏi cũng không chịu nổi. Cô ấy nơi chốn xem tôi không vừa mắt, tôi cũng nơi chốn cảm thấy cô ấy diện mục khả tăng (1), cùng một chỗ liền cãi nhau, ngày nào cũng vậy bảo phải sống sao đây? May mà không có con cái, sớm một chút chấm dứt, đối với nhau cũng là loại giải thoát.”

Bách Tiệm Ly trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Dù sao đã ly hôn rồi, vậy cố gắng nhìn về phía trước đi. Mặc kệ quyết định thế nào, tôi đều ủng hộ cậu, tôi tin tưởng năng lực phán đoán của cậu.”

Tiểu Thành nắm chặt tay Bách Tiệm Ly, hai mắt tinh quang lờ lờ nhìn hắn, “Ô ô...Tôi chỉ biết, Tiệm Ly, cũng là cậu tốt nhất.”

Bách Tiệm Ly không khỏi cười vỗ cậu một cái, “Cậu đây là ánh mắt gì, ít đến ghê tởm cho tôi.”

“Thời gian không còn sớm, cậu chắc mệt chết rồi đi, trước tắm rửa, sớm một chút nghỉ ngơi, nhanh điều chỉnh lại múi giờ.”

Tiểu Thành đẩy hắn tiến vào phòng tắm, trước khi hắn đóng cửa cậu đột nhiên lộ đầu vào, cười đến mê đắm, “Nè, muốn tôi kỳ lưng giúp cậu không? Cung cấp phục vụ VIP xa hoa nha!”

“Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo (2).” Bách Tiệm Ly nhướn mi nhìn cậu, “Phanh” một tiếng, đem cửa phòng tắm đóng lại.

Còn lại mình Tiểu Thành ở ngoài phòng tắm trộm cười ngây ngô.

Tắm nước ấm thực thoải mái, mặc vào áo choàng tắm trắng tinh Tiểu Thành chuẩn bị sẵn, Bách Tiệm Ly đến ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại trong khách phòng...

Phòng thu thập thật sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, rất có cảm giác gia đình.

Chăn mền tản ra mùi nắng, rất dễ chịu, vì đón hắn tới đây, Tiểu Thành hắn là đặc biệt giặt dũ phơi nắng đi. Tuy rằng quen ở một mình, nhưng giống như bây giờ, có người nhớ mong mình, không thể không nói thực cảm động.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, Tiểu Thành thực tâm lý về phòng mình, để hắn yên tĩnh nghỉ ngơi.

Bách Tiệm Ly lẳng lặng tựa vào đầu giường, cảm giác mệt mỏi sau chuyến lữ hành đường dài, từng đợt cuộn cuộn trào dâng.

Từ sau vụ tai nạn, tình trạng sức khỏe của hắn luôn không tốt, chủ yếu là do chất lượng giấc ngủ bị suy giảm mạnh, đến nỗi không thể thư thái nghỉ ngơi.

Phỏng chừng là di chứng tai nạn.

Tuy rằng không tạo thành chấn động não, nhưng đầu dù sao cũng bị va chạm nghiêm trọng, thực có thể dẫn tới chứng mất ngủ này. Liên tiếp mấy ngày đều trơ mắt tỉnh đến hừng đông, như thế liên tục bốn, năm ngày, thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi, mới một mỗi cực độ vào giấc, khó được nặng nề ngủ mấy tiếng, đến khi nào tỉnh ngủ, loại tuần hoàn ác tính này sẽ lần thứ hai bắt đầu.

Cho dù thật vất vả đi vào giấc ngủ, chất lượng cũng thập phần không xong, chỉ một chút tiếng động rất nhỏ, cũng có thể dễ dàng làm hắn bừng tỉnh, mà một khi bừng tỉnh, hắn dường như lần thứ hai đi vào giấc.

Từ vụ tai nạn đến giờ đã hơn ba tháng, vẫn đều là như vậy, không thấy chút chuyển biến tốt đẹp.

Bách Tiệm Ly không đi khám, cũng không uống thuốc ngủ.

Đêm dài đằng đẵng, ngủ không được, liền dứt khoát mặc áo, đọc sách đến hừng đông, hoặc là lẳng lặng nằm ở trên giường, đếm số tới sáng.

Dư quang khỏe mắt thoáng thấy chiếc vali đối diện, Bách Tiệm Ly xuống giường, mở vali ra, bên trong trừ bỏ một ít đặc sản ở Australia, chính là vài bộ quần áo sạch.

Lấy tay khê đảo, chen lẫn trong đám quần áo là một cái khăn quàng cổ lông dê màu xám, nhất thời lộ ra.

Tay hắn không khỏi dừng lại...

Ánh mắt trở nên nhu hòa...

Lấy ra khăn quàng cổ, do được người hết lòng giữ gìn, khăn quàng cổ này sờ lên vẫn là mềm mại như trước, ấm áp như trước.

Bách Tiệm Ly đi đến bên cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm phía xa ánh lên vạn ngọn đèn, ngón tay vô thức chạm vào khăn quàng cổ, nhẹ nhàng vuốt phẳng, sau đó, hắn lấy di động ra, ấn một dãy số luôn khắc sâu trong tâm trí, đã từng vô số lần muốn gọi cho đối phương, rồi cuối cùng lại lùi bước xóa đi.

Trong phòng tĩnh lặng tựa biển sâu, chỉ có tiếng điện thoại vang vọng yếu ớt trong đầu.

Từng tiếng từng tiếng khiến tim hắn đập như sấm, ngực như bị hung hăng va chạm.

Ấn ấn đau đớn.

Ngón tay thon gầy run rẩy, phải dùng hết chí lực toàn thân mới có thể khống chế tay mình không ấn nút tắt.

May mà cũng không phải chờ lâu lắm, Bách Tiệm Ly chợt nghe trong điện thoại truyền đến một thanh âm, “Alo, ai đó?”

Là giọng nam.

Khe khẽ đậm đậm, giọng trầm, không nhanh không chậm, phi thường êm tai, nhưng mà, này cũng không phải giọng Tạ Ngôn.

Bách Tiệm Ly ngẩn ra, “Xin hỏi Tạ Ngôn có ở đó không?”

Hắn không phải gọi lộn số chứ? Hay là Tạ Ngôn đã bỏ số này rồi?

“Anh tìm Tạ đại ca a, anh ấy bây giờ đang tắm, chắc phải chút nữa mới ra, anh có muốn nhắn lại không, hay là đợi lát nữa gọi lại?” Người đàn ông xa lạ nói.

“Không cần.” Bách Tiệm Ly theo bản năng cự tuyệt, “Anh là...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn liền kinh giác không ổn.

Này không phải vấn đề hần nên hỏi.

“Tôi là trợ lý của Tạ đại ca, tạm thời ở nhà anh ấy. Anh là bạn của Tạ đại ca sao? Thật sự không muốn nhấc lại sao? Chờ anh ấy tắm xong, tôi bảo anh ấy gọi lại cho anh?”

“Không cần, cảm ơn anh, xin chào.” Bách Tiệm Ly cúp điện thoại.

Nhìn thoáng qua thời gian, đã là mười hai giờ năm phút khuya.

Người đàn ông nhận điện thoại tự xưng là “Trợ lý” của Tạ Ngôn, người kia hẳn là cùng anh có quan hệ công việc, nhưng hai người lại ở cùng một chỗ, đã trẻ thế này, lại còn chung một phòng.

Người kia nhận điện thoại của hần, ngữ khí rất tự nhiên, nghiêm nhiên thay Tạ Ngôn nói chuyện, nếu không phải quan hệ thân mật đến trình độ nhất định, sao lại làm thế? Chưa kể từ trong giọng điệu của người

này cũng lộ ra chút mập mờ giữa anh ta và Tạ Ngôn.

Chỉ sợ... Đã quá muộn...

Cũng không phải không chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, thật sự gặp phải cảnh này, tận sâu trong trái tim vẫn là đau nhói.

Nhưng là chỉ một cuộc điện thoại nho nhỏ, cũng không thể thuyết minh điều gì.

Mà nếu quả thực anh... đã có người yêu...

Sự xuất hiện của hần thực không cần thiết.

Anh cùng bất cứ ai cùng một chỗ, so với cùng chính mình cùng một chỗ, đều càng hạnh phúc hơn.

Mà hần, hy vọng anh có thể hạnh phúc.

Hoàng hôn an tĩnh, đen như hũ nút, cửa thủy tinh trong suốt phản chiếu khuôn mặt tái nhợt gầy yếu của hần, Bách Tiệm Ly chăm chú nhìn chính mình một lúc lâu, sau đó, đem cái trán đang trướng đau muốn nứt ra, chạm vào mặt thủy tinh lạnh như băng...

Thân thể hơi phát run.

Một nửa lạnh, một nửa ấm.

Đêm nay, lại là một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Bách Tiệm Ly đẩy cửa phòng, đã ngửi thấy hương khí từ phòng bếp truyền đến.

“Tiểu Thành, cậu bận rộn cái gì vậy?”

Tiểu Thành đang đeo tạp dề, xoay quanh trong phòng bếp nóng hôi hổi.

Bách Tiệm Ly mỉm cười tựa bên cạnh cửa, ký ức trước đây ùa về — vì giúp hần mừng sinh nhật, cậu lấy có mời khách ăn cơm, kéo hần về nhà, tự tay nấu ăn, cùng đốt nến trên bánh kem...

Đó là tiệc sinh nhật khắc sâu nhất trong cuộc đời hần.

Cũng là sinh nhật duy nhất có người tổ chức cho hần.

“Làm bữa sáng cho cậu a.” Tiểu Thành cầm lấy cái xẻng chiên, đem hai cái trứng vàng óng trong chảo đặt lên đĩa, búng tới bàn cơm.

“Cậu ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tôi cũng không biết liệu cậu có quen bữa sáng kiểu Tây hay không. Dù sao tôi đều chuẩn bị, vừa có cháo, sữa đậu nành, bánh quẩy, vừa có sữa, bánh mì nướng, thịt xông khói và trứng, tùy cậu chọn.”

“Nhiều như vậy, cậu muốn đem tôi nuôi thành mập ừ a.” Trên bàn cơm tràn đầy điểm tâm sáng, Bách Tiệm Ly không khỏi cười khổ lắc đầu.

“Cậu thật sự rất gầy, hơn nữa sắc mặt cũng kém, không ăn nhiều chút sao được? Mau ngồi xuống, nguội sẽ không ngon.” Tiểu Thành đem hân ấn xuống ghế.

“Tôi đây không khách khí.” Bách Tiệm Ly ngồi xuống, ném một miếng trứng, không khỏi nhũu mảy, “Tay nghề của cậu càng ngày càng cao a, hơn nữa càng ngày càng giống “Chữ phụ gia đình (3)” hoàn mỹ, ly hôn với cậu, thật sự là tổn thất của cô ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, cuối cùng có cậu biết được tôi tốt.” Tiểu Thành vô cùng đắc ý, ngồi vào bên cạnh hân, hăng hái gấp rau cho hân, “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút...”

“Cậu cũng ăn đi chứ.” Bách Tiệm Ly cũng gấp một cái bánh quẩy, đặt vào trong chén cậu, hoàn toàn là hành động theo bản năng, không có ý gì sâu xa.

Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Tiểu Thành mắt sáng lờ lờ nhìn hân, Bách Tiệm Ly hết hồn, “Sao vậy, đừng dùng biểu tình ghê tởm như vậy nhìn tôi!”

“Tiệm Ly, tôi cảm động quá đi.....” Tiểu Thành mếu máo, vẻ mặt cảm động đến sắp khóc.

“Cảm động cái gì?” Bách Tiệm Ly mắt lạnh nhìn cậu.

Đều đã là phần tử kinh doanh trong giới đầu tư chứng khoán, lại nhìn thế nào cũng thấy cùng tiểu tử nhiệt huyết bốn năm trước kia căn bản không có gì khác nhau.

“Cậu thế nhưng lại chiều cổ người khác... Tôi thực cảm động...” Tiểu Thành rưng rưng nói.

“Tôi bắt quá chỉ gấp cho cậu cái bánh quẩy thôi mà.” Bách Tiệm Ly trở mình xem thường.

“Kia đã là rất khó được! Nếu là trước kia, cậu chỉ biết chê tôi phiền, ngay cả khéo mắt cũng không nhìn tôi một chút.” Tiểu Thành kêu lên.

“Nói hươu nói vượn. Đừng có không biết đủ, trên đời này trừ cậu ra, người khác tôi đều mặc kệ.”

“Tôi biết.” Tiểu Thành vẻ mặt thâm tình nhìn hân, “Cho nên tôi mới có thể đối với cậu nhất vãng tình thâm (4) đấy thôi.”

“Cậu thôi buồn nôn đi, đừng làm bữa sáng tôi thật vất vả ăn vào phải ối ra.” Bách Tiệm Ly cười lườm cậu một cái.

Hai người người một lời, ta một tiếng, thoải mái vui vẻ đối thoại, giống như trở lại thời đại học.

“Ha ha, bắt quá nói thật, Tiệm Ly, cậu thay đổi thực tốt, trở nên nhu hòa hơn.” Tiểu Thành nghiêm túc nhìn hân.

Tay Bách Tiệm Ly đang cầm dao nĩa không khỏi dừng lại, “Người ai cũng phải thay đổi thôi.”

Có lẽ là nhiều năm trôi qua, rốt cục hiểu được phải lấy một trái tim mềm mại, quý trọng từng tí quan tâm người khác dành cho mình.

Mặc dù bản chất hân vẫn là Bách Tiệm Ly trước kia, thâm căn cố đế, không thể lay động, nhưng ở trước mặt bằng hữu tốt nhất của mình, hân nguyện ý bày ra nhiều tươi cười, nếu điều này có thể làm cho cậu vui vẻ.

“Tôi thích thay đổi như bây giờ của cậu.” Tiểu Thành cười tủm tỉm nhìn hân.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bất tri bất giác, đã qua mười giờ sáng.

Bách Tiệm Ly lúc này mới phát hiện có điểm không đúng, “Tiểu Thành, cậu không phải đi làm sao?”

Hôm nay là thứ năm, không phải chủ nhật.

“Không sao, cậu mới về nước, tôi muốn bồi cậu nhiều một chút a.”

“Nơi này là quê tôi a, cần cậu bồi làm cái gì? Tôi cũng sẽ không chạy mất, nhanh đi làm cho tôi, tôi có việc tự nhiên sẽ gọi cho cậu.” Bách Tiệm Ly nhịn không được mắng, “Nào có phó tổng giám đốc nào giống cậu chảnh mắng công việc như vậy, cần thận bị người ta khiêu nại, nhanh đi làm đi.”

“Nhưng mà tôi muốn ở với cậu a.” Tiểu Thành thực tủi thân nhìn hấn.

“Cậu tan tầm có thể gặp tôi, thật là, chúng ta đã mãn cái tuổi nữ sinh tiểu học rồi, không nên suốt ngày dính cùng một chỗ vậy chứ?”

“Nhưng mà tôi còn có rất nhiều chuyện muốn tán gẫu với cậu.”

“Chờ cậu tan tầm là có thể cùng tôi tán gẫu một đêm.”

“A... Được rồi, tôi đi làm.” Tiểu Thành vẻ mặt lưu luyến không rời. Không giống đi đi làm, thật giống cùng tình nhân trải qua một hồi sinh ly tử biệt.

“Nếu không đi tôi đá mông cậu a.” Bách Tiệm Ly làm bộ muốn đánh, Tiểu Thành vội cuống quýt cầm lấy túi công văn, lên đến ngoài cửa...

“Tiệm Ly, có chuyện gì gọi di động cho tôi. Buổi tối chờ tôi trở lại, tôi dẫn cậu đi ăn.” Cậu còn tại bên ngoài nói với vào...

“Biết rồi, bà quản gia, tôi cũng không phải con nít ba tuổi.”

Bách Tiệm Ly bắt đầu dĩ đáp.

(1) Diện mục khả tăng: mặt mày thấy ghét

(2) Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo: Không có việc gì lại đến xum xoe, không phải kẻ gian trá cũng là phường trộm cướp.

(3) Chữ phụ gia đình: Người chồng lo liệu việc bếp núc trong nhà.

(4) Nhất vãng tình thâm: tình sâu mãi mãi

12. Chương 12

Tiểu Thành vừa đi, cả biệt thự nhất thời an tĩnh lại.

Bách Tiệm Ly cầm chén đĩa đi rửa sạch, lại thu dọn phòng ốc một chút, chờ đem hết thủy thu thập xong, đến khi không còn việc gì làm nữa, mới cầm lấy chìa khóa Tiểu Thành cho hấn, chậm chạp ra cửa.

Biệt thự của Tiểu Thành ở trung tâm thành phố, giao thông thập phần tiện lợi.

Đứng ở ven đường, Bách Tiệm Ly bất động nhìn dòng xe ngược xuôi qua lại.

Vẻ mặt hấn không chút thay đổi, không biết suy nghĩ cái gì, qua một hồi lâu, đột nhiên nâng tay, bắt một chiếc taxi.

“Tới Century Plaza.”

Nói tên trung tâm thương mại phát triển nhanh nhất thành phố N cho tài xế, Bách Tiệm Ly tựa vào ghế ngồi, chăm chú nhìn cảnh vật xẹt qua ngoài cửa sổ...

Thành phố N là thành phố ven biển, phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu dễ chịu.

Xe chạy trên con đường sầm uất nhất thành phố, sạch sẽ không bụi bặm, trên hàng phân cách với đường cái gieo trồng cúc đại đũa màu sắc, đang đua nở rực rỡ sáng lạn, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Trên đường không ít các cô gái trẻ ăn mặc hợp thời, dù là trong gió lạnh mùa thu, vẫn như trước chuộng mặc váy ngắn đi giày ống cao, cũng là một dạng phong cảnh hấp dẫn khác ở thành phố.

Bốn năm, thành phố này giờ đây so với trước kia càng thêm xinh đẹp.

Hấn lại cảm thấy mình thực già nua.

Khoảng cách sinh ra cái đẹp, nhưng cũng sinh ra ảo giác.

Trải qua bốn năm xa cách, hiện tại hấn gom hết tất cả dũng khí đi gặp anh, liệu anh sẽ cảm thấy thế nào sau một khoảng thời gian dài không gặp? Khi nhìn thấy anh, hấn nên nói gì đây? Mà anh, lại sẽ nói cái gì?

Bách Tiệm Ly xoa cái trán ần ần đau, làm cho mình tỉnh táo lại.

Một đêm không ngủ, mệt mỏi cùng suy yếu tột cùng làm cho hắn có cảm giác một cây chẳng chống vững nhà (1).

Chỉ chốc lát sau, xe tới Century Plaza.

Bách Tiệm Ly trả tiền rồi xuống xe, đứng trước sảnh rộng lớn, nhìn các tòa nhà văn phòng cao cấp san sát xung quanh, hít một hơi thật sâu.

Sau đó, hắn hướng phía trung tâm, đi đến tòa nhà nằm lệch về phía Tây...

Vài giây sau, hắn đã tới trụ sở chính của “Tập đoàn UNIS” ở tầng mười tám, đây là một tập đoàn bảo hiểm quốc tế tài chính hùng hậu, danh dự trác tuyệt, kinh doanh lĩnh vực bảo hiểm, liên tục chiếm vị trí dẫn đầu vượt xa thị trường định mức.

Phía ngoài có nữ tiếp tân, vừa thấy khách đến, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào chuyên nghiệp, “Xin chào, xin hỏi ngài đến tìm ai?”

“Tổng giám đốc Tạ Ngôn của cô.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Ngài cùng Tạ tổng có hẹn trước không?”

Cô gái tiếp tân tò mò nhìn người đàn ông thành thực trước mặt, hắn dáng người thon dài, quần áo đơn giản, ngũ quan đoan chính, có chút nhợt nhạt, trong mắt tỏa ra một cỗ hương vị trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất thập phần độc đáo, nhìn qua phong trần mệt mỏi, tựa hồ từ nơi rất xa bôn ba mà đến.

“Không có.” Bách Tiệm Ly nói.

“Như vậy a...” Cô gái mặt lộ vẻ khó xử, “Tạ tổng lộ trình mỗi ngày đều an bài thật kín, nếu không hẹn trước, ngài ấy hẳn không có thời gian tiếp khách lạ.”

“Vây phiền cô chuyển lời một chút, tôi là Bách Tiệm Ly, anh ta biết tôi là ai.”

“Thỉnh ngài chờ, tôi đi hỏi thư ký của Tạ tổng một chút.”

Cô gái cầm điện thoại, nhấn một dãy số, cùng đối phương nói vài câu, sau khi cúp máy, lộ ra mỉm cười thật có lỗi, “Tôi vừa mới cùng thư ký của Tạ tổng xác minh, ngài ấy đã đi ra ngoài gặp khách, không biết khi nào mới trở về. Không bằng ngài lưu lại lời nhắn, tôi sẽ chuyển cho thư ký?”

“Không cần, cảm ơn.”

Trong lòng có chút thất vọng, nhưng trên mặt vẫn như trước đạm mạc, Bách Tiệm Ly gật gật đầu, quay đầu đi đến thang máy ...

Hắn tới không đúng lúc.

Hắn và anh, tựa hồ luôn như vậy, vô duyên vô phận.

Dọc hai bên hành lang dán không ít poster hình ảnh công ty UNIS, ảnh chụp thập phần tinh mỹ đại khí, cũng không sắc sảo như quảng cáo thương mại của các công ty khác.

Bách Tiệm Ly đứng xem một chút, có chút vui mừng.

Sự nghiệp của anh phát triển không tồi, từ hai năm trước đã lên đến vị trí tổng giám đốc UNIS, lấy thành phố N làm cứ điểm, phụ trách phần kinh doanh bảo hiểm của UNIS ở toàn bộ các tỉnh miền Nam.

Thế giới bắt quá một tắc vuông, internet bao hàm toàn diện.

Có đôi khi chỉ cần động tay, đưa vào tên người kia, internet sẽ đem tất cả các manh mối về anh, hiện ra ở trước mắt.

Từ một năm trước, ở trên mạng nhìn thấy tin tức Tạ Ngôn đảm nhiệm chức tổng giám đốc UNIS, Bách Tiệm Ly liền như cổ ý vô tình chú ý tập đoàn UNIS. Mà ở trên trang web của mấy người bạn cùng lớp, Bách Tiệm Ly cũng thường xuyên lấy ID khách qua đường 310, theo dõi từng chút dấu vết anh lưu lại.

Tạ Ngôn không hoạt động sôi nổi như Tiểu Thành, hiếm khi mới lên tiếng một lần, chỉ than thở chút chuyện vụn vặt trong công việc, chữ không nhiều lắm, nói dăm ba câu, nhưng từng chữ từng chữ, lại có thể làm hấn xem đến nửa ngày.

Hấn tận lực lựa chọn quên đi, nhưng cũng không đại biểu hấn cái gì cũng không để ý hấn bảo trì trầm mặc, đồng dạng cũng không đại biểu hấn cái gì cũng không biết.

Tiếng chuông thang máy thanh thúy phát ra, Bách Tiệm Ly tăng tốc, nhanh bước vào, vừa mới ấn nút xuống tầng dưới, cửa còn chưa khép lại, liền ngửi thấy một trận mùi bay tới, vài cô gái trẻ mặc váy, vui cười đi vào thang máy...

Bách Tiệm Ly đứng ở góc, lưu lại vị trí chính giữa cho mấy cô này, này hấn đều là nhân viên UNIS.

“Nè... Mọi người nghe tin đồn lớn hôm nay chưa?”

Đại khái gặp chuyện thực kích thích, bất chấp có người xa lạ đang ở, mấy cô này liền vẽ mặt hưng phấn mà bắt đầu to nhỏ với nhau.

“Có nghe có nghe! Oa, tuy nói chúng ta đã sớm nhìn ra bọn họ thực mờ ám, nhưng không nghĩ tới, cư nhiên thật là một đôi tình lữ!”

Xem ra là đang bàn tán tình sử của người khác, tuổi trẻ thật tốt, khỏe miệng Bách Tiệm Ly hơi hơi cong lên, nhưng mà, một câu kế tiếp, lại làm hấn cả người chấn động.

“Thật kích thích a! Sáng sớm đi làm, liền nhìn thấy Tạ tổng gắt gao lôi kéo tay Tiểu Du, cùng giám đốc Marketing mắt to tròng mắt nhỏ, thấy chúng ta cũng không lảng tránh, thậm chí còn lớn tiếng nói, Tiểu Du là người của tôi... Nghe xong cảm tôi đều nhanh tiếp đất...”

“Đúng đó đúng đó, Tạ tổng ngay lúc đó bộ dáng thực khốc, siêu lạnh mạn, quả thực tựa như đóng phim ngôn tình nha! Đúng rồi, này xem như chính thức xuất quỷ sao?”

“Đương nhiên, này mà không tính xuất quỷ thì tính cái gì? Cho nên tôi đã sớm nói đó thôi, điều kiện tốt như Tạ tổng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, xóc vác mạnh mẽ, mười phần một gã kim cương vương lão ngũ (2), phụ nữ theo đuổi hấn đều có cả đội ấy chứ, sao đến bây giờ còn không quen bạn gái, quả nhiên có vấn đề. Ai, đầu năm nay, đàn ông tốt đều là gay hết, thực đáng tiếc...”

“Đúng vậy đúng vậy...”

“Xì, có cái gì đáng tiếc, so với việc bị nữ nhân lạ hoặc nào chiếm lấy, không bằng để anh ta cùng Tiểu Du quen nhau còn hơn. Hai người bọn họ đều dễ nhìn, đứng chung một chỗ thực đẹp mắt a. Lại nói Tiểu Du làm trợ lý cho anh ta đã nhiều năm, vẫn cẩn trọng, cúc cung tận tụy, tính cách tốt, năng lực cũng cao, bọn họ thật sự rất có tướng vợ chồng nha.”

Nhóm mấy cô gái hoàn toàn đã quên trong thang máy còn tồn tại một người lạ, mặt mày hớn hở bàn tán, nước miếng tung bay, thậm chí ẩn ẩn hướng mở rộng phạm vi...

“Nè, mọi người nói xem hai người bọn họ cùng một chỗ, rốt cuộc ai trên ai dưới ha?”

“Này còn phải đoán sao? Ai có thể áp Tạ tổng chứ? Đương nhiên là anh ta đi áp người khác.”

“Này cũng không nhất định nha, nghe nói gay khi ở chung, không phải thực để ý ai trên ai dưới, vẫn là lấy hồ công là việc chính...”

“A.....” Một cô gái trong đó như phát điên, “Tạ tổng bị đặt ở phía dưới? Loại hình ảnh quỷ dị này không thể chấp nhận không thể chấp nhận a!”

Chỉ chốc lát sau, thang máy xuống tới lầu một, mấy cô gái lú lú, như chim sẻ nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Bách Tiệm Ly cười khở đi phía sau mấy cô này, đi về phía ngoài tòa nhà, không thể không cảm thán mấy cô gái trẻ hiện nay thực bư hấn.

Tạ tổng?

Hấn là Tạ Ngôn đi.

Tươi cười càng trở nên chua xót...

Còn chưa bình tĩnh lại sau những suy nghĩ rối loạn, vô tình ngẩng đầu, Bách Tiệm Ly bỗng nhiên cả kinh, cách đó không xa, một mặt thân ảnh cao lớn đang bước lên bậc thêm, sắp đi vào đại sảnh...

Trái tim nháy mắt đập điên cuồng, Bách Tiệm Ly cũng không biết tại sao, theo bản năng tránh đi, giấu mình sau bồn cây cảnh lớn ở lối vào đại sảnh.

Lá cọ rậm rạp, vừa lúc che khuất hẳn.

“Tạ đại ca...”

Nghe thấy tiếng kêu phía sau, người nọ dừng bước, quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

Ngực như bị một mũi tên vô hình bắn trúng, trong phút chốc, Bách Tiệm Ly cảm thấy hô hấp của mình như đình trệ!

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa, hoàn toàn chiếu trên khuôn mặt người nọ đã lâu không gặp.

Ánh sáng chói mắt càng làm tăng thêm vẻ tuấn lãng hết như xưa của anh, trán rộng, mũi thẳng, ánh mắt sắc bén mạnh mẽ, đôi môi rất có vị nam nhân, đường cong chiếc cằm khêu gợi...

Giống như trước đây, không chút thay đổi.

Chính là, năm tháng vẫn là để lại dấu vết trên người anh.

So với vẻ bộc lộ tài năng khi còn trẻ, anh nhìn qua thu liễm không ít, ánh mắt đã ẩn ẩn toát ra vẻ tự tin cùng trầm ổn.

Anh như thế, làm hẳn cảm thấy vừa thân thiết, lại xa lạ vô cùng.

Nhưng mà càng nhiều chính là “Sợ”, sợ hãi không kể xiết.

Hắn trời sinh tính quật cường, không biết sợ, chưa bao giờ sợ hãi điều gì, nhưng là giờ khắc này, cũng là một khắc hẳn tối khiếp đảm gian nan từ lúc chào đời tới nay!

Hắn thật sự rất muốn, rất muốn bước ra, chạy về phía anh, nhưng hai chân hắn như bị đổ xi măng, nặng nề vô cùng, căn bản không thể di chuyển một bước, mà hắn hơi hơi mấp máy đôi môi, lại như bị cầm, có giấy dựa thế nào cũng không gọi được tên anh!

Cái tên này ẩn ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn, lúc này đây tựa như lưỡi dao mỏng, chặn đứng tất cả thanh âm của hắn.

Anh ngay tại trước mắt hắn, gần trong gang tấc, lại như thương hải tang điền, không thể vượt qua.

“Tạ đại ca, giày của anh bị tuột dây.” Đi theo phía sau anh, là chàng trai trẻ mặt mày ôn nhuận, nụ cười khoan khoái hết như một xuân phong.

Tạ Ngôn cúi xuống nhìn, không khỏi cười nói: “Cũng không biết khi nào thì bị tuột ra... Sớm biết vậy sẽ không mua giày da đi.”

“Em giúp anh buộc lại?”

Không đợi anh cho phép, cậu thanh niên kia liền tự nhiên ngồi xổm xuống, quỳ một gối ở trước mặt anh, thay anh cẩn thận buộc lại dây giày...

Tạ Ngôn mỉm cười cúi đầu nhìn cậu, vẫn không nhúc nhích.

Hai người trong lúc đó hình thành một bức tranh phi thường duy mỹ, tĩnh lặng, hết như cảnh trong mơ.

“Được rồi.” Cậu thanh niên kia buộc xong, đứng lên mỉm cười.

“Cậu a, còn như vậy sẽ đem tôi làm hư, hại người khác đều tưởng tôi khi dễ cậu, suốt ngày chỉ biết bắt cậu làm nô dịch.”

Tạ Ngôn đưa tay xoa xoa đầu cậu trai kia, nụ cười không chút nào che dấu sủng nịch cùng ôn nhu.

“Vậy để cho bọn họ hiểu lầm càng tốt.”

“Cái gì a, tên tiểu tử thói nhà cậu là cố ý?”

“Em không dám...”

Trong đại sảnh dòng người tấp nập qua lại, bọn họ cử chỉ thân thiết như thế, không chút nào tị hiềm, chuyện trò vui vẻ, trong mắt chỉ nhìn thấy nhau.

Bách Tiệm Ly lập tức ý thức được hần căn bản không cần phải trốn, trong mắt Tạ Ngôn cũng không có người khác, bất quá hần vẫn là không hề động, thẳng đến khi bóng dáng hai người bọn họ biến mất trong thang máy.

Chàng trai này...

Nếu hần đoán không lầm, hần là “Tiểu Du” trong câu chuyện của mấy cô gái vừa rồi, hần nhận ra giọng cậu ta, cùng người hôm qua thay Tạ Ngôn tiếp điện thoại giống nhau như đúc.

Thật sự đã quá muộn, nhân sinh bỏ lỡ một cuộc điện thoại, lại không thể chờ đợi thêm ba tháng, hần cùng anh, chung quy là vô duyên vô phận.

Bách Tiệm Ly đứng sau bồn cây một lúc lâu, mới trầm mặc đi về phía cửa kính tự động.

Không trung ngàn dặm không mây, lộ ra mùa thu cao xa thăm thẳm.

Bách Tiệm Ly hít thật sâu một ngụm khí lạnh, lê bước chân nặng nề mỗi mét, chậm rãi đi dọc theo đường lớn...

Tịch tịch như bóng với hình, đau đớn xâm nhập cốt tủy.

Hần không biết nên đi con đường nào.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Sau khi ăn tối ở một nhà hàng theo phong cách Hồng Kông với Tiểu Thành, Bách Tiệm Ly lại bị cậu dẫn tới một nơi khác.

Từ trong xe nhìn thấy quán bar nhấp nháy chữ LONG STAR, Bách Tiệm Ly không khỏi nở nụ cười, “Cậu nói muốn dẫn tôi đến chỗ thần bí nào, thì ra là quán bar này?”

“Đúng vậy. Đừng nhìn nó bề ngoài bình thường không đặc sắc, bên trong chính là chốn bồng lai a.” Tiểu Thành cười, lôi kéo tay hần đi vào trong.

Quán bar nằm trong một con hẻm nhỏ, tuy rằng cũng là trung tâm thành phố, nhưng là cách một con đường, ngăn mọi ồn ào náo động, có vẻ thập phần u tĩnh.

Phía sau quán bar là sông Lâm Giang, sóng gợn dập dềnh, mùa hè thực mát mẻ, là chỗ tốt để tránh nắng.

Hiện tại là mùa thu, nếu ngồi ở bên ngoài, lại có chút rét lạnh.

Tiểu Thành tựa hồ là khách quen nơi này, nhân viên phục vụ mặc áo sơ mi trắng vừa thấy cậu đến, lập tức mỉm cười chào hỏi, dẫn cậu tới chỗ sát cửa sổ.

Vị trí này gần bờ sông, có thể đem cảnh đêm thu hết vào trong mắt.

Cây cầu lớn bắc ngang qua sông cách đó không xa được vô số ngọn đèn nhỏ chiếu sáng, hệt như một cầu vồng rực rỡ, tỏa sáng khắp nơi, cả đêm không tắt.

“Thích không?” Tiểu Thành dựa vào sô pha mềm mại, mỉm cười nhìn hần.

Trong quán bar ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt hần dần nhiên an tĩnh, có loại mị lực nói không nên lời.

“Thực u tĩnh.” Bách Tiệm Ly phục hồi lại tinh thần, âm thầm cười.

Không biết có phải hần lỗi giác không, từ lúc mang hần đến nơi này, ánh mắt Tiểu Thành chăm chú nhìn hần, trở nên thập phần nóng cháy.

“Làm gì nhìn tôi như vậy?”

“Bởi vì cậu đẹp trai thôi.” Tiểu Thành cười hì hì nói.

“Có cậu là người anh tuấn nhất ở đây, đừng lấy tôi ta làm trò cười chứ.”

“Tôi là nói thật! Tiệm Ly, tuy rằng cậu không khiến người ta cảm thấy thực kinh diễm ngay lần đầu tiên, nhưng càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng đẹp trai, chính là cái gọi là... về đẹp thứ hai đi?”

“Nè, cậu rốt cuộc là khen tôi, hay là chê tôi đây?” Bách Tiệm Ly trừng mắt liếc cậu một cái.

“Tiệm Ly, xuất ngoại nhiều năm như vậy, cậu thật sự cho tới bây giờ cũng không cùng ai kết giao sao? Bọn họ thật sự không có mắt nhìn!” Tiểu Thành đáng tiếc thở dài.

“Không có. Trên đời này không ai có thể dễ dàng khoan dung tôi, tôi cũng không có cách nào dễ dàng khoan dung bất luận kẻ nào, trừ cậu ra.” Bách Tiệm Ly mỉm cười.

“Thật sự!?”

“Tin hay không tùy cậu. Đúng rồi, quán bar này...”

Bách Tiệm Ly nhìn quanh bốn phía, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái.

Mọi người ở đây đều là đàn ông, gần như không có bóng dáng phụ nữ, hơn nữa không ít người cử chỉ ám muội, vành tai tóc mai chạm vào nhau, không chút nào để ý ánh mắt của người khác.

Nhân viên phục vụ qua lại như con thoi, mỗi người làm việc của mình, cảnh trước mắt như đã nhìn quen.

Ngẩn ngơ, Bách Tiệm Ly bỗng nhiên hiểu ra, “Chỗ này... là gay bar?”

“Phải.” Tiểu Thành ngoan ngoãn thừa nhận, “Tiệm Ly, cậu sẽ không để ý tôi mang cậu đến loại địa phương này đi?”

“Không ngại... Tôi chỉ là...” Bách Tiệm Ly vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, “Chỉ là không nghĩ tới... Cậu có hứng thú về phương diện này?”

Tiểu Thành trầm mặc một chút, ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc nói: “Tiệm Ly, tôi không muốn giấu diếm cậu. Chuyện này vốn muốn nói sớm với cậu, nhưng hôm qua cậu vừa xuống máy bay, tôi nghĩ vẫn là chờ cậu ngủ một giấc, khôi phục tinh thần, mới nói cậu biết. Kỳ thật... Tôi cảm thấy mình thích đàn ông. Tuy rằng tôi đã kết hôn, cùng phụ nữ cũng được, nhưng vẫn là càng thích cùng đàn ông một chỗ.”

“Tôi trước kia luôn một mực nghĩ, rốt cuộc cái gì mới là tình yêu. Tôi đối với An Nhã Lệ hoàn toàn không có loại tình cảm “yêu” này, do áp lực của cha mẹ, cảm thấy mình nên kết hôn, cho nên liền vội vã thành gia, kết quả rơi vào kết cục này. Kỳ thật nếu cô ấy không ngoại tình, tôi còn tính cố gắng bù đắp lại cảm tình của chúng tôi, dù sao tôi với cô ấy cũng đã kết hôn. Nhưng mà tình huống lại trở nên càng ngày càng hỏng, sau khi cảm tình chúng tôi hoàn toàn vỡ tan, tôi liền cảm thấy không thể tiếp tục cuộc sống lừa mình dối người như vậy nữa.”

“Hiện tại nghĩ lại, kỳ thật tôi từ nhỏ liền thích con trai. Từ khi còn nhỏ, tôi thường xuyên bị bề ngoài ưu tú này hấp dẫn những nam sinh năng lực kiệt xuất. Tôi thường thức bọn họ, tựa như thưởng thức một bức tranh, luôn thấy mê mẩn. Tôi đối với bọn họ cũng có dục vọng, nhưng bởi vì trước kia đều sinh hoạt trong quy phạm đạo đức bình thường, cho nên vẫn kiềm nén loại ý tưởng này, thế nhưng lúc này đây, tôi muốn chân chính vì bản thân mà sống!”

“Phải không?”

Bách Tiệm Ly lẳng lặng nhìn cậu, mâu quang chợt lóe.

“Đúng vậy, tôi không muốn bỏ lỡ mất điều quan trọng nào nữa. Sau khi phát hiện Nhã Lệ ngoại tình... tôi phi thường buồn khổ, thường xuyên ra ngoài uống rượu, quen biết một ít bằng hữu, sau đó dần tìm được gay bar này. Hơn nữa lên mạng xem không ít tư liệu về đồng chí, tôi cảm thấy mình kỳ thật là người trong giới này.”

“Đây là gay bar rất tao nhã trong thành phố này, không có mấy người loạn thất bát tao xuất hiện, rảnh rồi tôi thường tới đây ngồi, uống một chén, có cần, cũng sẽ tìm một ít ‘bằng hữu’ thích hợp...” Nói tới đây, Tiểu Thành dừng lại nhìn hấn, “Tiệm Ly, cậu sẽ không xem thường tôi đi?”

“Bằng hữu thích hợp” này là hàm nghĩa gì, Bách Tiệm Ly hiểu được.

Hấn không nghĩ tới, cậu đã đi xa như vậy.

Thật sự không thể tưởng tượng, bộ dáng Tiểu Thành cùng người đàn ông khác nằm cùng nhau.

Không phải ghen tị, mà là không thể tưởng tượng.

“Tôi sao phải trách cậu, ai cũng đều có dục vọng.” Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng lắc đầu.

— Tiệm Ly, tôi không tin cậu không có dục vọng nhân loại bình thường.

Bên tai đột nhiên quanh quẩn những lời này.

Ngực hấn đột nhiên đau xót.

Đây là lúc hấn một mình ở Bắc Kinh, Tạ Ngôn đến gặp hấn, đã nói với hấn.

Tất cả mọi người đều có dục vọng, còn hấn thì sao?

Dục vọng duy nhất của hấn, chính là đột nhiên quyết định mua vé máy bay về nước, sau đó buổi sáng hôm nay, tùy tiện chạy đến công ty Tạ Ngôn, chỉ vì muốn nói với anh, kỳ thật hấn đối với anh...

Đây là dục vọng nhân loại bình thường duy nhất hấn theo đuổi từ lúc sinh ra đến giờ!

“Tiệm Ly, cậu không việc gì chứ?” Tiểu Thành lo lắng nhìn hấn, “Tối hôm qua có phải ngủ không ngon giấc? Sắc mặt cậu vẫn rất kém.”

“Tôi không sao.” Bách Tiệm Ly mạnh mẽ xốc lại tinh thần.

Tiểu Thành yên lòng, “Cậu cũng không giật mình?”

Trừ bỏ trước đó tim đập mạnh và loạn nhịp, biểu tình đối phương bình tĩnh như nước, hại cậu lo lắng vô ích một hồi.

“Chỉ cần hấp dẫn lẫn nhau, tâm linh tương thông, cần gì phải để ý giới tính tuổi tác đối phương? Tôi không yêu đương, nói không được đạo lý lớn gì, nhưng là Tiểu Thành, mặc kệ cậu làm cái gì, mặc kệ cậu yêu ai, muốn cùng ai cùng một chỗ, tôi đều tin tưởng cậu, ủng hộ cậu.”

“Tôi biết là cậu nhất định sẽ cảm thông tôi, tuyệt đối sẽ không xem thường tôi mà.” Tiểu Thành mừng rỡ, ngồi vào bên cạnh hấn, nắm chặt tay hấn.

“Đứa ngốc, cậu chính là bằng hữu cả đời của tôi, tôi mặc kệ cậu cùng với đàn ông hay phụ nữ, cậu vẫn là cậu.” Bách Tiệm Ly chậm rãi nói: “Nói sau, tôi cảm thấy mình cũng có khuynh hướng đồng tính luyến ái thực nghiêm trọng, tôi cũng không bài xích đàn ông, ngược lại đối phụ nữ hoàn toàn không thể ứng phó.”

“Thật sự?” Tiểu Thành hoan hỉ nhướn đuôi lông mày, kim lòng không đậu kêu lên: “Nếu nói như vậy, Tiệm Ly, làm cho chúng ta cùng một chỗ đi!”

Cậu nói thành linh thoát ra, làm nụ cười của Bách Tiệm Ly dừng lại.

“Chúng ta... Cùng một chỗ?”

“Nếu tôi thích đàn ông, cậu cũng không bài xích đàn ông, kia vì cái gì chúng ta không thể cùng một chỗ?” Tiểu Thành vẽ mặt hưng phấn, ánh mắt sáng quắc nhìn hấn.

“Cậu là bằng hữu tốt nhất của tôi, là người tôi trọng yếu, tin rằng cậu cũng cho là vậy đi. Cậu vừa rồi không phải nói, trên đời này người duy nhất có thể dễ dàng khoan dung cậu chính là tôi sao? Tiệm Ly, tôi vẫn luôn thích cậu, so với bất cứ ai đều thích hơn! Hiện tại tôi đã ly hôn, bên cạnh cậu cũng không có đối tượng kết giao, vậy làm cho chúng ta cùng một chỗ đi! Để tôi tới chiều cố cậu, ở cùng cậu, tôi thề, tuyệt sẽ không để cậu sống cuộc sống cô độc như hiện tại.”

“Trước kia là tôi quá trì độn, không ý thức được tình cảm của bản thân, thậm chí còn chạy đi cùng người khác kết hôn, đem cậu để qua một bên. Tưởng tượng cảnh cậu một người cô linh linh ở nước ngoài phiêu bạt, tìm tôi khó chịu tựa như bị mèo cào. Nhưng là khi tôi còn chưa để ý đến cảm xúc này, thẳng đến lúc cùng Nhã Lệ ly hôn, bước vào giới này, lúc này mới phát hiện, địa vị cậu ở trong lòng tôi, không ai có thể thay thế được.”

“Tiệm Ly, tôi thật sự yêu cậu, ở đại học, ngay từ đầu đã bị cậu hấp dẫn. Hôm nay mang cậu tới nơi này, kỳ thật chính là muốn mượn dịp hưởng cậu thông báo. Vốn tôi hôm qua đã muốn nói, nhưng trông cậu thật sự quá mệt mỏi, cho nên mới hoãn tới hôm nay... Cậu phải tin tưởng tôi!”

Tiểu Thành nắm chặt tay hắn...

Bách Tiệm Ly nhìn cậu một lúc lâu, khẽ cười, “Tôi tin cậu.”

Trên đời này không có bất luận kẻ nào so với hắn càng hiểu cậu, cậu không phải người hay nói giỡn, nhất là đêm nay, ở trước mặt hắn.

Tiểu Thành nhân tình sáng lên, “Vậy cậu đáp ứng cùng tôi kết giao?”

“Cậu trước hôn tôi đi.”

“A?” Tiểu Thành còn tưởng mình nghe lầm.

“Người đã kết hôn lại ly hôn, còn chưa hôn qua sao? Thực kém!” Bách Tiệm Ly một phen ôm cổ cậu, kéo cậu về phía mình...

Đôi môi nhạt màu mê người chậm rãi tiếp cận, lặng lẽ mời gọi cậu.

Tiểu Thành căn bản không thể tự hồi động cơ của hắn, chỉ có thể theo phản xạ ôm thắt lưng hắn, thật nhẹ nhàng mà cẩn thận bao phủ môi hắn...

Quán bar mờ ảo trong đêm, đêm không khí nhuộm đắm mùi dục vọng say đắm.

Sàn nhảy ở giữa quán không thiếu các cặp tình lứa đồng tính, theo nhạc uyển chuyển nhẹ nhàng lắc lư, vòng tình hôn nồng nhiệt, đương nhiên cũng có người ngồi ở quán bar, sắc mặt khó coi, hai tròng mắt thất thần, vì thất tình mà uống rượu tiêu sầu, cũng có người ngồi thoải mái ở sofa, cùng tình nhân hai tay đan vào nhau, khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng trao nhau một nụ hôn nhàn nhạt...

Ở một góc phòng không ai để ý, đầu hai người bọn họ tựa vào nhau.

Cũng không có người đặc biệt chú ý tới hai người họ, ở trong mắt người khác, bọn họ chính là một đôi tình lứa đang rơi vào bể tình thôi.

(1) Một cây chẳng chống vững nhà: Một người không thể đối phó, chống đỡ được tình hình nguy khốn. (QT)

(2) Kim cương vương lão ngũ: Ý chỉ những người đàn ông độc thân hội tụ những tiêu chuẩn: Đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn.

13. Chương 13

Can yet the lease of my true love control,

Supposed as forfeit to a confined doom.(1)

Kỳ hạn tình yêu thực sự của tôi đã mất hiệu lực, dù cho phải hy sinh cả tính mệnh này.

Tạ Ngôn vừa bước vào quán bar LONG STAR, chợt nghe nhân viên pha chế rượu lạnh nghề nhất được vô cùng hoan nghênh ở đây — Tư Nặc, lộ vẻ tươi cười lười biếng, cảm thán nói: “Lại một em dễ nhìn rơi vào tay giặc, xem ra đêm nay không ít người phải tan nát cõi lòng nha...”

“Anh đang nói ai a?”

Tạ Ngôn đi qua, ngồi trước quầy bar, làm một động tác tay tao nhã, điểm một ly Martini mình thường uống, quay đầu lại nói với chàng trai trẻ đi sau mình: “Tiểu Du, em muốn uống gì?”

“Cho em một ly cà phê là được.” Người phía sau lộ ra nụ cười ôn tĩnh.

“Đến quán bar mà uống cà phê cái gì, cho cậu ta một ly Tequila Sunrise.” Tạ Ngôn thay hẳn tư chủ trương.

“Anh vẫn là bá đạo như vậy, cũng chỉ có Tiểu Du chịu được anh. Tiểu Du, cậu cũng không thể để mặc anh ta dè dặt mình vậy chứ.” Câu nói cuối của Tư Nặc, là nói với Tiểu Du.

Chàng trai được xưng là “Tiểu Du” cười nói: “Không có, Tạ đại ca đối với tôi tốt lắm.”

“Có nghe chưa?” Tạ Ngôn liếc Tư Nặc.

“Xem như anh lợi hại, tôi đầu hàng.” Tư Nặc lắc đầu, bắt tay pha chế rượu cho bọn họ.

Quán bar khách quen không ít, nhưng có thể cùng Tư Nặc chơi thân, bắt quá chỉ ba, bốn người, Tạ Ngôn là một trong số đó.

Tạ Ngôn là một trong những khách hàng tối được hoan nghênh ở quán bar, thành thực, ổn trọng, khí thế bức người lại không mất ôn nhu, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều toát ra một cỗ mị lực nam tính độc tôn, chỉ cần anh lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, người tiến đến gần nói liền không dứt.

“Từ sau khi anh cùng Tiểu Du kết giao, quán bar liên quanh quẽ không ít, hiện tại lại thêm một Tiểu Thành...” Tư Nặc đẩy ly Martini đến trước mặt anh, thở dài: “Hai vị soái ca xuất sắc nhất LONG STAR đều đã thành hoa có chủ, làm tôi thực tịch mịch a.”

“Tiế

u Thành? Cậu ta có đối tượng kết giao?”

Nghe vậy, lông mày Tạ Ngôn không khỏi khẽ giật.

Những năm gần đây đều ở cùng một thành phố, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, anh liên tiếp nghe được không ít tin tức của Tiểu Thành, ở LONG STAR cũng có vài lần cùng cậu ta không hẹn mà gặp.

Phần lớn là gật đầu chào hỏi, ngẫu nhiên hàn huyên vài câu, cũng không đề cập trọng điểm, tên người nào đó, lại giữ kín như bưng.

Không thể không nói, ở LONG STAR khi lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Thành, nội tâm anh phi thường kinh ngạc. Không nghĩ tới Tiểu Thành cũng tiến vào giới này, nếu cậu ta yêu đàn ông, vậy đối với người kia...

Tiểu Thành vẫn là cái gai trong tim anh!

Trong lòng người kia, phân lượng của cậu ta so với anh phải nặng hơn nhiều lắm.

Nếu Tiểu Thành sáng tỏ tính hướng của mình, rồi nói rõ với người kia, căn bản không cần nghĩ cũng biết đáp án của người nọ là gì!

Trước kia vẫn phi thường để ý.

Bắt quá hiện tại...

Đã không sao cả.

Từ khi anh nhất thời xúc động chạy tới Australia, ngồi gốc ở đó chờ mười ngày cũng không thấy bóng dáng hắn, liền cảm thấy giờ đây chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng nữa.

“Có a, anh ta ở kia kia, nhìn thấy không?” Tư Nặc hất hất cằm về phía Tiểu Thành, cười nói: “Đêm nay cuối cùng thấy được chân mệnh thiên tử của Tiểu Thành. Cho tới bây giờ còn chưa thấy qua anh ta đối với ai khẩn trương như vậy, một đường lôi kéo tay người ta, ánh mắt luyến tiếc dời đi, sợ bị người khác cướp mất, hơn nữa lại ở trước công chúng hôn môi nồng nhiệt, cũng không giống phong cách của anh ta a, chẳng lẽ là khó kim lòng nổi? Xem ra lần này Tiểu Thành là nghiêm túc...”

Tạ Ngôn vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Tiểu Thành ngồi gần cửa sổ.

Cậu đưa lưng về phía anh, ngồi bên cạnh một người, mơ hồ là một người đàn ông thân hình thon gầy, tay cậu áp vào hai má đối phương, đầu hai người kề cùng một chỗ...

Tuy rằng ngọn đèn thực ám, nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra, bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.

Tạ Ngôn cười khẽ một chút, “Chân mệnh thiên tử? Phải vậy không...”

Trừ bỏ người kia, anh không nghĩ rằng Tiểu Thành đối với ai thực sự nghiêm túc, nhưng nghe Tư Nặc nói vậy, có thể thấy được người này không tầm thường, này không khỏi khiến anh nổi lên tính tò mò, vì thế mặc kệ “Phi lễ chó thị”, tiếp tục nhìn chăm chú vào hai người bọn họ...

Một lát sau, Tiểu Thành chậm rãi buông người trong ngực ra, khuôn mặt nguyên bản ẩn trong bóng tối, lộ ra hoàn toàn dưới ánh nến...

Tạ Ngôn như bị điện giật, nhất thời cả người cứng ngắc!

Anh theo bản năng nghĩ mình hoa mắt, hoặc là còn chưa tỉnh ngủ, hay là thời không đảo lộn, vội vàng dùng sức dụi dụi mắt, tập trung nhìn lại...

Gương mặt lạnh lùng góc cạnh, kính mắt hơi mỏng, thần tình lãnh đạm, trên mặt hiếm khi xuất hiện nụ cười, có loại gợi cảm mong manh...

Tuy rằng nhìn qua gây một vòng, cũng tiêu tụy không ít, nhưng ngũ quan quen thuộc này, cho dù hóa thành tro, anh cũng có thể liếc mắt một cái liền nhận ra!

Chính là người kia!?

Trong nháy mắt, anh chỉ thấy đại não ù ù, máu toàn thân đều điên cuồng mà vọt lên đỉnh đầu, cảnh vật trước mắt nhất thời phủ lên một tầng huyết vụ đỏ tươi...

Xung quanh hết thấy đều tiêu thất... Chỉ còn lại hình ảnh hai người đối diện nhau mỉm cười sau nụ hôn!

Nụ hôn này cũng không kéo dài.

Đôi môi mềm mại chạm vào nhau, thử thăm dò xâm nhập, cũng chạm đến đầu lưỡi đối phương, cảm giác phi thường kỳ lạ...

Có điểm mới mẻ, có điểm tò mò, nhẹ nhàng ma sát đầu lưỡi ẩm ướt ấm nóng của người kia, bọn họ tựa như hai con mèo nhỏ đắm chìm trong ánh mặt trời, người liếm liếm ta, ta liếm liếm người, cảm giác thực thoải mái thực tự nhiên, không có cảm giác ghê sợ, cũng không có... hưng phấn cùng dục vọng.

Vừa hôn xong, bình tĩnh như nước, hơi thở cả hai đều không có chút hỗn loạn.

Nhìn nhau chăm chú, dần dần nhận ra, sau đó, cơ hồ đồng thời cười ra tiếng.

“Tiệm Ly...” Tiểu Thành ôm lấy hán, nghe hơi thở nhẹ nhàng của hán, trong lòng vừa sầu não lại vừa ấm áp, “Cậu khi nào thì nhận ra?”

“Không biết, chỉ là biết vậy thôi.” Bách Tiệm Ly lẳng lặng tựa trong lòng cậu, vẫn không nhúc nhích.

“A... Tại sao không hưng phấn a, không đúng nha, tôi rõ ràng là yêu cậu...” Tiểu Thành thực ảo não kêu lên.

“Tôi cũng yêu cậu a.” Bách Tiệm Ly vỗ vỗ cậu, “Chính là không phải tình yêu, tôi cũng từng tưởng vậy.”

“Đó là khi nào?” Tiểu Thành buông hán ra, nhìn vào mắt hán.

“Đại khái là ngày cậu đính hôn đi, tôi cảm thấy phi thường tịch mịch, phi thường khó chịu, có loại cảm giác rất cuộc một mình mình không thể chống đỡ được nữa. Khi đó, tôi ẩn ẩn cảm thấy cảm tình của tôi đối với cậu, chỉ sợ đã vượt quá phạm trù tình bạn, bất quá hiện tại xem ra, kia chỉ sợ là ý tưởng bốc đồng của tôi. Tôi khi đó rất cô đơn, không muốn mất đi người bạn tốt duy nhất của mình.”

Bách Tiệm Ly thần nhiên nhìn cậu, “Tôi từng cho rằng, nếu thật sự phải yêu người nào đó, hán là không phải cậu thì không được, vẫn luôn nghĩ thế. Sau khi đi du lịch Hoàng Sơn trở về, tôi liền cảm thấy, trên đời này chỉ có một mình cậu có thể bao dung tôi như vậy. Xuất ngoại nhiều năm qua, chỉ cần nhớ đến cậu, trong lòng liền cảm thấy thực ấm áp, chính là, tôi đối với cậu thế nhưng không có dục vọng gì!”

Dục vọng a, chỉ cần là người, sẽ có dục vọng bình thường!

Cậu tuy rằng là người vô cùng trọng yếu của hắn, nụ hôn với hắn cũng thực ấm áp, nhưng hoàn toàn lại không thể hưng phấn, hắn cùng Tiểu Thành, thủy chung thiếu chút gì đó.

Nhìn như chỉ có một chút, nhưng là chỗ trí mạng!

Khi nghĩ đến Tiểu Thành, hết thấy đều là ánh nắng tươi sáng, bốn mùa như xuân, mà Tạ Ngôn thì không như vậy.

Tạ Ngôn là mưa rền gió dữ đột nhiên kéo tới, đau đớn khắc cốt ghi tâm, nhưng khi hắn vừa quay đầu lại, anh vẫn như cũ lặng lẽ đứng đó, là bên cạnh ấm áp chờ hắn trở về.

Chỉ cần cùng Tạ Ngôn cùng một chỗ, hắn liền trở nên không thể suy xét, giống như cả thế giới có bị bóng tối bao trùm, trong mắt hắn cũng chỉ nhìn thấy một mình anh.

Còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên bị cưỡng hôn, chỉ là đôi môi tiếp xúc trong nháy mắt, liền đủ để cho hắn toàn thân tê liệt, không thể động đậy, mà ngày nào đó Tiểu Thành kết hôn, hắn cùng anh như củi khô lửa bốc, hết sức căng thẳng, ham muốn bùng cháy thiếu chút nữa đem hắn đốt thành một mảnh tro tàn.

Nguyên lai, thân thể hắn so với trái tim trì hoãn của hắn càng nhạy bén, sớm lấy phương thức này tuyên cáo phân lượng của Tạ Ngôn ở trong lòng hắn!

Nhưng mà, hiện tại mới ý thức được điều này, đã quá muộn!

“Nếu tôi không có kết hôn thì sao? Chúng ta có phải hay không đã cùng một chỗ?” Tiểu Thành nhin không được hỏi.

“Nhân sinh không có ‘nếu’, cho dù cậu không kết hôn, chúng ta hắn là cũng sẽ không cùng một chỗ.” Bách Tiệm Ly lạnh nhạt mà kiên định nói.

Trong ấn tượng, hắn tựa hồ đã nói qua những lời này với Tạ Ngôn.

Nhưng lúc này đây, hắn so với thời điểm kia càng kiên quyết.

Bên trọng bên khinh, đã sớm nhất thanh nhị sở.

“Tiểu Thành, tình nhân tùy thời có thể chia tay, xem nhau như người lạ, vậy để chúng ta cả đời làm bằng hữu tốt của nhau đi, cậu sẽ luôn ở trong lòng tôi, sẽ không cãi nhau, lại càng không một mảy may chán chường, để mỗi khi tôi nghĩ đến cậu, liền cảm thấy ấm áp, như vậy không tốt sao?”

Đề nghị của hắn thuyết phục cậu, Tiểu Thành nhìn hắn một lúc lâu, rốt cục lộ ra nụ cười sáng lạn, “Nghe thật không sai, bất quá, vẫn là cảm giác thực cô đơn...” Cậu hít hít mũi, làm bộ dạng ai oán.

“Cậu a, nhanh đi tìm tốt đối tượng đi, sẽ không cô đơn nữa. Bằng điều kiện của cậu, hắn là dễ như trở bàn tay.” Bách Tiệm Ly mỉm cười xoa xoa đầu cậu...

“Hiện tại đàn ông tốt thật sự không nhiều lắm...” Tiểu Thành ôm hắn không buông...

“Cậu a...” Bách Tiệm Ly bắt đầu dĩ thử dài.

Đang ở lúc này, một mặt bóng đen cao lớn đột nhiên áp lại đây, che khuất ngọn đèn, đem bọn họ bao phủ trong bóng tối...

Bách Tiệm Ly ngẩng đầu, đập vào mắt là một đôi con ngươi đen thẳm sâu thẳm.

Hô hấp hắn dừng lại.

“Làm sao vậy?”

Phát hiện hắn khác thường, Tiểu Thành buông hắn ra, quay đầu vừa thấy, liền giật mình cười nói: “Tạ Ngôn? Thực trùng hợp, sao đêm nay cậu cũng tới đây?”

“Đúng vậy, thực, trùng, hợp.”

Thanh âm Tạ Ngôn khàn khàn vô cùng, từng chữ từng chữ, giống như từ hàm răng rít ra.

Anh nhìn chăm chăm người bên cạnh Tiểu Thành, trong con ngươi đen thâm trầm lóe ra lửa giận khiến kẻ khác hoảng sợ.

“Đã lâu không gặp, Bách, Tiệm, Ly.”

Bách Tiệm Ly chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt khiếp người của anh, tươi cười dần dần rút lại, sắc mặt tái nhợt vài phần, “Đã lâu không gặp, Tạ Ngôn.”

Rốt cục vẫn là gặp mặt!

Hắn không tiếng động chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt đang tản ra khí thế khiếp người, sau đó, tầm mắt nhẹ nhàng rơi xuống chàng trai ôn nhuận phía sau anh...

— Anh tìm Tạ đại ca a, anh ấy hiện tại đang tắm, đại khái phải một lát mới ra...

— Sáng sớm đi làm, liền nhìn thấy Tạ tổng gắt gao lôi kéo tay Tiểu Du... Nói cái gì Tiểu Du là người của tôi...

— Cậu a, còn như vậy sẽ đem tôi làm hư, hại người khác đều tưởng tôi khi dễ cậu, suốt ngày chỉ biết bắt cậu làm nô dịch.

Đột nhiên nghĩ muốn tháo chạy, tránh xa hết thảy, nhưng mà trời sinh kiên cường, ngược lại làm hắn thần sắc như thường, bình tĩnh đứng đó.

“Mặt cậu sao lại thế này?”

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy vết sẹo nơi khóe mắt trái của hắn, Tạ Ngôn mở đầu một câu như vậy, vừa dứt lời, lại ảo não chính mình xúc động.

Chuyện của cậu ta, cùng mình có quan hệ gì đâu?

“Không cần thận bị thương.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

Tạ Ngôn hừ một tiếng, “Tôi còn nghĩ cậu đã bốc hơi ở Australia rồi chứ.”

Ánh mắt anh lạnh lẽo, không có một tia ấm áp.

Bách Tiệm Ly chưa bao giờ gặp qua anh như vậy.

“Tôi ngày hôm qua vừa về nước.”

“Tốt... Tốt lắm...” Tạ Ngôn gật gật đầu, biểu tình âm trầm, “Về nước người đầu tiên tìm đến là Tiểu Thành? Ngày hôm sau liền cùng cậu ta đến gay bar? Không nghĩ tới cậu đang ở nước ngoài, tin tức lại thật sự linh thông. Cậu ta mới ly hôn không đến một tuần, cậu liền khẩn cấp chạy về nước. Chúc mừng cậu, Bách Tiệm Ly, cậu rốt cục có thể cùng cậu ta cùng một chỗ.”

“Nè, cậu đang nói cái gì vậy?”

Không khí quỷ dị này làm Tiểu Thành rốt cuộc ngồi không được, mạnh mẽ đứng lên, “Tạ Ngôn, cậu hôm nay làm sao vậy, giống như ăn phải thuốc nổ?”

“Không có gì, chính là nhìn thấy người hữu tình trải qua khúc chiết, sẽ thành thân thuộc, nhịn không được đến chúc mừng một chút.”

Tạ Ngôn chỉ cảm thấy huyết Thái Dương thành thịnh loạn nhảy, hoàn toàn quên mất miệng mình.

Người này đã cùng với mình không còn quan hệ!

Đây là cảnh báo sau khi từ Australia trở về, Tạ Ngôn vô số lần nhắc nhở chính mình.

Nhưng mặc kệ chuẩn bị tư tưởng bao nhiêu, đến khi tận mắt thấy hình ảnh hắn cùng người khác thân thiết, sự chấn động cùng ghen tị mãnh liệt, vẫn là cắn nuốt bình tĩnh anh rèn luyện bấy lâu.

Hành xử tốt nhất, hắn là phát tay áo rời đi, từ nay về sau đường ai nấy đi, cần gì phải lấy ngôn ngữ sắc bén như dao thương tổn hắn, đồng thời cũng đâm bị thương chính mình?

Rõ ràng đã là một người đàn ông thành thực ồ trọng có sự nghiệp, nhưng gặp chuyện của hắn, lại lập tức biến trở về thiếu niên nhiệt huyết lỗ mãng ngày xưa.

Đã bao nhiêu năm cũng không có chút tiến bộ.

Cảm giác này làm anh vừa bi ai, lại vừa tức giận.

“Tạ Ngôn, có chuyện gì từ từ nói, làm gì kỳ quái như vậy?” Đối phương rõ ràng lại giả bất thiện (2), Tiểu Thành giống gà mái bảo vệ gà con, đem Bách Tiệm Ly che ở phía sau.

Bách Tiệm Ly vỗ nhẹ bờ vai của cậu, để cậu không cần lo lắng, sau đó, nhìn vào mắt Tạ Ngôn, trầm giọng nói: “Tạ Ngôn, trước kia tôi cũng đã thanh minh nhiều lần, hiện tại lặp lại lần nữa, tôi cùng Tiểu Thành, không phải loại quan hệ như cậu nghĩ.”

Tạ Ngôn cười lạnh ra tiếng, “Cậu lừa con nít ba tuổi sao? Ở trước công chúng hôn đến khó chia lìa, còn nói không phải loại quan hệ này?”

Bách Tiệm Ly nhú mày, chậm rãi nói, “Nếu cậu muốn nghe tôi giải thích...”

Bên cạnh anh đã có một người yêu dịu ngoan sẵn sốc, có lẽ vẫn là bảo trì im lặng không nói thì tốt hơn. Nhưng mà, hắn ngăn dậm xa xôi, vì anh mà đến, mặc kệ kết quả thế nào, ít nhất hắn là phải thử một lần...

“Tạ Ngôn, tôi nghe được tin nhắn cậu để lại... Thực xin lỗi, tôi không đi, là bởi vì...”

“Không cần! Chuyện tới bây giờ, ai cần nghe cậu giải thích!” Tạ Ngôn lớn tiếng ngắt lời hắn, sắc mặt Bách Tiệm Ly càng trở nên tái nhợt.

Tiểu Thành rốt cục cũng nhận ra bất thường giữa hai người bọn họ, không nói gì, nhìn người này, lại nhìn người kia, trên mặt tràn ngập nghi hoặc...

“Bách Tiệm Ly, ai cũng có giới hạn. Không ai có thể vĩnh viễn chờ đợi một người, biết rõ hắn sẽ không quay đầu lại, nhưng vẫn luôn đợi chờ!”

Điểm sáng ngược của những ngọn nến trong con người đen thẫm của Tạ Ngôn, đan vào thành một mảnh biển lửa u ám.

“Tôi biết.” Bách Tiệm Ly hạ mí mắt...

Hắn biết, hết thấy đều đã quá muộn.

“Từ hồi đại học quen biết cậu đến giờ, ước chừng đã tám năm! Nhân sinh có thể có mấy cái tám năm? Ví như bốn năm trước còn có thể thực sự nhìn thấy cậu, tuy rằng luôn đối địch cùng chia lìa, cậu cũng ít cho tôi hoà nhã, nhưng ít ra biết cậu vẫn bên cạnh tôi, tôi còn có thể chống đỡ, nhưng bốn năm sau, cậu căn bản như mây khói hư vô mờ mịt, biệt vô âm tín, không biết tung tích, nhưng cho dù vậy... Cho dù vậy tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, mua vé máy bay, ngàn dặm xa xôi đến Australia gặp cậu...”

Tạ Ngôn dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Ở Perth, tôi chờ cậu mười ngày, mười ngày kia tựa như mười năm. Vì sợ lỡ mất cậu, tôi ở phòng khách sạn, cửa lớn không ra, cửa phụ không đi, mỗi lần tiếng gõ cửa vang lên, trái tim như phát bệnh loạn đập không ngừng, nhưng lần nào cũng không phải cậu, chỉ là phục vụ phòng mà thôi. Mãi đến đêm khuya, tôi xác định cậu sẽ không đến đây, mới bắt taxi đến căn hộ cậu ở, không ngừng quanh quẩn ở bên ngoài, thẳng đến hừng đông... Vọng tưởng kỳ tích xuất hiện, có thể chính mắt nhìn thấy cậu!”

Tạ Ngôn phát ra tiếng cười chua xót...

“Nhưng kỳ tích cũng không xuất hiện, tôi đã thử hết cách, để lại lời nhắn cho cậu, tôi thậm chí cũng không xác định cậu rốt cuộc có ở Australia hay không! Tôi chỉ từ nơi mẹ cậu biết được một địa chỉ cùng một số điện thoại, chỉ bằng một, hai điều này, sao có thể tìm được cậu? Tôi cảm thấy mình đúng là đứa ngốc nhất thế giới!”

“Bách Tiệm Ly, cậu trời sinh chỉ biết chạy về phía trước, vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại xem, cho nên cậu tuyệt đối sẽ không biết, chờ đợi là loại tư vị gì. Mỗi phút trôi qua, tim lại càng đau, nơi này...” Anh chìa

chứa chỗ trái tim mình, “Giống bị một thanh sắt lạnh băng đè nén, càng ngày càng chặt... Chỉ có mười ngày ngắn ngủi, tôi cảm thấy mình như già đi mười tuổi!”

“Nhưng tới ngày thứ mười, một khắc khi tôi xách va li lên máy bay, trong lòng trở nên thoải mái chưa từng có, bởi vì tôi rốt cục có thể từ bỏ cậu.”

Tạ Ngôn nhìn hần, chậm rãi nhắm mắt một chút, ngay sau đó, tất cả ánh sáng toát ra từ ngọn nến, đều bị cơn mưa to thành linh dập tắt.

Khi mở mắt ra, trong mắt anh, đã là một màn mưa xám trắng, vừa ẩm ướt lại lạnh lẽo, không còn chút ấm áp.

Bách Tiệm Ly cảm thấy ngực tựa như bị người dùng một cây đao, từng chút một, rồi lại không lưu tình, như động tác quay chậm, thật sâu đâm vào...

Mỗi một chữ của anh, đều đâm vào nơi yếu ớt nhất trong tim hần, bén nhọn đau đớn khó có thể hình dung, làm cho trước mắt hần từng trận biến thành màu đen.

“Tôi thật sự mệt mỏi, không biết vì sao tôi phải tra tấn mình như vậy, yêu một người vĩnh viễn không có khả năng yêu tôi? Ở trên máy bay, tôi nghĩ rất nhiều rất nhiều... Tôi nghĩ rốt cục có thể cấp chính mình một cái công đạo, tôi không có lỗi với bản thân, không có lỗi với đoạn tình cảm này. Tôi từng yêu cậu, đoạn yêu này hao hết cả đời tôi, sẽ không hối hận, nhưng là sau này cũng sẽ không tiếp tục.”

“Tôi nhận thua, từ đầu đến cuối, tôi bại bởi Tiểu Thành, bại bởi cậu. Tôi quyết định từ bỏ.”

Có lẽ lưỡi đao này thật sự đâm vào quá sâu, rõ ràng nói bản thân nhất định phải nhịn xuống, phải nhịn xuống, cũng không biết vì sao, lệ nóng vẫn là tràn mi mà ra, tại quai hàm nhanh chóng hội tụ, ngưng tụ thành một dòng suối nhỏ trong suốt, từng giọt từng giọt, không tiếng động rơi xuống thấm...

Không dự đoán được hần có phản ứng này, Tạ Ngôn giật mình, cười khổ, “Cậu khóc cái gì? Người chân chính phải khóc, là tôi mới đúng đi. Bách Tiệm Ly, tôi và cậu, hết thấy đều kết thúc. Dù sao cậu cũng đã xác định, vị trí thứ nhất trong lòng cậu, vĩnh viễn là Tiểu Thành. Yên tâm, tôi sẽ không dây dưa với cậu nữa, cậu cũng không cần e sợ tránh né tôi. Hiện tại tôi đã có người yêu, cậu ấy tên là Du Duy Thu...”

Tạ Ngôn đưa tay kéo chàng trai bên cạnh vào ngực mình, cúi đầu nhìn đối phương, ánh mắt trở nên thập phần ôn nhu.

“Cậu ấy phi thường tốt, ôn nhu, thiện lương, sẵn sàng, mọi thứ đều tốt, tôi trọng yếu là, cậu ấy phi thường yêu tôi, bất luận khi nào đều ở bên cạnh tôi, từ giờ trở đi, tôi sẽ hết mực yêu thương cậu ấy.”

“Nè, cậu không cần một mình tự quyết định...” Tiểu Thành nhịn không được mở miệng giải thích, lại bị Bách Tiệm Ly nắm lấy cổ tay...

Tiểu Thành cả kinh, bàn tay hần lạnh như khối băng, khe khẽ run rẩy, có loại cảm giác giấy tiếp theo liền sụp đổ.

“Tiệm Ly?” Tiểu Thành lo lắng nhìn hần.

Bách Tiệm Ly hướng cậu chậm rãi lắc đầu, lấy ánh mắt khẩn cầu cái gì cũng đừng nói.

Chất lỏng ấm áp trong mắt dần ngừng lại.

Hần không còn rơi lệ nữa.

Ánh mắt Tạ Ngôn thực không tồi, hai người bọn họ cùng một chỗ, đích xác phi thường phù hợp.

Đầu lưỡi nếm phải vị tanh ngọt của máu, ngực quay cuồng đảo lộn, đánh sâu vào thân thể đã lung lay sắp đổ của hần, sợ chính mình vừa nói sẽ phun ra máu, Bách Tiệm Ly thật sâu hấp khí, cố đem chất lỏng tanh nóng dâng tới cổ họng mình áp chế đi.

Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ...

Thiên ngôn vạn ngữ...

Nhưng mà có nhiều thế nào, cũng phải áp chế đi, hết thấy áp chế đi!

Tuy rằng hắn rất muốn giải thích, muốn giải thích rằng hắn không đến, cũng không phải cố ý trốn tránh anh, mà là khi đó vừa lúc xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đang giãy dụa kề cận cái chết muốn giải thích rằng mặc kệ hắn cố gắng quên anh thế nào, chỉ cần vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bầu trời đầy sao sáng, sẽ nhớ tới anh muốn giải thích rằng nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ quên khoảnh khắc ở Bắc Kinh Trường An phố, dưới ánh đèn rực rỡ kia, anh đưa hắn chiếc khăn quàng cổ, đến nay, hắn đều đem nó như trân bảo mà cất giấu, luyến tiếc dùng, chỉ có những ngày mùa đông lạnh lẽo nhất, gió lớn nhất mới lấy ra vây một chút...

Hắn muốn giải thích, giải thích nhiều lần rời xa như vậy, quyết không là vì cố ý thương tổn, mà vì sinh mệnh hắn luôn tịch mịch, đối với tất cả lý biệt thế gian đều rất tin tưởng, cho nên mới phải trực xuất chính mình, lưu lạc đến tận vùng hoang vu hẻo lánh, mà ngực hắn có một con độc hành thú không ngừng rục rịch, cũng chỉ có thể lấy phương thức này, mới có thể khiến cho tâm linh yên ổn...

Hắn càng muốn giải thích, đối với hắn mà nói, nhân sinh bất quá là một hồi lữ hành cô độc vô tận, hắn vẫn tính toán ở sâu trong rừng hoa, hoặc là nơi cánh đồng hoang vu phủ tuyết trắng xóa lẳng lặng sống quãng đời còn lại, nhưng mà ngay tại thời điểm tuyệt vọng kia, hắn nghe được lời nhắn lại của anh...

Anh làm hắn cảm thấy nguyên lai mình có thể giống như người bình thường, có tình cảm, yêu hoặc được yêu anh làm hắn lần đầu tiên cảm nhận được, máu ở kinh mạch toàn thân bắt đầu khởi động sức sống, trái tim ở trong ngực trầm ổn nhảy lên, hô hấp nhẹ nhẹ, đôi chân hắn chạm xuống mặt đất rắn chắc, chân thật tồn tại.

Anh làm hắn lần đầu tiên không chỉ lo cho thân mình, lần đầu tiên muốn cùng một người dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau, những lúc cô đơn thống khổ, cùng nhau động viên chia sẻ, lần đầu tiên không muốn lưu lạc phương xa, lần đầu tiên muốn trở về... Trở lại có nơi có anh...

Cho nên, hắn trở về, chỉ vì muốn chính miệng nói cho anh.

Hắn đối với anh...

“Thực xin lỗi.”

Thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành ba chữ nhận lỗi thần nhiên.

Thực xin lỗi, rất nhiều lời muốn nói, nhưng sự tình đến mức này, đã không thể nói ra.

Bên cạnh anh đã có người yêu thích hợp, cho dù làm sáng tỏ hết thấy, lại có thể làm gì? Chỉ biết tạo thành thương tổn lớn hơn nữa mà thôi.

Huống chi người yêu anh nhìn qua thực ưu tú, quen với cậu ta, anh chắc hẳn có thể có được hạnh phúc đi, nếu là cùng hắn cùng một chỗ, cũng chỉ có thương tổn vô tận, nghĩ đến lời anh nói, mười ngày

tựa như mười năm, trong lòng hắn liền khổ sở không thể hô hấp!

Anh xứng đáng được hạnh phúc, mà không phải hắn.

Đã lãng phí tám năm, chẳng lẽ còn phải lãng phí cả đời anh sao?

Vô luận là giải thích, hay là thần nhiên nói yêu, hắn đều đã mất đi tư cách này, mình thật khờ a, vì cái gì không nhận ra, mình đã sớm không có tư cách yêu!

Một khi đã như vậy... Còn trở về làm gì đây?

Năm tháng như hắn mong muốn, thổi tắt cuồng sa, đem hết thấy mọi thứ bên cạnh hắn, quét sạch một hạt không chừa.

Chuyện tới hiện giờ, hắn còn có thể giống như trước, vẻ mặt đạm mạc, không sợ hãi, không hối hận, không để tâm, không gì cả, chỉ một mình sống tiếp liệu có được không?

Rõ ràng... Hắn rõ ràng vừa mới hiểu được, đến tận cùng cái gì mới là yêu a!

“Tiểu Thành, chúng ta trở về đi...”

“Được.”

Thấy sắc mặt hần tái nhợt, hô hấp dồn dập, giống như giấy tiếp theo sẽ ngã quy, Tiểu Thành cũng không nhìn được nữa, lập tức đỡ lấy hần, dìu ra cửa...

Tạ Ngôn vẫn không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi mặc hần sụt qua, tựa như đã thành một pho tượng đá.

(1) Trích từ bản sonnet 107 của nhà thơ, nhà soạn kịch nổi tiếng người Anh William Shakespeare.

(2) Lai giả bất thiện: Người đến không có ý tốt

14. Chương 14

Bách Tiệm Ly trở lại biệt thự của Tiểu Thành, đêm đó liên sốt cao.

Tiểu Thành mang hần đi phòng khám gần đó tiêm thuốc, bận rộn đến nửa đêm, cả người Bách Tiệm Ly cực độ mệt mỏi nhất thời rơi vào mê man, bất quá chỉ hai tiếng ngắn ngủi, lập tức bừng tỉnh, lần thứ hai mất ngủ, sốt cao liên tục không lùi, toàn thân nóng như than hồng, thẳng đến buổi tối ngày hôm sau vẫn không thấy chuyển biến tốt lên.

Tiểu Thành nóng nảy, bất chấp hần cự tuyệt, cưỡng ép đưa hần đến bệnh viện trung tâm thành phố, tiến hành kiểm tra toàn diện, may mà trừ bỏ thể chế cực kỳ suy yếu, cũng không có vấn đề gì lớn, Tiểu Thành hơi chút buông tâm, đợi hần truyền nước biển xong liền mang hần về nhà, một tắc cũng không rời khỏi hần.

Tối ngày thứ tư, nhiệt độ cơ thể Bách Tiệm Ly đã cơ bản giảm xuống, nhưng vẫn như trước mất ngủ, thời gian thực sự vào giấc ít đến đáng thương.

Ngủ không được, hần dứt khoát ngồi dậy, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào.

Cửa mở ra, Tiểu Thành thấy hần lại ngồi yên, không khỏi thở dài.

Ngồi vào bên giường, sờ sờ trán hần, vẫn còn sốt nhẹ chưa lui, Tiểu Thành nhíu mày, đưa thuốc cùng nước trong tay cho hần, “Tiệm Ly, uống thuốc.”

“Ừm.”

Bách Tiệm Ly lấy thuốc uống, hần là một người bệnh thực hợp tác, bảo hần uống thuốc liền uống thuốc, bảo hần uống nước liền uống nước, phi thường nhu thuận.

“Vì sao không giải thích rõ ràng với Tạ Ngôn?” Tiểu Thành nhìn vào mắt hần.

Sau khi trở về, không đợi cậu truy vấn, Bách Tiệm Ly liền kể hết mọi chuyện đã phát sinh với Tạ Ngôn, mặc dù có chút không cam lòng cùng hối hận, nhưng Tiểu Thành rất nhanh điều chỉnh lại, tiếp nhận sự thật.

Nụ hôn kia làm cậu hoàn toàn hiểu được, hai người không có khả năng lấy “Tình yêu” liên hệ cùng một chỗ, như vậy, cũng chỉ có tình bạn sâu sắc.

Tóm lại, có thể cả đời làm bằng hữu, đã đủ khiến cậu vui mừng.

“Tôi không có gì để nói.” Bách Tiệm Ly đem ly thủy tinh đưa cho cậu, hần bình tĩnh, nhìn qua ngược lại phá lệ đau thương.

“Nhưng là cậu rõ ràng vì cậu ta mới trở về a, cậu ta lại hiểu lầm cậu là vì tôi.” Tiểu Thành không cam tâm nói: “Các người yêu nhau, lại cứ muốn lấy phương thức này bỏ qua nhau, để cậu ta hiểu lầm cậu thật sâu, thật sự có thể chứ? Ít nhất phải nói cậu ta biết, cậu là vì cậu ta mới trở về!”

Cậu không thể lý giải hần vì sao cứ im lặng không chịu nói.

Bách Tiệm Ly trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Tôi nói không được. Cậu ta ở bên tôi, cũng chỉ có trả giá, trả giá, không ngừng trả giá, chưa từng được hồi báo. Bởi vì tôi không biết nên làm thế nào đi yêu một người, ở bên một người như tôi, cậu ta thật sự rất vất vả... Cậu ấy đáng giá có một đối tượng ôn nhu, có thể hết mực quan tâm cậu ấy, thương yêu cậu ấy, mà không phải là một người không biết yêu như tôi.”

“Không phải, cậu không phải người không biết yêu!” Tiểu Thành kích động, “Ồ trong mắt tôi, cậu là người thực ôn nhu thực đơn thuần. Tiệm Ly, có lẽ cậu đối với người khác xa cách, nhưng cậu tuyệt đối không phải động vật máu lạnh. Trên thực tế, nguyên nhân chính là tình cảm của cậu rất thuần túy, cho nên mới sợ hãi bị thương, tình nguyện cự tuyệt mọi người trước.”

“Nếu cậu thật sự máu lạnh như vậy, sẽ không luôn nhớ đến tôi, sẽ không bởi vì Tạ Ngôn mà trở về, lại càng không nói mấy lời trách móc mình nặng nề như vậy. Luôn nói mình là người không biết yêu, sao có thể thật sự không biết yêu được? Cậu chính là quen cô độc, cũng không phải thật sự muốn cô độc, luôn như vậy phong bế mình, phủ định mình, cuối cùng bị thương cũng chính là cậu a.”

“Cậu đem tôi nghĩ thật tốt quá.” Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiệm Ly, thử dứt bỏ mấy ý nghĩ tự ngược đó được không? Nếu mặc cho sự tình cứ như vậy hiểu lầm, một ngày nào đó, thật sự sẽ không thể vãn hồi.”

“Tiểu Thành, cậu không rõ...”

Lòng ngực Bách Tiệm Ly hơi phập phồng, hình ảnh phủ đầy bụi đã lâu, giờ phút này lại hiện lên trước mắt hần...

“Ngày tôi xuất ngoại, cha mẹ tôi ly hôn. Trừ bỏ mẹ ba tháng trước lưu lại lời nhắn cho tôi, chuyển một vạn đô la Úc đến tài khoản của tôi ở nước ngoài, bọn họ chưa lần nào liên lạc với tôi. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi phát giác chẳng nhớ gì về bộ dáng của cha, mẹ cũng vậy.”

“Duy nhất nhớ rõ, là lúc còn bé. Khi tôi vẫn là một đứa nhỏ, có một ngày cùng cha đi xe bus. Ngày đó người đông nghẹt, chen chúc chật chội, tất cả mọi người dán sát vào nhau, không có không gian mà thở. Cha khí lực lớn, giành được một chỗ ngồi, liền đặt mình xuống, mà tôi chỉ là một đứa nhỏ, chen lấn trong lá chắn người dày đặc, sắp hít thở không thông.”

“Cha rõ ràng ngay trước mặt tôi, gần trong gang tấc, nhưng ông ta cái gì cũng không làm, chỉ lạnh lùng nhìn tôi bị người ta nghiền đến nghiền đi, loại ánh mắt như đang nhìn người xa lạ này, làm tôi phi thường khổ sở. Những chuyện như vậy trong cuộc sống, nhiều không kể xiết. Vào lúc đó, tôi liền hiểu được, mỗi người đều là một cá thể độc lập, không thể mong đợi quá nhiều, ngay cả khi đó là người thân của mình.”

“Cho nên tôi ngay từ đầu không thể lý giải cậu, càng không thể lý giải Tạ Ngôn. Tôi tựa như cha mẹ, trì độn ích kỷ, không biết cái gì gọi là quan tâm người khác, cái gì gọi là đối xử hòa nhã, không biết nên lấy biểu tình thể nào đi đối mặt người mình thích...”

“Vì thế tôi lựa chọn trốn tránh, sợ hãi bị người oán hận, tựa như hiện tại theo bản năng muốn đem hết thầy quy tội cha mẹ, cho dù tôi hiểu bọn họ là không phải cố ý. Tôi sợ năm tháng sẽ làm tôi quên hết thầy mọi thứ, như ngày hôm nay, ngay cả mặt cha mẹ thân sinh của mình đều không nhớ được.”

“Tôi càng sợ... Càng sợ một ngày nào đó, chính mình ngay cả phần tâm tình yêu cậu ta này, cũng đều quên mất, tất cả những chuyện vui vẻ thương tâm, đều trở thành cát không nắm giữ được, gió thổi qua, liền biến mất trong lòng bàn tay. Nghĩ đến đây, tôi liền không rét mà run.”

Bách Tiệm Ly hít thật sâu một hơi, lộ ra nụ cười tĩnh đạm (1).

“Tiểu Thành, cậu ta hiện tại trông thực hạnh phúc, tôi thật sự không muốn phá hoại hạnh phúc này, làm cậu ấy phiền não. Cậu ấy nói đã từng yêu, vậy thì, cứ để phần yêu này biến thành đã từng. Mọi thứ trở về như cũ, không đề cập tới hiện tại, không có tương lai, tôi đã thực vui mừng. Thật sự, đây là kết cục tốt nhất... Là kết cục tốt nhất giữa tôi và cậu ấy. Để tôi biến mất trong cuộc sống của cậu ấy, hai chúng tôi đều có thể sống càng thêm thoải mái.”

“Tiệm Ly...”

Tiểu Thành vô cùng đau lòng, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Tôi muốn ngủ.”

“Vậy... Cậu nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Thành đứng lên, nhẹ nhàng đóng cửa phòng...

Trong phòng an tĩnh không người, Bách Tiệm Ly chậm rãi nhắm mắt lại, cảm giác như bị hắc ám không cùng bao trùm.

Tòa nhà Century, tầng 18.

Tập đoàn UNIS, văn phòng tổng giám đốc, cửa phòng đóng chặt.

“Tạ tổng ở trong sao?”

Du Duy Thu vẻ mặt sáng sủa thanh tú, bưng hai tách cà phê, đi ngang qua bàn thư ký hỏi một câu.

“Ừ.” Thư ký gật đầu, trên mặt có chút lo lắng, “Tiểu Du, mấy ngày nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Tạ tổng nhốt mình trong văn phòng, bận rộn từ sáng sớm đến đêm khuya, điên cuồng làm việc, người cuồng công tác cũng không khoa trương như anh ấy, không phải anh ấy gặp chuyện gì kích thích đi?”

Du Duy Thu mỉm cười, “Có tổng giám đốc chăm chỉ như vậy không tốt sao? Mức tiêu thụ liên tiếp tăng lên, chúng ta cuối năm đều được chia hoa hồng.”

“Có hoa hồng đương nhiên tốt, nhưng Tạ tổng như vậy cũng rất khủng bố.” Trên mặt thư ký có chút hoảng sợ.

Du Duy Thu cười mà không nói, gõ cửa phòng Tạ Ngôn, không đợi đối phương đáp ứng, liền đẩy cửa đi vào.

“Tạ đại ca, em vào đây.”

Bình thường lúc không người, hẳn đều gọi anh như vậy.

Tạ Ngôn là đàn anh của Du Duy Thu ở cao trung, hai người sống cùng một khu, từ nhỏ đã quen biết, sau khi tốt nghiệp lại vừa khéo làm việc cùng một công ty, quan hệ tự nhiên thân thiết.

Trong văn phòng lượn lờ khói thuốc nồng đậm, làm Du Duy Thu nhin không được ho khan.

Tạ Ngôn không nghiện thuốc lá, ngẫu nhiên xã giao trong công việc sẽ hút mấy điếu, nhưng lúc này nếu ai không biết sự tình tiến vào, sẽ nghĩ anh là kẻ nghiện thuốc.

Du Duy Thu mở cửa khiến không khí tươi mát tràn vào, nghe tiếng động, người đàn ông ngồi trên ghế dựa, đưa lưng về phía hắn chăm chú nhìn ngoài cửa sổ hơi chuyển động, xoay người lại.

Anh lạnh lùng ảm đạm, mày rậm nhíu chặt, giữa trán ẩn ẩn lộ ra ba nét hằn, sắc mặt mỗi một cho thấy anh đã thật lâu không ngủ ngon giấc.

“Tạ đại ca, uống tách cà phê nâng cao tinh thần đi, đợi lát nữa anh cùng thành viên hội đồng quản trị còn có hội nghị thường kỳ.” Du Duy Thu đem cà phê đưa cho anh...

“Cám ơn.” Tạ Ngôn cầm tách cà phê, ngửa cổ uống một ngụm lớn.

Chưa xót không chịu nổi.

Tư vị cực kỳ chưa xót.

Không biết là do cà phê, hay là từ ngực mình phát ra, cay đắng không cách nào hình dung.

Những năm gần đây, vô số lần mơ thấy hắn, mơ thấy đem hắn ôm chặt lấy, như l

ấy được chỉ bảo ủng hộ trong ngực, ở trong lòng âm thầm quyết định, lúc này đây, mặc kệ xuất ra thủ đoạn gì, mặc kệ hắn giãy dụa thế nào, mặc kệ có bị hắn oán hận hay không, anh cũng phải bắt lấy hắn không buông!

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, cửu biệt (2) gặp lại, vậy mà mình lại buông tay trước, thậm chí trước mặt hắn, còn ném ra lời nói quyết liệt lạnh lùng.

Những lời đó, trừ bỏ đoạn cuối tuyên bố Tiểu Du là người yêu của mình, còn lại tất cả đều là sự thật.

Anh thật sự tính từ bỏ.

Lúc xách hành lý lên máy bay về nước, Tạ Ngôn liền quyết định, đem cái tên “Bách Tiệm Ly” này chôn thật sâu, cho dù biết rõ chính mình không bao giờ... có thể yêu người nào khác như đã từng yêu hắn nữa.

Yêu thương sâu đậm, trần trọc nhiều năm, từng nghĩ như thế nào cũng không buông tha, nhưng kết quả, vẫn là bị chính mình chặt đứt.

Một khắc kia, anh chặt đứt, không chỉ là tình cảm của mình, mà càng nhiều hơn nữa, là một phần thân thể của anh.

Phi thường thống khổ.

Yêu quá sâu, đã vô pháp quay đầu lại.

Sau phút cường ngạnh, lại phát hiện trái tim mình đã mất, giờ chỉ còn lại cái xác khô, tùy tiện một trận gió thổi qua, đều có thể dễ dàng đem mình đánh nát.

Ngày hôm qua chính mắt nhìn thấy hắn, mới giật mình phát giác, nói cái gì “chôn sâu”, căn bản ngay cả “quên đi” còn làm không được, chỉ cần một ánh mắt thần nhiên, một ý cười nhợt nhạt, đã có thể làm cho nội tâm vốn dĩ héo khô của anh, nháy mắt biến thành biển sâu điên cuồng gào thét.

Nhân sinh cũng bất quá thương hải tang điền (3), nhưng ngay lúc cùng ánh mắt hắn giao nhau, lại dễ dàng bị lật đổ.

Đây là tình yêu cỡ nào tàn nhẫn a!

Không một nụ cười ôn nhu, không lời nói thân mật, khiến anh ngây ngốc mê luyến hắn tám năm, cho dù biết rõ từ đầu tới đuôi, đều là anh một người tự mình đa tình!

“Tạ đại ca, anh vẫn là cùng Bách tiên sinh nói rõ ràng đi.” Du Duy Thu không đành lòng nhìn Tạ Ngôn uống cà phê mà biểu tình như uống thuốc độc.

“Còn có gì để nói?” Tạ Ngôn thần nhiên nói.

“Nhưng mà em thấy... Bách tiên sinh tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói với anh...”

“Mặc kệ hắn có nói gì, anh cũng không muốn nghe.” Tạ Ngôn mặt mày xoa xoa trán, “Tiểu Du, anh không muốn nghe cái tên này nữa.”

Du Duy Thu thở dài, im lặng.

“Đã đến giờ họp?” Tạ Ngôn hỏi.

“Còn mười phút nữa.” Du Duy Thu nhìn đồng hồ.

“Chúng ta đi.” Tạ Ngôn đứng lên, thắt lại cà vạt.

“Vâng.” Du Duy Thu vội vàng lấy văn kiện, đi theo sau anh.

Hai người cùng nhau đi ra văn phòng, dọc theo hành lang đi đến phòng hội nghị, khi đi qua thang máy, vừa lúc cửa thang máy khép lại, một bóng người vọt ra.

“Tạ Ngôn!”

Giọng nói quen thuộc làm Tạ Ngôn cả kinh, dừng lại cước bộ.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì, Tiểu Thành?”

Tình địch gặp lại, hết sức đổ mắt.

Nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, ánh mắt Tạ Ngôn nghiêm nghị lạnh lùng.

Một mạch chạy tới đây, hơi thở có chút dồn dập, Tiểu Thành điều hòa nhịp thở, đến gần anh, “Tạ Ngôn, chúng ta cần nói chuyện.”

“Không cần, tôi không có thời gian.” Tạ Ngôn lạnh lùng cự tuyệt, quay đầu đi về phía phòng họp.

“Là về Tiệm Ly.” Tiểu Thành cao giọng nói.

Bước chân Tạ Ngôn dừng một chút, nhưng không xoay người, “Chuyện của cậu ta, cùng tôi không quan hệ.”

“Cậu ấy là vì cậu mới trở về!”

Thanh âm lớn vang dội trong hành lang dài.

Tạ Ngôn muốn mặc kệ, nhưng rốt cục vẫn là không thể đứng yên, chậm rãi xoay người, cười như không cười, “Tiểu Thành, hôm nay là ngày cá tháng tư sao?”

“Cậu tin hay không tùy cậu, nhưng những lời muốn nói với cậu, tôi phải nói rõ ràng!”

Biểu tình Tiểu Thành thập phần thẳng thắn thành khẩn.

“Đúng vậy, tôi cuối tuần trước ly hôn, nhưng chuyện này Tiệm Ly căn bản hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi cậu ấy trở về, tôi mới nói với cậu ấy chuyện này, cậu ngày đó chỉ trích ở quán bar, căn bản tất cả đều là hiểu lầm.”

“Sao? Vậy cảnh hai người thân thiết ở quán bar, chẳng lẽ cũng là tôi hiểu lầm?” Tạ Ngôn diện vô biểu tình nhìn cậu.

“Không phải hiểu lầm, tận mắt nhìn thấy, vị tất là thật. Ngày đó tôi nói với cậu ấy, hy vọng hai chúng tôi có thể sống cùng nhau, dù sao những năm gần đây, bên cạnh người đến lại đi, Tiệm Ly vẫn là người tôi trọng yếu trong lòng tôi, tôi thật sự thích cậu ấy...”

Tạ Ngôn hơi động, nhưng không mở miệng.

“Cậu ấy lại bảo, tôi trước hôn cậu ấy đã, vì thế chúng tôi liền hôn môi...” Tiểu Thành sờ sờ tóc, ngẩng đầu cười khổ: “Nhưng mà chính nụ hôn này, làm chúng tôi nhận ra, chúng tôi đối với nhau đều không có dục vọng. Tôi cùng Tiệm Ly, trước sau vẫn là vượt quá tình bạn, nhưng chưa tới tình yêu, hay nói đúng hơn, cậu ấy đối với tôi là như vậy. Tuy rằng tôi vẫn muốn cùng cậu ấy bên nhau, nhưng là cậu ấy đã có người mình yêu. Tôi đã sớm bỏ qua cậu ấy, ngay lúc tôi cùng người khác đính hôn, liền hoàn toàn mất đi cậu ấy, chỉ hận khi đó, tôi hoàn toàn không biết gì cả.”

Tạ Ngôn nhú mày, đôi mắt rốt cục có dao động rất nhỏ...

“Người kia chính là cậu! Tạ Ngôn, không phải người khác! Cậu ấy nghe thấy lời nhắn lại của cậu, vì cậu mới trở về. Mười ngày ở Perth kia, cậu ấy cũng không phải cố ý không đi gặp cậu, mà là mười ngày kia, cậu ấy vừa lúc gặp phải tai nạn xe cộ nghiêm trọng, trừ bỏ vết cắt ngoài khoe mắt trái, ống chân phải còn bị gãy nát. Ngày đó cậu không chú ý tới, kỳ thật cậu ấy đi đường, chân còn có chút khập khiễng, là di chứng của trận tai nạn kia!”

Nghe đến đây, Tạ Ngôn rốt cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, anh nhịn không được siết chặt tay Tiểu Thành, “Việc này, vì sao không sớm nói cho tôi biết!?”

Ngày đó ở quán bar, đích xác nhìn thấy vết sẹo nơi khoe mắt trái của hắn.

Anh từng hỏi hắn, là chuyện gì xảy ra, hắn thần nhiên nói, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, anh cũng không hỏi nữa.

Khi anh nói buông tay, hắn lệ nóng tràn mi. Lúc ấy anh nghĩ, hắn là vì cảm thấy có lỗi, nhưng nếu theo như lời Tiểu Thành nói, tất cả đều là sự thật...

Hắn là dạng người gì, trừ phi bị thương tới cực điểm, nếu không lại thể nào ở trước mặt người khác rơi lệ?

Nghĩ đến đây, ngón tay Tạ Ngôn không khỏi run lên...

“Cậu ấy muốn nói với cậu!” Tiểu Thành hất tay anh ra, quát: “Nếu cậu cho cậu ấy cơ hội giải thích... Nhưng mà cậu không có! Cậu nói với cậu ấy, cậu quyết định buông tay, kia bảo cậu ấy làm sao mở miệng? Huống chi, cậu không phải đã có người yêu mới rồi sao?”

Tiểu Thành chỉ tay vào Du Duy Thu đứng bên cạnh anh, nói: “Cậu ở trước mặt cậu ấy khoe ra hắn, tựa như khoe bảo bối. Cậu nói hắn mọi thứ đều tốt, nói cậu thực hạnh phúc... Tính cách Tiệm Ly, cậu cũng không phải không biết, bởi vậy, cậu bảo cậu ấy làm sao nói đây? Cậu đã buông tay, như vậy, để mọi chuyện tốt đẹp, cậu ấy cũng chỉ cần răng nuốt vào, lựa chọn im miệng không nói, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu thống khổ.”

“Những lời cậu nói, đều là sự thật?” Tạ Ngôn khàn giọng nói, nhìn chăm chăm Tiểu Thành, biểu tình khủng bố tới cực điểm.

Cảm xúc như sóng lớn điên cuồng dội vào ngực anh, cảm giác từ cõi chết sống lại vừa kinh hãi vừa đau đớn, làm một người ý chí cường ngạnh như anh cũng không chịu nổi.

“Tôi sao phải gạt cậu. Cậu cùng cậu ấy tách ra, tôi chỉ cần ở bên cạnh cậu ấy, đối đãi ôn nhu, một ngày nào đó, cậu ấy sẽ trở thành của tôi. Chính là... Tôi không đành lòng thấy cậu ấy thống khổ như vậy, cậu ấy thật vất vả mới học yêu, tôi sao có thể trở mặt nhìn cậu ấy cả đời sống ở sâu trong bóng đêm không thấy đáy?”

“Cậu ta đang ở đâu?”

Tạ Ngôn một câu vô nghĩa cũng không muốn nói, trực tiếp hỏi.

“Nhà tôi.”

Tiểu Thành giơ tay lên, Tạ Ngôn theo bản năng tiếp nhận, là cái chìa khóa nhỏ.

“Chìa khóa nhà tôi. Từ sau ngày đó, cậu ấy liên sốt cao, hôm qua mới lui một chút, tôi chờ cậu ấy ngủ, mới rảnh đi tìm cậu.”

“Cậu ta bị bệnh? Tôi phải đi ngay!” Lúc này dù trời có sập cũng không ngăn được, Tạ Ngôn nắm chặt chìa khóa, “Cám ơn cậu, Tiểu Thành!”

“Chờ một chút.” Tiểu Thành gọi anh lại.

“Chuyện gì?”

“Đây là đáp lễ tôi cho cậu...”

Tiểu Thành tung một quyền, đâm thật mạnh vào má trái của Tạ Ngôn, đầu của anh nhất thời bị đánh nghiêng sang một bên, môi truyền đến đau đớn nóng rát.

“Cậu tên tiểu tử này... Tuyệt không thủ hạ lưu tình...” Tạ Ngôn cười khổ nói, lấy tay lau qua, đầu ngón tay dính chút máu.

“Nếu còn làm cậu ấy thương tâm, tôi sẽ đoạt lại cậu ấy từ trong tay cậu!”

“Tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu cơ hội này!”

Hai người lấy ánh mắt giết người gườm gườm nhau, đốm lửa văng khắp nơi, sau đó, Tạ Ngôn liền hăng hái biến mất trong thang máy.

Hai người oan gia này!

Tiểu Thành thở dài một hơi nhẹ nhõm, trái tim mấy ngày nay vẫn căng thẳng, rốt cục có thể thoải mái, cậu quay đầu, nhìn thấy Du Duy Thu nãy giờ đứng bên cạnh xem “kịch hay”, lúc này mới nhớ tới, chính mình lại làm trò “phá hoại” nhà người khác, không khỏi đỏ mặt, xấu hổ nở nụ cười, “Cái kia... Chuyện này... À...”

“Tiểu tiên sinh không cần để ý, tôi cùng Tạ đại ca cũng không phải là người yêu, đêm đó Tạ đại ca chỉ là bị đả kích, mới lấy tôi làm bia đỡ đạn.” Du Duy Thu cười an ủi cậu.

“À? Hai người không phải?” Tiểu Thành ngăn ngừa, sờ sờ đầu, “Cái gì vậy, hai vị này, bản lĩnh nói dối không ai kém ai, mặt không đỏ sặc, lừa người sưng sốt, sớm biết tiểu tử này gian như vậy, tôi sẽ không giúp cậu ta.”

Du Duy Thu mỉm cười, “Nếu không có Tiểu tiên sinh, người hữu tình sao có thể thành thân thuộc?”

“Ha ha, là vậy đi? Tôi chỉ biết, không phải tôi đích thân xuất mã thì không được mà!” Tiểu Thành vui vẻ nói.

“Đương nhiên là vậy.”

Du Duy Thu nở nụ cười ôn nhu như ngọc.

Ngoài cửa sổ gió thu khẽ thổi, bầu trời bên ngoài cửa kính bao phủ một tầng màu xám mờ, từ trong khoảng màu xám ấy, lộ ra một tia nắng mặt trời.

Nhưng mà, đối với Tạ Ngôn mà nói, ánh mặt trời vẫn chưa chân chính tiến đến.

Anh chạy như bay tới biệt thự của Tiểu Thành, lại bỏ nhào vào khoảng không.

Trong phòng không một bóng người, đệm chăn vẫn còn hơi ấm, cho thấy Bách Tiệm Ly đi chưa bao lâu, nhưng vừa rồi nghe Tiểu Thành nói, hẳn bị bệnh, còn có thể đi nơi nào?

Tạ Ngôn lòng nóng như lửa đốt, vội vàng gọi điện thoại báo cho Tiểu Thành với Du Duy Thu, ba người chia nhau tìm kiếm Bách Tiệm Ly.

Dân cư thành phố N mấy trăm vạn, tìm kiếm một người, không khác biển rộng tìm kim.

Sắc trời dần tối, vài giọt mưa bụi rơi xuống kính chắn gió, dần t

rở nên nặng hạt, tầm mắt bắt đầu mơ hồ...

Tạ Ngôn mở cần gạt nước, mù mịt không manh mối lái xe, đi qua phố lớn ngõ nhỏ, mở to hai mắt, tìm kiếm một bóng dáng thon dài mà gầy yếu.

Cần gạt nước qua lại trên kính, phát ra thanh âm ma xát trống rỗng, càng khuếch đại trong ngực anh...

Trong lòng đau đớn khôn kể!

Từng chữ Tiểu Thành nói, luôn quanh quẩn bên tai anh.

Nếu hết thấy như cậu ta nói, vậy thì, mình ở quán bar nói từ bỏ hẳn, không khác gì hung hăng đâm một dao vào tim hẳn!

Người hẳn yêu, thật sự là mình?

Không thể tin được...

Đã trải qua chia lìa lâu lắm, tưởng niệm quá dài mà không có hồi báo, cho nên không dám dễ dàng tin tưởng... Nhưng mà, nếu hẳn thật sự yêu mình, vì mình mới trở về...

Tạ Ngôn cắn chặt răng, nghe răng nanh mình va vào nhau ken kết, cảm xúc hốt nhiên vọt lên tận núi, rồi hốt nhiên ngã xuống đáy cốc, vừa lạnh vừa ấm, vừa buồn vừa vui.

Sắc trời dần tối, mưa bụi dày đặc thành dòng.

Thế giới trước mắt, là một mảnh xám hỗn độn.

Người trong lòng kia, vẫn như cũ không thấy tăm hơi.

(1) Tĩnh đạm: an tĩnh đạm mạc

(2) Cửu biệt: Xa cách đã lâu

(3) Thương hải tang điền: biến đổi lớn lao trong cuộc đời, thế sự xoay vần. (QT)

15. Chương 15

“Sự thật là một hố sâu không đáy.”

Dọc theo lối đi bộ trên cầu lớn, có một bóng người thon gầy, ngập ngừng đi trong mưa.

Mưa bụi làm mất kính hẳn mờ đi, vì thế liền tháo ra, cất vào túi áo, sườn mặt dính đầy hơi nước, nhàn nhạt vẻ quật cường cùng mỗi mảy.

Vì đi bộ một lúc lâu, đùi phải hẳn vừa tê vừa đau, nhưng sống lưng hẳn vẫn thẳng tắp, cẩn thận từng bước, chậm rãi đi về phía trước.

Sốt nhẹ chưa lui, đầu vẫn còn choáng váng, thái dương từng đợt co rút đau đớn, hần ngẩng mặt, để hơi lạnh của cơn mưa bụi mang đến một chút thanh tỉnh.

Cây cầu lớn này thật dài, nhìn không đến cuối.

Bên cạnh không ngừng xẹt qua những chiếc xe phóng nhanh, chỉ chốc lát sau, liền biến mất trong tầm mắt, rõ ràng chỉ thoáng qua, nhưng hiện tại, lại có cảm giác xa khôn cùng.

Quả nhiên không nên ra ngoài vào lúc này, nếu Tiểu Thành biết, khẳng định là bị quở trách, nhưng hần không muốn nằm mãi, mấy ngày nay, hần đã nằm đủ rồi.

Vì thế chờ sau khi Tiểu Thành ra ngoài, hần liền cố rời giường, mặc quần áo chỉnh tề, đi đến hãng hàng không mua vé máy bay một chiều thẳng đến Sydney.

Tấm vé mỏng manh ở trong túi trước ngực, lại khiến hần cảm nhận được sức nặng chia lìa.

Vô luận là khổ sở, bi thương hay là thống khổ, hần đều không muốn để ý nữa.

Người hần yêu duy nhất trong cuộc đời này đã có người yêu, hần không có lý do gì lưu lại nữa.

Giờ khắc này, hần vô cùng nhớ Perth, nhớ thể ngoại đào nguyên xinh đẹp u tĩnh kia. Hần muốn sớm một chút trở về, chăm sóc hoa tươi trong sân, cắt cỏ, tưới nước, rảnh rỗi thì pha một ly hồng trà, ở sân sau phơi nắng, tiếp đó, vào đêm khuya tịch mịch yên ắng, một mình liếm miệng vết thương, ngày qua ngày, lẳng lặng chờ đợi năm tháng trôi qua, chờ đợi ngày nào đó mình tiến vào mộ phần.

Hần là sẽ không chờ lâu lắm.

Mưa bụi dần dần ngấm vào người, hần ý từng chút xâm nhập vào cơ thể.

Khăn quàng cổ lông dê cũ kỹ mà mềm mại vây quanh trên cổ, giống như ấm áp duy nhất tồn tại trên thế gian này.

Hoài niệm mà ưu thương.

Khi anh thương hần, hần khư khư cố chấp, mà khi hần thương anh, tim anh lại giá lạnh.

Vận mệnh thường trêu đùa người ta như vậy, nhưng dù có như thế, hần cũng không có gì oán giận.

Chỉ là cảm thấy cô độc, nỗi cô độc cùng tịch mịch cắn xé, làm tâm hần như một cánh đồng hoang, không có một ngọn cỏ.

Phía trước truyền đến tiếng cười như chuông bạc, thu hút sự chú ý của hần, lấy tầm mắt mờ mờ xem qua, tựa hồ phía trước có một đôi tình nhân lãng mạn, ở trong mưa che chung một cái dù, dựa sát chặt vào nhau, ở trên cầu bước chậm, đùa giỡn với nhau.

Dù màu đỏ xinh đẹp, khiến sắc trời mù mịt lại thêm vài phần sức sống.

Bọn họ hướng hần đi tới, khi đi ngang qua, cô gái kính ngạc nhìn hần một cái, tựa hồ ngạc nhiên trời mưa có người không bung dù, cứ như vậy dầm mưa.

Nhận thấy tầm mắt của cô, Bách Tiệm Ly hướng cô cười nhẹ, cô gái đột nhiên kéo cánh tay bạn trai, ghé vào tai cậu ta nói gì đó, “Phốc” cười ra tiếng.

Tuổi trẻ thật tốt, có thể yêu đương cuồng nhiệt, không chỗ nào cố kỵ.

Ai cũng đều muốn có người yêu dịu dàng đáng yêu đi, giống như cô gái xinh đẹp vừa rồi, muốn đối phương hưởng ứng tình cảm của mình, duỗi tay ra là có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người kia, vừa quay đầu lại, là có thể nhìn thấy nụ cười của đối phương, mà không phải vĩnh viễn chỉ có bóng lưng cùng chờ đợi.

Rốt cuộc tình yêu là gì?

Rốt cuộc nên cùng người mình thích ở chung thế nào? Làm sao mới có thể khiến người ấy không bi thương thất vọng? Làm thế nào, mới có thể bao dung lượng thứ cho nhau?

Đại não cần cỗi của hần, hoàn toàn không có đáp án.

Nhìn người khác ở chung tự nhiên như vậy, tuy phi thường hâm mộ, nhưng đối với hắn mà nói, thế giới xa xôi kia, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể tiến vào.

Cho nên, hắn rời đi, đối với nhau mà nói, đều là một chuyện tốt.

Trong lòng cũng chỉ thầm chúc phúc.

Đem tất cả hạnh phúc mình có thể có đều cho anh, hy vọng anh từ nay về sau hạnh phúc vô ưu.

Như vậy, hắn có thể yên tâm rời đi.

Bách Tiệm Ly giật giật khóe miệng, lại không thể cười nổi, hắn lau nước mưa trên mặt, kéo cao áo, đi về phía trước...

Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng còi chói tai, Bách Tiệm Ly lơ đãng, tiếp tục đi tới, ai ngờ tiếng còi chẳng những không ngừng, ngược lại bướng bỉnh phát liên tục, tựa hồ đuổi theo hắn không buông, Bách Tiệm Ly lúc này mới thấy không đúng, quay đầu lại xem...

Chỉ thấy một chiếc ô tô màu đen thẳng hướng hắn chạy tới, không để ý quy định trên cầu nghiêm cấm dừng xe, dừng lại ngay thành cầu.

Tất máy xe, một thân ảnh cao lớn lao ra ngoài, bước nhanh đến trước hàng rào, nhấn tay một cái, nhanh nhẹn nhảy qua lan can, vững vàng đứng trước mặt hắn cách đó không xa.

Bách Tiệm Ly cận thị rất nặng, không mang mắt kính, căn bản là mù mờ, hơn nữa sắc trời xám xịt, càng nhìn không rõ.

Nhưng thân hình người này phi thường quen thuộc...

Là người đó sao?

Bách Tiệm Ly không khỏi nheo mắt lại, không đợi thấy rõ ràng, người nọ liền sải bước tới gần hắn...

Khuôn mặt còn hoài nghi dần dần rõ ràng, sắc mặt hắn nháy mắt trắng bệch.

Sao có thể là anh!?

Nhất định là đầu óc mình rất choáng, mới có thể sinh ra lỗi giác như vậy đi!

Theo bản năng liên tục lui về phía sau, gót chân chạm vào hàng rào bảo hộ trên cầu, hắn đã không còn đường trốn.

Người nọ đi đến trước mặt hắn, gần trong gang tấc.

Bởi vì không đeo kính nên không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, nhưng cho dù như vậy, vẫn có thể cảm thấy khí thế toàn thân anh, giống như ngọn lửa đen, thống thiết thiêu đốt.

Nguyên lai cũng không phải hắn lỗi giác!

“Bách Tiệm Ly, chân của cậu là sao?” Mi tâm Tạ Ngôn nhíu chặt, vừa gặp liền hỏi.

Tìm hắn suốt một ngày, thật vất vả mới ở trên cầu lớn bắt được bóng dáng hắn, trong mưa gió tập tễnh mà đi, tìm anh như bị từng bước đi chênh vênh ấy đâm nhói!

Lời Tiểu Thành, tám chín phần mười là thật.

Không nghĩ tới anh đột nhiên hỏi chân mình, Bách Tiệm Ly ngẩn ra, bình ổn hô hấp một chút, nở nụ cười nhàn nhạt, “Không cần thận bị trật chân, lập tức sẽ lành.”

“Cậu đến bây giờ còn muốn gạt tôi!”

Lần này Tạ Ngôn phát điên, lời hắn che dấu tựa như ngòi nổ, làm anh phát nổ ngay tại chỗ, anh nắm chặt cánh tay hắn, dùng sức đem hắn ấn lên hàng rào bảo hộ bằng kim loại, sức lực cường ngạnh không chút lưu tình, gần như bóp nát hắn.

Bách Tiệm Ly ăn đau, nhăn lại đôi lông mày thanh tú, nhưng không rên một tiếng.

“Thật sự là bị trật chân? Nói cho tôi biết sự thật, Bách Tiệm Ly, không được gạt tôi nữa!”

“Cậu đã nghe được điều gì?” Bách Tiệm Ly nâng mắt lên nhìn anh, gương mặt thanh bần như tuyết, quật cường không nói gì.

Tiểu Thành, nhất định là Tiểu Thành đã nói với anh những điều không nên nói.

“Không cần biết tôi nghe được điều gì, tôi chỉ muốn nghe chính miệng cậu nói ra sự thật!” Tạ Ngôn chăm chú nhìn hắn.

“Có chút sự thật, vẫn là không cần biết thì tốt hơn.” Bách Tiệm Ly buồn bã cười nói.

“Đợi cậu tám năm, tôi có quyền biết sự thật!” Tạ Ngôn lạnh lùng nói.

Những lời này nặng như núi, dứt khoát đè xuống, Bách Tiệm Ly rốt cuộc không thể bảo trì trầm mặc, khoe mắt nóng lên, không phân rõ rốt cuộc là mưa, hay là nước mắt.

“Tạ Ngôn, cậu đã có người yêu, biết mấy chuyện này làm gì nữa? Lãng phí tám năm của cậu, tôi vô cùng xin lỗi, nhưng cậu ngay từ đầu đã biết tôi là dạng người nào, cũng biết tôi sẽ không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại, là tự cậu lựa chọn chờ đợi, hiện tại lại oán trách tôi, cậu không biết là cậu rất không có lập trường sao?”

“Tôi không phải oán trách cậu, tôi chỉ là muốn biết sự thật, nói cho tôi biết, Tiệm Ly, đừng giấu diếm nữa, cũng đừng lại gạt tôi. Tôi cần biết sự thật, nói cho tôi biết...”

Là nước mắt hắn, hay là bầu trời đang khóc?

Tạ Ngôn đau lòng khó nhịn, ôm lấy khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, lấy hai tay ấm áp lau đi nước mưa trên mặt hắn...

“Vây... Người yêu của cậu làm sao bây giờ?” Bách Tiệm Ly run rẩy môi hỏi.

“Tôi không có người yêu.”

“...”

Câu trả hoàn toàn ngoài dự đoán, làm Bách Tiệm Ly ngây người.

“Là lừa gạt cậu, là do tôi nhất thời nóng giận mới nói thế. Ở LONG STAR nhìn thấy cậu cùng Tiểu Thành, khiến tôi vô cùng tức giận, hoàn toàn mất đi lý trí. Vừa lúc Tiểu Du đứng bên cạnh, liền nhin không được lấy cậu ta làm bia. Tôi thừa nhận hành động của mình thực ấu trĩ, nhưng khi đó, tôi thật sự không thể khống chế chính mình.”

Tạ Ngôn càng nói thanh âm càng nhỏ, vẻ mặt khảm trương cực kỳ, “Tiểu Du chỉ là trợ lý của tôi, tôi vẫn xem cậu ta như em trai, làm sao có thể cùng cậu ta làm người yêu? Lại nói, cậu ta cũng có người mình thích...”

Ánh mắt đối phương nghiêm khắc khiếp người như thế, Tạ Ngôn không dám nhìn vào mắt hắn.

Anh thật sự hối hận.

Nếu đêm ở quán bar gặp lại kia, anh có thể tĩnh tâm, đọc kỹ biểu tình trên mặt hắn, sẽ không phải trải qua phiên tra tấn hiện tại này.

Sau một lúc lâu, Bách Tiệm Ly rốt cuộc mở miệng, “Cậu, đang, đùa, sao?”

Thanh âm trầm ấm mưa gió mà đến, khiến kẻ khác không rét mà run.

“Không, tôi không có. Tôi là nói thật

.”

Tạ Ngôn nhìn hắn chăm chú, thoát tiên thả lỏng hai tay đang nắm chặt hai vai hắn, trượt xuống dưới, kéo thắt lưng hắn lại, thật cẩn thận đem hắn ôm vào lòng.

“Ở Perth sau khi đợi không được cậu, tôi xác thực muốn buông tha, nhưng là làm không được. Ba tháng này, tôi cơ hồ biến thành cái máy làm việc, mỗi ngày sớm đi tối về, đem công ty như nhà, bất cứ khi nào rảnh rồi, toàn bộ đầu óc sẽ điên cuồng nhớ tới cậu, làm thế nào cũng không khống chế được. Tiệm Ly, chúng ta đừng che giấu thương tổn nhau nữa, hãy quên đêm kia đi, tôi không nhìn thấy cậu cùng Tiểu Thành thân thiết, cậu cũng không nghe thấy những điều tôi nói kia, hiện tại nói cho tôi biết, đêm đó cậu đến tột cùng là muốn nói với tôi cái gì?”

Bách Tiệm Ly trừng mắt nhìn anh, vài giây sau, đột nhiên kịch liệt giãy dụa, “Buông!”

Nhất thời bất ngờ không kịp phòng, Tạ Ngôn bị hấn đẩy mạnh ra.

Bách Tiệm Ly thở hồng hộc, hai má tái nhợt thoáng đỏ lên, cho thấy tức giận không nhẹ, sau đó, hấn quay đầu bước đi...

“Tiệm Ly...” Tạ Ngôn đuổi theo, ôm hấn từ phía sau.

“Buông ra... Cút ngay! Cậu con mẹ nó cút ngay cho tôi!”

Bách Tiệm Ly quát, dùng hết khí lực toàn thân thoát khỏi cái ôm của anh, hai người dưới cơn mưa tầm tã quần thành một đoàn...

“Đừng nháo, Tiệm Ly, Tiểu Thành nói cậu bị bệnh, sốt nhẹ chưa lui, nếu còn như vậy nữa, bệnh của cậu sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.” Tạ Ngôn ôm hấn không buông.

“Không cần cậu quần!”

Bách Tiệm Ly bỏ tay anh ra, trong lúc giãy dụa dùng sức quá mạnh, thân thể suy yếu không thể chống đỡ, đột nhiên bên tai vù vù, trước mắt tối sầm, liền ngã xuống...

Tạ Ngôn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hấn, bao bọc thân thể hấn, hai người song song ngã tựa vào thành bảo hộ trên cầu.

Mưa nhỏ lại một chút.

Cơn mưa to tầm tã dần chuyển thành mưa bụi tinh mịn, từng giọt từng giọt, từ phía chân trời rơi xuống.

Tạ Ngôn vội vàng cởi áo khoác ngoài của mình, khoác trên người hấn chắn mưa, đem thân hình gầy gò của hấn ôm chặt vào lòng, dùng môi hôn hai má lạnh như băng của hấn, nếm thấy hương vị nước mưa nhàn nhạt...

Siết chặt hai tay, giống như phải khảm cả hấn vào thân thể chính mình.

Trái tim kẻ sát, trong ngực một mảnh nóng bỏng, bùng lên ngọn lửa tình mãnh liệt mà mưa gió rét lạnh không thể dập tắt!

Không cần giải thích gì nữa, đến lúc này, anh đã hoàn toàn hiểu được, nếu trong lòng hấn thật sự không có anh, thì làm sao chỉ nghe anh nói mấy câu, liền kích động đến mức thiếu chút nữa ngất đi?

Lông mi Bách Tiệm Ly hơi run, ở trong ngực anh mở to mắt, bộ dáng tái nhợt suy yếu làm Tạ Ngôn đau lòng cực kỳ.

“Tiệm Ly, cậu không muốn nói thì đừng nói, tôi đều hiểu. Thân thể cậu giờ lạnh như băng, tôi lập tức đưa cậu đi bệnh viện.”

Anh cúi thất lúng muốn bế hấn lên, cánh tay lại bị hấn dè lại...

“Được, cậu muốn biết sự thật, tôi liền cho cậu sự thật.” Thanh âm Bách Tiệm Ly rất nhẹ, biểu tình thực đậm, thực hieu quạnh, thần tình đều là mệt mỏi cực độ.

“Ngày hôm xuất ngoại, cha mẹ tôi ly hôn.”

Tạ Ngôn ngẩn ra, cũng không động.

“Ngày đó, tôi đang ở sân bay, vốn nghĩ nhắn tin cho cậu... có rất nhiều... rất nhiều điều muốn nói với cậu, lại nói không nên lời... Nhưng trên đường nhận được điện thoại của bọn họ, tôi cảm thấy mình hết như tên ngốc, vì thế đem những lời đó toàn bộ xóa bỏ, sau đó, lệnh cho mình quên hết thấy mọi chuyện.”

Bách Tiệm Ly nhìn vào đôi mắt sâu và đen của anh, “Tuy rằng tiềm thức rất rõ ràng, cha mẹ sớm hay muộn cũng ly hôn, nhưng khi ngày này thật sự tiến đến, tôi vẫn bị đả kích trầm trọng. Tôi nghĩ cần gì phải nhắn tin, ai có thể cùng ai vĩnh viễn bên nhau chứ? Cậu có lẽ thích tôi, bất quá là bởi vì chưa bao giờ có được, nhất thời mê luyến, qua vài năm, lại nhớ rõ tôi là ai?”

“Cho nên tôi quyết định rời đi, quên hết thấy quá khứ, ở một nơi không ai biết đến, một lần nữa bắt đầu. Vốn tôi vẫn nghĩ mình rất khá, nghĩ mình đã thực thuận lợi quên cậu, nhưng tới buổi tối, khuôn mặt cậu, lại lần lượt xuất hiện trong đầu tôi.”

Tuy là ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng, nhưng nghe vào tai, lại thành kích động khôn kể, trong lòng Tạ Ngôn mừng như điên...

“Năm 2004, tôi ở Perth được hai năm, cậu lên chức giám đốc chi nhánh.”

Nghe hẳn nói như vậy, Tạ Ngôn giật mình, đang muốn hỏi hẳn sao lại biết, Bách Tiệm Ly đã nói tiếp.

“Tôi trên diễn đàn của khoa mình đăng kí một ID, khách qua đường 310, thấy tin tức bọn họ nói, tôi cũng nhắn lại chúc mừng cậu, bất quá cậu hẳn là không chú ý tới hồi âm của tôi.”

Tạ Ngôn chấn động, anh đích xác ngẫu nhiên trên diễn đàn cùng bạn học cũ nói chuyện phiếm vài câu, nhưng đối với ID khách qua đường 310 này, hoàn toàn không có ấn tượng.

Internet mở rộng, lại có mấy người có thể có ấn tượng với một ID nho nhỏ.

“Tôi biết cậu làm ở UNIS, liền lưu lại trang web của UNIS, có thời gian thì vào xem, hy vọng có thể đọc được tin tức của cậu. Thấy sự nghiệp của cậu liên tiếp thăng tiến, tôi liền mừng cho cậu. Sau khi điều trị xong ở Melbourne trở về, tôi mới nghe thấy lời nhắn lại của cậu. Vào thời điểm kia, tôi vừa lúc gặp phải tai nạn, ở bệnh viện trị liệu. Nếu tôi không gặp chuyện không may, nếu đúng lúc nghe được lời nhắn, tôi sẽ đi. Đúng là bởi vì lời nhắn lại của cậu, tôi mới quyết định về nước gặp cậu.”

Hẳn quả nhiên là vì mình mới trở về!

Một thanh âm ở trong lòng kêu to, vui sướng nói tiếp, Tạ Ngôn dần xuống xúc động muốn hưng hăng hôn môi hẳn, đem hẳn dùng sức ôm chặt.

“Sau khi về nước, đúng là người thứ nhất tôi tìm là Tiểu Thành, đó là bởi vì không biết nên đối mặt với cậu thế nào, đêm đó liền gọi điện thoại cho cậu, cũng là Tiểu Du tiếp. Cậu ta nói cậu đang tắm, nghe ra được hai người quan hệ thực thân thiết. Lúc ấy tôi liền nghĩ, tôi và cậu đại khái là không được... Bất quá ngay cả như vậy, tôi vẫn quyết định tới tìm cậu, xem còn chút hy vọng nào không.”

“Ngày hôm sau, tôi bắt taxi đến công ty cậu, lại ở trong thang máy nghe thấy nhân viên công ty cậu nói, cậu cùng Tiểu Du là một đôi tình lữ, sau đó lúc rời đi, tôi thấy cậu và cậu ta...”

Tạ Ngôn chấn động, “Cậu khi nào thì tới công ty tôi? Tôi sao lại không biết gì hết?”

“Chính là cùng ngày chúng ta gặp mặt ở LONG STAR, buổi sáng khoảng mười giờ.”

“Cậu thấy tôi? Vì sao không gọi tôi!”

“Vốn tính gọi, chính là Tiểu Du cậu ta... nửa quỳ thắt dây giày cho cậu...” Bách Tiệm Ly cười khổ, “Hai người thấy thế nào cũng là một đôi yêu đương cuồng nhiệt... Tôi không muốn quấy rầy hai người, dù sao cũng gặp được cậu, cậu nhìn tốt lắm, vì thế tôi trở về.”

Thì ra là thế!

Bên trong có nhiều ẩn tình như vậy, bọn họ thế nhưng lại lần lượt bỏ qua nhau, ông trời thật cố ý vui đùa, làm cả hai năm lần lượt hiểu lầm nhau!

Nếu ngày đó lúc hẳn đến công ty tìm anh, nhân viên trong công ty không lẩm nhẩm, mà anh cùng Tiểu Du cũng không có cử chỉ thân thiết...

Nếu anh không chính mắt nhìn thấy hân cùng Tiểu Thành hôn nhau ở LONG STAR...

Bọn họ căn bản không cần trải qua nhiều tra tấn như vậy!

“Ông trời đáng giận, đem chúng ta trêu đùa!” Tạ Ngôn chua xót nói, cúi đầu, đem mặt chôn ở cổ hân.

“Đối với cậu thì là trêu đùa, tôi vẫn nghĩ, đây nhất định là vận mệnh của chúng ta, luôn vô duyên vô phận.”

Tạ Ngôn ngẩng đầu, cùng ánh mắt hân giao triền.

Đôi mắt đối phương nổi lên dao động, như một hòn đá ném vào mặt hồ đóng băng, chạm vào lớp băng mỏng trên mặt hồ, phát ra tiếng va chạm rất nhỏ.

“Tạ Ngôn, cậu thật sự nghĩ tôi là động vật máu lạnh, thế nào cũng không động tình sao? Tôi nhớ cậu, vô số đêm khuya tịch mịch, chỉ cần nghĩ đến cậu, liền cảm thấy ấm áp. Lời cậu nhắc lại, làm tôi lần đầu tiên nhận ra, còn sống là chuyện tốt đẹp cỡ nào.”

“Cậu thích tôi, tôi thực cảm động, nhưng cũng thực sợ hãi. Bởi vì tôi rất rõ bản thân, trời sanh tính lạnh bạc, không có năng lực lấy vợ, chỉ thích hợp một người lẳng lặng chết đi. Nếu chúng ta thật sự cùng một chỗ, tới cuối cùng, cậu khẳng định chịu không nổi tôi. Cho nên tôi trốn tránh cậu, bởi vì tôi biết chính mình không có cách nào cho cậu hạnh phúc, không có tư cách có được tình yêu của cậu, càng không thể hồi báo tình cảm của cậu...”

“Không thể nào, đừng phủ định chính mình như vậy.” Tạ Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve hai má hân...

“Đêm đó, khi cậu trằm đỉnh chặt sắt nói đã buông tha tôi, cũng đã tìm được một đối tượng dịu dàng, tôi tuy rằng thống khổ, nhưng cũng thấy này là kết cục tốt nhất, nhưng mà không nghĩ tới, sau khi tôi vất vả chấp nhận sự thật, cậu lại chạy tới nói cho tôi biết, hết thảy đều là giả? Cái này bảo tôi làm sao tiếp nhận đây!? Tạ Ngôn, cậu đừng quá phận!”

“Tôi đã mua vé máy bay, tính toán vĩnh viễn rời đi nơi này... Hiện tại cậu mẹ nó đột nhiên nói với tôi những lời này... Cậu con mẹ nó...”

Mắng đến đây, một trận khó thở kéo tới, giọng nói hân đột nhiên nghẹn ngào.

Tạ Ngôn rút cuộc nhịn không được, ôm lấy mặt hân, liều lĩnh hôn lên đôi môi tái nhợt của hân...

Bách Tiệm Ly lúc đầu còn ra sức giãy dụa, miệng hàm hồ mắng anh, cũng không được bao lâu, khí lực dần dần suy yếu, ở trong ngực anh không thể nhúc nhích.

Đôi môi lạnh lẽo bị bao phủ bởi một ngọn lửa ấm nóng.

Đầu lưỡi nóng bỏng ở trên môi hân nhấm nháp vài lần, sau đó tách môi hân ra, tiến quân thần tốc, thật mạnh mút vào bờ môi hân.

Một giây đầu lưỡi chạm nhau kia, hai người đều run lên.

Tạ Ngôn lập tức siết chặt hai tay, tay phải chế trụ ót hân, càng sâu càng cuồng nhiệt hôn hân, trong miệng toàn bộ đều là hương vị của nhau, là nước mắt hân, hay là nước mắt anh, anh đã vô pháp phân biệt!

Bách Tiệm Ly nín chặt quần áo anh, nụ hôn này tựa như một ngọn lửa, tiến vào thân thể suy yếu của hân, cháy sạch choáng váng vừng đầu.

Trái tim hân đập thành thạch trong ***g ngực, cảm giác mình tựa chiếc thuyền lá cô độc dưới cuồng phong sóng lớn, bị gió lốc hung mãnh thổi quét, từ trên cao lao xuống dưới, lại vô lực phản kháng.

Một thời gian dài cơ khát cùng chờ đợi, đã dẫn phát sức mạnh khủng bố của người kia, đôi môi hân tựa như môi lửa trí mạng cuối cùng, vừa chạm vào sẽ đốt thành tro tẫn.

Thân thể vốn dĩ lạnh như băng, bởi nụ hôn này mà trở nên nóng cháy, linh hồn cô độc, bởi nụ hôn này mà rung động sướng vui, nỗi vui mừng mất đi rồi tìm lại được quá mãnh liệt mạnh mẽ, ngược lại không thể thừa nhận, anh càng hôn càng sâu, thể lực hân rất

cuộc chống đỡ hết nổi, trước mắt tối sầm, liền té xỉu trong lòng anh.

“Tiệm Ly? Tiệm Ly?”

Thấy hần ngất đi, Tạ Ngôn mới phát hiện mình thật càn rỡ.

Mưa to còn không ngớt, gió lạnh gào thét thổi qua, trên cầu rộng lớn không có vật gì che chắn, anh lại một mặt cùng hần ở đây dây dưa.

Anh một tay ôm lấy lấy hần, giẫm lên mặt đường đọng nước, anh lấy thân thể bao bọc hần, mặc cho nước mưa lạnh như băng trút xuống, quất vào ngực anh, toàn thân cơ hồ đều ướt đầm, nhưng anh chẳng những không thấy lạnh, ngược lại còn có một đám lửa ở trong lòng hừng hực thiêu đốt.

Bách Tiệm Ly lẳng lặng nằm trong lòng anh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở nhỏ bé yếu ớt, giống như thiên sứ gãy cánh, sức nặng mềm mại mà yếu ớt trên tay, làm anh đau lòng khó nhin, vui buồn đan xen.

Vượt qua hàng rào bảo vệ, một chiếc xe xẹt qua bên người, bắn tung tóe vô số bọt nước, anh làm như không thấy, nhẹ nhàng đặt hần ngồi vào ghế phó lái...

Mưa càng lúc càng lớn, như roi quất vào cửa kính.

Anh bật hệ thống sưởi, mở đèn xe, tăng ga, thẳng tiến về phía trước.

Xuyên qua tầng mây xám xịt, phía sau chính là ánh mặt trời sáng lạn.

Anh lẳng lặng chở hần, chở thỏa mãn cùng hạnh phúc cả đời mình, bức họa tươi đẹp bị cuộn tròn sau bao năm tháng, dưới ánh nắng rực rỡ mở ra...

Người này, rốt cuộc là của anh!

Rốt cuộc!

Từ nay về sau sẽ không buông tay nữa.

Cũng không có lực lượng nào có thể đem bọn họ tách ra!

16. Chương 16

Nhận được điện thoại của Tạ Ngôn, Tiểu Thành cùng Du Duy Thu còn đang tìm kiếm Bách Tiệm Ly lập tức quay lại, hỏa tốc chạy tới bệnh viện thành phố.

“Cậu tên tiểu tử này đã làm gì cậu ấy? Nếu không đang yên đang lành thế nào lại đột nhiên té xỉu?”

Vừa nhìn thấy Tạ Ngôn, Tiểu Thành liền nổi giận xông đến, bất chấp đây là hành lang bệnh viện, túm lấy áo anh.

“Tiểu tiên sinh, bình tĩnh một chút, đừng nóng giận.” Du Duy Thu vội vàng tiến lên khuyên can.

“Cậu ấy dầm mưa quá lâu, chúng tôi lại nói chuyện vài câu, tâm tình quá mức kích động, thể lực chống đỡ hết nổi, nên mới té xỉu. May mà bác sĩ nói không có gì trở ngại, hiện tại đang truyền nước biển.”

Áo khoác của mình đã đưa cho Bách Tiệm Ly che mưa, Tạ Ngôn trên người chỉ còn một bộ tây trang hơi mỏng, bị mưa xối toàn thân ướt đầm, trên tóc còn nhiều xuống vài giọt nước mưa.

Lúc này đang là mùa thu, anh lạnh đến nổi mặt mày tái nhợt, môi tím ngắt, Tiểu Thành nhíu mày nhìn anh, buông tay ra, “Cậu đã nói gì kích thích cậu ấy?”

“Chỉ là đem những chuyện trước kia chưa nói rõ ràng, hoàn toàn nói rõ ràng mà thôi.” Tạ Ngôn cười khổ, đột nhiên hắt xì một cái.

“Tạ đại ca, hay anh về nhà thay quần áo trước đã? Cứ thế này, không đợi Bách tiên sinh khỏi hẳn, chính anh đã ngã bệnh trước.” Du Duy Thu nhin không được nói.

“Không sao, anh ở ngay đây, chờ cậu ấy tỉnh lại.”

Du Duy Thu biết, Tạ Ngôn một khi quyết định, sẽ rất khó thay đổi, chỉ có thể thở dài, đi theo anh.

Lúc này, một nữ bác sĩ trẻ từ trong phòng bệnh đi ra, Tạ Ngôn vừa thấy, lập tức tiến đến hỏi, “Bạn tôi cậu ấy thế nào rồi?”

Vị nữ bác sĩ trẻ kia mỉm cười, “Bạn của anh hiện tại không có việc gì, chỉ là còn sốt nhẹ, thân thể cũng vô cùng suy yếu, sau khi trở về phải tĩnh dưỡng thật tốt. Chờ anh ta tỉnh lại, anh có thể đưa anh ta xuất viện.”

“Thật tốt quá, cảm ơn.” Tạ Ngôn thở dài nhẹ nhõm, “Tôi bây giờ có thể đi vào không?”

“Đương nhiên có thể.”

Tạ Ngôn như tên bắn vọt vào phòng bệnh, Du Duy Thu cũng muốn theo vào, thấy Tiểu Thành lại vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, liền hỏi: “Tiểu tiên sinh, anh không vào sao?”

“Quên đi. Nếu bác sĩ đã nói vậy, tôi cũng không lo lắng nữa. Để hai người bọn họ ở chung đi, tôi ở trong này, chỉ tổ biến thành siêu cấp bóng đèn a.” Tiểu Thành tiêu sái phất tay, cười nói: “Tôi đi đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Du Duy Thu cười gật đầu, nhìn theo bóng dáng anh biến mất, sau đó, cậu cũng không đi vào, chỉ đứng trông ngoài cửa, để cho cặp đôi trải qua nhiều khúc chiết này một chút không gian riêng tư.

Tạ Ngôn chậm rãi đi đến bên giường, nhìn chăm chú khuôn mặt tái nhợt của người đang nằm, không hề chớp mắt, nhìn thật lâu thật lâu...

Phòng bệnh thực yên tĩnh, đem hết thảy ồn ào náo động đều ngăn cách bên ngoài.

Dịch truyền từng giọt từng giọt chậm rãi lưu động, truyền đến cánh tay gầy yếu của hắn, hắn hô hấp thực nhẹ, cơ hồ không cảm nhận được.

Không có mắt kính che dấu, vết sẹo nơi khoe mắt trái hắn hết sức rõ ràng, Tạ Ngôn nhìn không được vươn tay, ở chỗ vết sẹo nhẹ nhàng vuốt nhẹ, phát hiện đầu ngón tay mình thế nhưng lại run run.

Tại nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, chỉ thiếu chút nữa, hắn liền có thể biến mất ở nơi mình không hề hay biết, cũng không biết thời gian, nếu thật sự là như thế, bảo anh phải sống thế nào đây?

Tưởng tượng đến liền không thể chịu đựng được!

Lòng bàn tay bao lấy tay hắn, cùng hắn mười ngón giao triền, nhẹ nhàng đặt ở bên môi hôn, sau đó, áp lên mặt mình...

Ngón tay thon dài, khớp tay rõ ràng, thanh mảnh mà mềm dẻo.

Mấy năm nay trải qua những tháng ngày tự do tịch mịch, mặc kệ hắn kiên cường thế nào, vẫn là ăn không ít khổ, nội tâm cứng cõi cũng bị mài mòn không ít, nhớ tới những lời hắn nói vừa rồi, rằng hắn không phải là người máu lạnh vô tình, nội tâm anh liền ần ần đau đớn.

Vận mệnh thực tàn nhẫn, trải qua vô số thế sự, ngày tháng xoay vần, bọn họ tựa như hai thế giới vĩnh viễn chỉ có thể nhìn nhau, không thể xuất hiện cùng nhau, rõ ràng có không ít giao điểm, mắt thấy có thể gần sát, rồi lại một giây sau, liền bị một đôi tay vô hình kéo xa, lần nữa gặp thoáng qua...

Chia lìa, luôn luôn là chia lìa, chờ đợi, chiếm cứ một khoảng thời gian quá dài trong sinh mệnh anh, thẳng đến khi anh nản lòng thoái chí, quyết định buông tay, hơn nữa còn hiểu lầm thật sâu...

Thật sự là nhiều lắm, nhiều đến cơ hồ không thể thừa nhận!

Vạn hạnh còn không thật sự buông tay, vạn hạnh cuối cùng giải thích rõ ràng, mà anh còn có thể nắm tay hắn, lắng lắng nghe hắn hô hấp...

Tạ Ngôn thở dài một hơi, chưa bao giờ giống như bây giờ, thực cảm kích ân huệ trời xanh ban cho.

Bốn mươi phút sau, túi dịch truyền hết nhãn.

Tạ Ngôn vội vàng gọi y tá đến, sau khi rút ra kim tiêm, Bách Tiệm Ly bừng tỉnh, chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đang ở một căn phòng xa lạ, biểu tình có chút ngẩn ngơ.

Thấy hấn không sao, Tạ Ngôn mặt mày vui mừng, vội vàng cúi xuống bên giường hấn, nhẹ giọng giải thích, “Đây là bệnh viện thành phố, em vừa rồi té xỉu, hiện tại cảm thấy thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?”

“Tôi không sao.”

Bách Tiệm Ly nâng lên mí mắt, nhìn nhìn anh, tầm mắt chợt lóe, trong mắt một mảnh hui quạnh, một lần nữa khôi phục lại vẻ thờ ơ khó gần trước đây.

Tạ Ngôn không khỏi âm thầm nhú mày.

Loại cảm giác này, giống như là trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả mới mở ra một chút cánh cửa trái tim hấn, rồi lại bị hấn ở ngay trước mặt đóng cửa thật mạnh.

Bách Tiệm Ly muốn ngồi dậy, vừa động một chút, đại não liền truyền đến cảm giác choáng váng mãnh liệt, hấn cúi đầu rên rỉ, đè lại trán.

“Để anh.” Tạ Ngôn muốn đỡ hấn ngồi dậy, lại bị Bách Tiệm Ly cự tuyệt.

“Không, để tự tôi.” Bách Tiệm Ly nhàn nhạt nói, cũng không nhìn anh.

Tạ Ngôn ngẩn ra, không nói gì, quay đầu hướng ra ngoài kêu lên: “Tiểu Du, đi làm thủ tục xuất viện, anh muốn đưa Tiệm Ly về.”

“Vâng.” Du Duy Thu lên tiếng trả lời rồi chạy đi.

“Chúng ta về nhà.”

Tạ Ngôn ôn nhu nói, cúi người muốn bế hấn, lại bị Bách Tiệm Ly lấy tay ngăn lại.

“Cám ơn, tự mình tôi có thể về được.”

Khẩu khí thực xa cách, biểu tình thực lãnh đạm.

Tạ Ngôn ngẩn ngơ, chậm rãi thẳng đứng dậy, “Tự mình về? Em là có ý gì?”

“Tôi tự mình có thể đi.” Bách Tiệm Ly nhìn anh, diện vô biểu tình.

“Em bệnh đến ngã trái ngã phải, còn đi như thế nào?” Tạ Ngôn lạnh lùng nói, chỉ cảm thấy một ngọn lửa vô danh bùng lên, nhưng đối phương dù sao cũng là người bệnh, không đành lòng trách móc nặng nề, vì thế kiên quyết đem lửa này áp chế.

Anh tiến lên một bước, không thềm phân trần, xốc chân lên, bế hấn đi ra ngoài.

“Tạ Ngôn, anh thả tôi xuống!” Bách Tiệm Ly lấp bắp kinh hãi, ở trong ngực anh giãy dụa.

“Em nếu còn lộn xộn, tin hay không anh ngay tại nơi này làm em!?” Tạ Ngôn trầm giọng nói, trên mặt phủ một tầng sương khiến kẻ khác không rét mà run.

Bách Tiệm Ly chấn động, theo bản năng đành chỉ giãy dụa.

Cũng không phải sợ anh, mà là chưa bao giờ gặp qua Tạ Ngôn như vậy.

Trước bao nhiêu người, Tạ Ngôn bế hấn, sải bước hướng đến cổng bệnh viện...

Không đợi bao lâu, Du Duy Thu tay chân nhanh nhẹn liền lái xe tới, lái người ra gọi: “Tạ đại ca, lên xe đi.”

Tạ Ngôn gật đầu, đem Bách Tiệm Ly để vào ghế sau, chính mình cũng lập tức chui vào bên trong xe, ngồi sát vào hấn, đem hấn ôm thật chặt.

Không buông tay.

Bị cánh tay của anh cường ngạnh ôm trong ngực, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của anh, nội tâm Bách Tiệm Ly mờ mịt vô thức...

Xe vững vàng chạy, thân thể kề sát có thể cảm nhận hơi thở của anh, vừa ấm áp, lại vừa làm hấn có cảm giác sợ hãi phức tạp.

Hấn hồi hận.

Hối hận chính mình nhất thời yếu đuối, ở trên cầu nói nhiều chuyện không nên nói.

Không biết là mưa gió khôn cùng, hay là sốt cao chưa dứt, làm cho hắn trở nên hoàn toàn không giống chính mình. Hắn sợ hãi loại cảm giác này, sợ hãi loại cảm giác giống như bị tầng tầng ánh sáng lột sạch, đem nội tâm yếu ớt nhất của mình toàn bộ lộ ra trước mặt người khác.

Hơn nữa người này không phải người khác, là Tạ Ngôn.

“Tạ Ngôn, đưa tôi đến nhà Tiểu Thành đi.” Bách Tiệm Ly yêu cầu.

“Mơ tưởng!” Tạ Ngôn dứt khoát từ chối.

“Buông ra sẽ thoải mái hơn đó.” Bách Tiệm Ly cười khở, nghĩ muốn động, lại không thể động đậy. Bị anh gắt gao giam cầm vào trong ngực như vậy, hắn sắp không thể hô hấp!

“Anh không buông!” Tạ Ngôn lạnh lùng nói, cánh tay lại siết chặt vài phần.

“Tạ Ngôn, tôi đã suy nghĩ kỹ càng, chúng ta cũng không thích hợp...”

Tạ Ngôn liền nắm lấy cảm hắn, hung hăng lấp kín môi hắn.

Anh không chút khách khí xâm nhập vào khoang miệng hắn, dùng sức mút vào, hơi thở nóng cháy phả vào mặt hắn, nuốt hết tất cả những lời thoát ra từ môi hắn.

Đầu lưỡi anh quấn lấy hắn, kịch liệt liếm hút, giống như phải ép hết tất cả nước bọt trong miệng hắn, sức lực cường hãn làm cho hắn đầu văng m

ắt hoa...

Hoàn toàn không thể lấy hai chữ ôn nhu để hình dung nụ hôn này, lực đạo mạnh mẽ nóng cháy, khiến hắn có thể cảm nhận lửa giận anh áp chế sâu trong cơ thể.

Thật vất vả Tạ Ngôn mới buông hắn ra, Bách Tiệm Ly một lần nữa có được hô hấp, hắn từng ngậm từng ngậm thở dốc, hai má tái nhợt vì nụ hôn vừa rồi mà đỏ ửng lên, xấu hổ vô cùng, không dám nhìn người “tài xế” trước mặt đang ngồi không nhúc nhích như lão tăng ngồi thiền.

“Anh điên rồi, Tiểu Du còn đang ở đây!”

“Không cần phải để ý cậu ta! Chỉ cần nhìn anh, nhìn một mình anh là được!” Tạ Ngôn nắm chặt cảm hắn, chăm chú nhìn vào mắt hắn, “Đến bây giờ em cứ nhiên còn nói mấy lời vô nghĩa này, nếu em nói thêm một chữ nữa, Bách Tiệm Ly, em đừng mơ anh sẽ dễ dàng buông tha em!”

Bách Tiệm Ly mấp máy môi tính nói gì đó, lại bị Du Duy Thu ngắt lời, “Tạ đại ca, tới rồi.”

“Em trở về đi.”

“Vâng.”

Du Duy Thu lau mồ hôi trên mặt, như được đại xá.

Bọn họ lúc này đây quả thực là thiên lôi câu động địa hỏa (1), còn tiếp tục ở lại, cái bóng đèn nho nhỏ là cậu đây khẳng định sẽ bị trận đại hỏa ngàn ngút này cháy sạch không còn cọng tóc a, thức thời như cậu, lòng bàn chân đương nhiên phải sớm bôi mỡ, chuẩn cho lẹ.

Không để ý Bách Tiệm Ly cự tuyệt, Tạ Ngôn vẫn là một đường bế hắn, một cước đá văng cửa lớn đã mở sẵn, bắt đầu cởi áo vest, thô bạo tháo cà vạt, rút ra dây lưng, kéo khóa quần dài...

Chỉ chốc lát sau, một khối thân thể nam tính kiện mỹ dương cương liền hiện ra không sót một chút gì ở trước mặt hắn!

Vân da xinh đẹp, ***g ngực rộng lớn tinh trắng, cơ bụng săn chắc, phát ra mười phần mị lực của một người đàn ông thành thực, có thể nói đáng người hoàn mỹ, hơn nữa vật nam tính giữa hai chân cứ nhiên bùng bùng phấn chấn... Hình ảnh này quá mức kích thích, cảm giác áp bách cùng lực hấp dẫn mãnh liệt làm người ta khó có thể hô hấp!

“Anh... Anh muốn làm gì?”

Bách Tiệm Ly hít một hơi thật sâu, đôi môi run rẩy, cảm giác như giọng nói của mình bị nghẹn lại.

Thay vì ảo não, vô đại não lại thu được tín hiệu nguy hiểm, khiến hắn vội lùi đến mép giường, muốn từ bên kia nhảy xuống, lại bị Tạ Ngôn túm lấy mắt cá chân.

“Em còn muốn chạy trốn sao?”

Tạ Ngôn ánh mắt dọa người, chậm chậm tiến về phía trước...

Động tác ung dung này khiến kẻ khác sốt ruột không thôi.

Rất cục đối diện với ánh mắt anh, Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy da đầu tê rần, có loại cảm giác “Đại sự không ổn”, nhưng thân thể còn chưa kịp động, đã bị đối phương dùng sức lôi kéo, áp dưới thân anh...

Tạ Ngôn không chút khách khí tách ra hai chân, đè lên người Bách Tiệm Ly, kẹp chặt cả người hắn.

Người đàn ông tỏa thể khắp người tản ra khí thể mãnh liệt nhảy mắt tới gần, Bách Tiệm Ly thiếu chút nữa ngay cả hô hấp cũng đình chỉ!

“Tạ Ngôn, anh không cần nổi điên, mau cút xuống dưới cho tôi!”

“Anh rất thanh tĩnh.” Tạ Ngôn mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn hắn vài giây, đột nhiên động thủ, cởi bỏ quần áo hắn...

Áo sơmi roẹt một tiếng bị xé ra, nút áo văng tung tóe, ***g ngực trần trụi của hắn nhất thời lộ ra ngoài không khí.

“Tạ Ngôn, anh con mẹ nó dừng tay cho tôi...” Bách Tiệm Ly tức giận đến mức trước mắt biến thành màu đen, một trận thổ gấp gấp.

Tạ Ngôn cúi người xuống, ghé vào tai hắn chậm rãi nói: “Anh vốn không muốn làm, bởi vì em còn rất suy yếu. Nhưng là không làm không được, bằng không không biết đầu óc em lại nghĩ tới mấy chuyện linh tinh nào nữa. Cho nên, anh một giây cũng không muốn chờ, chính là giờ khắc này, anh muốn khiến em hoàn toàn trở thành của anh!”

Anh tùy tay đem áo sơmi bị xé rách của hắn ném xuống giường.

“Anh dừng tay, Tạ Ngôn, tôi không phải đang nói đùa.” Bách Tiệm Ly quát.

“Anh cũng không nói đùa. Lần này anh sẽ không như trước kia, luôn bởi vì cố kỵ em mà năm lần bảy lượt nhẫn nại, lại càng không dừng tay, em không có quyền, cũng không có tư cách bảo anh dừng tay, đây là em nợ anh, Bách Tiệm Ly!”

Tạ Ngôn rất lãnh tĩnh, bình tĩnh đến độ gần như khủng bố.

Bách Tiệm Ly chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt này của anh, còn chưa kịp phản kháng, đã bị anh thuận thực lột sạch sẽ, trần như nhộng.

Hai người ở trên giường dây dưa quay cuồng, da thịt trần trụi cảm thụ được nhiệt độ cùng dục vọng của nhau.

“Tạ Ngôn, đừng để tôi hận anh.” Bách Tiệm Ly cắn răng thở dốc nói, mỗi một tác cùng anh da thịt kẻ sát, đều khiến thân thể run lên.

“Em không hận anh, em yêu anh, so với em nghĩ còn sâu hơn nhiều lắm. Chính là em cự tuyệt nghĩ đến, em hận, là loại cảm giác yêu anh quá sâu này, bởi vì em sợ hãi loại cảm giác này. Bách Tiệm Ly, em thật sự đã cho rằng anh một chút cũng không hiểu em sao?”

Tạ Ngôn đè chặt hắn, nhìn chăm chú vào mắt hắn, đột nhiên đưa tay cầm lấy dục vọng cư nhiên lặng lẽ ngáng đầu của hắn...

“A.....”

Bách Tiệm Ly bất ngờ không kịp phòng, giữa đầu phát ra tiếng thổ dốc bối rối. Chỗ yếu hại bị người ta cầm lấy, hắn rốt cuộc không thể phản kháng, cả người nhuyển xuống.

Binh bại như núi đổ.

Dục vọng dần ông bị nắm lấy, hần liên tiếp bại lui, quân lính tan rã.

Kỳ thật hần đã sớm đem chính mình giao ra, ở trên cầu, lúc ở trong lòng anh nói những lời kia, hần cũng đã đem chỗ sâu nhất của mình xé ra, toàn bộ mạch máu, gân mạch đều thanh thanh sở sở, nhất nhất hiện ra trước mặt anh.

Lộ ra ngoài quá sâu, hiện tại mới lùi bước, đã quá muộn!

Nhưng mà, vẫn là sợ hãi, sợ hãi khó có thể ngăn chặn.

Hần sợ ngày mai vừa mở mắt, lại không thể quay về cuộc sống đơn độc trước kia, chỉ có tịch mịch làm bạn.

Mất đi thế giới quen thuộc của mình, hần phải đi đâu đây?

“Tiệm Ly...”

Tạ Ngôn cúi xuống thì thầm tên hần, những nụ hôn nóng rực một đường trượt xuống phía dưới, lướt qua cần cổ thon dài của hần, dùng sức mút vào da thịt bóng loáng, cùng lúc đó, hai tay anh cũng không thả lỏng, cầm dục vọng nóng cháy của hần, bắt đầu cao thấp ma sát...

“Ừm.....”

Bách Tiệm Ly cố cắn chặt môi dưới, nhưng làm sao cũng ngăn không được thanh âm của mình, chỉ có thể buồn bực đem ngón tay nhét vào trong miệng, nghĩ muốn ngăn chặn mấy tiếng rên rỉ này.

“Dừng cần...”

Ngón tay hần bị anh mạnh mẽ vặn bung ra, lòng bàn tay ấm áp bao lấy tay hần, đan vào giữa các ngón tay, cùng hần mười ngón tay gắt gao giao triền, đặt tại bên người, không để hần dùng tay che miệng, tiếp đó, môi anh một đường lướt qua ngực, quay sang ngậm lấy đầu ngực trái của hần.

“A.....”

Chịu phải kích thích này, thân thể Bách Tiệm Ly mạnh mẽ uốn cong về phía trước, nhũ tiêm bị khoang miệng ấm nóng bao lấy, đầu lưỡi đối phương nhanh chóng nghiền nát đầu nhũ đã sưng lên của hần, vừa mút vừa liếm, mỗi một chút khiêu khích, đều truyền đến khoái cảm khó có thể hình dung.

“Không..... Tạ Ngôn.....”

Chiếc mặt nạ lạnh lùng, từng chút một bị đánh nát.

Hai má xinh đẹp, cái mũi thẳng tắp, đôi môi nhạt màu hơi mỏng, hết thấy đều vì những động tác làm càn của anh mà nhiễm một tầng phấn hồng mê người, khi hô hấp còn phát ra thanh âm gợi cảm, lại càng trên chọc Tạ Ngôn vốn đã dục hỏa đốt người.

“Mau buông ra.....”

Thanh âm đột nhiên nghẹn trong cổ họng, nói không thành tiếng.

Dục vọng nam tính ở giữa hai chân mình, thể nhưng lại vừa cứng thêm vài phần, tựa như ngọn lửa nhỏ nhỏ vô pháp dập tắt, cháy sạch hai má nóng bỏng của hần.

Trái tim lại là một trận kinh hoàng...

Tình dục đã lâu không có lặng lẽ bị khơi lên...

Trước lúc xuất ngoại, vào buổi đêm điên cuồng kia, mắt hần cái gì cũng nhìn không thấy, tai hần cái gì cũng không nghe được, trừ bỏ một trận pháo hoa rực rỡ!

Mà trong trận pháo hoa rực rỡ chói mắt ấy, những ôn nhu âu yếm, những nụ hôn dịu dàng của anh không ngừng rơi xuống trên môi mình, là tồn tại chân thật duy nhất.

Khắc cốt铭 tâm, suốt đời khó quên.

Bách Tiệm Ly nhắm chặt mắt lại, ức chế không được toàn thân run rẩy...

Vẫn không cho hấn không gian thở dốc, Tạ Ngôn buông nhũ tiêm hấn ra, đầu lưỡi như có như không chạm vào, nhẹ nhàng lướt qua ngực hấn, xuống đến vùng bụng bằng phẳng, xuống chút nữa... Dần dần tiếp cận một nơi vô cùng yếu ớt...

Sau cùng, không một tia chần chờ, anh cúi thấp đầu, đem dục vọng xinh đẹp của hấn ngậm vào miệng...

“A..... Buông ra..... Mau buông ra..... Thực bẩn.....”

Trăm triệu không nghĩ tới, anh thế nhưng lại làm như thế, Bách Tiệm Ly bật kêu ra tiếng, toàn thân lập tức căng cứng.

Tạ Ngôn một tay chặt chẽ đè lại hấn, tiếp tục dùng miệng phục vụ yếu ớt của hấn, ôn nhu mút liếm từ gốc đến đỉnh, tận khả năng âu yếm đối phương.

Động tác của anh chẳng những không thành thạo, mà còn thực vụng về.

Đối với tính sự, kinh nghiệm của Tạ Ngôn cũng không phong phú lắm.

Anh cũng chưa bao giờ giúp người khác khẩu giao.

Những năm gần đây, thời gian rảnh của anh đại đa số bị công tác bận rộn chiếm cứ, cho nên trên thực tế, cuộc sống của anh luôn khắc chế kỷ luật.

Dùng miệng hầu hạ lão Nhị người khác?

Cảnh tượng như vậy, đối với Tạ Ngôn luôn ngạo khí mười phần mà nói, căn bản không thể tưởng tượng! Mà nếu đối tượng là Bách Tiệm Ly, liền có thể dễ dàng đánh vỡ bài xích của anh.

Có thể khiến anh làm đến thế này, Bách Tiệm Ly là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Ở trước mặt hấn, tất cả cường thế của anh đều hóa thành ôn nhu, tất cả nguyên tắc đều trở nên vô nghĩa, chỉ có hấn mới có thể làm anh cam tâm tình nguyện cúi đầu, chủ động vùi sâu vào trong đùi hấn, không để ý dục vọng sắp nổ tung của mình, toàn tâm toàn ý phục vụ hấn, trước tiên làm cho hấn sung sướng.

Bất quá, cho dù kinh nghiệm không đủ, nhưng là một người đàn ông thành thực, Tạ Ngôn đối với dục vọng vẫn có những hành động bẩm sinh, đối phó với Bách Tiệm Ly trúc trắc như tờ giấy trắng, là dư dả.

Chính là, anh thật sự kinh ngạc.

Sao hấn lại trúc trắc như thế?

So với một lần trước lúc xuất ngoại kia, trúc trắc còn hơn gấp bội!

Quả nhiên đúng như mình nghĩ, mấy năm nay, cho dù thân ở nước ngoài, hấn cũng không quen ai, hấn ngay ngô như thế, làm anh càng thêm đau tức (2).

Anh tăng mạnh lực đạo mút vào, đem tính khí hấn ngậm cả vào miệng, khi thì nhập sâu vào cổ họng, khi thì dùng đầu lưỡi khẽ liếm, trêu chọc đỉnh mẫn cảm của hấn, không quá vài lần, liền như nguyện nghe được tiếng thở dốc mê người của hấn.

Nam tính trong miệng trở nên dị thường kích động, tràn ra xạ hương nồng đậm, ngày càng sừng lên..

. “Mau thả tôi ra..... Phải ra.....”

Bách Tiệm Ly nhú mi thở gấp gấp, mười ngón tay đan chặt vào tóc Tạ Ngôn, bắp đùi thon dài thoáng cái kẹp chặt, thoáng cái lại vô lực buông ra.

Tạ Ngôn bướng bỉnh tiếp tục làm, thêm vài lần nữa, tính khí đã căng đến cực hạn liền run rẩy phản kích, không đợi anh buông ra, nhiệt dịch nồng đậm đã dâng lên, bắn vào trong miệng anh...

Tạ Ngôn từ giữa hai chân hấn ngẩng đầu, trên khóe môi gợi cảm góc cạnh rõ ràng còn dính chất lỏng màu trắng, nhắc nhở hấn chuyện mình đã đạt đỉnh trong miệng anh là sự thật, về mặt Bách Tiệm Ly không khỏi đỏ bừng, “Anh..... Tại sao không sớm nhả ra... Tôi đã cảnh báo anh rồi mà...” Tạ Ngôn đứng dậy lấy khăn giấy ở đầu giường phun ra, thấy hấn cả người hư nhuyển, hai mắt mông lung, mỉm cười, “Không sao, anh muốn nếm thử chút hương vị của em.” Sau đó, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi hấn... Bách Tiệm Ly muốn đẩy

anh ra, tay lại suy yếu vô lực, bị hơi thở nóng cháy của anh bao lấy, đầu lưỡi hai người nhẹ nhàng quần lấy nhau, nội tâm truyền đến từng trận rung động...

(1) Thiên lôi câu động địa hỏa: Sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất

(2) Đau tức: Đau lòng, thương tiếc

17. Chương 17

“Điều quan trọng không phải là bao lâu, mà là được ở bên nhau”

“Hương vị chính mình thế nào?” Tạ Ngôn cười khê hởi, cụng đầu vào trán hắn, ngón tay nhẹ vỗ về vết sẹo bên khóe mắt hắn...”. “Rất kỳ quái...” Bách Tiệm Ly nhú mi.

“Anh là người đầu tiên sao?” Tạ Ngôn lại hỏi.

“Người đầu tiên gì?”

“Người đầu tiên hôn cơ thể em, người đầu tiên cùng em da thịt thân cận, người đầu tiên, có thể xâm nhập như thế này vào trong em?” Tay trái Tạ Ngôn từ bắp đùi hắn chậm rãi lần về phía sau tìm kiếm, tách ra khe hông hắn, ngón giữa nhẹ nhàng tiến vào động khẩu tối bí ẩn trong cơ thể hắn...”. “A.....” Cả người Bách Tiệm Ly nhất thời nảy lên, nghĩ muốn tránh đi, lại bị thân thể to lớn của Tạ Ngôn ngăn chặn. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Mật huyết chưa bao giờ tiếp nhận ngoại vật vô cùng thít chặt, nếu vọng động, khẳng định sẽ bị thương, Tạ Ngôn với tay lên tử đầu giường lấy ra dịch bôi trơn, bôi thật nhiều lên tay, lại tham nhập, trước lấy một ngón tay ra vào, chậm rãi mở rộng bôi trơn huyết khẩu chật chội của hắn... “Em nơi này thực nhanh... Có phải hay không cho tới bây giờ không bị người chạm qua?”

Tạ Ngôn một bên động, một bên khê liếm cái cảm không ngừng run rẩy của hắn, hoặc kẻ sát trên cánh môi mềm mại kia, trộm buông xuống vài nụ hôn nhỏ vun. “Vô nghĩa... Có ai giống anh biến thái như vậy... Buông ra... Tại sao..... Tại sao phải làm loại chuyện này chứ.....” Từ một ngón tay, dần dần gia tăng thêm hai ngón, rồi ba ngón, bộ vị khiến kẻ khác khó có thể mở miệng đã bị ngón tay anh nhồi chặt, Bách Tiệm Ly vừa vội vừa thẹn, đôi mắt trong suốt như nước phủ kín một tầng hơi nước mông lung. “Liên tiếp chặt đứt tất cả đường lui, đã vậy em còn muốn chạy trốn, tránh anh thật xa, trốn tránh tình cảm của mình! Nói cái gì buông em ra sẽ thoải mái hơn, nói cái gì em và anh không thích hợp... Anh đã chờ tám năm, rốt cuộc mới nghe được em nói nhớ anh, em nghĩ rằng anh còn có thể dễ dàng buông em ra sao? Bách Tiệm Ly, lúc trước em ở trên cầu, mạo hiểm mưa gió nói những lời ấy với anh, rốt cuộc có phải là thật hay không?” Tạ Ngôn ôm lấy hắn, khê nâng mông hắn lên, làm cho ngón tay mình càng thêm xâm nhập vào cơ thể hắn, liên tục ma xát niêm màng mềm mại của hắn... “Là thật...” Bách Tiệm Ly run rẩy, cánh tay theo bản năng vòng qua cổ anh.

“Vậy em liền giác ngộ đi!”

Ngón tay thon dài của anh đột nhiên chạm vào chỗ nào đó trong cơ thể, tựa như ngọn nguồn dự phát khoái cảm, Bách Tiệm Ly kinh suyền (1) một tiếng, mật huyết đột nhiên siết chặt ngón tay đối phương. “Là nơi này sao?” Khóe môi Tạ Ngôn nhẹ nhàng câu lên, giống như thợ săn tìm được mục tiêu tìm kiếm đã lâu, bắt đầu tập trung công kích nơi kia. “Đừng mà... Thực kỳ quái...”

Bách Tiệm Ly lắc đầu rên rỉ, tính khí mềm mại của hắn vốn đã giải phóng, không biết từ lúc nào đã lần thứ hai ngẩng đầu, chảy ra chất lỏng trong suốt. Dễ dàng sa vào *** như thế, làm hắn cảm thấy thẹn cực kỳ.

Tuy rằng biết rõ tổng yếu phải làm tới cuối, nhưng khi điều này thật sự tiến đến, vẫn là tim đập như sấm, chân tay luống cuống. Đối với tính sự mà nói, hắn cơ hồ trong suốt như tờ giấy trắng, duy nhất một lần kinh nghiệm, đó là trước lúc xuất ngoại, cùng với Tạ Ngôn một lần kia. Lúc ấy đam mê mãnh liệt, ở trên người mình hạ ấn ký không thể xóa nhòa.

Sau khi xuất ngoại, trừ bỏ học tập, chính là làm việc, du lịch, cuộc sống xoay quanh một vòng nhỏ, hắn cơ bản sống cuộc sống thanh tâm quả dục, chưa bao giờ cùng ai kết giao, ngây ngô đến không ngờ. Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì?

Hắn không dám nghĩ, cũng vô pháp tưởng tượng.

Hơi thở nặng nề, nhiệt độ cơ thể nóng rực cùng động tác mãnh liệt điên cuồng của anh đều tỏ rõ, phía trước sẽ là mưa rền gió dữ đang chờ hắn! “Đừng như vậy... Tôi không biết..... Nên làm thế nào.....”

Thanh âm run rẩy phun ra rất nhỏ, hắn không biết, bộ dáng chính mình giờ phút này ở trong mắt anh, là cỡ nào diễm lệ xinh đẹp, chọc người yêu thương. “Không có gì đáng sợ, anh ở ngay bên cạnh em đây. Thả lỏng nào, anh sẽ không thương tổn em.” Tạ Ngôn ôn nhu an ủi hắn, thấy đã có thể, liền rút ngón tay mình ra... Hạ thể anh sớm đã sưng to không chịu nổi, khát vọng hắn đã lâu, toàn bộ ngưng tụ thành dục hỏa hừng hực, len lỏi khắp tứ chi trăm骸. Anh tách hai chân hắn ra, cầm nam tính cứng rắn thẳng đứng của mình để trước cửa huyết đã sôi trào đầy đủ của hắn, mắt thấy giây tiếp theo anh sẽ tiến vào cơ thể, cùng hắn kết hợp toàn vẹn... “Tôi rất cuộc có gì tốt chứ? Sao cứ phải chấp nhất tôi như vậy?” Nghi vấn vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí, nhện không được xông ra. “Em hỏi anh vì sao cứ phải chấp nhất em, không bằng hỏi anh vì sao phải hô hấp.” Tạ Ngôn cười khổ nói, nhìn hắn thật sâu, “Anh yêu em, Tiệm Ly.” Thanh âm khàn khàn, tựa như hoa rơi trong cơn mưa cuối thu, không tiếng động nhẹ nhàng phiêu lãng, đây là điều hắn vẫn luôn hy vọng, khiến những ngày tháng lặng lẽ hoàn toàn tan biến. “...”

Nói không nên lời, đôi mắt hắn trong suốt loang loáng nước, tràn ra ngoài, lẳng lặng lướt qua hai má, rơi xuống drap giường. Tạ Ngôn ưỡn thắt lưng, từng chút từng chút, chậm rãi tiến vào cơ thể hắn...

“A.....”

Toàn thân Bách Tiệm Ly lập tức căng thẳng...

Đau!

Đau rất như bị bỏng, cả người giống như bị tách làm hai, đau đớn chạy tán loạn khắp cơ thể!

Hắn ôm chặt lấy cổ anh, mười ngón tay cào vào lưng anh.

Biết hắn rất khó chịu, mật huyết chật hẹp thít chặt siết lấy dương cương của anh, làm anh cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng không thể dừng ở đây, Tạ Ngôn hơi nâng lên thắt lưng hắn, để hắn càng dễ dàng tiếp nhận mình, sau đó lại chậm rãi, kiên định tiến vào, rốt cuộc cảm xuống. Hạ thể cứng rắn cuối cùng cũng tiếp hợp chặt chẽ với mộng hắn, không một khe hở.

“Đau quá.....” Ngũ quan Bách Tiệm Ly đều vận vẹo.

Đồng dạng đều là thân thể đàn ông, cấu tạo đều giống nhau, hắn vất vả, anh cũng thực vất vả, kia vì sao còn muốn làm loại sự tình này? Vừa cảm thấy thẹn lại còn khó chịu? Nhưng là, hắn hiện tại, sẽ không hỏi lại “Vì sao”, lại càng không nói “Không”! Dem hết thủy đều giao cho anh!

Vô luận là thân thể, hay là trái tim, mặc kệ kết quả là hoàn mỹ, hay là vỡ vụn, mặc kệ sau này sẽ thế nào, hắn đều không có sức nghĩ tới! “Tạ Ngôn..... Đau.....” Bách Tiệm Ly rưng rưng nhú mi, nói đứt quãng, tay lại càng ôm chặt cổ anh. Hắn oán giận như trẻ con, liền tác động vào chỗ mềm mại nhất ở sâu trong tim anh. “Thực xin lỗi, nhịn một chút. Kỳ thật đi vào từ phía sau lưng đối với em mà nói sẽ thoải mái hơn, nhưng anh muốn nhìn thấy mặt em...” Tạ Ngôn cố nén dục vọng đang muốn xông lên, một tay cầm tính khí đã héo rút của hắn, cao thấp vuốt ve, tay kia vẫn về nhũ tiêm hắn, chậm chậm kích thích. Hắn thoát nhìn rất khó chịu, tình sự giữa hai người đàn ông, đối với bên nhận mà nói, đích thực là gánh nặng rất lớn, làm anh cực kỳ đau lòng, Tạ Ngôn dịu dàng đẩy nhanh động tác trên tay, hy vọng có thể giảm bớt cho hắn một chút gánh nặng. Ngực hắn rắn chắc mềm dẻo, xúc cảm tuyệt đỉnh, nhũ tiêm nho nhỏ, mới xoa nắn vài cái liền cứng rắn đứng thẳng, mà tính khí của hắn, dưới những vuốt ve kiên nhẫn của anh, lần thứ hai ngừng đầu. Phòng ngủ to như vậy, truyền đến tiếng hút khí nhột nhạt của Bách Tiệm Ly.

Hắn mi tâm nhú chặt, hai má đoan chính thanh tú lộ ra vết ửng đỏ, lông mi thật dài không ngừng run run, hơi hơi hé miệng thở hổn hển... Tạ Ngôn nhịn không được cúi xuống hôn lên bờ môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập khoang miệng hắn, cuốn lấy đầu lưỡi hắn, ôn nhu mút vào. “Ừm.....” Bách Tiệm Ly lấy giọng mũi phát ra thanh âm mê người, kích thích trong khoang miệng, hơn nữa khoái cảm ập đến khi tính khí bị âu yếm, làm phai nhạt đau đớn như bị xé rách của hắn, thân thể bất tri bất giác buông lỏng. Tạ Ngôn nhiệt huyết sôi trào, không thể kiềm được, rướn lưng về phía trước, thật sâu tiến vào cơ thể hắn...

“A.....”

Hai tay vây quanh cổ anh đột nhiên siết chặt, Bách Tiệm Ly cong người, cái cổ tuyết trắng mịn hoặc ngưỡng về phía sau, đưa đến trước mặt anh, Tạ Ngôn tiến sát lại, dùng sức mút vào da thịt trơn mịn nơi đó. Hồng anh nhẹ nhàng đong đưa, cũng không quá nhanh, chỉ chậm rãi, nhẹ nhàng ở trong cơ thể hấn đẩy vào rút ra... Nam tính cứng rắn nóng bỏng ma xát mật huyết chặt chội ấm áp của hấn, ngoài đau đớn, còn có một loại cảm giác dị thường, lặng yên nảy lên trong lòng... “A..... Tạ Ngôn.....” Bách Tiệm Ly kêu nhỏ tên anh.

Thân thể hấn bị anh lấp đầy, từng đợt nhiệt khí xông lên, khiến hấn vừa tê dại vừa đau đớn, tựa như bị điện giật, toàn thân run lên. Hai người kết hợp chặt chẽ, mỗi lần va chạm, cái mộng non mềm của hấn thỉnh thoảng cọ vào thể mao cứng cứng của anh, cảm xúc rõ ràng làm hấn đầu vầng mắt hoa. Sắc trời còn sớm, bên trong phòng ngập tràn ánh sáng.

Trong lúc vận động, cơ bụng anh thắt chặt, da thịt màu lúa mạch, ánh mắt khiếp người đều hiện ra rõ mồn một, giống như muốn nuốt lấy hấn. “Chậm..... Chậm một chút.....” Cầm hấn run rẩy, thân thể thừa nhận quá nhiều tình cảm mãnh liệt, ẩn ẩn có cảm gi

ác trời đất xoay chuyển. Tạ Ngôn khó khăn ức chế nội tâm kích động, dần dần tăng mạnh biên độ trườn động, một tay nắm lấy đùi phải của hấn đặt trên vai, quyến luyến hôn lên cẳng chân bị thương của hấn. Hai người bởi vì tai họa bất ngờ này, thiếu chút nữa liền bỏ qua lẫn nhau. Chuyện tới hiện giờ, anh không bao giờ... muốn lãng phí một giây nào nữa. “Tiệm Ly...”

Ôm chặt lấy hấn vào lòng.

Mật huyết hấn bao chặt anh, khoái cảm mềm mại này không thể dùng lời nói mà hình dung, nam tính của anh càng thêm sưng to, như muốn nổ tung, đầu gối tì mạnh xuống giường, động tác càng ngày càng dồn dập, thân thể cơ khát đã lâu, nhu cầu cấp bách một hồi thao yển (2) cuồng hoan. “A.....”

Bách Tiệm Ly nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dốc, mở ra hai chân vốn đang đặt trên vai anh, dần dần theo động tác của anh mà trượt xuống bên hông, theo bản năng quẩn lấy... Căn bản là động tác vô ý, nhưng với anh mà nói, lại giống như khiêu khích khó có được.

Tạ Ngôn chỉ cảm thấy đại não “Ầm” vang một tiếng, ngực rung động, mạnh mẽ nâng chân hấn lên, ở trong cơ thể mê người của hấn cuồng dã đẩy vào rút ra. Bách Tiệm Ly cúi đầu rên rỉ, nửa người dưới cơ hồ nâng lên cao, cong thành một vòng cung mềm mại, thừa nhận mưa rền gió dữ của anh đánh sâu vào, đau đớn cùng khoái cảm như thủy triều mãnh liệt ập đến, nhấn chìm toàn bộ lý trí hấn. “Thật lớn.....”

Giọng nói ấm áp của hấn giống như có ma lực, hút anh vào thật sâu bên trong.

Tạ Ngôn hỗn hển thở dốc, phân thân nóng cháy như thiết liên tục ma sát nội vách mềm mại của hấn, sớm đã kích động chảy ra yêu dịch làm bên trong ẩm ướt, giúp động tác cắm vào rút ra của anh càng thêm trơn tru. Nộn thịt trong mật huyết hấn nóng cháy dị thường, mỗi lần trườn sát, niêm màng mềm mại trắng mịn liền hút chặt nam tính thô to của anh không buông, tiêu hồn thực cốt, khoái cảm mãnh liệt làm người choáng váng. “Tiệm Ly.....”

Sợ hấn quá kích động, thân thể chịu không nổi, Tạ Ngôn chậm rãi lui ra ngoài, sau đó, thẳng lưng xuyên vào, lại rời khỏi... Vài lần lặp lại, động tác hai người dần dần ăn ý, nước sữa hòa nhau, khoái cảm mãnh liệt tràn khắp cơ thể. “Thoải mái không, Tiệm Ly?”

Tạ Ngôn cúi xuống hôn hai má ướt mồ hôi của hấn, vừa trườn sát, đồng thời không quên ôn nhu an ủi dục vọng hấn... Cảm giác dinh dính ẩm ướt trong tay cho anh biết, hấn đang rất phấn khích.

Khoẻ miệng nâng lên thành một nụ cười khêu gợi, Tạ Ngôn nhìn chằm chằm người dưới thân, không bỏ qua một phân biểu tình nào trên mặt hấn. Quyết định của mình quả nhiên đúng, tuy rằng bình thường tư thế cơ thể đối nhau mà nói có điểm vất vả, nhưng anh lại có thể đem tất cả biểu tình biến hóa của hấn thu hết vào mắt. Anh nhìn cặp lông mày thanh tú của hấn, vì đau đớn mà nhăn chặt thành một đoàn, lại vì khoái cảm đột kích mà dần dần giãn ra, nhìn thấy sắc mặt nguyên bản tái nhợt của hấn, da thịt màu ngà bóng loáng, dưới xâm phạm của anh, thản nhiên nhiễm một tầng đỏ ửng... Hình ảnh phong tình kiều diễm, làm anh mê mẩn ngắm nhìn.

Hấn là người lãnh cảm, cũng không dễ dàng biểu lộ cảm xúc, lại vì mình mà tức giận, thống khổ, vui sướng, thậm chí trở nên mê người gọi cảm như thế. Đây đều là bởi vì mình.

Hắn vì mình mà thay đổi!

Tạ Ngôn dị thường hưng phấn, đem hắn ôm càng chặt, động tác cầm vào rút ra càng thêm cuồng dã, mồ hôi từ cuộc vận động mãnh liệt phóng tung chảy xuống cơ thể nhau, phân không rõ đâu là của hắn, đâu là của anh. Thân thể trần trụi dấy lên lửa nóng vạn tượng, bọn họ vong tình dây dưa, mùi mồ hôi nam tính tràn ngập khoang mũi, càng thêm kích động dục hỏa. “Nóng quá..... Muốn cháy..... Tạ Ngôn.....”

Bách Tiệm Ly phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, *** nóng cháy trong tâm đem hắn đốt thành một trận lửa.

Cả người hắn nóng bỏng như than, thân thể đã bắt đầu bất tri bất giác quẩn chặt lấy anh, phối hợp động tác của anh, cùng anh ở trong bể dục quay cuồng. Cánh tay thon dài của hắn ôm chặt lấy cổ anh, mỗi một lần anh sáp nhập lại dùng sức đón nhận, khi rút ra lại lưu luyến cuốn lấy không buông, thân thể giống như hạn hán đã lâu gặp được cam lộ, cơ khát đến nỗi làm hắn cảm thấy thẹn không chịu nổi. “Chậm một chút..... A.....”

Hơi thở hắn vô cùng hỗn loạn, loại cảm giác như sắp hủy diệt này thực đáng sợ, thật sự rất đáng sợ!

Thân thể kịch liệt chấn động, khoái cảm mãnh liệt làm hắn như đang bay lên, dục vọng tích tụ không ngừng đưa hắn hướng đến cao trào... Đột nhiên, một cơn sóng lớn đánh tới, nam tính cứng rắn nóng bỏng của anh thúc đến một điểm mẫn cảm trong cơ thể, trước mắt loạn bay đầy sao, hai chân Bách Tiệm Ly phút chốc kẹp chặt thắt lưng anh, rốt cuộc nhịn không được liền kêu lên, “Chỗ đó..... Tạ Ngôn..... Chỗ đó.....”. “Là chỗ này sao?”

Tạ Ngôn thở hổn hển hỏi, mồ hôi ướt đầm, dùng sức công kích tới chỗ kia một chút.

Khêu gợi như thế, quả thực muốn mạng anh mà!

Hai người kịch liệt quẩn lấy nhau, da thịt màu mật ong của hắn dần biến thành màu anh đào nhàn nhạt.

Hai đùi thon dài của hắn như dây leo mềm mại cuốn lấy anh, u mật phía dưới vì anh công kích mãnh liệt mà rộng mở thật to..... Mật huyết thít chặt lộ ra ngoài hệt như một đóa hoa thẹn thùng, không ngừng phun ra nuốt vào nam tính cương cứng của anh, mỗi lần cầm vào rút ra liền mang theo một chút mị thị hồng nhạt, kích thích thị giác mãnh liệt làm anh càng thêm dục hỏa tràn đầy. Mười ngón tay Tạ Ngôn nhịn không được bóp chặt lấy hai mông hắn, dùng sức xoa nắn, phối hợp động tác rút đẩy, không ngừng nâng lên thắt lưng hắn, lửa nóng cực đại dùng sức thúc vào trong cơ thể kia... Bách Tiệm Ly lúc đầu còn vọng tưởng tránh được trận mưa rền gió dữ này, ai ngờ dưới động tác đánh quất cuồng dã của anh, căn bản không chỗ trốn, bị anh liên tiếp đẩy đến đầu giường, nam tính nóng rực ủi mạnh bên trong, thúc đẩy mạnh mẽ khiến toàn thân hắn sợ hãi run rẩy, nhịn không được phát ra khiếu sàng, cảm thấy thẹn không thôi, “Sầu quá... Đừng thúc nữa..... Thúc vào chỗ đó..... Em chịu không.....” Hắn lắc đầu, vẻ mặt đều là biểu tình sắp hỏng mất.

Tình cảm mãnh liệt chen chúc mà đến khiến hắn không thể thừa nhận, trong cổ họng phát ra âm thanh nước nở trầm thấp, khóe mắt cũng nóng lên, có cái gì ở trên mặt bắt đầu chảy ra. “Tạ Ngôn..... Tạ Ngôn.....”

Hắn liều mạng kêu tên anh, có loại cảm giác chính mình sắp bị phá hư.

Từng khối từng khối chậm rãi mở tung, văng tung tóe, vô luận là vẻ lạnh lùng bên ngoài, hay là nỗi cô độc băng hàn trong tim. “Anh yêu em.”

Anh dịu dàng ở bên tai hắn nói nhỏ, tiến lên mút hết nước mắt hắn.

Hơi thở nóng cháy phất qua hai má, tim đập rộn ràng, mật huyết bất tri bất giác co rút lại, việc này đối với lý trí anh quả thực là khảo nghiệm cường đại. “Sắp đến sao?”

“Không biết..... Em..... Không biết.....”

Hắn run rẩy như lá cây trong gió thu, không biết thân thể chính mình sao lại biến thành như vậy, không biết làm thế nào với cao trào sắp tới, cực kỳ thuần khiết, làm Tạ Ngôn càng thêm yêu thương. “Đừng sợ, chúng ta cùng nhau.”

Tạ Ngôn buông thắt lưng hắn, đem hai chân hắn đặt lên vai, điều chỉnh tư thế một chút, lại dẫn phát một trận mưa rền gió dữ khác. Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy hai má nóng lên, không khỏi ngửa đầu rên rỉ.

Nhũ tiêm hần càng thêm đứng thẳng, vừa sưng vừa căng, toàn thân đổ mồ hôi, lửa nóng cực đại ma xát trong cơ thể, giống như bị một trận pháo hoa mỹ lệ thiêu đốt. Khoái cảm dồn dập ập tới khiến hần từng đợt hoảng hốt, mật huyết không thể khống chế kịch liệt co rút lại... “Tiêm Ly.....”

Nháy mắt cả hai chìm ngập trong cơn sóng tình mãnh liệt.

Gần đến cao trào, Tạ Ngôn kêu rên thúc vào trong hần, kịch liệt đưa đẩy, hưởng thụ khoái cảm bị mật huyết hần siết chặt, mà Bách Tiêm Ly lại cảm thấy phía sau mình không ngừng co rút, tựa hồ muốn đem nam tính cứng nóng của anh nuốt cả vào. Cơ khát như thế làm hần đầu vầng mắt hoa, hai chân kẹp chặt lấy thân thể cường tráng của anh, giây tiếp theo liền bị anh đưa đến đỉnh... Toàn thân xẹt qua một luồng điện, khoái cảm cao trào tiến đến làm say lòng người, khiến hần toàn thân tê dại, thần trí tan rã. Lúc trong cơ thể cảm nhận một luồng nhiệt dịch bắn vào, Bách Tiêm Ly cơ hồ đồng thời bắn ra.

Tiếng thở dốc kịch liệt không ngừng.

Khoái cảm mãnh liệt làm đại não hần ù ù, thân thể run rẩy, một lúc lâu kẹp chặt dự vọng của anh, không chịu buông ra. Tạ Ngôn dịu dàng hôn lên môi hần, hống hần mở ra cánh môi nhợt màu, một bên mút vào đầu lưỡi mềm mại bên trong, một bên lấy tay thay hần tiếp tục phục vụ, mà dự vọng của anh vẫn còn chôn trong cơ thể hần, không chịu rút ra, hưởng thụ cảm giác bị hần bao vây. Dư vị sau cao trào tuyệt vời như thế, trong lòng nảy lên từng trận men say, Tạ Ngôn ôm lấy bảo vật trong lòng, hôn lên hai má hần, giống như đứa nhỏ không chịu buông tay. Sau khi bị đối phương lấy tay làm xuất ra một giọt ái dịch cuối cùng, thân thể suy yếu rốt cuộc không chịu nổi, Bách Tiêm Ly trước mắt tối sầm, liền mê man. “Tiêm Ly?”

Tạ Ngôn nhẹ nhàng kêu tên hần, dò xét hơi thở hần, lúc này mới yên lòng, không khỏi lộ ra cười khổ. Mình quả nhiên đem hần làm một muốn chết rồi.

Thân thể hần vốn đã rất suy yếu, vốn định vừa kiềm chế vừa ôn nhu làm, thế nhưng sau khi làm xong, mới phát hiện chính mình có bao nhiêu thái quá. Anh đánh giá quá cao lực khống chế của mình, lại quá xem nhẹ ảnh hưởng của hần đối với anh!

Ở trước mặt anh gọi cảm mê người như thế, anh làm sao có thể nhẫn được?

Vì thế càng không thể vãn hồi, càng làm càng hăng, hy vọng hần sẽ không có việc gì, nếu ngày mai hần lại phát sốt, anh thật không thể tha thứ chính mình. Nhưng vô luận như thế nào cũng không hối hận.

Không làm như vậy, liền vĩnh viễn không có biện pháp chân chính có được hần!

Khổ luyện dài đằng đẵng, nhiều lần trải qua khúc chiết, hiện tại hần rất cực bình yên nằm trong lòng anh, không hề phòng vệ, lộ ra thụ nhân điềm tĩnh, Tạ Ngôn bỗng nhiên cảm thấy sự trống rỗng vô tận cùng chờ đợi trong quá khứ, lúc này đây đều chẳng là gì. Tạ Ngôn ôn nhu vuốt ve hai má hần, cúi xuống khẽ liếm hôn môi hần, cái mũi thẳng cùng hai má gầy yếu... Trong lúc mê man hần vẫn như cũ gọi cảm kinh người, khuấy động sự dịu dàng khôn kể trong tim anh, làm anh luyến tiếc chớp mắt. Như thế nào có thể yêu một người như vậy?

Yêu đến

mức cho dù bị đốt thành tro tẫn, cũng không oán không hối hận? Yêu đến mức tựa như trong mỗi đoạn xương cốt đều khắc thật sâu tên người này, mỗi phút mỗi giây, mỗi lần hô hấp, trong lòng đều ngập tràn tên hần, biểu tình lạnh lùng của hần, ý cười nhàn nhạt thanh thuần... Yêu đến mức cho dù đã có được hần, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm lo âu, nhịn không được lần nữa hoài nghi, hết thấy điều này là thật sao? Sẽ không phải là mình đang mơ đi? Thân thể ôn nhuận trong lòng, là chân thật tồn tại.

Mưa gió qua đi, tất là trời nắng.

Hiện tại, mưa đã tạnh rồi.

Thật sâu thở ra một hơi, đem người đang mê man trong lòng kéo sát lại, nhìn hần chăm chú, lộ ra tươi cười vô cùng thỏa mãn..

(1) Kinh tuyến: Kinh ngạc thở gấp

(2) Thao yến: Bữa tiệc ăn uống

18. Chương 18

Đường như có ai đó ở bên tai thì thầm khe khẽ, dịu giọng vỗ về.

Thanh âm dịu dàng ôn nhu vô cùng êm tai mà từ tính, chốc chốc lại trêu chọc hấn đang ngủ say. Hơi thở ấm áp ở trên mặt nhẹ nhẹ lướt qua, như có như không, tựa như ong hút mật hoa, mới dừng lại trong chốc lát, rồi lại đột nhiên bay đi. Hấn cảm thấy mình như đang nằm ở vùng quê trăm hoa đua nở, bốn phía là cỏ cây chim chóc, cảnh xuân đẹp tựa tranh vẽ, ánh nắng mặt trời không chút keo kiệt chiếu rọi mặt đất, xung quanh bướm bươm bay lượn, không trung tràn ngập mùi phấn hoa cùng cỏ xanh nhàn nhạt... Điều này làm hấn thực thoải mái, thuận tay ôm lấy cái gì đó bên cạnh, cọ cọ, đem mặt chôn sâu vào... Vô tri vô giác rất muốn ngủ tiếp...

Cũng không quá vài giây, ý thức liền tự động tỉnh táo lại, Bách Tiệm Ly chậm rãi mở mắt...

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy cổ anh, mặt hấn đang chôn trong hõm vai anh, một tay vắt ngang qua ***g ngực rộng lớn trần trụi của anh, hình thành tư thế vô cùng ám muội. Không có phản ứng...

Ngay sau đó hấn dụi dụi mắt, chớp chớp, chậm rãi ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt tràn đầy ý cười của anh, lấp lánh sinh động, giống như đại dương vô tận dưới ánh mặt trời. “Tỉnh rồi?” Tạ Ngôn nhìn hấn cười.

Thật đáng yêu!

Hấn thật đáng yêu.

Không nghĩ tới hấn luôn luôn xa cách lãnh đạm, cư nhiên cũng có một mặt đáng yêu như thế.

Ngủ như trẻ con không nói, trong lúc ngủ còn có thể chủ động cọ cọ ấm áp bên cạnh, hoàn toàn không cần anh động thủ, liền tự động dựa sát vào anh, giống đứa nhỏ sợ hãi cô độc, bộ dáng không hề phòng vệ, thực chọc người yêu thương. “Thân thể thế nào? Đầu còn choáng hay không?” Tạ Ngôn hôn hôn mặt hấn, đưa hấn ôm vào lòng, vươn tay sờ trán hấn. Hoàn hảo, mê man đến bây giờ, hấn tựa hồ có điểm khôi phục lại, cơn sốt đã lui, khí sắc cũng tốt hơn, hai má tái nhợt lộ ra một tia huyết sắc. Xem ra “vận động thích hợp” tới qua vẫn là cần thiết, Tạ Ngôn chớp chớp lông mi. Bách Tiệm Ly kinh ngạc nhìn anh, rốt cục tỉnh táo lại.

Đại khái nghĩ tới cái gì, đột nhiên mặt mày đỏ bừng, theo bản năng đưa tay đẩy anh ra, lại bị cánh tay cứng như sắt của anh cố định trong ngực, không thể động đậy. Hấn không có biện pháp, chỉ có thể làm đà điếu, vùi đầu thật sâu chôn trong ngực anh, cả người co lại như con tôm. Hai người không khe hở dính sát vào nhau, giữa hai chân chạm phải đùi của anh, Bách Tiệm Ly không khỏi run lên. Mọi chuyện phát sinh tới qua đều rõ mồn một, ở trước mắt chiếu chậm lại.

Vừa nghĩ đến hấn dưới những âu yếm của anh, hết lần này đến lần khác phát ra thanh âm vô cùng ái muội, mà thân thể lại cơ khát quần quít lấy anh không buông, *** đắng kinh người, Bách Tiệm Ly xúc động đến mức muốn đập đầu vào tường. Tạ Ngôn cười to ra tiếng, “Bách Tiệm Ly, em cho là như vậy có thể né tránh, xem như mọi chuyện đều chưa từng phát sinh sao?” Bách Tiệm Ly không nói gì, đưa tay túm chần, đem cả người mình trùm kín mít.

Tạ Ngôn ôm cả người lẫn chần, vừa cười vừa nhẹ nhàng lay hấn, “Tiệm Ly, em muốn làm mình ngộp thở chết sao? Đây chính là kiểu chết ngu ngốc nhất trên đời a.” “Lăn...”

“Ngoan, đừng náo loạn.”

Tạ Ngôn một tay xốc chần lên, ném xuống giường, tùy tay điều chỉnh độ ấm của máy điều hòa, để hai người không bị lạnh. Nghiêng người áp đảo hấn, đè lại tay hấn, cùng hấn mười ngón giao triền, đùi phải chen vào giữa hai chân hấn, kẹp chặt, làm cho hấn rốt cuộc không còn chỗ trốn. “Tiệm Ly, sao em lại không nhìn anh?” Tạ Ngôn buồn cười cúi đầu nhìn hấn.

Mặt Bách Tiệm Ly đỏ bừng cơ hồ xuất huyết đến nơi, ngay cả cổ cũng nhiễm một mảnh đỏ rực.

Ánh mắt hấn đảo đảo lên xuống, hết nhìn phải lại nhìn trái, hoặc là ngẩng đầu trừng trừng nhà, chính là không chịu nhìn anh. Tạ Ngôn lấy một tay bắt chặt cằm hấn, buộc hấn nhìn về phía mình, “Vì sao không nhìn anh? Có phải em hối hận không? Anh nói cho em biết, cho dù hối hận cũng đã muộn, em đã là người

của anh.” “?” Người này có phải hay xem kịch Quỳnh Dao không đây!? Hắn bắt đắ dĩ nhìn vào mắt anh, chỉ cảm thấy máu toàn thân lại dồn hết lên mặt, “Em không hối hận... Chỉ là... Anh không thấy là rất xấu hổ sao?” “Xấu hổ?” Tạ Ngôn ngẩn ra, “Vì sao anh phải thấy xấu hổ?”

“Rất đáng xấu hổ! Loại sự tình này...” Bách Tiệm Ly nhắm chặt mắt lại, thẹn đến mức cả người run rẩy, “Làm chuyện này... Anh người này... Cư nhiên còn làm như cái gì cũng chưa phát sinh qua... Đáng ghét... Chẳng lẽ anh không thấy xấu hổ sao?” Tạ Ngôn ầm ỉ cười to, cười đến hai vai run rẩy, “Có gì mà phải xấu hổ? Mọi người yêu nhau đều làm chuyện này a.” Trời ạ, hắn sao có thể đáng yêu như vậy? Anh thật sự nhin không được, thật muốn ngay lập tức tiến vào trong hắn, hung hăng thương hắn một hồi. “Anh...” Bách Tiệm Ly không khỏi nghẹn lời, “Anh người này... Da mặt thật sự quá dày...”

Nhớ lại tối qua người này động tác nhiệt tình mà cuồng dã, hắn chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống, chôn mình thật sâu. Tạ Ngôn ở trên mặt hắn trộm hôn vài cái, cười nói: “Tiệm Ly, em thật sự là hi thế trần bảo.” “Vì sao cứ phải làm chuyện này chứ? Em vất vả, anh cũng vất vả, sao không ôm nhau, hôn nhẹ sờ sờ là được rồi?” Bách Tiệm Ly nhin không được oán giận nói. Chỉ cần hơi động một chút, liền cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là nơi tối ẩn mật giữa khe hông, một mảnh nóng rát, còn có cảm giác co rút đau đớn. “Bởi vì anh yêu em, cho nên muốn hoàn toàn có được em. Hôn nhẹ ôm nhẹ loại trình độ này, căn bản không đủ, anh muốn âu yếm em thật nhiều, càng muốn ở trong cơ thể em, làm cho chúng ta thân mật kết hợp cùng một chỗ.” Tạ Ngôn dịu dàng nhìn hắn, “Làm như vậy không thể sao? Em không thích?” “Em... Không phải không thích... Chỉ là cảm thấy xấu hổ...” Bách Tiệm Ly mất tự nhiên quay mặt đi, cảm thấy trên mặt vẫn nóng bừng. Mặc kệ nói thế nào, hắn cũng là một người đàn ông trưởng thành, không phải không biết mấy chuyện này, chính là, thật sự cùng người yêu phát sinh quan hệ, cảm giác mãnh liệt này làm hắn thấy thẹn, không dám nhìn vào mắt anh. Bởi vì thế giới của hắn, cho tới bây giờ chỉ có một mình hắn.

Nhưng hiện tại, lại bị Tạ Ngôn cường ngạnh xông vào.

Ngay sau đó, những nhánh cây chống trụ tinh thần hắn đến bây giờ, ầm ầm bị chặt đứt, lối sống, mục tiêu nhân sinh đều bị phá vỡ hoàn toàn, thế giới của hắn biến thành một mảnh phế tích, bị anh mạnh mẽ lôi kéo, tiến vào xây dựng “thế giới hai người” hoàn toàn mới. Lần đầu cùng người khác phát sinh quan hệ thân mật như vậy, kết hợp không chỉ là thân thể, còn có tâm linh của nhau, tuy rằng hắn đã sớm nhận ra phân lượng của mình trong lòng đối phương, nhưng khi ngày này thật sự tiến đến, càng nhiều vẫn là chân tay luống cuống, mờ mịt cùng hỗn loạn. Hắn thật sự không biết nên ở chung với anh thế nào, xác thực mà nói, nên làm thế nào cùng người yêu thân mật ở chung, trần trụi đối diện nhau. Loại quan hệ này, đối với hắn mà nói, là một khởi đầu lần hoàn toàn mới.

So với trước kia chỉ cần kiên cường là có thể ứng đối với bên ngoài, tình huống lúc này đây hoàn toàn bất đồng. Anh một bước tiến vào, là người cùng hắn xây dựng thế giới mới. Tại một nơi mới tinh thể này, hắn so với đứa trẻ mới sinh còn ngây thơ hơn.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt? Nên làm gì để yêu thương, vun đắp tình cảm của nhau, từng chút từng chút, một đường nắm tay nhau đi đến cuối? Hắn cùng anh, thật sự có thể đi đến cuối sao?

“Em lại miên man suy nghĩ cái gì?” Tạ Ngôn hiện tại rất miễn cưỡng bắt lấy những tình tự dao động của hắn. “Tạ Ngôn, em nên làm thế nào mới tốt đây? Em không biết nên làm sao cùng một người ở chung, vừa không giỏi giao tế, tình cảm cũng rất đậm, em không thể cho anh những thứ anh muốn.” “Em biết anh muốn cái gì sao? Ngu ngốc.” Tạ Ngôn mắng hắn một câu, khẽ hôn lên khóe môi hắn, “Em cái gì cũng không cần làm, chỉ cần là chính em là được rồi.” Tình nhân của anh thực cố gắng nha, bắt quá vừa mới bắt đầu, phải dạy dỗ thật tốt.

“Chỉ là chính em?”

“Đúng vậy, người anh yêu chính là em. So với bất cứ ai khác đều thuần túy, so với bất cứ ai khác đều trong trẻo nhưng lạnh lùng, không sợ cô đơn, chỉ cần một mình cũng có thể hạnh phúc. Vẫn luôn mắt lạnh xem thế gian, ai cũng không quản, ai cũng không để ý, tuy rằng loại thái độ này thường xuyên làm anh hận đến nghiến răng, nhưng anh không có cách nào không yêu em. Toàn tâm toàn ý, chỉ làm chuyện mình thích, theo đuổi mong muốn tự do cùng cô độc của bản thân, không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.” Tạ Ngôn ôn nhu vuốt ve hai má hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt của hắn...

“Anh chính là bị em hấp dẫn như vậy, bất tri bất giác liền trầm mê. Mặc dù có người quần quít bên mình,

cảm giác mọi chuyện đều tin tưởng mình cũng không tồi, nhưng anh muốn, cũng không phải là một con mèo nuôi, nếu không anh ngay từ đầu sẽ không chấp nhận em như vậy.” “Em a, tựa như một con thú non thuần khiết, trong hoàn cảnh phức tạp thế này, thật cẩn thận sống sót.” Tạ Ngôn mỉm cười, “Đúng là bởi vì rất rõ ràng, không có cái gọi là cuộc sống lý tưởng, cho nên em lựa chọn một mình, coi như là một loại trạng thái của cuộc sống lý tưởng đi, đơn giản mà thuần túy. Anh có thể lý giải.” “Mặc kệ em muốn cô độc hay tự do, em cứ việc theo đuổi, anh sẽ không ngăn cản. Nhưng em phải nhớ kỹ, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, đi theo em như bóng với hình. Cô độc cùng tự do của em, đều có một phần của anh. Những khi em mệt mỏi thì dừng lại, dựa vào anh, tựa vào anh nghỉ ngơi, giống như bây giờ, cái gì cũng không

cần làm, ngoan ngoãn nằm đây, để anh đến yêu em là đủ.” “Tạ Ngôn...” Anh thì thầm khe khẽ, làm hốc mắt Bách Tiệm Ly một mảnh ướt át.

Trái tim hắn đập thành thạch, yết hầu nóng nóng như bị cái gì chặn lại, rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại một chữ cũng nói không nên lời. Hắn không có khái niệm yêu hay gia đình.

Trước kia cũng không biết hai dạng này khác biệt ra sao.

Mà nếu quả như lời anh nói, hắn lại muốn dừng lại, ở lại bên cạnh anh. Muốn cùng anh nắm tay nhau đi qua bốn mùa, cho dù vẫn sợ hãi tương lai không biết sẽ ra sao, nhưng lúc này đây, hắn vô luận thế nào cũng muốn thử một lần, thử cảm thụ ấm áp hai người, còn hơn một người cô độc, thử tin tưởng cái gọi là vĩnh hằng, không phải chỉ thời gian, mà là khắc sâu vào trong lòng khoảnh khắc tuyệt vời lúc này đây. Chính là hiện tại, khi anh mỉm cười nhìn hắn, trong mắt chính là mãi mãi.

“Em muốn lưu lại.” Bách Tiệm Ly nhìn vào mắt anh, từng chữ từng chữ, nghiêm túc nói: “Ở lại bên cạnh anh.” “Anh đây còn không được.”

Khóe miệng Tạ Ngôn nhẹ nhàng nâng lên, cúi đầu xuống, in lên môi hắn...

Hôn nhẹ vài cái, hơi thở dần dần trở nên nóng cháy, đầu lưỡi không biết từ khi nào vòng tình dây dưa cùng một chỗ. Hôn một hồi lâu, thân thể ẩn ẩn nóng lên, hai người kề sát nhau, thân thể biến hóa, biết không thể tránh khỏi đối phương, Bách Tiệm Ly nan kham khép mi mắt, Tạ Ngôn mỉm cười, đưa tay cầm lấy nam tính đã cương lên của hắn, “Dừng thẹn thùng a, này thuyết minh em thực thích anh, bị anh chạm liền cương.” “Vẫn là rất xấu hổ...” Bách Tiệm Ly xoay mặt đi.

“Chỉ có anh mới nhìn thấy a...” Tạ Ngôn nâng cằm hắn, nhẹ nhàng gặm cắn môi dưới của hắn.

Thứ cực đại dán bên trong chân mình càng lúc càng cứng rắn, như thanh sắt nóng rực ủi trên da thịt, Bách Tiệm Ly bất an run run, “Mặt sau còn rất đau.....” “Lần đầu tiên rất vất vả, về sau sẽ dần thích ứng. Hôm nay anh không đi vào, chỉ dùng tay thôi, được không?” Tạ Ngôn cười vô lại nói, liếm liếm hai má hồng hồng của hắn. “Em cũng giúp anh sờ?”

“Ừ.” Tạ Ngôn cúi đầu không được.

Hai người ở trên giường dây dưa, môi lưỡi mềm mại quấn quýt...

Anh ôm hắn, hai tay làm càn cao thấp âu yếm cơ thể nhẵn nhụi rắn chắc của hắn, trong ngực tràn đầy ôn nhu, hận không thể đưa cả người hắn dung nhập vào cơ thể mình. Hắn mềm mại nằm dưới thân anh, mặc anh vỗ về chơi đùa, thỉnh thoảng tràn ra một, hai tiếng rên rỉ, không hề bị động như hôm qua, ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động đáp lại nụ hôn nhiệt tình của anh, cũng học bộ dáng anh, đưa tay vuốt ve tấm lưng trắng kiện cùng hai vai anh. Thời khắc này hết như trong mơ!

Tạ Ngôn lấy tay âu yếm dục vọng hắn, lúc nhanh lúc chậm, một bên tinh tế hôn hắn, mút vào thật sâu đầu lưỡi mẫn cảm của hắn, đùa nghịch khoang miệng mềm mại, chỉ chốc lát sau, Bách Tiệm Ly ngay trong tay anh bùng nổ, chất lỏng trắng trắng bắn tung tóe lên ngực anh, mà anh lại chưa giải phóng. Tạ Ngôn kẹp lấy chân hắn, đặt dục vọng cứng rắn nóng rực của mình ở giữa hai chân hắn, bắt đầu cao thấp chuyển động. “A.....”

Ngón tay Bách Tiệm Ly túm chặt drap giường, cảm giác tựa như thật sự bị anh sáp nhập, chỗ da thịt mềm mại trong bắp đùi bị tính khí ma sát, tựa hồ dấy lên một đoàn lửa nhỏ, làm hắn miệng khô lưỡi khô, phân thân không ngừng run run, ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, bỏ tay đang nắm drap giường ra, nhìn không được cầm lấy tính khí của mình, muốn tự mình an ủi, lại bị Tạ Ngôn nhìn thấy, một phen đẩy tay hắn ra, thay bằng tay mình, bắt đầu cao thấp chuyển động. Làm như thế, Bách Tiệm Ly

rất nhanh căng cứng, trong luồng khoái cảm như bị điện giật, lần thứ hai nghênh đón cao trào. Tạ Ngôn không lâu sau cũng bắn ra, phun ứt giữa hai chân hần, chất lỏng trắng trắng dính đầy ngực nhau, truyền đến mùi xạ hương nồng đậm nam tính, Bách Tiệm Ly không khỏi nhắm chặt mắt lại, không nhìn tới hình ảnh quá mức *** dâng này. “Lại xấu hổ sao? Yên tâm đi, bộ dáng này của em, chỉ có anh mới có thể nhìn.”

Nụ cười trầm thấp của anh quanh quẩn bên tai, hai má bị anh khê liếm, Bách Tiệm Ly chậm rãi mở mắt, thở hỗn hển: “Ai giống anh da mặt dày như vậy...” “Cho nên anh mới theo đuổi được em a.” Tạ Ngôn cười nói, khẽ sát lại...

Hai người chăm chú nhìn nhau một lúc, một lần nữa thật tự nhiên hôn nhau.

Bên trong ấm áp, xuân sắc khôn cùng.

Một tuần sau.

Trải qua điều dưỡng cẩn thận, thân thể Bách Tiệm Ly cuối cùng khỏi hẳn, Tạ Ngôn liền vội vã kéo hần lên xe, đến nhà Tiểu Thành dọn hành lý. Biết bọn họ tới, Tiểu Thành đã sớm mở rộng cửa chính, ở phòng khách chờ.

Vừa thấy Bách Tiệm Ly bước ra khỏi xe, cậu vội vàng tiến đến nắm chặt tay hần, “Tiệm Ly, cậu sao lại gầy đi nhiều vậy? A, sắc mặt sao vẫn còn tái nhợt? Mặt cậu cũng hóp lại...” Nói xong, cậu tính sờ mặt hần... Đúng lúc Tạ Ngôn chạy tới, một tay ngăn lại “móng vuốt sói” của cậu, tay kia thì ôm chặt thắt lưng Bách Tiệm Ly, lạnh lùng trừng mắt tình địch ngày xưa, “So với lúc ở nhà cậu, Tiệm Ly đã khôi phục rất khá rồi, cậu còn oán giận cái gì?” “Hay cho tên Tạ Ngôn nhà cậu! Đừng quên lúc trước nếu tôi không hảo tâm tìm cậu giải thích, cậu sao nhanh như vậy theo đuổi được Tiệm Ly? Hiện tại qua sông lập tức đoạn cầu, cậu thật đúng là biết bốn chữ ‘vong ân phụ nghĩa’ này viết như thế nào a.” Tiểu Thành thật sự là tức giận không có chỗ xả. Sớm biết như vậy, cậu mới không thêm làm người tốt, chạy tới mật báo cho tình địch, nhưng nếu không nói, thống khổ cũng là Bách Tiệm Ly, đến lúc đó cậu lại không đành lòng. Ai, đôi oan gia này, chẳng những tra tấn lẫn nhau, còn muốn tra tấn người khác.

“Nè, tôi đã bày tỏ lòng biết ơn rồi còn gì, đã chiết khấu bảo hiểm 75% cho công ty cậu đó thôi, còn chưa đủ sao?” Tiểu tử này, thực biết mượn cơ hội bắt chẹt người khác mà.

“Hai người các người xem tôi không tồn tại sao?” Bách Tiệm Ly nhú mày, “Cư nhiên lấy tôi làm lợi thế đàm phán, lá gan không nhỏ a.” “Đều là tiểu tử trời sanh tính gian trá kia bắt chẹt anh trước.” Tạ Ngôn vội vàng cúi đầu ghé vào tai hần nói.

“Trời sanh tính gian trá là Tạ Ngôn, không phải tôi. Tiệm Ly, chúng ta ở chung lâu như vậy, cậu sẽ không không biết tính cách của tôi đi.” Tiểu Thành kêu lên. Bách Tiệm Ly không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, “Cả hai người đều làm tới chức tổng giám đốc, dưới tay ít nhất cũng có mấy ngàn công nhân, sao còn giống trẻ con như vậy. Tôi vào thu thập đồ đạc, hai người ngồi yên đợi, không được cãi nhau.” “Yên tâm đi, Tiệm Ly.” Tiểu Thành cười tít mắt nói.

“Chỉ cần cậu ta không gây chiến, anh mới không cùng cậu ta chấp nhậm.” Tạ Ngôn hừ một tiếng, đổi lấy cái trừng mắt của Tiểu Thành. Bách Tiệm Ly lắc đầu, đi thẳng vào khách phòng, thu thập sửa sang lại.

Tạ Ngôn cũng không chờ tiếp đón, coi đây như nhà mình, không chút khách khí ngồi xuống sofa, nhìn thấy Tiểu Thành còn đứng đó, làm như chủ nhân chỉ chỗ đối diện mình, nói: “Ngồi đi.” “Vô nghĩa, đây là nhà tôi.”

Tiểu Thành đặt mông ngồi xuống, trừng mắt đối phương.

Tạ Ngôn mặt mày dương dương tự đắc không chút che giấu, cảm thấy mỹ mãn, thật sự là làm cậu phát hỏa, lửa giận bùng bùng!

Tiệm Ly đi theo tên cường ngạnh ngạo mạn này, thật sự không có việc gì sao?

Cậu không khỏi có điểm lo lắng.

Nhưng mà Tiểu Thành cũng không biết, Tạ Ngôn có lẽ đối với người khác đều rất mạnh ngạnh, chỉ ngoại trừ Bách Tiệm Ly, chuyện này cũng là thật lâu sau, khi Tiểu Thành nói chuyện phiếm với Bách Tiệm Ly, mới vô tình biết được. “Có thể hút thuốc không?” Tạ Ngôn từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, hỏi.

“Có thể, cho tôi một điều.”

Tạ Ngôn gật đầu, ném cho cậu một điều, trước dùng bật lửa thay đổi phương châm, sau đó mới châm điếu của mình... Hút một hơi thật sâu, phả ra ngậm khói nhàn nhạt, Tạ Ngôn nhìn đối phương, chậm rãi nói: “Tiệm Ly đã là người của tôi, ngay tại một tuần trước.” Tiểu Thành liền bị sắc, kịch liệt ho khan một trận...

Thật vất vả mới ngừng ho, cậu sắc thiếu chút nữa chảy cả nước mắt, nhin không được chửi ầm lên, “Mẹ nó, loại chuyện này không cần chính mồm nói tôi biết!” “Cho nên, hết hy vọng đi!”

Tạ Ngôn còn rất nghiêm túc nhìn cậu.

Tiểu Thành vẫn là kinh địch của anh.

Cậu ta cùng Bách Tiệm Ly có quá khứ so với anh còn sâu đậm hơn, cho dù Bách Tiệm Ly đã thuộc về anh, nhưng đối với Tiểu Thành, anh từ đầu đến cuối luôn phải phòng bị quá nhiều. “Tôi đã sớm hết hy vọng, đêm ở quán bar kia, cũng đã hết hy vọng.” Tiểu Thành cười khổ nói: “Khi đó tôi lần đầu tiên nhìn thấy Tiệm Ly rơi lệ, người kiên cường như cậu ấy, thế nhưng chỉ vì cậu nói mấy câu, lại ở trước mặt mọi người nước mắt đầy mặt... Lúc đó, tôi chỉ biết, tôi đã hoàn toàn mất cậu ấy, người vốn dĩ tôi có thể có được.” “Đúng vậy, Tiệm Ly vốn là của cậu, nhưng cậu không biết quý trọng, hoặc là nói, cũng không phải cậu không biết quý trọng, mà là cậu quá mức trì hoãn.” Tạ Ngôn chậm rãi hít một hơi, “Quá muộn rồi, Tiểu Thành, là cậu không phòng vệ trước, đừng trách tôi thừa dịp có chuyện mà xông vào.” “Có phải là ngày tôi đính hôn không?” Tiểu Thành trầm mặc một lúc lâu, ảm đạm mở miệng, “Ngày đó tôi cảm thấy bộ dáng Tiệm Ly rất kỳ quái, cũng cảm thấy mình tựa hồ ẩn ẩn thương tổn cậu ấy... Nhưng khi đó, tôi thật sự không ý thức được, cậu ấy đối với tôi có bao nhiêu quan trọng...” “Chuyện qua rồi thì cho qua đi, không cần nhắc lại. Tôi sẽ đối xử thật tốt với Tiệm Ly, cậu yên tâm.” Tạ Ngôn xua bớt khói, thản nhiên nói. “Cậu nếu dám đối với Tiệm Ly không tốt, nhà tôi nhiều phòng như vậy, có một phòng từ đầu đến cuối đều là dành cho Tiệm Ly!” “Em ấy sẽ không tới đâu.” Tạ Ngôn tràn đầy tự tin mỉm cười.

Nghe được phía sau truyền đến tiếng động, Tạ Ngôn lập tức dụi thuốc, đứng lên, ôn nhu tươi cười, nói: “Đã dọn xong hết?” “Ừm, vốn cũng không có gì nhiều.” Bách Tiệm Ly gật đầu.

“Để anh xách cho.” Tạ Ngôn vội vàng cầm lấy túi hành lý nhỏ nhỏ trong tay hắn, cười nói: “Chúng ta đi thôi.” “Ừ.” Bách Tiệm Ly đi đến trước mặt Tiểu Thành, “Cám ơn cậu, Tiểu Thành, nếu không có người bạn như cậu, tôi thật không biết phải làm gì mới tốt.” Chữ “bạn” từ miệng hắn tự nhiên nói ra, làm Tiểu Thành vừa đau buồn, lại có thản nhiên vui sướng. Chỉ có một khắc kia khi chân chính mất đi, mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, mới biết mình chân chính mất đi cái gì. Cậu n

hịn không được bước lên trước một bước, ôm chặt lấy Bách Tiệm Ly, hoàn toàn mặc kệ tên bên cạnh sắc mặt xanh mét, cúi đầu ghé vào tai hắn nói: “Tiệm Ly, có rảnh đi uống trà với tôi.” “Ừ.”

“Bị cậu ta khi dễ phải nói tôi biết.”

“Ừ.”

Bách Tiệm Ly cười vỗ vỗ cậu, vẫn không nhúc nhích, mặc cậu ôm.

Trong lòng mềm mại mà an tĩnh.

Hết thấy đều là quá khứ.

Hết thấy mọi chuyện cậu và hắn đã từng trải qua.

Từ hồi mới quen bám riết không buông, khóa chặt đồng tâm khóa ở Thiên Đô Phong, cậu bồi hắn vượt qua những buổi đêm tịch mịch, cậu chúc mừng sinh nhật hắn dưới ánh sáng ấm áp của những ngọn nến, nụ cười tỏa sáng của cậu trong ngày đính hôn... Không phải không rung động, chỉ là không thể cùng một chỗ.

Cũng không có gì tiếc nuối, bởi vì vẫn là bạn của nhau, vĩnh viễn là bạn bè.

Còn có thể làm bạn bè, điều này so với bất cứ cái gì đều trọng yếu.

Hết thấy những ký ức về cậu hắn sẽ giữ kỹ, có thể mọi thứ sẽ dần dần đậm đi, mà duy nhất không muốn buông tay, chính là người đàn ông trước mắt này. Chẳng những không buông tay, còn muốn mỗi ngày một sâu sắc, để hình ảnh anh khắc sâu vào tâm trí.

Hắn ôm Tiểu Thành, ngẩng đầu, nhìn Tạ Ngôn ánh mắt hung ác như muốn giết người, mỉm cười.

“Đi thôi!”

Nụ cười này càng khiến Tạ Ngôn giận dữ, thô lỗ kéo Tiểu Thành ra, nắm tay Bách Tiệm Ly, nổi giận dùng dùng kéo đi... Đáng giận, sớm biết vậy đã một mình tới đây, đem hành lý của Bách Tiệm Ly dọn sạch! Hiện tại dẫn em ấy đến, quả thực là tự lấy đá đập chân mình mà! “Tiệm Ly, nếu cậu ta đối với cậu không tốt, nhà tôi chính là nhà cậu.” Tiểu Thành ở phía sau giương giọng kêu, nghe thế nào cũng giống thị uy. Tên tiểu tử thói này, có biết cái gì gọi hoàn toàn buông tay không a.

Tạ Ngôn nghiêng răng ken két, càng kéo Bách Tiệm Ly đi nhanh hơn.

“Mai tôi gọi điện cho cậu...”

Bách Tiệm Ly còn chưa kịp vẫy tay với Tiểu Thành, đã bị anh cường ngạnh nhét vào trong xe, đạp ga, xe nhả ra một làn khói, gào thét mà đi, vài giây sau liền biến mất trong tầm mắt Tiểu Thành.

Tên Tạ Ngôn đáng giận này, nếu còn ở xã hội cũ, cậu ta tuyệt đối là đầu lĩnh thổ phỉ!

Tiệm Ly đi theo tên này, khẳng định phải chịu ủy khuất.

Tiểu Thành mặt đầy hắc tuyến nghĩ.

Bất quá, người này có một câu đúng, cũng không phải cậu không biết quý trọng, mà là cậu quá mức trì độn.

Quay đầu nhìn lại, đã là trăm năm.

Nhìn phòng khách trống rỗng, Tiểu Thành thật sâu thở dài.

Vô hạn phiền muộn.

19. Chương 19

“Khi tình yêu vẫy gọi hai người, hãy cứ đi theo tiếng gọi con tim,

Dù rằng con đường này gian nan, cao lại dốc.

Khi cánh chim tình yêu ôm lấy hai người, hãy khuất phục nó đi,

Dẫu rằng mũi kiếm giấu bên trong cánh chim sẽ làm cả hai bị thương.”

Xe lao ra mặt đường, nhanh chóng chạy về phía biệt thự của Tạ Ngôn.

Dọc đường đi, Tạ Ngôn siết chặt tay lái, sắc mặt đen thui, không nói tiếng nào, Bách Tiệm Ly cũng không nói gì, thỉnh thoảng nhìn biểu tình của anh, trong lòng âm thầm buồn cười.

Cổng sắt cảm ứng chậm rãi mở ra, Tạ Ngôn lái xe vào ga ra, tắt máy, kìm nén cơn giận, buồn bực nói: “Xuống xe.” Sau đó ra phía sau mở cốp xe lấy hành lý của Bách Tiệm Ly.

Bách Tiệm Ly vẫn đứng yên ở đó, chờ anh đóng cốp xe, đột nhiên bắt lấy cánh tay anh, đẩy anh tựa vào đuôi xe...

“Làm gì vậy?” Tạ Ngôn nhíu lại cặp mày tinh tế, sắc mặt vẫn là vô cùng không tốt.

Khóe môi Bách Tiệm Ly câu lên, toát ra vẻ dịu dàng mềm mại nhàn nhạt, bỗng nhiên cúi đầu, ở trên khóe môi góc cạnh mạnh mẽ của anh nhẹ nhàng hôn, nói: “Tốt quá, về nhà rồi.”

Sau đó buông anh ra, đi vào nhà...

Tạ Ngôn ngây người một giây, lập tức phản ứng lại, một tay kéo hắn vào lòng, hung hăng lấp kín môi hắn...

Thân thể trong lòng vẫn rất gầy yếu, nhất là khi ôm hắn, có thể cảm nhận được xương hắn nhô ra, làm anh vô cùng đau lòng, càng không muốn buông tay, thậm chí ôm hắn thật chặt, rồi lại sợ lực đạo lớn sẽ làm hắn bị thương.

Ồn nhu cũng không được, cường ngành cũng không xong, Tạ Ngôn hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới có thể có chừng mực với hắn đây.

Rốt cục cùng một chỗ, đối với cả hai mà nói, đều là một khởi đầu hoàn toàn mới.

Chân tay luống cuống không chỉ có anh, mà còn có hắn.

Bách Tiệm Ly vòng tay ôm lấy anh, mềm mại tiếp nhận xâm phạm có hơi thô lỗ của anh, mở miệng mình, cùng đầu lưỡi anh quấn quýt dây dưa...

Hắn chủ động hưởng ứng anh, hai tay cao thấp vuốt ve lưng anh, làm anh tỉnh táo lại.

Cuồng nhiệt mà triền miên hôn sâu một hồi lâu, Tạ Ngôn dần dần bình tĩnh, chậm rãi buông hắn ra, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

“Anh ăn dấm chua cũng lung tung quá đi?” Bách Tiệm Ly cười khúc khích nói.

Tạ Ngôn bấu bấu môi, ôm thắt lưng hắn, gác cằm lên hõm vai hắn, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên cổ hắn, “Tuy rằng anh rất muốn nói, không được nói chuyện với cậu ta, không được gặp mặt cậu ta, xóa tên cậu ta trong di động... Nhưng nếu thật sự nói thế, khẳng định em sẽ cho anh một đấm, cho nên, nếu về sau em với cậu ta gặp mặt, đừng để anh nhìn thấy, nếu không anh thật sự sẽ phát điên!”

Bách Tiệm Ly nở nụ cười, nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng hôn hai má anh, “Đã biết.”

Hắn thực nghe lời anh.

“Đã biết... Là có ý gì?” Tạ Ngôn nghiêng mặt nhìn hắn, ngũ quan anh tuần diệu đi một chút, nhưng khoe miệng vẫn mím chặt.

“Chính là em sẽ làm theo lời anh nói. Em thật phục anh luôn, nói thế nào anh cũng là một tổng giám đốc, cư nhiên còn có thể ghen tuông con nít thế này? Đúng vậy, em hiện tại chỉ có mình anh, được rồi đi.”

“Thật sao?” Tạ Ngôn hỏi.

“Không tin thì thôi.” Bách Tiệm Ly hừ một tiếng, tính buông anh ra đi vào phòng.

“Chờ một chút, nếu là thật, lập tức chủ động hôn anh đi.” Tạ Ngôn bắt lấy hắn không buông.

“Anh a... Đây là muốn em dạy dỗ anh sao?” Bách Tiệm Ly nhún mày.

“Chỉ bằng thể lực này của em mà muốn áp đảo anh?” Tạ Ngôn cũng nhún mày, bộ dáng ung dung.

“Anh chờ xem!”

Bách Tiệm Ly mạnh mẽ kéo cổ anh xuống, nắm lấy cằm anh, hôn môi nồng nhiệt, Tạ Ngôn cũng không chịu yếu thế, đưa tay nâng ót hắn lên, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Môi lưỡi mãnh liệt ma sát, nháy mắt đẩy lên cực nóng.

Vừa hôn xong, Tạ Ngôn thở hổn hển buông hắn ra, lôi kéo hắn đi vào huyền quan (1)...

Dục vọng tựa như thủy triều dâng lên, hai người bắt chập chuyện khác, một đường dây dưa từ huyền quan thẳng đến giường lớn trong phòng ngủ...

Cơ khát cởi bỏ quần áo nhau, chốc lát sau cả hai đã trần trụi đối mặt.

Tạ Ngôn lấy dịch bôi trơn, đang tính bôi lên hậu đình hắn, Bách Tiệm Ly còn giãy dụa, lại bị Tạ Ngôn vững vàng ngăn chặn.

“Chỉ bằng chút khí lực này, em còn muốn áp đảo anh?” Tạ Ngôn cười nói, thân mật gặm cắn vành tai xinh đẹp của hắn.

Bách Tiệm Ly không khỏi run rẩy, rụt cổ lại, nhưng anh lại luôn tìm được điểm mẫn cảm của hắn, bị anh liếm một cái, hắn liền nhịn không được cả người phát run, “Em bệnh nặng mới khỏi, anh thắng cũng không vẻ vang gì.”

“Cho dù em khỏe như trâu, bằng chút kỹ thuật tẻ hại của em, còn muốn áp đảo anh sao? Đợi một trăm năm sau rồi nói.” Tạ Ngôn cười to, ngón giữa nhẹ nhàng duỗi ra, trượt vào cửa huyết hãn, dùng sức cọ xát.

Bách Tiệm Ly phát ra tiếng thở dốc hỗn loạn, đôi môi đậm màu hơi hơi mở ra, đôi mắt lấp lánh ánh nước, hai má đoan chính, lộ ra nét gọi cảm bị *** mê hoặc.

Tạ Ngôn hôn môi hãn, nuốt vào tất cả tiếng rên rỉ của hãn, thân thể to lớn nhẹ nhàng cọ xát cơ thể hãn, ở trên giường dây dưa quay cuồng, tận tình hưởng thụ khoái hoạt da thịt thân cận.

Không lâu sau, cả hai lập tức trở nên kích động dị thường.

Tạ Ngôn rút ngón tay ra, lật hãn lại, nâng cao cái mông co dãn đầy đặn của hãn lên, đem lửa nóng đã căng cứng của mình nhắm ngay khe mông chật hẹp của hãn, thật sâu cắm vào.

“A.....”

Bách Tiệm Ly túm chặt drap giường, phát ra thanh âm kèm nén, tuy rằng không đau như lần đầu tiên, nhưng vẫn là rất khó chịu.

Tạ Ngôn biết hãn thực vất vả, cũng không vội vã động, chỉ cúi thấp xuống, lấy ***g ngực nóng rực của mình dán sát vào lưng hãn, một bên ôn nhu hôn cổ và hõm vai hãn, một bên lướt qua ngực hãn, cầm dục vọng của hãn trong lòng bàn tay, cao thấp ma xát...

Được anh kiên nhẫn âu yếm, thân thể đối phương đang căng cứng dần dần thả lỏng, thấy hãn đã thích ứng, Tạ Ngôn bắt đầu uốn thắt lưng, thông thả đâm rút.

Bách Tiệm Ly nắm chặt drap giường, cảm thấy trong cơ thể mình giống như có một ngọn lửa chui vào, len lỏi sâu vào tận trong tim, trong lúc anh luật động, bùng phát ra nhiệt độ vô tận.

Loại nhiệt độ này làm hãn vừa sợ hãi, lại vừa ý loạn tình mê.

Anh đỡ lấy cái mông săn chắc của hãn, ở trong cơ thể hãn đâm vào không ngừng, đẩy vào rút ra, mà thân thể hãn không biết khi nào lại bắt đầu phối hợp tiết tấu của anh, hơi hơi vận vẹo.

Tiếng rên rỉ lo lắng dần biến thành tiếng thở dốc liêu nhân, như có như không tràn ngập khắp phòng.

Anh đẩy vào thật sâu, rồi chậm rãi rời khỏi, chín nông một sâu, ôn nhu khoắn bải cái mông rắn chắc đầy đặn của hãn, hậu huyết theo tiết tấu ma xát của anh trở nên ấm nóng ẩm ướt, hãn cảm thấy mình như khối băng dưới ánh mặt trời chói chang, từng chút hòa tan, bị cơn sóng nhiệt đến từ hậu huyết cuốn bay toàn thân.

Đưa đẩy một lúc lâu, Tạ Ngôn rút ra, xoay người hãn lại, lấy tư thế đối mặt, lại thật sâu sáp nhập.

Bách Tiệm Ly khe khẽ rên rỉ, chủ động nâng người ôm lấy cổ anh, cơ thể trắng mịn mềm mại không xương, hai chân thon dài quấn vào eo anh, dẫn anh càng tiến sâu vào trong mình.

Tạ Ngôn cảm thấy trong ngực nóng nóng, một bên hết sức ôn nhu hôn hãn, một bên tiêu hồn trong cơ thể hãn, cảm thụ khoái hoạt phiêu phiêu dục tiên cực hạn.

Hai người hòa hợp gắn bó, yêu đến nhiệt tình mà mãnh liệt.

“Tạ Ngôn...”

Bách Tiệm Ly khẽ gọi tên anh, nhìn chăm chú khuôn mặt anh tuần trước mắt...

Ánh nắng xuyên qua bóng cây bên cửa sổ, tạo thành những hình ảnh loang lổ nhảy múa, càng khiến đôi mắt anh phá lệ sáng ngời.

Hãn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh, nhìn thấy bộ dáng đê mê đắm chìm trong *** của mình, cũng từ trong mắt anh nhìn thấy dục vọng mãnh liệt, hãn bỗng nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, bất tri bất giác vươn đầu lưỡi nho nhỏ, liếm liếm đôi môi làm mình khao khát.

Động tác này ở trong mắt anh, lại trở thành một liều thuốc kích tình mạnh mẽ!

Tạ Ngôn rõ

t cuộc không thể nhẫn nại, dương cương trong cơ thể càng sưng lớn, mạnh mẽ nâng thất lưng hẳn lên, kịch liệt tiến vào trong hẳn, nhiều lần đâm vào chỗ nào đó ở sâu trong mật huyết của hẳn, tiếng rên rỉ của Bách Tiệm Ly nhất thời biến thành âm thanh mê người trên giường, mỗi lúc một dụ hoặc hơn...

Hai người đều trầm mê lẫn nhau, hơi thở ồ ồ phảng phất qua hai má đối phương, ánh mắt nóng bỏng như thể đốt thành một ngọn lửa lớn.

Khoái cảm mãnh liệt tựa dòng điện len lõi khắp người, mỗi lần anh rút ra cắm vào đều đỉnh đến cực điểm của hẳn, làm thân thể hẳn vô cùng hưng phấn, ngứa ngáy tê dại khó nhịn, thân thể trắng kiện của anh không ngừng cọ sát cơ thể hẳn, hai người ở trên giường quấn thành một đoàn.

Niềm vui cực độ trong tình ái làm bọn họ sa vào thật sâu, ngã vào cơn sóng lớn cuồng hoan.

Rất nhanh, Bách Tiệm Ly liền bắn ra một vệt trắng lóa mắt, thân thể sau khi đạt cao trào xụi lơ như bùn, mật huyết mãnh liệt co rút hút lấy dương cương của anh, mà Tạ Ngôn tựa hồ cũng tới đỉnh, liên tục kịch liệt đâm rút mấy chục cái rồi phóng thích trong cơ thể hẳn.

Cảm thụ được luồng nhiệt bắn vào, mật huyết hẳn lần thứ hai co rút, toàn thân giống như sốt cao run rẩy không ngừng...

Tạ Ngôn ôm lấy hẳn, một bên dịu dàng hôn hẳn, một bên tiếp tục lấy dương cương của mình đang chôn trong cơ thể hẳn nhẹ nhàng động, như có như không đỉnh vào điểm mẫn cảm của hẳn, làm hẳn không ngừng phát ra tiếng thở gấp mê người.

Hai người hưởng thụ dư vị sau cao trào, thật lâu không hề động đạn.

Người mình khát vọng đã lâu rốt cục an tĩnh nằm trong lòng, đưa tay ra là có thể chạm tới, mở miệng là có thể cùng hẳn nói chuyện, không bao giờ... phải trải qua cảm giác nhớ hẳn quay quắt, cả người lạnh như băng, thống khổ gần như hít thở không thông nữa, Tạ Ngôn cảm thấy vô cùng thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Anh nhẹ vỗ về tấm lưng bóng loáng rần rần của hẳn, môi khẽ chạm vào da thịt trên tay hẳn, ngửi thấy phía trên truyền đến mùi vị nhàn nhạt, cảm thấy mình tựa như có được toàn bộ thế giới.

Anh như thế, làm Bách Tiệm Ly không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Tạ Ngôn hỏi hẳn.

“Anh a, sao lại giống con chó con vậy chứ?” Bách Tiệm Ly mỉm cười nhìn anh.

Anh lúc này đây, nhìn qua thật sự rất giống một con chó lớn đáng yêu, hẳn là loại chó săn vô cùng quý, trung hậu lại ấm áp, đương nhiên cũng có thời điểm dững mãnh.

“Một sao?”

“Có một chút.” Bách Tiệm Ly ngoan ngoãn gật đầu.

“Ng Sloan, nằm ngủ một chút, anh tìm xem có cái gì ăn không.” Tạ Ngôn hôn trán hẳn, rồi giường mặc quần áo.

“Ừm.”

Bách Tiệm Ly trở mình, ôm lấy gối đầu mềm mại bên cạnh, hít vào thật sâu hương vị anh lưu lại trên đó, mặc cho loại cương chiều ấm áp này bao phủ chính mình, không lâu sau hẳn liền tiến vào mộng đẹp.

Hai người từ đó triển khai cuộc sống ở chung thân mật.

Hết thấy đều thực mới mẻ.

Hơn nữa đối với Bách Tiệm Ly mà nói, hiện tại hẳn phải đem thế giới một người đang đóng chặt của hẳn mở ra, để một người tiến vào, không còn là hình ảnh cuộc sống đơn độc một mình, mà giờ đây mọi chuyện đều phải lo lắng đến cảm thụ của một người nữa.

Vô cùng không quen.

Nhưng dù có thế nào, hần nhất định phải làm quen, cho nên hần bắt đầu ngốc nghếch loay hoay học.

Từ sau khi thân thể khỏi hần, Bách Tiệm Ly lập tức lên kế hoạch tìm việc làm, tuy rằng trong tay cũng không thiếu tiền, nhưng hần muốn làm bản thân mình thêm phong phú một chút.

Công việc cố định chín năm qua không hề hợp với hần, cũng không hợp thể trạng hần, Tạ Ngôn từng muốn an bài hần đến làm trong công ty mình, liền bị Bách Tiệm Ly cự tuyệt.

Cũng may Bách Tiệm Ly trước kia vẫn hay viết bài về du lịch ở nước ngoài cho các đầu báo và tạp chí trong nước, cùng không ít các biên tập viên của các tạp chí du lịch nổi tiếng trong nước duy trì quan hệ tốt đẹp, vì thế dứt khoát lấy hứng thú này làm công việc, trở thành người làm nghề tự do.

Tạ Ngôn cũng rất tán thành, công việc này vừa có thể tự do điều chỉnh thời gian, cũng sẽ không quá mệt mỏi, chỉ cần đi chụp ảnh, giới thiệu một chút về lộ tuyến du lịch cùng cảnh quan đặc sắc của các thành phố, mà quan trọng nhất là Bách Tiệm Ly thích, cũng phù hợp với cá tính hần.

Tạ Ngôn là một tình nhân gần như hoàn mỹ, bao dung hần hết thảy.

Tuy rằng thực thích dán hần, ôm hần không buông, nhưng một khi nhận ra hần muốn ở một mình, anh sẽ ngoan ngoãn buông tay, để hần một mình làm chuyện của mình.

Tạ Ngôn biết, tính cách Bách Tiệm Ly trời sinh mạnh mẽ, đã quen tự mình làm bạn, nếu dồn ép quá mức, chỉ khiến hần bần ngược. Huống chi chuyện này giống như “cuộc sống vợ chồng”, cho dù vợ chồng có thân thiết cỡ nào, cũng phải có khoảng trời riêng cho mỗi người, yêu cầu đối phương trăm phần trăm thẳng thắn thành khẩn, cả ngày dính cùng một chỗ, đối với kiểu quan hệ gắn bó với nhau thế này, chỉ có tổn hại cùng vô ích.

Khoảng cách sinh ra mỹ.

Chút phương diện này, Tạ Ngôn xử lý tương đối thành thực.

Nhưng Bách Tiệm Ly cũng không bằng lòng anh “ép dả cầu toàn (2)” như thế, lại nói cá tính Tạ Ngôn cũng cường, hần không muốn anh vì săn sóc mình mà luôn âm thầm nhẫn nại, vì thế nói với anh, “Anh đừng chiều em như vậy, nếu không một ngày nào đó em sẽ cười lên đầu anh a.”

“Không biết vì sao vừa thấy em, anh lại không thể nào phát cẩu được.” Tạ Ngôn ôn nhu từ sau lưng ôm lấy hần, ở trên cổ hần cọ một chút, “Em nói xem anh có phải thực vô dụng hay không?”

Bách Tiệm Ly không khỏi cười ra tiếng, “Nghe ra quả thật là thực vô dụng.”

Tạ Ngôn cảm thấy khó chịu, anh bắt đầu ngứa ngáy nha, lấy phương thức “đánh giá trên giường” trả thù hần, hai người giống con chó nhỏ âm ỉ thành một đoàn.

Tuy rằng cả hai đều tuổi trẻ khí tráng, cũng tràn ngập nhiệt tình, nhưng Tạ Ngôn cố kỵ đến thân thể hần cần tĩnh dưỡng, ở phương diện này cũng không tham dục.

Hai người bình thường cách ngày làm một lần, nếu quá bận rộn, thường chỉ mơn trớn nhau, dùng miệng hoặc lấy tay làm xong việc.

Bất quá, một khi tới cuối tuần, cả hai đều được nghỉ, thường là “Đại chiến ba trăm hiệp”, làm đến tận hứng mới thôi.

Tạ Ngôn lại còn ranh mãnh hơn, nói phải vun đắp tình cảm, liền thử nghiệm không ít tư thế kỳ quái, chỉ cần không quá phạm, Bách Tiệm Ly bình thường đều thực thuận theo phối hợp với anh, mặc dù mình hết lần này đến lần khác không khống chế được, tuy rằng sau ngấm lại không khỏi mặt đỏ tai hồng, nhưng tình cảm mãnh liệt ập tới, không thể kiềm chế, hần cũng không muốn kiềm chế.

Buổi tối, Bách Tiệm Ly vẫn bị mất ngủ, bất quá so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Tạ Ngôn đưa hần đến gặp các bác sĩ chuyên khoa, trừ bỏ cho rằng đó là di chứng sau vụ tai nạn, cũng không có kết luận gì, chỉ đề nghị dùng thuốc Đông y điều dưỡng. Nhưng Bách Tiệm Ly không muốn uống, Tạ Ngôn phải vừa đâm vừa xoa mới uống mấy hớp, qua loa cho xong.

Sau thấy không hiệu quả, Tạ Ngôn cũng không buộc hần uống nữa.

Kỳ thật Bách Tiệm Ly trước kia là người rất thánh ngủ (3), ban đêm chỉ cần có chút động tĩnh, sẽ tỉnh lại rất mau, mà một khi phát hiện bên cạnh có hơi thở người khác, sẽ mất ngủ trắng đêm.

Tạ Ngôn thực đau lòng, thậm chí cần rằng đưa ra đề nghị hai người chia phòng ngủ, đương nhiên anh trong lòng vạn phần không muốn trong ánh nắng sớm mai, vừa mở mắt là có thể nhìn thấy má lúm đồng tiền của hần lúc ngủ, là động lực cả ngày của anh. Bách Tiệm Ly biết tâm tư anh, lắc đầu từ chối.

Nếu không thể giải quyết, sau này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ hai người yêu nhau mà phải chia phòng ngủ?

Vài tuần đầu ngủ chung, Bách Tiệm Ly thường xuyên mất ngủ, hai quầng mắt đen thui, bộ dáng buồn bã ỉu xiu.

Tạ Ngôn đau lòng muốn chết, mời hai vị đầu bếp cao cấp đến, mỗi ngày thay nhau chưng thuốc bổ, làm các món ăn dinh dưỡng tẩm bổ cho hần. Còn thuê nhân viên dọn dẹp nhà cửa bán thời gian đến quét tước biệt thự, mọi chuyện lớn nhỏ không cần hần nhúng tay, chỉ cần nằm đó cố gắng ăn uống là được, làm Bách Tiệm Ly nhịn không được oán giận “Anh xem em là con nít mới sanh a?” Tạ Ngôn đương nhiên phải mềm giọng an ủi, khuyên can mãi, bữa tối nào cũng liều mạng gấp đồ ăn cho hần, có thể ăn nhiều một chút liền gấp nhiều một chút, chỉ còn mỗi cái không xem hần như trẻ con mà ẵm lên dứt ăn.

Bách Tiệm Ly bắt đắc dĩ, chỉ cần mình ăn nhiều một chút, đối phương liền vô cùng vui vẻ, làm hần không thể cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì, cố gắng đem mấy món đồ bổ cùng thuốc bổ đó toàn bộ nuốt vào bụng.

Được bổ không bằng thực bổ.

Mấy tuần sau đã thấy tương đối hiệu quả, sắc mặt Bách Tiệm Ly tốt hơn nhiều, dần dần lộ ra màu sắc hồng nhuận, làn da cũng càng thêm bóng loáng nhẵn nhụi, làm Tạ Ngôn yêu thích vuốt ve không buông tay.

Người này căn bản xem mình như con heo nhỏ mà nuôi a, bụng dạ khó lường...

Bất quá quên đi, anh vui vẻ, một phen vất vả tâm sức, thôi cứ chiều anh vậy.

Có đôi khi, vừa tỉnh dậy, nhìn thấy anh nằm bên cạnh, vẻ mặt an tường say ngủ, Bách Tiệm Ly có cảm giác không chân thật.

Người này, là thật sao?

Hạnh phúc này, là thật sao?

Trong lòng thế nhưng lại nổi lên nỗi ưu thương nhàn nhạt.

Rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Tạ Ngôn là một người đàn ông ưu tú, mà hần tính cách lại không được tự nhiên, không phải không tin tình yêu cùng chấp nhất của anh đối với mình, hần chỉ là khó mà tin được mình đáng để anh làm vậy, mình xứng đôi với anh sao?

Hần cũng không cho rằng trên đời này có tình yêu hoàn mỹ.

Người yêu nhau, cho dù có thể nắm tay nhau đến già, mà khi cái chết tiến đến, một ngày nào đó cũng phải tách ra, luôn có một người phải đi trước.

Tới cuối cùng, con người chung quy cũng là cô độc.

Ai cũng không thể tránh khỏi số mệnh này.

Nếu có một ngày, hần rời đi trước, hoặc là anh đi trước, còn lại một mình, phải làm sao đây?

Càng nghĩ càng mờ mịt, Bách Tiệm Ly thường hay quát tháo ra lệnh bản thân ngừng lại, không miệt mài suy nghĩ nữa. Bọn họ thiên tân vạn khổ mới ở bên nhau, mỗi một ngày, đều không dễ dàng có được.

Hần chỉ muốn sống hạnh phúc trong thế giới hai người, không nghĩ đến tương lai. Ai biết tương lai sẽ thế nào, ai quản tương lai sẽ thay đổi ra sao?

Chỉ cần giờ khắc này có anh ở bên cạnh hần, vậy là đủ!

Điều này so với những thứ khác đều trọng yếu!

“Tiệm Ly...”

Trong lúc ngủ

mơ anh hàm hồ kêu tên hắn, đột nhiên trở mình ôm chặt lấy hắn, cánh tay đặt ngang ngực hắn, sức nặng đè ép làm hắn có chút khó thở.

Cho dù đang ngủ, anh cũng không chịu buông tay.

“Tạ Ngôn, anh như vậy em thấy khó thở...”

Bách Tiệm Ly khẽ thở dài, nhìn thấy anh vì ngủ say mà khuôn mặt phá lệ trẻ con, sau đó cúi đầu, môi nhẹ nhàng hôn cánh tay anh, giữ nguyên tư thế ôm này, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cơn buồn ngủ chậm rãi kéo tới...

Sau hơn một tháng ở chung với anh, hắn rốt cục quen dần với việc đi ngủ có anh bên cạnh, chất lượng giấc ngủ cũng chậm rãi cải thiện.

Cái gì là chân thật đây?

Lời nói, ánh mắt, hay là mỗi một câu “Anh yêu em” lặp đi lặp lại?

Hay là những cái ôm siết chặt, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nhau, luôn ở bên cạnh đối phương, ai cũng không thể xác định đi.

Tòa nhà Century.

Tập đoàn UNIS, phòng hội nghị đa chức năng.

Tấm màn che trên cửa kính đã nhuộm mấy phần hoàng hôn.

Tạ Ngôn thoáng nhìn đồng hồ, dứt khoát cắt ngang cuộc thảo luận về lượng tiêu thụ trong quý tiếp theo đang diễn ra sôi nổi giữa các giám đốc chuyên ngành cùng nhân viên trực thuộc, nói: “Mọi người nói đều rất có kiến giải, bất quá hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục. Tan họp.” Dứt lời, anh nhanh nhẹn đứng lên, sau vài giây liền biến mất ở cửa.

Vừa thấy sếp đi khỏi, mọi người cũng đều đứng lên, trở lại phòng làm việc của mình, Du Duy Thu thu dọn xong các tư liệu trên bàn, theo dòng người ra khỏi phòng họp.

“Tạ tổng gần đây tan tầm đúng giờ kinh người a, vừa đến năm giờ lập tức không thấy bóng dáng, lui còn nhanh hơn thỏ.” Có người cảm thán nói.

“Em không nghe gì sao? Tạ tổng cùng bạn gái nghe nói là quan hệ rất nghiêm túc, chắc không lâu nữa chúng ta có thể uống rượu mừng của Tạ tổng nha.”

Công ty nào cũng tránh không được có mấy người thích buôn chuyện, UNIS đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, vị bạn gái kia nghe nói là Tạ tổng vất vả theo đuổi bấy, tám năm mới cưới được, trước kia Tạ tổng là người cuồng công tác, mỗi ngày không đến tám giờ tối tuyệt không tan tầm, hiện tại là cuồng về nhà, vừa đến năm giờ liền ngồi không yên vị, có thể thấy được vị bạn gái này đối với Tạ tổng mà nói, ý nghĩa phi phạm nha.”

“A, không biết là ai mà có thể khiến Tạ tổng si tình như vậy nhỉ?”

“Khẳng định là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, ánh mắt Tạ tổng cao như vậy, người bình thường sao vừa mắt anh ta? Đúng rồi, Tiểu Du, cậu vẫn hay đi cùng Tạ tổng, chắc đã thấy qua vị mỹ nữ này đi? Ít nhiều cũng tiết lộ cho chúng tôi một chút đi.”

Bị người chỉ tên nói họ, Du Duy Thu không thể giả ngốc, chỉ có thể mỉm cười nói, “Là một mỹ nhân khí chất phi thường đặc biệt, có chút lạnh lùng, lại khiến người ta đã gặp qua là không quên được. Nhiều người đi trên đường như vậy, người đầu tiên mọi người nhìn thấy, nhất định là vị ấy.”

“Tôi đã nói mà, lấy điều kiện của Tạ tổng, không có khả năng là phạm phu tục tử.”

Thấy mọi người say sưa buôn dưa, Du Duy Thu không khỏi cười khở, bước chân chậm lại, rơi xuống phía sau bọn họ...

“Em thất tình.”

Hắn mở đầu bằng một câu trực tiếp như thế, Du Duy Thu da đầu tê rần, lúc này mới kinh giác, nguyên tưởng rằng giám đốc Marketing – Lôi Khiếu – đã sớm đi rồi, vậy mà lại đứng ngay sau cậu.

“Vậy thì sao?” Du Duy Thu không giải thích, chỉ thản nhiên nói.

“Mắt nhìn đàn ông của em, thực sự rất tệ!”

Người này, vẫn luôn là khẩu khí gây sự như thế.

“Không nhọc giám đốc Lôi lo lắng. Chào.” Du Duy Thu không muốn cùng hắn nói chuyện, gót chân vừa chuyển, đang muốn xuống lầu, lại bị hắn nắm lấy cổ tay.

“Duy Thu, tôi...”

“Thỉnh tự trọng, tay của tôi có độc khuẩn, anh vẫn là đừng dính vào thì tốt hơn.”

Du Duy Thu luôn ôn hòa, lần đầu lộ ra biểu tình lạnh như băng, bỏ tay hắn ra, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cậu biến mất, Lôi Khiếu đứng lặng một lúc lâu.

(1) Huyền quan: Là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Trong phong thủy và kiến trúc, huyền quan rất quan trọng, một huyền quan tốt về phong thủy sẽ khiến cho luồng khí cát tường vào nhà nhiều hơn.

(2) Ép dạ cầu toàn: Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục chiều một cách miễn cưỡng. (QT)

(3) Thính ngữ: Ngủ không sâu, dễ dàng bị đánh thức.

20. Chương 20

Về đến nhà, nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đậu ở ga ra, Tạ Ngôn lập tức nhú mi, sau đó xuống xe, bước nhanh vào biệt thự...

Vừa tới huyền quan, chợt nghe thấy bên trong truyền đến một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Quả nhiên là vị khách không mời mà đến!

Nghe thấy tiếng động, hai người đang ngồi nói chuyện trong phòng khách song song quay đầu lại.

Bách Liệt Ly ngồi ở phía bên trái sofa, đối diện hắn là một quý cô quần áo hợp thời, diễm lệ quyến rũ.

Vừa thấy anh về, mắt người phụ nữ kia sáng lên, lập tức đứng dậy bỏ nhào qua, “Tiểu Ngôn, em cuối cùng cũng về, chị rất nhớ em nha...”

Nói xong, cô liền nhiệt tình ôm anh, hôn “chụt” một cái lên mặt anh.

Mùi nước hoa nồng đậm phả vào mặt, bên má còn lưu lại vết son môi ngọt ngào dính dính, trên mặt Tạ Ngôn xuất hiện ba đường hắc tuyến, “Chị hai, chị tới đây làm chi?”

“Tiểu tử chết tiệt, bà chị đây tự mình đến gặp cậu, cậu phải cảm thấy vô cùng vinh dự mới đúng, cư nhiên lại bày ra cái bản mặt thối này, cậu không muốn sống hả?”

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là chị của Tạ Ngôn – Tạ Giác.

Tạ Ngôn chỉ có một chị gái, năm năm trước đã xuất giá theo chồng sang Hongkong, công việc kinh doanh của ông xã phải chạy qua chạy lại giữa Hongkong và đại lục, còn cô ở nhà giúp chồng dạy con.

Tạ Giác hàng năm đều về thành phố N vài lần để thăm người nhà, bất quá dù sao gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, thấy chị đến, Tạ Ngôn cũng không phải mất hứng, nhưng bởi vì mình bây giờ tuổi cũng không

còn nhỏ, lại chậm chạp không có bạn gái, tuy rằng cha mẹ thông hiểu, không bao giờ quản anh, nhưng bà chị này lại gấp đến độ đâm chân, rảnh rỗi liền nhét cho anh một đồng tư liệu về những đối tượng xem mắt, khiến anh phiền muộn chết, nghe tiếng chị mình lập tức muốn chạy trốn.

Hiện tại chị hai đột nhiên xuất hiện ở nhà mình, tuyệt đối là cáo chúc tết gà, nhất định không có ý tốt! Không biết chị mình đã nói gì với Bách Tiệm Ly, hy vọng em ấy sẽ không hiểu lầm này nọ.

Tạ Ngôn không khỏi nhìn Bách Tiệm Ly một chút, thấy sắc mặt hắn cũng bình thường, lúc này mới yên lòng.

“Chị tới đây làm gì? Anh rẽ gần đây không phải bề bộn nhiều việc lắm sao, chị còn không lo ở nhà chăm sóc chồng mình?” Tạ Ngôn cảnh giác nhìn bà chị.

“Anh rẽ em vừa vặn đi công tác ở thành phố N, giờ đang đi xem mấy chi nhánh ở đây, dù sao cũng rảnh rỗi, chị liền đến gặp em.” Tạ Giác cười hì hì khoát tay anh, “Tiểu Ngôn, bạn học của em thực đáng yêu nha, chị cũng không biết em có cảm tình tốt với một bạn học như vậy.”

Đáng yêu?

Bách Tiệm Ly không khỏi cười khổ.

“Tiệm Ly là bạn học đại học của em, quen nhau đến giờ đã tám năm rồi.” Tạ Ngôn nhìn qua Bách Tiệm Ly, cười nói.

“Vậy sao, không nghĩ tới em lại dài tình ghê. Đúng rồi, Tiểu Bách...” Tạ Giác quay qua nói với Bách Tiệm Ly: “Em với Tiểu Ngôn là bằng hữu tốt như thế, vậy khuyên nó giúp chị, sớm thành gia lập nghiệp. Ba mẹ tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng bọn họ trong lòng đều nóng ruột muốn ẵm cháu trai, dù sao Tiểu Ngôn tuổi cũng không còn nhỏ nữa.”

“Vâng, em sẽ khuyên cậu ấy sớm lập gia đình.” Bách Tiệm Ly âm thầm cười.

Nụ cười nhàn nhạt như có như không này làm trong lòng Tạ Ngôn bùng lên một ngọn lửa vô danh, sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: “Chị hai, em đã sớm nói với chị, em sẽ không kết hôn! Hiện tại nhân lúc Tiệm Ly ở đây, em nói rõ ràng luôn, em cùng Tiệm Ly...”

Bách Tiệm Ly đột nhiên la to “A” một tiếng, vỗ chân đứng lên, “Mãi nói chuyện nên quên mất pha trà mời chị. Tạ Ngôn, cậu đi với tôi, tôi không biết trà xanh để ở đâu.” Dứt lời, hắn liền kéo tay Tạ Ngôn đi vào bếp...

Phòng bếp được thiết kế mở, hai người không thể lớn tiếng nói chuyện, may mà phòng bếp cách phòng khách một đoạn đường, chỉ cần hạ giọng, Tạ Giác hẳn là không nghe được.

Bách Tiệm Ly chui đầu vào tủ âm tường lục tìm lung tung, đồng thời đè thấp giọng nói với Tạ Ngôn: “Anh điên rồi, cho dù thật sự phải nói thật, cũng không nên chọn lúc này!”

“Nói muộn không bằng nói sớm.” Tạ Ngôn kiềm nén nói.

“Chị anh ở xa đến gặp anh, hăng hái nhiệt tình muốn giới thiệu bạn gái cho anh, anh lại tát cho chị ấy một chậu nước lạnh? Tạ Ngôn, tìm một thời cơ thích hợp, chậm rãi cùng chị ấy nói chuyện, đừng nói ngay lúc này. Tuy rằng nói chuyện với chị ấy không bao lâu, nhưng em thích tính cách cởi mở vui vẻ của chị ấy, em không muốn chị anh ghét em.”

“Chị ấy rồi cũng có ngày ghét em! Tiệm Ly, không cần trốn tránh nữa, ngày này trước sau gì cũng đến, chính là hôm nay!”

Tạ Ngôn nắm chặt tay hắn, mặc kệ hắn giãy dụa, kéo hắn đi đến trước mặt Tạ Giác.

Tạ Giác vốn thông minh, đương nhiên nhìn ra bọn họ có gì đó không thích hợp, kim lòng không đậu đứng lên, “Hai đứa...”

Hai người này đứng chung một chỗ, thực vô cùng hài hòa.

Về thân nhiên trao đổi bằng ánh mắt trông thực ái muội, cái này... tựa như... sự ăn ý giữa hai người yêu nhau.

Sắc mặt cô lập tức tái nhợt.

“Chị hai, em có chuyện muốn nói với chị.”

“Được, em nói đi.” Tạ Giác gật đầu.

“Tạ Ngôn, đừng...” Bách Tiệm Ly nhìn anh lắc đầu.

Tạ Ngôn nắm chặt tay hắn, không để cho hắn giãy ra, “Chị hai, Tiệm Ly không chỉ đơn giản là bạn đại học của em, cậu ấy còn là người yêu của em, là người em sẽ gắn bó cả đời. Cho nên, em tuyệt đối sẽ không kết hôn! Không phải đùa giỡn, em thật sự nghiêm túc!”

Cái gì?

Tạ Giác hóa đá.

Người này!

Bách Tiệm Ly hung hăng trừng mắt liếc anh, nhưng mà lời đã nói ra, nước đổ khó hốt, chỉ có thể thật sâu thở dài.

“Tiệm Ly, em vào phòng đi, để anh cùng chị nói rõ ràng.” Tạ Ngôn ý bảo hắn rời đi trước.

Bách Tiệm Ly bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu nói câu “Thực xin lỗi” rồi đi vào phòng ngủ, hắn tiếp tục lưu lại, chẳng những không giúp được gì, chỉ sợ lại đổ thêm dầu vào lửa.

Sau khi đóng cửa, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Phòng cách âm hiệu quả tốt lắm, nhưng vẫn có chút thanh âm nhỏ vụn xuyên qua cánh cửa.

Đầu tiên là cao giọng tranh chấp, tiếp đến tựa hồ là hàng loạt chất vấn dồn dập phát ra

, sau đó là nhỏ giọng cầu xin, cuối cùng thanh âm dần dần thấp xuống... thấp đến mức không nghe được một chữ.

Mặc dù xã hội đã trở nên cởi mở hơn, nhưng tình cảm đồng tính vẫn không được đạo đức luân lý bình thường chấp nhận. Tạ Ngôn khác với mình, anh có một gia đình hòa thuận ấm áp, còn có một người chị quan tâm anh như vậy, nếu cố ý ở cùng anh, chỉ sợ sẽ phải chịu áp lực ngăn cản của cả gia đình.

Bách Tiệm Ly cũng không muốn vì mình mà Tạ Ngôn cùng người nhà phát sinh xung đột, bởi vì gia đình mình đã tan nát, cho nên mới không muốn làm tổn thương gia đình anh!

Dựa vào vách tường, từ từ trượt xuống...

Bách Tiệm Ly vùi đầu thật sâu vào giữa hai đầu gối, lần đầu tiên cảm thấy mình yếu đuối như thế, không thể bảo hộ người mình yêu thương.

Không biết qua bao lâu, cửa nhẹ nhàng bị người đẩy ra.

“Tiệm Ly?”

Tạ Ngôn vừa nhìn thấy Bách Tiệm Ly ngồi co ro trong góc phòng, trong lòng thất lại, vội vàng đem hắn kéo lên, cuống quýt hỏi: “Em làm sao vậy? Bệnh sao, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Em không sao.” Bách Tiệm Ly lắc đầu, miễn cưỡng tươi cười, “Chị anh đâu?”

“Chị hai về rồi. Yên tâm đi, chị ấy kỳ thật là một người phụ nữ rất hiểu biết, chỉ cần anh cố gắng nói chuyện với chị ấy, cho chị ấy chút thời gian, chị ấy sẽ chấp nhận em thôi.” Tạ Ngôn vuốt ve hai má lạnh lạnh của hắn...

“Nếu chị anh không thể chấp nhận thì sao?”

“Sẽ không! Chị ấy phải chấp nhận, trên thế giới này người duy nhất anh không chịu buông tha chính là em.” Tạ Ngôn ôm chặt lấy hắn, “Cho nên, em cũng phải kiên cường một chút.”

Bách Tiệm Ly không khỏi cười khổ, “Anh a, làm việc luôn xăng bậy như vậy. Em đã bảo anh đừng nói, nhưng anh lại vẫn khẳng khẳng nói ra, vì sao không chịu nghe em?”

“Đó là bởi vì... Anh không muốn em phải chịu nửa điểm ủy khuất nào. Nói cái gì phải giới thiệu đối tượng tốt cho anh, lúc đó em cứ nhiên còn có thể cười được?” Tạ Ngôn không hài lòng nhìn hắn.

“Em cũng phải trả lời chiếu lệ chứ.” Bách Tiệm Ly bắt đầu dĩ thử dài.

“Không được! Nếu mặc em cứ có lệ như vậy, một ngày nào đó em sẽ càng ngày càng lùi bước.” Tạ Ngôn nhìn chăm chăm vào mắt hắn, “Tiệm Ly, em gần đây lại muốn chạy trốn đi?”

“Trốn? Trốn đi đâu?”

Đột nhiên hỏi thế, làm Bách Tiệm Ly ngẩn ra.

“Đây là cái gì?” Tạ Ngôn từ trong ví lấy ra tấm vé máy bay, “Hôm nay trong lúc vô tình anh phát hiện cái này, em mua vé máy bay đi Lan Châu (1) khi nào? Sao anh không biết? Em muốn đi tới đó làm gì? Có phải lại muốn trốn tránh anh, theo đuổi cái gì tự do cùng cô độc một người phải không?”

Người này là chó săn sao?

Hắn hôm trước mới mua vé máy bay, cứ nhiên bị anh đánh hơi được, lục soát ra. Bất quá hiện tại, Bách Tiệm Ly cũng không dư hơi đi trách cứ anh xâm phạm “quyền riêng tư” của mình.

“Anh nên làm sao đây?” Tạ Ngôn buồn khổ nói, dùng sức ôm hắn càng chặt, “Phải làm sao em mới không trốn tránh anh nữa? Anh cho rằng mình đã hết sức dành ra cho em không gian một người, vì sao em vẫn muốn chạy trốn, thậm chí còn không nói anh một tiếng? Nếu anh không phát hiện tấm vé này, em chắc tính cứ vậy rồi đi phải không? Anh còn phải làm gì nữa? Rốt cuộc phải làm thế nào em mới có thể cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh? Nói cho anh biết đi, rốt cuộc anh phải làm thế nào đây!?”

Lực đạo rất lớn, lớn đến mức toàn thân hắn đều ần ần đau.

Nhưng càng làm hắn đau đớn, chính là thanh âm ngưng trọng cùng hai tay không ngừng run rẩy của anh.

Bách Tiệm Ly đột nhiên cảm thấy khó thở, nghĩ lại thì, có phải mình đã quá trì độn hay không, hay là quá lạnh nhạt hờ hững, làm anh khuyết thiếu tin tưởng với mình như thế?

Ngẫm lại, hắn đích xác chưa từng nói với anh lời đường mật nào, ngay cả biểu tình dịu dàng cũng rất ít khi biểu lộ, càng đừng nói là một lời thề nguyện!

Chẳng lẽ, hắn vẫn là trong lúc vô ý làm tổn thương anh?

“Anh cái gì cũng không cần làm, em sẽ không rời bỏ anh.” Bách Tiệm Ly vuốt ve hai má anh, thấp giọng nói: “Kia chỉ là công việc, tổng biên tập muốn em viết mấy bài đặc biệt về Tây Tạng, vả lại em cũng muốn đến Tây Tạng du lịch, cho nên mới mua vé máy bay đi Lan Châu. Bất quá em sợ anh lo lắng sức khỏe của em, không cho em đi, cho nên muốn tìm thời điểm thích hợp nói với anh, không nghĩ tới lại bị anh phát hiện...”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy vì sao đêm hôm khuya khoắt em lại luôn nhìn anh mà không ngủ, chỉ thử dài?” Tạ Ngôn nhìn chăm chú vào mắt hắn.

Mỗi lần nghe hắn thử dài, tim anh như bị đao cắt.

Bách Tiệm Ly nhất thời trầm mặc...

“Nói đi.” Tạ Ngôn thúc giục hắn.

Dường như một thế kỷ trôi qua, Bách Tiệm Ly mới mở miệng, “Em cảm thấy... Em giống như... đang sống trong ảo giác, cảm giác không chân thật. Hơn nữa vào ban đêm anh ngủ hết đĩa nhỏ, em thấy cuộc sống thế này rất an bình hạnh phúc, đồng thời cũng cảm thấy phiền muộn.”

Nguyên lai là như vậy.

Hắn thở dài, không phải bởi vì muốn chạy trốn, mà là yêu anh quá sâu, sâu đến nỗi đem chân thật trở thành ảo giác.

“Đứa ngốc...” Tạ Ngôn thấp giọng nói, nhẹ nhàng hôn lên má hắn.

“Em cũng không hy vọng xa vời nhân sinh có kết cục đồng thoại, từ Perth trở về, vào ngày đi tìm anh, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, có lẽ em truy tìm chỉ là, chỉ là một giấc mộng đã qua. Hiểu lầm anh cùng người khác cùng một chỗ, tuy rằng thống khổ, nhưng đối với em mà nói, cũng là một loại giải thoát. Một khắc kia, em thực sự cảm thấy thoải mái. Ai ngờ cuối cùng, vẫn bị anh cường ngạnh kéo lại, ngã vào trong lốc xoáy tình cảm.”

“Em không phải không tin anh, em chỉ là không thể tin chính mình. Nhân sinh ngắn ngủi, tịch mịch tựa mây bay, như thế nào cũng vô pháp bị xua tan, cho dù cùng một chỗ, em vẫn cảm thấy tịch mịch, tịch mịch nói không nên lời... Chẳng lẽ là bởi vì em không đủ yêu anh sao? Nhưng anh rõ ràng là người em yêu nhất mà! Vì sao em lại cảm thấy mình không thể cho anh hạnh phúc? Mỗi buổi tối nhìn bộ dáng lúc anh ngủ say, trong lòng luôn cảm thấy sợ hãi, một lần lại một lần hỏi chính mình, thật sự có thể cứ như vậy ở cùng anh hay không? Có đôi khi em thậm chí nhịn không được nghĩ, nếu chúng ta ngay từ đầu không gặp nhau, thì tốt biết bao...”

Trong mắt hắn ngập tràn nước mắt, làm tim anh đau thắt, “Tiệm Ly...”

Yêu càng sâu đậm, lại càng tịch mịch sao?

Anh không thể biết được nỗi bồn chồn lo lắng trong tim hắn nhiều bao nhiêu, chỉ có thể dùng những nụ hôn nhỏ vun mà vô tận, từng chút nhẹ nhàng lấp đầy.

Ôm chặt, rồi lại chặt thêm chút nữa, hy vọng hắn có thể cảm nhận được trái tim anh mỗi một lần nhảy lên, đều khe khẽ thì thầm tên hắn.

Bách Tiệm Ly nhìn anh, đôi mắt trong trẻo như nước, “Có đôi khi em thật sự rất muốn chạy trốn, nhưng là em không làm vậy. Mặc kệ sợ hãi thế nào, em vẫn muốn ở bên anh. Chúng ta tựa như hai đứa nhỏ đang xuyên qua dòng xe cộ, đã trải qua quá nhiều phong ba bão táp. Hiện tại em thật vất vả mới học được yêu, biết tự do chân chính không phải rời xa, mà là trở về, trở về bên cạnh người mình yêu thương nhất. Em không muốn lại thất bại trước yếu đuối của mình, lại càng không muốn thương tổn anh. Cho nên, lúc này đây, anh hãy cho em một chút thời gian!”

“Anh cho, bao lâu anh cũng cho!” Tạ Ngôn vội vã nói.

Người yêu của anh, đã lột bỏ lớp vỏ thờ ơ lạnh lùng bên ngoài, ở bên trong, kỳ thật là một người vô cùng mềm mại mà tinh tế.

Anh không nhìn lầm, càng không yêu sai hắn!

“Tiệm Ly, anh thật sự yêu em.”

Rõ ràng không có sao, nhưng trong đôi mắt anh lại như lấp lánh một ánh sao lung linh đẹp không tả xiết.

Anh kề sát lại, dịu dàng hôn lên môi hắn, đầu lưỡi hắn mặc dù có chút ngượng ngịu, nhưng rất mau liền biến thành một bông hoa nhỏ nở rộ trong miệng anh.

Hai người mút vào đầu lưỡi nhau, cảm thụ dịu dàng cùng tình yêu của đôi phương.

Hai mắt chậm rãi nhắm lại, trái tim dần dần rộng mở.

Anh thậm chí còn chạm vào nơi mềm mại nhất trong tim hắn.

Không cần ngôn ngữ, hắn đã ở trong tim anh, từ nay về sau sẽ không rời đi.

“... Em cũng yêu anh...”

Bách Tiệm Ly mặt mày đỏ bừng.

Nói những lời này quả thực như lấy mạng hắn, răng nanh cắn lại cắn, nắm chặt tay rồi lại buông ra, hắn rốt cục vẫn là nói ra.

Tạ Ngôn không nhin được cười ha hả.

Thật vất vả thổ lộ lại nhận được phản ứng thế này, Bách Tiệm Ly trừng mắt nhìn, “Anh cười cái gì?”

“Không có gì.” Tạ Ngôn run run bờ vai.

Người yêu của anh thật sự rất đáng yêu!

Tạ Ngôn ngẩng mạnh đầu, nghiêm mặt nói: “Tiệm Ly, em cương!”

“Mới..... Mới không có...” Bách Tiệm Ly mặt đỏ tai hồng phản bác.

Tạ Ngôn xấu xa cười, “Sợ cái gì, anh cũng cương vậy, chúng ta làm đi!”

“Bây giờ còn chưa tới giờ cơm tối, đừng có tùy tiện động dục! Lại nói anh vừa xuất quỹ với người nhà, hiện tại không phải là tâm tình nặng nề ngồi ở sofa, vò đầu bứt tóc nghĩ xem phải làm thế nào trấn an người nhà sao, sao còn có thể động dục hả!” Bách Tiệm Ly liều mạng đẩy cái đầu anh đang kề sát lại...”

“Nhưng mà anh rất đói, anh phải ăn em. Vò tóc suy nghĩ linh tinh này nọ, để sau hẵng nói...” Nói xong, Tạ Ngôn vội vàng cởi quần áo hần...

Cảm xúc mê đắm tới quá mức mãnh liệt, kỳ thật vừa rồi từ lúc nói chuyện với nhau, hạ thể kề sát anh đã phát ngạnh nóng lên, hiện tại lại sưng lớn đến không thể tưởng tượng.

Đôi mắt tràn ngập *** của anh gần trong gang tấc, hơi thở nóng cháy từng đợt phả lên mặt, mặc dù có chút tức giận, lại đánh không lại ham muốn, Bách Tiệm Ly cảm thấy một trận mê muội, thân thể sớm đã phản bội mình, phản thân sưng đến mức khó chịu...

Tạ Ngôn đặt hần trên cửa, kéo quần hần, trượt xuống đưa phân thân hần ngậm vào miệng, được khoang miệng ấm áp ẩm ướt bao lấy, Bách Tiệm Ly phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Đầu lưỡi nóng như lửa của anh khéo léo khiêu khích hần, linh hoạt liếm mút chơi đùa, truyền đến từng trận khoái cảm tê dại, Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng rên rỉ, hưởng thụ kích thích *** loạn này.

Hần rất nhanh phóng thích trong miệng anh, Tạ Ngôn lấy khăn giấy lau đi ít dịch bắn tung tóe trên mặt mình, rồi lấy gel bôi trơn bôi một lượng lớn trên tay, thừa dịp hần toàn thân xụi lơ, trượt vào mở rộng hậu huyệt của hần.

“A.....”

Bách Tiệm Ly cúi đầu nhìn thấy ngón tay anh ở trong cơ thể mình tiến tiến xuất xuất, chỉ cảm thấy tình ái mãnh liệt, không khỏi ôm lấy cổ anh, nhắm mắt ở bên tai anh thở dốc.

“Anh vào đây.” Tạ N

gôn rốt cuộc nhin không được, nâng một chân hần lên, lấy tư thế đứng thẳng chậm rãi sáp nhập vào cơ thể hần...

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên.

Dù sao cũng là tư thế rất khó, Tạ Ngôn lo lắng hần bị thương, cố kìm lại mình, thông thả tiến vào, chờ đến khi mình toàn bộ chôn sâu trong u cốc tiêu hồng ấm nóng kia, mới thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu ở trong dưng đạo mê người của hần, ngựa quen đường cũ bắt đầu đâm vào rút ra.

“A.....” Bách Tiệm Ly siết chặt hai tay, sức nặng toàn thân đều đổ lên người anh, hai người cứ như vậy tựa vào phía sau cửa, liều chết triển miên.

Loại tư thế này làm dương cương nóng bỏng của anh vào sâu chưa từng có, mỗi lần cắm vào rút ra đều dẫn phát khoái cảm kinh người.

Không quá vài lần, bên trong áo sơmi rộng mở của Bách Tiệm Ly hé ra ***g ngực bị nhiễm một mảnh đỏ bừng, hần chỉ cảm thấy cả người mình nóng hổi, cái trán cổ sức dụi vào hõm vai anh, vách bên trong hậu huyệt như có sinh mệnh, ra sức hút lấy dục vọng của anh, cùng nhau vũ động cuồng nhiệt.

Tạ Ngôn xấu xa cúi xuống, hôn lên hai má mềm mại của hần.

Bách Tiệm Ly giống như đứa nhỏ ôm chặt lấy anh, nhắm mắt rên rỉ, từ tai đến cổ đều lộ ra màu sắc e thẹn mê người, khiến Tạ Ngôn càng thêm tâm dương ngứa ngáy, nhịn không được ghé vào tai hắn nói nhỏ khiêu khích, “Em thực thích anh làm vậy với em đi? Có đủ không? Có muốn nhanh hơn một chút, lại sâu thêm một chút hay không?”

Nói xong, anh dùng lực đỉnh lên trên, làm hắn kêu to lên, buồn bực lắc lắc đầu, “Ừm..... Không..... Sâu quá.....”

“Nói dối, em rõ ràng muốn anh, vô cùng muốn.” Tạ Ngôn cười nhẹ nói, ôm cái mông săn chắc của hắn, từng chút từng chút đâm lên trên, khiến lửa nóng của anh lần nữa đụng vào cực điểm của hắn.

Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy tim đập điên cuồng, toàn thân mềm yếu vô lực, hậu huyết âm áp phối hợp với động tác của anh hé ra hợp lại, gần như tham lam muốn nuốt hết vào.

“Em thích anh chạm nhẹ thế này sao? Hay là cắm vào thật sâu?”

Tạ Ngôn cắn tai hắn, ôm hai chân hắn vòng qua lưng mình, mười ngón tay bóp mông hắn, rồi lại làm như khiêu khích hắn, không chịu tiến sâu vào, chỉ nhẹ nhàng ma xát dững đạo của hắn, hại hắn không chịu nổi mà vận vẹo cái mông...

Tên chết tiệt này, luôn muốn bức ra bộ dạng *** loạn xấu hổ của hắn mà, Bách Tiệm Ly hung hăng trừng anh, ánh mắt lại vì quá nhiều cảm xúc mãnh liệt mà nổi lên một tầng hơi nước, anh nhìn thấy khiến dục hỏa càng thêm tràn đầy.

“Đã biết... Anh sẽ cho em thực thoải mái...”

Tạ Ngôn mạnh mẽ thẳng lưng, thật sâu sáp nhập vào trong hắn, Bách Tiệm Ly ngửa cổ rên rỉ, phân thân sớm đứng thẳng run lên, chảy xuống lệ dịch trong suốt.

Mị thái dục hỏa đốt người của hắn làm anh không thể kìm nén, chỉ cảm thấy dường như sắp nổ tung, càng lúc càng mạnh mẽ tiến vào trong hắn...

Thanh âm thân thể giao hoan cùng tiếng cửa rung lên hòa hợp nhất thể, khiến người nghe mặt đỏ tai hồng.

Quá nhiều khoái cảm đến mức vô lực chống đỡ, Bách Tiệm Ly phát ra tiếng rên rỉ như tiếng khóc, hai má ửng đỏ, thân thể không ngừng run rẩy, giống như sắp tới cao trào, hai tay hắn đang ôm chặt anh theo từng đợt rút đẩy mà không ngừng run rẩy, mỗi lần va chạm đều làm hắn phát ra thanh âm sung sướng mê người.

Do vận động kịch liệt, hai người đỏ mồ hôi đầy lưng.

Đột nhiên, một giọt mồ hôi từ thái dương của anh rơi xuống bên miệng hắn, Bách Tiệm Ly theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm, trong miệng lập tức truyền đến mùi vị nam tính nồng đậm, lại thêm lửa nóng sau mỗi đợt luật động của anh từ hậu huyết truyền đến, mỗi lần đều cảm tận rễ, đâm thẳng lên trên khiến hắn mềm nhũn, cả người gần như tan chảy.

“Em..... Em không được.....” Tim đập thành thịch, hắn sống chết kẹp lấy thắt lưng anh, bên trong huyết trơn tru mà ẩm ướt ấm nóng không ngừng cọ rút...

“Muốn ra sao?”

Tạ Ngôn biết hắn sắp tới cao trào, vì thế đẩy nhanh tốc độ, thân thể hắn ngập tràn sung sướng, khoái cảm khôn kể lên lời khắp toàn thân.

Anh hưng phấn vô cùng, hai tay thô lỗ xoa xoa cái mông vừa chặt vừa cong của hắn, cơ bụng căng cứng, ở trong cơ thể hắn tung hoành ngang dọc, nhiều lần nâng hắn lên rồi hạ xuống, sức nặng mỗi lần hạ xuống đều làm cho lửa nóng cực đại đâm vào càng sâu trong cơ thể hắn...

Cơ hồ có cảm giác bị xỏ xuyên, Bách Tiệm Ly nhịn không được kêu sợ hãi, hai tay ôm sát cổ anh, bị động tác kích cuồng của anh nháy mắt đưa đến cao trào, chỉ cảm thấy đại não mòng mòng, trước mắt biến thành màu đen, toàn thân kéo căng như dây cung, không biết qua bao lâu, mới chậm rãi mềm xuống...

Tạ Ngôn rốt cuộc nhịn không được loại kích thích này, lập tức phóng thích trong cơ thể hắn, hai người dồn dập thở dốc, khắp phòng đều tràn ngập dư vị *** nồng đậm.

Giữ nguyên tư thế kết hợp, hai người gắt gao ôm nhau, sau một trận cuồng hoan, Bách Tiệm Ly mới từ từ tỉnh táo lại.

Khoái cảm quá mãnh liệt làm cho hắn có lỗi giác chết đi sống lại.

“Này thật sự là... Quá điên cuồng...” Mặt hắn đỏ bừng giống như phát sốt.

“Làm tình không phải tương đương với chết đi một lần sao? Cho nên mới nói, dục tiên dục tử a.” Tạ Ngôn cười nói, chậm rãi buông hắn ra, đem hắn ôm đến trên giường, nhanh nhẹn cởi sạch quần áo của cả hai, trần trụi quần lấy nhau, cọ xát da thịt bóng loáng của hắn...

“Anh thì dục tiên dục tử, còn em thì rất đau lưng đây.” Bách Tiệm Ly trừng mắt liếc anh.

“Làm đau em? Lần sau anh sẽ cẩn thận.” Tạ Ngôn vuốt ve lưng hắn, ở trên hai vai bóng loáng của hắn hạ xuống một chuỗi hôn nhỏ.

“Đừng náo loạn.”

Bách Tiệm Ly sợ nhột, cuộn người lại, tựa sát vào ngực anh.

Tạ Ngôn càng muốn cố ý trêu chọc hắn, ôm lấy hắn không buông, chợt lết hắn, Bách Tiệm Ly ở hắn trong ngực anh không ngừng vặn vẹo, hai người dán sát vào nhau, thân thể mới vừa phóng thích mãnh cảm dị thường, hơi cọ một chút cũng có thể làm sủng khai hỏa.

Đột nhiên, Bách Tiệm Ly cứng đờ, cảm thấy “hung khí” dán bên cánh mông mình đang mềm mại bỗng chốc cứng rắn, hắn không khỏi hít một ngụm lạnh khí, “Anh người này..... Cự nhiên lại cứng?”

Lực hồi phục kinh người!

“Anh thể lực hơn người, chẳng lẽ đây không phải chuyện tốt sao? Có thể cho em ‘tính phúc’ đến chết đi sống lại, hôm nay muốn anh đại chiến ba trăm hiệp cũng không thành vấn đề.” Tạ Ngôn cười đề lên hắn...

“Ai muốn loại ‘tính phúc’ này chứ, buông... Anh người này.....”

“Tiệm Ly, chính em cũng càng ngày càng ngạnh...”

“Bị anh sờ tới sờ lui như vậy, đương nhiên phải ngạnh rồi.”

“Tiệm Ly, anh còn chưa no...”

“Vậy xuống giường đi ăn cơm.”

“Không cần, anh sẽ ăn em.”

“Cút ngay, em cũng không phải đồ ăn...”

“Anh nhìn em liền nhận không được...”

“Anh con mẹ nó...”

Tiếng phẫn nộ chửi bậy vừa mới ra khỏi miệng, đã bị môi lưỡi nhiệt tình của anh ngăn chặn, chỉ kịp phát ra một tiếng ngán ngẫm, sau đó chìm ngập trong những công kích kịch liệt của anh.

Cảm xúc mãnh liệt như thủy triều mạnh mẽ đánh úp lại.

Khát vọng cùng tình yêu dành cho nhau làm bọn họ ôm chặt đối phương, cùng bay tới thiên đường hạnh phúc.

Tất cả đều tiêu thất.

Lý trí, cảm quan, thân thể.....

Chỉ còn lại ngọn lửa tình không thể dập tắt đang thiêu đốt trong ***g ngực, giống ngàn vạn đóa hoa nở rộ, chậm rãi, nhưng vĩnh hằng, lưu lại trong tim vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Yêu là mỹ lệ như thế.

21. Chương 21: Kết Thúc

Ba ngày sau, đang lúc Bách Tiệm Ly mở cửa, tính ra ngoài cùng biên tập nói chuyện về bản thảo cho bài viết trong mục du lịch tiếp theo, đột nhiên nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đậu trước ga ra nhà mình.

Người phụ nữ tựa vào thân xe, thành thực quyến rũ, làn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc gọn sóng của cô, cô lấy tay vén lên, mỉm cười với hắn.

“Cô Tạ.”

Bách Tiệm Ly ngẩn ra, ngập ngừng chào cô, không biết mình có được cô thông hiểu và chấp nhận không.

“Cứ như lần đầu gặp mặt, gọi chị là chị Giác đi.” Tạ Giác đi tới, cao thấp cẩn thận đánh giá hắn.

Kỳ thật lúc mới gặp Bách Tiệm Ly, cô cũng rất thích chàng trai khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngũ quan đoan chính này, chính là không nghĩ tới, hắn cùng em trai mình cư nhiên là loại quan hệ này!

Rồi vài ngày sau, Tạ Ngôn nhân lúc cô còn ở thành phố N, tìm cô vài lần, khéo léo kể lại mọi chuyện của bọn họ trong tám năm qua cho cô nghe.

Tạ Giác lúc này mới nhận ra Tạ Ngôn đã yêu người kia quá sâu, nếu cường ngạch muốn đem bọn họ tách ra, chỉ sợ sẽ mất đi em trai. Lại nói, cô cũng không có thành kiến cá nhân với Bách Tiệm Ly, thậm chí còn thích hắn, chỉ là không thể thừa nhận đả kích nặng nề chuyện Tạ Ngôn đột nhiên xuất quỷ, mới một mạch phẩy tay áo bỏ đi.

Nhưng Tạ Giác dù sao cũng là một phụ nữ thành thực, hiểu biết lại rộng lượng, biết thế cục đã không thể nghịch chuyển, liền thử buông khúc mắc, tiếp nhận sự thật.

Tuy nhiên trước đó, cô có một việc phải xác nhận.

“Em đối với Tạ Ngôn, rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm túc?” Tạ Giác mở miệng hỏi.

Bách Tiệm Ly nghĩ nghĩ, “Rất nghiêm túc.”

Đợi nửa ngày không nghe thấy đáp án bổ sung, Tạ Giác không khỏi khẽ nhếch đôi mi thanh tú, “Chỉ có vậy?”

“Chỉ có vậy.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói: “Em không thể nói mấy lời thề thốt buồn nôn này nọ, cho nên, chỉ có vậy.”

Tạ Giác không khỏi cười rộ lên, đứa nhỏ này, thật sự là đặc biệt.

Cô vui vẻ đi tới, nắm lấy cánh tay hắn, “Đi thôi, chị mời em uống cà phê, tán gẫu chuyện giữa em và Tạ Ngôn với chị?”

“Vâng, nhưng ba giờ em có hẹn.” Bách Tiệm Ly nhìn nhìn đồng hồ.

“Còn sớm, chị sẽ không hại em đến muộn đâu, đi thôi.”

Tạ Giác nhét hắn vào trong xe, nhấn ga, chiếc xe lao vút đi làm Bách Tiệm Ly hoảng sợ, vội vàng giữ chặt tay vịn, không khỏi cười khổ.

Quả nhiên là chị em, ngay cả cách thức lái xe cũng y chang nhau.

“Thế nào, kỹ thuật của chị rất cừ phải không?” Tạ Giác quay đầu đặc ý nhìn hắn, dương dương tự đắc cười nói.

“Đúng vậy, cừ lắm.”

Bách Tiệm Ly cẩn thận thắt dây an toàn, sau đó hạ cửa sổ, hít sâu một ngụm không khí trong lành, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Năm 2007, gần tới lễ Giáng Sinh, Tạ Ngôn tự cho mình một tuần nghỉ, đưa Bách Tiệm Ly đi Bắc Kinh du ngoạn, nói chính xác hơn, là thăm lại chốn xưa.

Đêm đầu tiên đến Bắc Kinh, hai người chậm chậm đi bộ trên phố Trường An, từ phố Đông đi đến phố Tây, đem lộ trình ngày trước bọn họ không thể đi hoàn, cùng nhau đi đến cuối.

Trên đường Trường An rực rỡ ánh đèn, dòng

người tấp nập, tràn ngập không khí lễ hội, nơi nơi đều là các cặp tình nhân dựa sát vào nhau tản bộ trên phố.

“Có lạnh không?”

Tạ Ngôn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn.

Ngón tay đan vào nhau, có thể cảm nhận được chiếc nhẫn cứng cứng trên ngón áp út.

Nương theo ánh đèn, chiếc nhẫn bạch kim được thiết kế tạo nhả trên tay hắn lấp lánh tỏa sáng, cùng chiếc nhẫn trên tay trái của anh tạo thành một cặp, là một đôi nhẫn cưới hoàn mỹ.

Từ sau sự kiện Tạ Giác, Tạ Ngôn ăn không ngon, ngủ không yên, thẳng đến khi đem cặp nhẫn cưới đặt hàng chuyên gia thiết kế ở nước ngoài về, đeo lên tay Bách Tiệm Ly, anh mới cảm thấy hơi chút an tâm.

Hiện tại anh không có việc gì cũng thích nắm tay hắn, làm cho tim hắn ngập tràn hạnh phúc.

“Này, sáng như ban ngày thế này, anh làm vậy còn ra bộ dạng gì nữa.”

Bách Tiệm Ly bất an hơi lắc bàn tay bị Tạ Ngôn nắm, lại bị anh nắm càng chặt, “Sợ cái gì, tất cả mọi người đều là các cặp tình lữ, sẽ không ai chú ý chúng ta đâu.”

Nói xong, anh liền đem tay hắn để vào trong túi áo khoác của mình, dùng lòng bàn tay ấm áp sưởi ấm bàn tay lạnh như băng của hắn.

“Thật sự không lạnh? Nếu lạnh chúng ta trở về sớm một chút?” Tạ Ngôn nhìn chớp mũi đông lạnh đến hồng hồng của hắn.

“Không lạnh.” Bách Tiệm Ly cười lắc đầu, ngẩng đầu nhìn những ngọn đèn Magnolia lấp lánh tạo thành một chuỗi ánh sáng mê người...

Dưới ánh đèn tạo thành một thế giới mộng lung.

Đắm chìm trong quang mang dịu nhẹ như thế, bọn họ dường như đang đi từ hành tinh này đến hành tinh khác.

“Đẹp quá.....” Bách Tiệm Ly cảm thán.

“Đúng vậy, rất đẹp.” Tạ Ngôn mỉm cười nhìn chăm chú vào sườn mặt đoan chính của hắn.

Ý thức được anh nói đến điều gì, mặt Bách Tiệm Ly có chút nóng lên, nhịn không được âm thầm nhéo lòng bàn tay anh, lại bị anh nắm chặt tay, lấy ấm áp bao vây.

“Khăn quàng cổ cũ rồi, anh mua cái mới cho em nhé?”

Tạ Ngôn đưa tay chạm vào chiếc khăn quàng trên cổ hắn, khăn quàng cổ lông dê màu xám tro mềm mại, đó là bốn năm trước, khi anh đến Bắc Kinh gặp hắn, đưa cho hắn mang.

Không nghĩ tới hắn vẫn còn giữ, hôm nay còn lấy ra đeo.

Khóe môi không khỏi lộ ra ý cười sâu hút...

Người yêu của anh tuy rằng không thích nói mấy lời đường mật, hơn nữa luôn có chút lạnh lùng hờ hững, nhưng bên trong lại là người vô cùng dịu dàng và trong sáng.

“Không cần, nó còn rất ấm áp.” Bách Tiệm Ly lắc đầu.

“Ừm.”

Tạ Ngôn tiếp tục nắm chặt tay hắn trong túi áo, hai người sóng vai chậm rãi đi về phía trước.

Ấm áp từ bàn tay truyền đến làm Bách Tiệm Ly trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Phổ Trường An xinh đẹp dài dằng dặc, mệnh mệnh vô bờ, thế nhưng chỉ cần bên cạnh có anh làm bạn, một chút cũng không cảm thấy xa.

Lúc còn trẻ, không chỗ nào sợ hãi, vô luận là tử vong, cô độc hay tịch mịch, tựa như một độc hành thú quyết tuyệt, không tiếc trả giá hết thảy theo đuổi tự do cực hạn, cho rằng mình xuyên qua cánh đồng tuyết phủ, chỉ cần đi về phía trước, là có thể đi đến ốc đảo có cỏ xanh cùng nguồn nước.

Nhưng đến khi lớn tuổi, sau khi gặp được anh, lại hiểu được mình thật nhỏ bé cùng yếu ớt, hiểu được tình cảm thực đáng quý, hiểu được tiếc nuối khi bỏ qua, hiểu được nếu chính mình không quý trọng, sẽ vĩnh viễn mất đi người quan trọng nhất.

Hiểu được thế nào đi yêu một người, cùng một người sống chung, bao dung hết thảy khuyết điểm của người ấy, cũng cho phép người ấy bao dung mình hết thảy, nhìn thấy mặt xấu xí của nhau, cũng ghi nhớ mặt tốt của nhau, quan trọng nhất, là hiểu được thống khổ khi mất đi, loại cảm giác này khó có thể chịu được, vô cùng lạnh lẽo cùng đau đớn hít thở không thông.

Cho nên, vì quý trọng, mới cùng anh ở bên nhau, cho dù trong lòng vẫn còn sợ hãi, cũng muốn cùng nhau nắm tay đồng hành.

Mặc kệ tương lai sẽ ra sao.

Chỉ cần trong lòng có tình yêu, cho phép mình yêu, tiếp nhận tình yêu của người khác, liền luôn có cơ hội giải thoát!

“Em lại suy nghĩ cái gì?” Tạ Ngôn quay đầu hỏi hần, đôi mắt đen láy sâu như biển cả, dịu dàng chân thành.

“Không có gì.”

Bách Tiệm Ly cúi đầu, bỗng nâng lên, thừa dịp vừa lúc đi đến góc không ai chú ý, nhanh chóng nghiêng đầu, hôn lên má anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua.

“Thực may mắn có thể gặp được anh.”

“Anh mới là người thực may mắn!”

Bàn tay đặt trong túi phút chốc bị nắm chặt, bị ánh mắt như lửa nóng của anh nhìn chăm chú, nhận ra mình bất tri bất giác ở nơi đông người làm ra động tác lớn mật như thế, cảm thấy thẹn thùng cực độ, ngay cả cổ cũng nóng bừng.

Bách Tiệm Ly chỉ có thể làm bộ như không thèm để ý, nâng lên khuôn mặt nóng như thiêu đốt của mình, chăm chú nhìn cảnh đêm mờ lung lấp lánh ánh sáng phía trước.

Xinh đẹp như thế, vĩnh viễn sẽ không phai nhòa.

CHÍNH VĂN HOÀN

Lời cuối sách

Lời cuối sách đề cập đến nhiều tình tiết trong truyện, thận nhập!

Nội dung chính trong truyện là “Tịch mịch” cùng “Tự do”.

Vốn “Tự do” là trọng điểm, nhưng viết viết, trọng tâm lại hướng về “Tịch mịch”, không biết tôi muốn diễn đạt bầu không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, mọi người có cảm nhận được không?

Câu chuyện này lên ý tưởng đã lâu, thảo dàn ý một chút, hình như là từ năm 2003, thủy chung muốn viết, nhưng lại luôn bận rộn, rốt cuộc đến gần đây mới đem chuyển thành văn.

Câu chuyện này đối với tôi mà nói, vô cùng trọng yếu, cho nên ngay từ đầu liền quyết định không viết theo thị trường, không cố ý xây dựng hoặc làm tăng thêm yếu tố thương mại, giao cho nhân vật tính cách, lập tốt bối cảnh, sau đó để bọn họ tự do phát triển.

Tôi nghĩ cho mình một chút thời gian, chậm rãi viết, cũng cho nhóm diễn viên một chút thời gian, chậm rãi lớn dần, chậm rãi học yêu nhau.

Sau khi viết xong, nhìn lại, vẫn còn nhiều chỗ không hài lòng.

Một phần là do bút lực, mặt khác, là rốt cục ý thức được, chỉ cần định vị là tiểu thuyết đam mê, tôi vẫn trước sau như một hướng đến con đường tình yêu tình khiết trong cổ tích, càng viết càng mơ mộng cầu huyết, này có thể nói là đặc điểm, cũng là giới hạn. Hy vọng tiếp theo bản năng có đột phá.

So với mấy truyện trước đó, câu chuyện này diễn ra rất chậm rãi, âm áp, tỉ mỉ, viết đến cuối, bởi vì rất tỉ mỉ, tâm tình có một đạo đi xuống.

Nhớ rõ trước kia cũng buồn phiền cùng một vấn đề thế này, cũng quyết định ít viết tiểu thuyết quá tỉ mỉ, nhưng không nghĩ tới, không được mấy tháng, lại chứng nào tật nấy, chỉ có thể nói là tự tìm khổ ăn.

Trừ bỏ bản thân câu chuyện, bản này còn có điểm đặc biệt –

Đó là quyền sách duy nhất từ trước tới nay, các nhân vật đều tự quyết định tính cách của mình, mà không phải do tác giả viết tiểu thuyết khống chế.

Tuy nói ngay từ đầu tôi quyết định giao cho nhân vật tính cách, để bọn họ tự do phát triển, nhưng là nằm mơ cũng không nghĩ đến, bọn họ lại phát triển thành dạng này!

Viết đến chương 7, khi Tạ Ngôn đến Bắc Kinh thăm hỏi Bách Tiệm Ly, tôi ần ần biết không xong rồi!

Ban đầu bố trí nhân vật phối hợp diễn bạn học Tạ Ngôn, càng ngày càng thấy rất lẩn át Tiểu Thành, đoạt lấy vai chính. Mà trong bản thảo phác họa tiểu thụ bạn học Tiểu Thành, tuy rằng vẫn luôn âm áp, nhưng lại càng ngày càng khuyết thiếu lực hấp dẫn, chỉ giống người nhà, căn bản không giống tình nhân, hoàn toàn không có cảm giác làm chủ. Cho dù đem cậu ta lột sạch, quăng lên giường Bách Tiệm Ly, hai người bọn họ đại khái cũng chỉ thuần khiết tay trong tay, nằm tâm sự, sau đó thức đến sáng. (khóe mắt giật giật).

Mà cường công ban đầu đặt ra bạn học Bách Tiệm Ly, bày đặt tiểu công không làm, lại càng ngày càng chuyển sang thụ, từ cường công biến thành thiên nhiên thụ, đó là điểm tôi không thể chấp nhận nhất!

Mấy vai diễn này một đám đều tạo phản (lật bàn), quăng đi bà mẹ ruột là tôi đây, cứ thế tự biên tự diễn... Đương nhiên, không nghe lời nhất chính là tên nhóc thối Tạ Ngôn này (túm lại đánh vào mông), đem đường đường một tiểu thuyết viết về tình yêu plato thuần khiết, biến thành tiểu thuyết theo trường phái hiện thực ham muốn!

Thực sự plato là không thể thực hiện sao? (nước mắt rùng rùng)

Rồi tới chương 9, thế cục diễn biến càng thêm không thể khống chế, tên tiểu tử thối Tạ Ngôn này, mắt thấy sẽ đem gạo nấu thành cơm!

Tôi quá sợ hãi, tóm một đồng người xem qua bản thảo, kết quả mọi người không ngoại lệ đều xem trọng bạn học Tiểu Tạ. Tuy rằng tôi cũng biết bạn học Tiểu Tạ vô cùng thuần khiết, nhưng Tiểu Thành cùng Bách Tiệm Ly ngay từ đầu đã thực thuần khiết, sao có thể tùy tiện thua ham muốn trần trụi mà trực tiếp của Tạ Ngôn đối với Bách Tiệm Ly được chứ!?

Ngay từ đầu tôi đương nhiên không thể chấp nhận, trong lòng hò hét ra lệnh chính mình: Tình yêu thuần khiết tuyệt không thể thua! (đầu buộc mảnh vải hò hét).

Nhưng cá tính Tạ Ngôn thật sự quá mạnh mẽ, biểu hiện thật sự rất sáng, quả thực dẫn dắt ngòi bút của tôi, cường ngành chiếu theo tình tiết cậu ta kiến tạo mà viết!

Sau khi lẩn lộn thống khổ một trận, tôi rốt cuộc quyết định thừa nhận sự thật, đem bạn học Tiểu Tạ đưa lên vai chính, rưng rưng cáo biệt bạn học Tiểu Tiểu, đem tình cảm của cậu ta thăng hoa, sau đó, lại làm cho bạn học Tiểu Bách như nguyện trở thành thiên nhiên thụ, hộc máu...

(Tiểu Bách a, đang yên đang lành làm công không làm, cậu làm chi muốn đi làm thụ hả? Nước mắt lã chã...)

Cho nên, sau khi viết xong, tâm tình của tôi khá phức tạp.

Bất quá, tôi cảm thấy phức tạp, cũng không phải bởi vì không thể khống chế nhân vật dưới ngòi bút, mà là nguyên nhân khác.

Đối với tác giả bút phong thành thực mà nói, khống chế nhân vật cùng tình tiết dưới ngòi bút, cũng không phải là việc khó nhất, bất quá bắt tay sửa lại mà thôi, chính là bản thảo này, tôi không muốn tu chỉnh nó.

Chỉ có tác phẩm này, là đặc biệt.

Riêng tác phẩm này, tôi cho phép nó không khống chế được, cho phép kết cấu của nó tồn tại chỗ thiếu hụt trí mạng, chỗ thiếu hụt này kỳ thật là một kỷ niệm đáng nhớ, đồng thời dung túng nhân vật phát triển theo tính cách của chính mình, nhưng là không nghĩ tới, hậu quả của nhất thời dung túng, đúng là phá hủy mà!

Bất quá, tình tiết phát triển như vậy, nhưng lại vừa khéo ngầm ăn khớp với nguyên mẫu nhân vật, không thể không làm cho người ta cảm khái muôn vàn.

Trang sinh mộng điệp (điển tích về Trang Chu nằm mơ mình biến thành bướm, khi tỉnh dậy ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. – Ý nói thật giả khó mà phân biệt được.), thật sự, rốt cuộc là chuyện trong sách vở, hay là chuyện trong hiện thực, ai có thể kết luận đâu?

Đúng vậy, Bách Tiệm Ly cùng Tiểu Thành, trong hiện thực, đều có phiên bản chân thực, bắt nguồn từ những người bạn bên cạnh tôi.

Có thể nói, gần 70% tính cách Bách Tiệm Ly đều được tôi trung thực biểu hiện ra ngoài, mà tính cách Tiểu Thành, đại khái chỉ có 50%.

Cậu ấy có mặt nhiệt tình sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng cũng có một mặt tiêu cực chán đời, chỉ là bình thường đem mặt tiêu cực kia che dấu thực sâu, cậu ấy trong mắt mọi người, luôn tràn ngập sức sống, tích cực sáng sủa, giới thiệu cổ người khác, cũng không có mấy người có thể nhìn đến nội tâm cậu ấy che dấu.

Rất nhiều chuyện phát sinh giữa Bách Tiệm Ly và Tiểu Thành, đều là chân thật, từ đại học đến lúc đi làm, từ kết hôn đến ly hôn, từ lúc xuất ngoại đến khi về nước... Tình bằng hữu kéo dài không ngừng, tương cứu trong lúc hoạn nạn, duy nhất bất đồng chính là, bọn họ cũng không cùng một chỗ.

Tuy rằng đều là người vô cùng quan trọng của nhau, nghĩ đến liền cảm thấy ảm áp, nhưng cuối cùng, cũng không có đột phá ranh giới tình bạn.

Vốn muốn ở trong truyện đem bọn họ xứng thành một đôi giai ngẫu, tính khi viết xong rồi xuất bản, sẽ tặng bọn họ một quyển, chính là không nghĩ tới, đột nhiên chen vào một Tạ Ngôn, đem hết thấy đều phá hủy!

Trong mắt tôi, Bách Tiệm Ly cùng Tiểu Thành, là tình yêu plato thuần khiết trong tâm hồn. Tuy rằng trong hiện thực không cùng một chỗ, nhưng trong tiểu thuyết, tôi thử làm cho tình yêu plato trở thành sự thật, thử làm cho tâm hồn cùng thân thể hoàn mỹ kết hợp cùng một chỗ.

Yêu từ trong tâm hồn, hẳn là có thể vĩnh viễn đi.

Tình cảm lưu luyến như vậy khẳng định vô cùng xinh đẹp, viết ra nhất định thực động lòng người, tôi là nghĩ như thế. Nhưng mà, tôi thất bại, xác thực mà nói, là tình yêu plato thuần khiết thất bại, thất bại bởi kích thích bản năng của thân thể, yêu một người tất có dục vọng mãnh liệt.

Giữa bọn họ, chỉ có ảm áp, không có chút dục vọng.

Yêu, chỉ có ảm áp là không đủ.

Hướng đi của tiểu thuyết, vừa khéo ngầm phù hợp với hướng đi hiện thực. “Vượt quá tình bạn nhưng chưa tới tình yêu”, là thuyết minh chính xác nhất về hai người bọn họ.

Trăm triệu không nghĩ tới, viết tiểu thuyết xuất phát từ ý tưởng đem hai người xứng cùng một chỗ, kết quả lại ngược lại thăng hoa tình cảm bọn họ, kết cục này làm tôi bất ngờ, cảm khái vô cùng.

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến tôi cảm thấy phức tạp.

Nhưng mà, cẩn thận ngấm lại, sâu sâu bên trong, đều có những khúc ngoặt.

Tạ Ngôn nửa đường mới hình thành, trước đó trong bản dàn ý vốn không có, bắt đầu viết mới như bị ma ám, đột nhiên xông ra, như thể là vận mệnh đã an bài.

Là tiếc nuối, cũng là vui mừng.

Vô luận là tiểu thuyết, hay là hiện thực, đều chứng minh hai người càng thích hợp làm bạn bè, mà không phải người yêu, tựa như “Bách Tiệm Ly” và “Tiểu Thành” trong hiện thực.

Tạ Ngôn lại là nhân vật hoàn toàn hư cấu.

Tuy rằng hư cấu, nhưng tồn tại của cậu ấy, lại đại biểu cho tình yêu được sinh ra từ dục vọng mãnh liệt, loại dục vọng này chân thật tồn tại.

Không có gì có thể thoát ly sự tồn tại chân thật này, yêu lại càng như thế.

Có lẽ chỉ có kết cục như vậy, mới là hạnh phúc chân chính đi. Mặc dù hạnh phúc này trong mắt tôi, mang theo sắc thái hư ảo dày đặc, nhưng vô luận thế nào, nó là một câu chuyện viên mãn.

Tôi không muốn lại đi truy xét ranh giới giữa chân thật cùng hư ảo.

Cũng không muốn cố chấp suy nghĩ về tịch mịch cùng tự do.

Mỗi người trong lòng đều có thước đo, đo lấy con đường phía trước của mình, trừ bỏ chính mình, không có bất kỳ ai có thể tùy ý quyết định mọi hỉ, nộ, ái, ố, mặc dù trong viết lách, tôi đã từng không dưới một lần cảm thấy tịch mịch, là loại cảm giác tịch mịch phát ra từ nội tâm, xâm nhập cốt tủy.

Yêu có thể lý giải sao?

Đáp án có lẽ ở trong sách, có lẽ ở trong suy nghĩ của mỗi người.

Xuyên suốt câu chuyện, những gì tôi muốn biểu đạt, đại bộ phận đều biểu đạt hết không muốn biểu đạt, cũng biểu đạt luôn, tuy rằng quá trình thực dày vò, nhưng sau khi viết xong, trong lòng lại dị thường an tĩnh.

Đây là một lần thử nghiệm thực đặc biệt, một trải nghiệm rất thú vị.

Cám ơn những người bạn đã giúp tôi suốt thời gian này, cám ơn mọi người đề xuất cho tôi nhiều ý tưởng như vậy, cũng cám ơn độc giả đã ủng hộ, chúng ta hẹn ngày gặp lại!

22. Chương 22: Phiên Ngoại

Loài sói tự do hoang dã, không phải vì ích kỷ, cũng không phải cố ý lạnh lùng, mà là thiên tính như thế.

Trước lễ mừng năm mới, Bách Tiệm Ly một mình đi Tây Tạng.

Không nói cho Tạ Ngôn biết, cũng không đề cập với Tiểu Thành, cứ thế một mình xách ba lô du lịch, lặng lẽ ngồi máy bay tới Lhasa (1). Kỳ thật cũng không phải là đi không từ mà biệt, Bách Tiệm Ly nhìn qua cửa sổ máy bay, lặng yên chăm chú nhìn sông ngòi trắng lè bên dưới. Hắn có để lại một tờ giấy nhắn cho Tạ Ngôn, tuy rằng mặt trên chỉ viết năm chữ “Em đi Tây Tạng đây”, nhưng ít ra, hắn có nói anh biết. Còn Tạ Ngôn sau khi tan tầm về nhà, nhìn biệt thự không một bóng người cùng tờ giấy kia, biểu tình sẽ thế nào, Bách Tiệm Ly cự tuyệt tưởng tượng.

Trước đây Bách Tiệm Ly đã từng mua vé máy bay đi Lan Châu một lần, nhưng bị Tạ Ngôn phát hiện, trước ngày đi, hắn lại vô ý bị cảm, việc này đành gác lại. Bây giờ, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải đi.

Có thể là những ngày gần đây rất an nhàn, hắn ngược lại cảm thấy có chút hít thở không thông. Con độc hành thú trong ngực kia bắt đầu rục rịch, bất an tê rống. Không phải là đối với cuộc sống hiện tại có gì bất mãn, cũng không phải phiền hà vì người yêu vừa bá đạo lại cố chấp, Bách Tiệm Ly chỉ đơn thuần muốn một mình đơn độc lên đường, bỏ xuống hết thảy trói buộc, cảm thụ bầu không khí chỉ có một mình mình.

Tây Tạng chính là thiên đường của người độc hành.

Không do dự, hắn dứt khoát lựa chọn Tây Tạng.

Máy bay vung vãi đáp xuống sân bay Gonggar, không khí cao nguyên tương đối loãng, ngực có chút cảm giác áp bách. Sau khi thuận lợi lấy hành lý, Bách Tiệm Ly lên một chiếc xe buýt hướng vào nội thành. Đang giữa trưa, trên đường trống trải mênh mông, phóng tầm mắt còn có thể nhìn thấy những bông hoa tuyết (2) phía xa xa. Trên xe buýt tám chín phần mười là du khách tới Tây Tạng, đang hi hi ha ha nói cười.

Không như bọn họ, trên mặt Bách Tiệm Ly không hề lộ ra vẻ mới mẻ, cũng không hưng phấn. Hắn chỉ thản nhiên nhìn ngắm phong cảnh xa lạ ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu lên mặt hắn, gọng kính trên mũi phản xạ ra điểm sáng sáng rực, ngũ quan thanh dật (3) tỏa ra khí tức xa cách khó gần.

Đi qua đường Bắc Kinh, Đại Chiêu Tự xuất hiện ngay trước mắt, Bách Tiệm Ly chọn một khách sạn gần đó. Hiện tại không phải mùa du lịch nên rất nhanh thuê được phòng trống. Trong đại sảnh khách sạn có một bảng thông báo chuyên biệt, cung cấp các tour kèm theo cho du khách, quảng cáo dán đầy nửa mặt bảng. Bách Tiệm Ly liếc sơ qua rồi đi thẳng tới phòng mình trên lầu.

Trải qua lộ trình mấy tiếng đồng hồ, thân thể mệt mỏi hơn nữa lại không quen khí hậu cao nguyên, Bách Tiệm Ly rất nhanh cảm thấy buồn ngủ. Chui vào trong chăn, trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt khi thế bức người của Tạ Ngôn, con người đen láy sặc sền, sặc sệt xám xịt, nhìn không được có điểm chốt dạ, rồi lại có chút nhớ nhung. Khuôn ngực anh tuy rằng săn chắc, nhưng lại rất ấm áp, những ngón tay vuốt ve tóc mình, luôn tràn ngập sự dịu dàng yêu thương, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua...

Bất quá mới rời đi vài tiếng, lại đã bắt đầu bận tâm, hắn rõ ràng không phải là người như vậy a. Bách Tiệm Ly nhắm mắt lại, rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng một giấc tới hừng đông. Lúc rời giường, đại khái đã thích ứng với khí hậu cao nguyên, cảm giác tốt hơn nhiều. Bách Tiệm Ly đeo túi du lịch trên lưng, tính đi dạo ngoài đường phố một chút. Mới vừa mở cửa phòng, liền nghe cách vách vang nhỏ một tiếng, một người đàn ông bước ra.

Người nọ nhìn qua trông lớn tuổi hơn Bách Tiệm Ly, bề ngoài thành thực, mặc quần áo mùa đông đơn giản. Anh ta thân hình cao lớn, đường nét dưới mũ lưỡi trai thập phần khỏe khoắn, hai mắt sáng ngời hữu thần, lộ ra ý chí mạnh mẽ. Tựa hồ không vì bất cứ chuyện gì mà thỏa hiệp, diện mạo thực rắn rỏi cương quyết.

Hai người ánh mắt giao nhau, người nọ hướng Bách Tiệm Ly mỉm cười. Người đàn ông này bề ngoài cường tráng, khi cười lộ lên lại có vẻ ấm áp thật thà.

“Lần đầu tới Tây Tạng?” Người nọ chào hỏi.

“Ừ.” Bách Tiệm Ly khẽ gật đầu, hắn không bao giờ chủ động giao tiếp với ai.

“Tôi cũng vậy, cậu tính đi đâu?” Người nọ lại hỏi.

“Đại Chiêu Tự (4), Dương Trác Ung Thố (5), Xigazê (6), sau đó... là đỉnh Everest (7).”

Người nọ nhãn tình sáng lên, “Đỉnh Everest? Cậu thật sự muốn đi tới đó?” Anh ta cao thấp đánh giá thân hình thon dài hơi gầy của Bách Tiệm Ly, có vẻ không tin.

Bách Tiệm Ly khẽ gật đầu, không lên Everest, hắn đến Tây Tạng làm gì?

“Hay, hay lắm!” Người nọ cười vang nói: “Vừa lúc tôi cũng muốn đi, cùng đi chung đi? Trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, tôi tên Cảnh Kinh.” Anh ta hướng Bách Tiệm Ly vươn tay...

“Tôi thích đi một mình.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Vậy sao?” Không nghĩ tới nhiệt tình của mình lại bị lãnh đạm cự tuyệt, người nọ ngẩn ra, lập tức hào sảng cười, “Quên đi, một người lữ hành cũng có thú riêng, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Bách Tiệm Ly nhìn bóng dáng người nọ biến mất.

Tây Tạng không hổ là địa điểm du lịch nổi tiếng, nơi nơi toàn người là người.

Bách Tiệm Ly không thích những chỗ đông người, bởi vậy chỉ chọn đường nhỏ vắng lặng mà đi, cũng không mang bản đồ, cứ thế đi dạo tùy hứng trên phố, tùy ý chụp ít cảnh đẹp. Dưới ánh mặt trời, các Lạt ma (8)

tay cầm quyền kinh cùng người dân Tây Tạng vội vã bước đi, khắp nơi đều là những kiến trúc tôn giáo đặc trưng của dân tộc Tạng, dưới vòm trời trạm lam hòa lẫn vào nhau.

Bước nông bước sâu, hần dẫm lên phiến đá trơn nhẵn trên đường, trên mặt đất phản quang gập ghềnh, có loại cảm giác như bước

vào cấm địa cổ đại. Bất tri bất giác đã tới buổi chiều, quay lại phố Barkhor phồn hoa nhộn nhịp, có điểm đối bụng, vừa lúc nhìn thấy một nhà hàng treo cờ màu vàng đất xinh đẹp nho nhã, mặt trên viết chữ “Mã Cát A Thước (9)”, Bách Tiệm Ly thoáng chần chờ, liền đi vào.

Bên trong giống như một quán bar âm cúng thoải mái, bật nhạc nhẹ nhàng, thiết kế theo phong cách cổ xưa đơn giản, bức tường lẫn lộn văn hóa Trung Quốc và Phương Tây. Trên tường treo những bức ảnh cổ xưa đời Đường, những tờ giấy mỏng lữ khách nhả lại, tràn ngập cảm nhận của du khách đến từ các nơi trên thế giới, cho thấy lịch sử lâu đời của nhà hàng. Đứng trên sân thượng của Mã Cát A Thước, có thể ngắm nhìn toàn cảnh phố Barkhor. Bách Tiệm Ly tìm được một chỗ ngồi, chưa kịp nhìn chung quanh, vừa ngẩng đầu liền thấy đằng trước phía bên phải, một gã đàn ông cao lớn đang mỉm cười gật đầu với hắn.

“Quả thực rất có duyên a.” Người nọ bước một bước dài rời chỗ của mình, ngồi vào chỗ đối diện Bách Tiệm Ly. Tuy có chút đột ngột, nhưng trên mặt anh ta mang theo nụ cười hào sảng, làm người ta không hề phản cảm.

“Xin chào, Cảnh tiên sinh.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

“Cậu còn nhớ tên tôi?” Người nọ tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên.”

“Chúng ta thật là có duyên.” Người nọ mỉm cười, “Tôi mời khách?”

“Không cần đâu, mỗi người trả phần mình.”

Cảnh Kinh ngẩn ra, sang sảng cười to, “Được rồi, AA (10) sao, thực sòng phẳng.”

Bách Tiệm Ly đơn giản gọi mì thịt bò, Cảnh Kinh thế nhưng lại gọi rất nhiều đồ ăn bản xứ, trà bơ bò, tsamba (11), thịt dê, rau xào, bày đầy một bàn.

“Cảnh tiên sinh ăn thực khỏe.”

“Phải ăn no mới có sức đi đường.” Anh ta cười nói: “Gọi tôi Cảnh Kinh đi, không cần cứ Cảnh tiên sinh Cảnh tiên sinh, tôi nghe không quen.”

Đối phương là một hán tử hào sảng, Bách Tiệm Ly cũng không giữ khoảng cách nữa, “Được, tôi tên Bách Tiệm Ly.”

“Kiến (12) của kiến thức, Ly của Ly Giang (13)?”

“Tiệm của dần dần, Ly của ly biệt.”

“Tiệm Ly... Dần dần ly biệt...” Cảnh Kinh ngẫm so sánh một chút, nhướng mày cười nói: “Thực là cái tên đặc biệt, ngàn dặm hữu duyên, gặp lại là chuyện vui.” Dứt lời, anh ta bưng lên tách trà bơ bò hướng Bách Tiệm Ly, hắn cũng cầm lấy cốc nước lọc trên bàn, chạm nhẹ, rồi cả hai ngửa đầu uống.

“Trước khi đến Tây Tạng, tôi đặc biệt muốn đến Mã Cát A Thước, hiện tại cũng thỏa tâm nguyện. Quả là cái tên rất đẹp, một nơi thực động lòng người.” Cảnh Kinh đại khái là đối bụng, ăn rất ngon miệng, động tác rất nhanh nhưng không thô lỗ.

“Rất nhiều du khách có cảm tình với Mã Cát A Thước.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói. Mã Cát A Thước, cái tên tao nhã này có một truyền thuyết tình yêu đẹp. Còn điều gì so với chuyện này hấp dẫn người khác hơn chứ, truyền kỳ, lưu lạc cùng cấm kỵ nuôi tiếc, tự do cùng tôn giáo.

“Vậy còn cậu?” Cảnh Kinh nhin không được hỏi.

“Thế gian nào có song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh” cố nhiên động lòng người, đối với tôi mà nói, cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Hôm nay vừa vận hữu duyên nhìn thấy, mới tiến vào ăn uống một

chút, nhưng tôi cũng không cố cưỡng cầu, không phải cứ du lịch đến đây mà không ghé chỗ này thì không được.”

Cảnh Kinh nhìn hấn, chàng trai trẻ trước mặt có khí chất phi thường trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, tựa như bầu trời cao xa nơi đây, “Sáng sớm thấy cậu xuất phát, không biết cậu đã đi những đâu?”

“Không đi tham quan danh thắng cổ tích (14) đặc biệt gì, chỉ đi loanh quanh trên đường một chút, chụp ít ảnh.”

“Vậy sao? Không đi Đại Chiêu Tự với cung điện Potala sao? Ở hai chỗ này đúng là biến người đông nghịt, lúc tôi mua vé người ta còn xếp một hàng dài cả giờ đồng hồ.”

Bách Tiệm Ly lắc đầu, từ chối cho ý kiến.

“Cậu không thích những nơi náo nhiệt à?” Cảnh Kinh phỏng đoán nói.

“Một nửa là vậy.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói: “Mặt khác, tôi cũng không muốn một lần tiêu hóa hết cả Tây Tạng.”

“Sao lại nói thế?” Cảnh Kinh nhú nhú mày kiếm dày rậm, rất là tò mò.

“Không phải chỗ nào con người cũng có thể hòa hợp lại càng không có chỗ nào mà người ta có thể thông suốt. Có một số người trong lòng luôn cấm kỵ điều gì đó, mà Tây Tạng, xem như là một cấm kỵ trong lòng tôi đi.”

Một đường đến đây, nhìn thấy không ít người dân Tây Tạng quần áo tả tơi, phong trần mệt mỏi, vẻ mặt thành kính, mỗi bước mỗi dập đầu, diễu hành về phía trung tâm thánh địa. Có một số người phải dập đầu nửa năm mới có thể tới Lhasa mà có những người, nói không chừng đây là đoạn lữ trình của bọn họ khi còn sống. Những người dân Tây Tạng này bị bệnh hoặc gặp biến cố gì đó, đột ngột ra đi trên đường, thường bảo những người bạn cùng đi nhổ răng nanh của họ, đem đến Lhasa, khắc vào các cột gỗ trong đền thờ. Lấy phương thức quyết tuyệt thể thảm thể này, bày tỏ tín ngưỡng kiên định của mình.

“Cậu tin Phật?”

“Không, tôi là người theo chủ nghĩa duy vật, thêm một chút duy tâm.”

“Vậy sao?”

“Tôi ngày xưa, chỉ tin chính mình.” Bách Tiệm Ly nói ngắn gọn.

Cảnh Kinh nhìn hấn một lúc lâu, cao giọng cười to, “Hay lắm, hay lắm... Cậu thật sự rất đặc biệt, cùng làm bạn đồng hành đi?”

“Tôi chỉ là người bình thường.” Bách Tiệm Ly thản nhiên nói.

Ăn xong rồi trở lại khách sạn, mới đến cửa, một vị đại hán dân tộc Tạng làn da ngăm đen liền chạy tới đón. Cảnh Kinh biết người này, giống như bạn bè nhiều năm vui vẻ ôm nhau một chút.

“Vị này là sư phụ hay dẫn tour ở đây, trước kia tôi đã tiếp xúc vài lần. Biết tôi đến Tây Tạng, anh ta tình nguyện đưa chúng ta đi Everest.” Cảnh Kinh chỉ chỉ chiếc xe việt dã phía sau người nọ, có nó, trèo non lội suối, tuyệt không vấn đề.

“Tôi còn có hai người bạn đi chung nữa trên bảng thông báo trong khách sạn, bốn người, vừa khéo một chiếc xe, không lãng phí. Thế nào, muốn đi chung xe với chúng tôi không? Đương nhiên cậu một mình đi một xe cũng được, nhưng không kinh tế.” Cảnh Kinh thực nhiệt tình đề nghị.

Bách Tiệm Ly nghĩ nghĩ, không có lý do cự tuyệt, liền gật đầu, “Được.”

(1) Lhasa: Thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nó ở chân của đỉnh Gephel. (Theo Wiki)

(2) Hoa tuyết tuyết: là loài hoa nhỏ có màu trắng và hương thơm, nở vào cuối mùa đông. (Tìm đọc thêm ở đây)

(3) Thanh dật: Thanh tú an nhàn

(4) Đại Chiêu Tự: đền Jokhang

(5) Dương Trác Ung Thố (Yamdruk): hiểu ngầm là hồ Ngọc Bích, hay Thiên Nga Trì, gọi tắt là Dương Hồ, với chiều dài khoảng chừng 72 km, cùng diện tích 678 km², là một trong ba đại thánh hồ ở Tây Tạng. Nằm ở phía bắc chân núi Himalaya, đây là hồ lớn nhất ở nội lục, là thắng cảnh nổi tiếng với vẻ đẹp độc nhất vô nhị ở phía nam Tây Tạng. Dương Hồ là tập hợp của nhiều kênh rạch nhỏ đổ bộ về, nhìn rất giống nhánh san hô, bởi vậy theo tiếng Tây Tạng còn được xem là “tọa trên rặng san hô”. (Cre: đây)

(6) Xigazê, hay còn được gọi là Shigatse (Hán Việt: Nhật Khách Tắc), là một đô thị cấp huyện và là thành phố lớn thứ hai tại khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc (Theo Wiki)

(7) Đỉnh Everest (tên khác: Đỉnh Chomolungma) là đỉnh núi cao nhất trên trái đất khi so với mực nước biển, tính đến thời điểm hiện tại là 8.850 mét (số liệu đo được năm 1999), nhưng nó vẫn cao lên khoảng 2,5 xentimét hàng năm. Đường lên đỉnh của nó là biên giới giữa Nepal và Tây Tạng (Trung Quốc). (Theo Wiki)

(8) Lạt ma: Thầy tu ở Tây Tạng

(9) Mã Cát A Thước (Makye Ame): Nhà hàng nổi tiếng ở Tây Tạng, nằm ở phía Bắc góc phố Barkhor

(10) AA (AAzhi) – All Average: Mỗi người tự trả phần mình.

(11) Tsamba: Bột lúa mạch rang (Xem thêm ở đây)

(12) Kiến () và Tiệm () đều phát âm là Jiàn.

(13) Ly Giang: Tên một con sông ở TQ.

(14) Cổ tích: Di tích cổ

23. Chương 23: Phiên Ngoại

Sáng sớm hôm sau, Bách Tiệm Ly cùng Cảnh Kinh và hai người bạn khác của anh ta cùng nhau xuất phát. Bọn họ là một cặp tình nhân đến từ Hongkong, người nam tên Sam, cô gái tên Judy, tính cách vô cùng cởi mở, không ngừng chụp cảnh đẹp suốt dọc đường, cũng không hiểu kỳ hỏi đông hỏi tây người dẫn đường. Kỹ năng lái xe của người dẫn đường rất tốt, xe chạy êm ru. Ven đường có không ít ngôi làng Tây Tạng được xây dựng giống kiểu những boong ke (1) loại nhỏ, vài người dân Tây Tạng đang ủ phân cho lúa mạch dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt ngăm đen đầy nếp nhăn, hiện rõ dấu vết của năm tháng.

Bách Tiệm Ly lại không rảnh thưởng thức, từ buổi sáng hắn đã có phản ứng cao nguyên (2) hơi nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, đầu đầu muốn nứt ra, lực chú ý giảm xuống rõ rệt.

Cảnh Kinh rất nhanh chú ý tới điểm khác thường của hắn, “Bách Tiệm Ly, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Bách Tiệm Ly không muốn làm người khác lo lắng, “Tôi đã ở đây một ngày, đợi chút nữa hắn là không có việc gì.”

“Chàng trai trẻ, không cần cố chịu a, phản ứng cao nguyên tuy nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không thể xem thường.” Người dẫn đường sớm có chuẩn bị, lấy ra bình dưỡng khí đơn giản. Cảnh Kinh nhận lấy rồi đưa cho hắn, Bách Tiệm Ly hít liên tiếp mấy hơi, cảm giác áp bách trong ngực lập tức giảm bớt, cơn đau đầu cũng hòa hoãn lại.

“Nhìn kia, phía trước chính là Dương Trác Ung Thố!” Theo ngón tay người hướng dẫn, một tuyết hồ màu ngọc bích trong vắt huyền ảo hiện ra trước mặt mọi người.

Dương Trác Ung Thố là một trong ba đại thánh hồ ở Tây Tạng, nguồn nước đến từ những núi tuyết chung quanh, sâu rộng không thể quan sát. Mặt hồ trong như gương ẩn ẩn có sương mù bốc lên, những lá cờ bên hồ theo gió mà lay động. Hít sâu một ngụm không khí cực kỳ mát lạnh, nhìn ngắm vẻ đẹp của thiên nhiên, cảm thấy thật tự do tự tại, vui vẻ thoải mái, cảm giác khó chịu do cao nguyên gây ra sớm đã quẳng ra sau đầu.

Sam và Judy vô cùng hưng phấn, tranh nhau chụp ảnh chung với những con trâu đen được người dân Tây Tạng cho ăn mặc thật xinh đẹp nổi bật bên hồ. Bách Tiệm Ly lẳng lặng đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

Theo bản năng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho người kia, chia sẻ khoảnh khắc rung động này, nhưng phát hiện không có tín hiệu, không khỏi có chút nhụt chí.

“Gọi cho vợ cậu?” Thanh âm từ bên cạnh truyền đến, là Cảnh Kinh.

“Vợ?” Bách Tiệm Ly khó hiểu.

“Trên tay cậu

có đeo nhẫn.” Cảnh Kinh chỉ chỉ ngón tay mình ý bảo.

Bách Tiệm Ly không khỏi cười khở. Tuy rằng cũng không để ý hình thức, nhưng đeo lâu cũng thành thói quen. Chiếc nhẫn bạch kim tinh tế dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh đã nối liền với trái tim hắn. Có loại cảm giác trói buộc vi diệu, đồng thời cũng luôn nhắc nhở hắn, người kia không phải là tồn tại hư ảo.

“Đã kết hôn còn bỏ lại vợ một mình chạy tới đây?” Cảnh Kinh trong mắt có ý trêu chọc.

“Đôi khi cũng muốn ở một mình.”

“Nếu là vậy, thật đúng là tiểu biệt thắng tân hôn nha.” Cảnh Kinh nâng cằm, chỉ cặp tình nhân đang thân mật chụp ảnh chung cách đó không xa, “Cậu không chụp ảnh sao? Tôi giúp cậu chụp một tấm nhé?”

“Không, tôi chỉ chụp phong cảnh, không chụp mình. Còn anh?” Du khách đến Tây Tạng cơ hồ mỗi người đều mang theo một máy ảnh, Bách Tiệm Ly lại chú ý tới, chưa bao giờ thấy Cảnh Kinh lấy ra, anh ta hình như là không mang theo.

“Tôi đến không phải vì chụp ảnh, chỉ là muốn mượn chuyến lữ hành này bỏ đi một số thứ. Mọi người không phải đều nói, hành trình gian nan là một loại tân sinh sao? Sau khi thoát thai hoá cốt, tôi hẳn là có thể thoải mái ra đi.” Khóe miệng Cảnh Kinh căng lại, chăm chú nhìn hồ nước xanh thẳm, sườn mặt thập phần cương nghị.

“Anh muốn bỏ đi cái gì?” Bách Tiệm Ly nhìn anh ta.

“Bỏ đi một ít vọng tưởng không nên có, quên đi một số người không nên nhớ. Sau khi trở về, một lần nữa bắt đầu.” Cảnh Kinh trầm giọng nói.

“Nghe có chút tiếc nuối.” Bách Tiệm Ly thần nhiên nói. Nhìn ra được, Cảnh Kinh có chuyện trong lòng. Nụ cười của anh ta tuy rằng hào sảng, nhưng giấu không được tang thương đôi mắt cổ nhiên sáng ngời, lại dấu không được vẻ đau xót ảm đạm.

“Phật nói, đây là một thế giới xoay vòng, xoay vòng và tiếc nuối.” Cảnh Kinh lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Phật cũng nói, cùng người hữu tình làm chuyện vui vẻ, đừng hỏi là kiếp hay duyên.”

“Có thể gọi cho người mình yêu, cậu thực may mắn.”

“Tôi chưa bao giờ hoài nghi điểm này, chính là, cũng không dám nghiệm chứng cảm ký trong lòng.” Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn, khuôn mặt thanh tú dưới ánh mặt trời trở nên trong suốt kỳ lạ.

“Cảm ký?” Cảnh Kinh có chút khó hiểu.

“Tôi sợ một khi đi tới đó, sẽ không muốn trở về.” Bách Tiệm Ly than nhẹ.

Mùa xuân đến, dù là người hạnh phúc nhất, cũng đều muốn đi phương xa. Vì cái gì lại kiên trì lưu lạc? Vì cái gì không thể ở bên cạnh người mình yêu, dịu ngoan mặc anh âu yếm mình, để cả hai đều hạnh phúc?

“Không cần sợ, tôi lại cảm thấy cậu đã bị ngăn lại.” Cảnh Kinh chỉ chỉ chiếc nhẫn trên tay hắn, cười nói: “Chính cậu đại khái cũng không biết đi, khi cậu nhìn chiếc nhẫn này, trên mặt biểu tình thế nào.”

“Thế nào?”

“Hoàn toàn có thể coi là biểu cảm ‘hạnh phúc’”.

Nghe câu trả lời trăm nghìn chặt sắt của đối phương, nội tâm Bách Tiệm Ly chấn động.

Không nhắc tới Tạ Ngôn thì thôi, một khi nhắc tới, nhớ nhưng tựa như thủy triều đánh úp lại. Nhịn không được nghĩ xem anh đang làm gì, đang ở cùng với ai, có nhớ mình hay không? Hẳn thiên tính đậm mực, thật sự không thích loại cảm giác bị trói buộc này, mặc dù nỗi nhớ nhung này nhuộm một tầng ngọt ngào. Nghĩ đến trước đây một mình tự do không ràng buộc, ngực không khỏi có chút rối rắm...

Cho nên mới phải độc hành?

Cảnh sắc trên đường độc hành, sẽ hết sức xinh đẹp sao?

Hiện tại nhịn không được nghĩ, vì cái gì giờ khắc này, lại hy vọng anh ở ngay bên cạnh? Nếu thủy chung kiên trì một mình sống quãng đời còn lại trong thế giới tịch mịch kia, an tĩnh cô độc đến chết, so với hiện tại bị anh mạnh mẽ cuốn vào vòng xoáy tình cảm, mang đến đủ loại chua ngọt đắng cay, thì cái nào đáng giá hơn?

Gần đây hẳn luôn tự hỏi mấy vấn đề này, không ngừng một nghìn lần hỏi chính mình, nhưng vĩnh viễn không có đáp án.

Tây Tạng là cấm kỵ của hắn, nhưng không phải vì những bí ẩn và tôn giáo, mà bởi vì cô độc và gian khổ, lạnh lẽo cùng hẻo lánh. Đúng là thế giới trước kia hắn hao hết tâm sức theo đuổi. Hắn sợ chính mình một khi đến được, sẽ không muốn rời đi. Nhưng mà hôm nay, khi hắn đứng ở nơi tuyết phong cô tịch lạnh lẽo, thưởng thức cảnh đẹp huyền diệu, ý nghĩ đầu tiên lại là tiếc nuối không có anh bên cạnh. Nếu lúc này có thể ôm chặt cánh tay ấm áp kiên định của anh, kẻ vai mà đứng, thật là tốt biết bao!

Trước mắt hiện lên đôi mắt thâm thúy của anh, như thể thâm nhập vào tâm hồn. Lúc này đây thật sự rất muốn thấy mặt anh, dù là biểu tình tức giận. Bách Tiệm Ly nhìn lên bầu trời trong xanh cao xa, đứng lặng thật lâu.

Buổi chiều, đoàn người đến Xigazê, tiến vào huyện Tingri (3), nơi có đỉnh Everest, bên ngoài thị trấn là trạm kiểm tra biên phòng, có ngã tư đi thông Nepal. Dọc đường nhìn thấy không ít du khách nước ngoài lái xe ô tô, đang vật lộn thăng tiến Everest, việc này đòi hỏi sự kết hợp đồng thời của thể lực cùng nghị lực.

Trên đường đi tuyết rơi trắng xóa, mặt đất đóng băng. Người dẫn đường tốt bụng đưa cho bọn họ tấm thảm, trùm lên đầu gối chống lạnh. Đêm đó nghỉ ở Xigazê, rạng sáng hôm sau bọn họ tiếp tục lên đường, thẳng đến Everest. Tình hình giao thông thực loạn, nơi nơi lầy lội, rất nhiều đầm lầy xuất hiện sau khi tuyết tan, xe việt dã lúc này liên phát huy uy lực. Độ cao ngày càng gia tăng, Bách Tiệm Ly có chút khó thở, đầu vầng mắt hoa, may mà Cảnh Kinh thể lực cường kiện, đi lại thành thạo, kịp thời kéo hắn lại, Bách Tiệm Ly mỉm cười cảm ơn.

Cuối cùng, trong kỳ vọng trông ngóng của mọi người, dãy núi bao la hùng vĩ đập vào tầm mắt.

Đỉnh núi nhọn như thanh kiếm, thẳng tắp chỉ thiên, một tầng sương mù trắng xóa lững lờ trên đỉnh núi, tựa như chốn thần tiên. Vào giây cuối cùng, Bách Tiệm Ly thực may mắn chụp được mỹ cảnh “Ánh nắng Kim Sơn”, đem cảnh sắc ánh tà dương cuối cùng reo rắc xuống đỉnh núi vô cùng tráng lệ nhất chụp lại.

Đêm đó đoàn người nghỉ ngơi dưới chân đỉnh Everest, ở trong lều vải giản dị người Tây Tạng dựng. Điều kiện chỗ dừng chân cực kỳ khủng khiếp, chăn mền có mùi chua chua, nửa đêm lại ngừng sưởi ấm, lều trại lạnh như hầm băng. Bị phản ứng cao nguyên, hơn nữa thân thể không khỏe, làm Bách Tiệm Ly trần trọc. Hắn vốn có chút suy nhược thần kinh, rất dễ tỉnh giấc, hiện tại cùng người khác chen chúc trong một cái lều, càng không thể ngủ được.

Đêm dài yên tĩnh, bên ngoài truyền đến tiếng nhạc du dương, Bách Tiệm Ly phủ thêm áo khoác ngoài, rón ra rón rén đi ra lều trại...

Bên ngoài khí lạnh bốn phía, từ lòng bàn chân thâm nhập vào thật sâu, thân thể không khỏi một trận rùng mình. Nhưng bầu trời sao trên đỉnh Everest, lại sáng ngời động lòng người, là bầu trời sao đẹp nhất hắn từng thấy trong cuộc đời.

Một thân ảnh cao lớn ngồi trên tuyết, đối mặt Everest, đưa lưng về phía hắn.

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người dùng kèn harmonica thổi ‘Bài ca kẻ lãng du (4)’, còn có thể thổi êm tai như thế.” Bách Tiệm Ly chậm rãi đi qua.

“Cậu biết bài hát này? Thật lâu không gặp được tri âm, nhằm chán loạn thối, thực múa rìu qua mắt thợ mà. Ngồi đi...” Tiếng nhạc bỗng nhiên đình chỉ, người nọ cười vang nói, vỗ vỗ lớp da nỉ thật dày trải bên dưới, khó trách anh ta không sợ lạnh, thì ra ngồi trên chiếu.

“Anh rất khiêm tốn.” Bách Tiệm Ly cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh anh ta, tấm da nỉ không lớn, chỉ một tắc vuông (5).

“Sao lại không ngủ?” Cảnh Kinh nhìn chàng trai trẻ bên cạnh, hơi thở của hắn vừa gặp khí lạnh ban đêm đã ngưng tụ thành một làn khói trắng. Bên dưới cặp mắt kính hơi mỏng có vài ánh sao rơi vào đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

“Không ngủ được.” Bách Tiệm Ly chà xát đôi tay gần như đông cứng, nhét vào trong lòng.

“Sắc mặt cậu thoát nhìn không tốt lắm.”

“Tôi không sao, chỉ là có chút không quen khí hậu cao nguyên thôi.”

“Đi qua những nơi muốn đi rồi, vẫn là sớm trở về nhà đi. Cậu thể chất không đủ cường, đi đứng cũng không tiện, người nhà sẽ lo lắng.”

“Lần này ra ngoài, không có trực tiếp nói với người kia, chỉ để lại tờ giấy nhắn.” Bách Tiệm Ly không phải người dễ dàng tâm sự nỗi lòng với người khác, chính là đã nhiều ngày ăn ngủ ngoài trời, cùng Cảnh Kinh đồng cam cộng khổ, ở trên đường lại được anh ta chiếu cố rất nhiều, giống như một người anh trai, rất đáng tin cậy.

“Giáp mặt nói không nên lời sao?”

“Không phải là nói không nên lời, mà là anh ấy khẳng định không đồng ý.”

“Tiền trăm hậu tấu? Thật cũng là một biện pháp.” Cảnh Kinh cười cười, “Bất quá, khi cô ấy biết được, chỉ sợ sẽ thực tức giận đi?” (6)

“Kỳ thật tôi chỉ là không muốn làm anh ấy lo lắng.” Bách Tiệm Ly thấp giọng nói.

“Suy nghĩ chu đáo như vậy đương nhiên là tốt, nhưng có thể đối phương chưa hẳn đã cảm kích. Nếu tôi là cô ấy, càng hy vọng cậu thẳng thắn thành khẩn nói cho tôi biết.”

“Xem ra thật sự là tôi sai rồi.” Bách Tiệm Ly cười khổ.

“Nhanh trở về giải thích với cô ấy đi, phụ nữ đều mềm lòng, kiên trì dỗ dành một chút, sẽ không có chuyện gì.”

Kỳ thật không phải phụ nữ, mà là... Không thể mỉm cười tán thành, cũng không thể mở miệng đáp lại, Bách Tiệm Ly nhéo nhéo mi tâm, lộ ra biểu tình thập phần khó nghĩ.

“Tạo hóa thật thần kì a...” Cảnh Kinh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, chăm chú nhìn ngọn núi tuyết cao ngất, cảm khái nói: “Trước kia tôi cũng không tin thần linh, nhưng lúc này đây, tôi lại gần như tin rằng, trên đời đích xác có một sức mạnh ẩn giấu. Nếu không, làm sao đem tự nhiên kiến tạo đồ sộ như thế?”

“Đúng là có cảm giác như vậy.” Bách Tiệm Ly gật đầu.

Cảnh Kinh ngắt ra một chốc, dứt khoát nói: “Tôi thay đổi chủ ý!”

“Chủ ý gì?”

“Tôi muốn ở Tây Tạng lâu hơn một chút, đi khắp mọi tắc đất nơi đây. Lữ trình vội vàng hơn mười ngày, căn bản không đủ thời gian tinh tế thưởng thức, tối thiểu phải lưu lại ba tháng.”

“Chuyện này chỉ sợ phải tốn rất nhiều thời gian, chẳng lẽ người nhà và bạn bè anh không lo lắng?”

“Tôi trước giờ vẫn là người hành tung bất định, bọn họ hẳn là quen rồi. Huống chi, tôi không muốn trở về nơi mà không có bất cứ ai đợi tôi.”

“Anh không có...” Bách Tiệm Ly không biết nên hỏi thế nào, ngữ khí của Cảnh Kinh vô cùng ảm đạm.

“Tôi hiện tại, hai bàn tay trắng.” Nói thì thế, nhưng nụ cười của Cảnh Kinh lại vẫn như cũ sang sảng. Bách Tiệm Ly cảm thấy, trên người Cảnh Kinh có hơi thở tương tự hắn, đó là trời sinh

lưu lạc. Nhưng không giống hắn, khí tức cô độc bao quanh anh ta, lại ẩn chứa cương nghị cùng ôn hoà trầm lắng.

“Kỳ thật tôi cảm thấy, nơi này cùng cậu rất xứng đôi.”

“Sao?” Bách Tiệm Ly nhìn anh ta.

“Chính là loại lạnh lùng này, cô tịch đứng ở nơi cuối cùng của thế giới, không có ánh lửa nào. Nhưng cậu lại cho tôi cảm giác thực vi diệu, rõ ràng đậm đặc như vậy, nhưng không khó thân cận, ngược lại vừa thấy mặt liền có cảm giác thân thiết nói không nên lời.”

Nếu trước kia nghe những lời này, hắn chỉ nhú mày hiện tại nghe tới, lại có một tư vị khác. Bách Tiệm Ly hạ mí mắt, mỉm cười, “So với trước kia, tôi đã thay đổi rất nhiều, toàn bộ những điều này đều nhờ vào bạn bè và người yêu tôi. Nhờ có bọn họ, tôi mới học được cảm ơn, học được cách đối diện chính mình và người khác một cách tích cực hơn.”

“Nhìn ra được. Tôi thực hâm mộ cậu. Người hạnh phúc bất luận đi đến nơi đâu, trong lòng đều có sự ấm áp đặc thù, có lẽ đây chính là nguyên nhân tôi cảm thấy cậu không khó thân cận.”

“Dọc đường đi, phong cảnh đẹp như thế, tôi thật sự rất muốn cùng anh ấy chia sẻ hết thảy.” Bách Tiệm Ly thấp giọng nói, nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn trên tay trái.

“Vậy sớm chấm dứt độc hành, trở lại bên cạnh người kia đi.”

“Không vội, tôi nghĩ anh ấy sẽ chờ tôi.” Bách Tiệm Ly ngẩng đầu, mỉm cười.

“Phần tự tin này cũng thật làm cho người ta ghen tị.”

“Có thể thổi lại cho tôi nghe không, khúc ‘Bài ca kẻ lãng du’ vừa rồi ấy?”

“Đương nhiên có thể, thổi đến hừng đông cũng không có vấn đề gì.”

Tiếng nhạc cùng với khí lạnh truyền đến, du dương thương cảm, bồi hồi rung động, lưu lạc cả một đời, lại giống như tiếng vẫy gọi thân thiết trở về nhà.

Giờ khắc này, con độc hành thú bắt đầu rục rịch. Nguyên bản cảm thấy như hiện tại cũng không tồi, rồi xa thế tục, thanh tĩnh không lo. Nếu là trước kia, Bách Tiệm Ly nhất định giống Cảnh Kinh, không chút do dự tiếp tục lưu lạc, đi khắp các con đường vắng vẻ xa xôi, leo lên đỉnh tuyết phong nhìn xuống thế giới, quả là khoái ý của đời người. Nhưng hiện tại, hắn đã có Tạ Ngôn. Mà Tạ Ngôn, nhất định đang đợi hắn, dù không kiên nhẫn, dù lo lắng, cũng vô hạn bao dung đợi hắn...

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng buông tha.

Hắn đã đi đến nơi cực hạn cô độc, đã từng lo lắng mình sẽ trở nên yếu đuối trốn tránh, bất cận nhân tình. Nhưng ngược lại, hắn học được cách cùng người khác ở chung, học được cảm ơn, học được cách đem một người đặt ở trong lòng, thậm chí cho dù có đi xa, cũng đều ẩn sâu vương bạn về nhà.

Tạ Ngôn, hết thảy quyết tuyệt lạnh lùng lúc này đây đều vì cái tên này mà đột ngột dừng lại, ban đầu tin tưởng nhân sinh sẽ cô độc mà sống quãng đời còn lại, nhưng vì anh mà từ nay về sau bị phá vỡ. Chẳng qua chỉ là một cái tên bình thường a, nhưng khe khẽ thâm độc, lại nặng hơn cả ngàn quân (7)!

Dần dần cảm thấy khó thở, là do đau đớn do tình yêu dịu dàng dựng nên, hay là phát ra từ vô cùng lo lắng cùng mãnh liệt nhớ nhung? Bách Tiệm Ly không thể phân biệt, cưỡng chế hốc mắt bắt đầu nóng lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao xinh đẹp...

(1) Boong ke: là công sự để ẩn nấp và chiến đấu, được bố trí trong trận địa phòng ngự hoặc tại các cứ điểm. Thường được xây nửa nổi nửa chìm hoặc chìm hẳn trong lòng đất, vật liệu là bê tông cốt thép hoặc gạch đá. (Theo Wiki)

(2) Phản ứng cao nguyên: Tây Tạng ở vùng cao nên khí áp thấp, mật độ không khí nhỏ, hàm lượng Oxi so với nội địa bình quân ít từ 25 đến 30%. Người mới đến đây đều có phản ứng cao nguyên với mức độ khác nhau như: Nhức đầu, khó thở v...v...

(3) Huyện Tingri: là một huyện của địa khu Xigazê (Nhật Khách Tắc), khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc. Tingri có ranh giới phía nam với rặng núi chính của dãy Himalaya bao gồm cả các đỉnh núi Everest (Chomolungma), Makalu và Cho Oyo.

(4) Bài ca kẻ lãng du: Nghe ở đây

(5) Một tác vương (1 phương thôn)

(6) Chữ anh ấy () và cô ấy () đều đọc là Tā nên Tiệm Ly nói “anh ấy” Cảnh Kinh cũng không biết là xưng hô nhầm lẫn.

(7) Quân: (đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc), 1 quân = 30 cân, 1 cân = 500g

24. Chương 24: Phiên Ngoại

Đô thị phồn hoa về đêm, ánh đèn neon lấp lánh, sáng như ban ngày. Du Duy Thu vững vàng nắm tay lái, đạp mạnh ga, đánh tay lái tiến vào khu biệt thự khung cảnh xinh đẹp.

“Tạ đại ca tới nhà rồi, Lôi Khiếu, anh đỡ anh ấy một chút.” Dem xe đậu ổn thỏa trước cửa, Du Duy Thu quay đầu nói với hai người đàn ông ở ghế sau.

“Không cần, tôi tự đi được.” Thanh âm trầm lạnh vang lên, Tạ Ngôn phát tay từ chối ý tốt của Lôi Khiếu, bước ra khỏi xe. Nếu không chính mắt nhìn thấy anh uống không ít rượu, Du Duy Thu và Lôi Khiếu cũng không thể xác định, Tạ Ngôn là thật sự say. Anh không nói mê, nói chuyện cũng rất rõ ràng, chính là từ sâu trong đôi mắt hơi đục, mới có thể miễn cưỡng nhận ra, anh đích xác uống không ít.

“Tôi không sao, chút rượu ấy cũng không làm tôi say được. Giao tiếp với khách hàng mấy năm qua, sớm đã luyện ra.” Người đàn ông mặc áo khoác màu đen, trầm ổn lẳng lặng đứng, toát ra khí thế vô hình. Tuy nói Lôi Khiếu cũng coi như là người đàn ông thân hình cao lớn, thần thái phi dương, nhưng so với Tạ Ngôn, khí thế rõ ràng vẫn kém hơn một chút.

“Được rồi, hai người đều trở về đi. Cả buổi tiếp khách cũng mệt mỏi rồi, sớm chút nghỉ ngơi.”

“Tạ đại ca, anh Bách còn chưa về sao?” Du Duy Thu có chút lo lắng hỏi.

Biệt thự của Tạ Ngôn một mảnh tối đen như không người ở. Du Duy Thu và Tạ Ngôn quan hệ thân thiết, đương nhiên biết chuyện Bách Tiệm Ly đi Tây Tạng. Từ đó tính đến nay ước chừng đã một tháng, suốt khoảng thời gian này Tạ Ngôn ở công ty là mây đen dày đặc, còn thêm sầm chớp đùng đùng, khói thuốc súng cuộn cuộn. Hai trên dưới UNIS trong lòng run sợ, sợ mình vô tình giẫm phải địa lôi của tổng giám đốc đang trong tâm tình tồi tệ.

Du Duy Thu đã thấy qua bộ dáng Tạ Ngôn khi ở cùng Bách Tiệm Ly, gặp một lần liền rút mắt kính một lần.

Người đàn ông ở trước mặt mọi người mạnh mẽ vang dội, khí phách mười phần, nhưng khi ở trước mặt Bách Tiệm Ly, lại gần như biến thành một người khác. Tạ Ngôn đối với anh ta khản trương muốn chết, nâng trong tay thì sợ rớt, ngậm trong miệng lại sợ tan, quả thực không đành lòng nói nặng nửa lời. Hình tượng đại nam tử Tạ Ngôn trong lòng cậu nói một là một, đỉnh thiên lập địa, đã sớm ầm ầm đổ nát.

Bởi vậy Du Duy Thu vô cùng sùng bái Bách Tiệm Ly. Bách Tiệm Ly là người cực khó hòa hợp, nói không nhiều lắm, tính cách cũng lạnh, bình thường lại càng không thấy anh ấy có “thuật ngữ phụ (1)” gì, vì sao Tạ Ngôn lại đối với anh ấy ngoan ngoãn phục tùng đến vậy? Bội phục có thừa, nhưng cũng nhìn không được đồng tình với Tạ Ngôn, yêu một người đàn ông như thế, nhất định anh thường xuyên phải chịu dày vò như bây giờ a.

“Hừ, có gan thì cậu ta cả đời cũng đừng trở về!” Quả nhiên, một câu chọc đúng chỗ đau của đại tổng tài, Tạ Ngôn nghiêm mặt, thần sắc u ám.

“Khụ, Tạ đại ca, tụi em về trước. Chờ anh Bách trở về, anh từ từ nói chuyện với anh ấy, ngàn vạn lần đừng cãi nhau.” Du Duy Thu lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Tôi biết, các người về đi.”

Nhìn theo Du Duy Thu và Lôi Khiếu rời đi, hai người bộ dáng hòa hợp càng làm tăng thêm tình cảnh thâm của bản thân, khiến tâm tình Tạ Ngôn càng thêm tồi tệ. Lấy chìa khóa mở cửa biệt thự, một mảnh đen thui trống rỗng. Tên kia sau khi lưu lại một tờ giấy, đến bây giờ rời đi đã một tháng, thế nhưng không hề có tin tức gì, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi. Đáng giận, trong lòng hắn rốt cuộc có người yêu này không a?

Nghĩ đến đây, đỉnh đầu liền bốc lên một ngọn lửa hùng hực. Tên kia nếu trở về, Tạ Ngôn thì phải “Nghiêm hình khảo vấn”, “Tra tấn đủ kiểu”! Tùy ý liền bỏ chạy, hoàn toàn xem mình như không khí. Khi Tạ Ngôn nhìn thấy tờ giấy chỉ vắn vắn năm chữ kia, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Mở đèn tường, cởi áo khoác treo lên giá, Tạ Ngôn tháo cà vạt, mới đặt mông ngồi xuống sofa mềm mại, lại bỗng nhiên chuyển mình, động động lỗ tai, nghe phía bên trái truyền đến tiếng vang khác thường...

Là từ phòng tắm phát ra!

Tạ Ngôn bước nhanh tới cửa phòng tắm, vừa nhìn đã thấy ánh đèn từ bên trong hắt ra, đột nhiên tim đập nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên trầm trọng... Hơi do dự, nhẹ tay đặt lên nắm cửa, hưng phấn mà chờ mong, rồi lại sợ tính sai... Nhịn không được vô cùng lo lắng, một phen đẩy mạnh ra...

Quả nhiên, người yêu lạnh lùng đã biến mất hồi lâu, thực sự làm anh sắp phát điên, cư nhiên lại xuất hiện, đang thư thái ngâm mình trong bồn tắm lớn, thoải mái đến mức thiếp đi. Tạ Ngôn bước nhanh qua, sắc mặt sa xầm trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, ngồi xổm xuống, nắm chặt lấy cằm hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bách, Tiệm, Ly!”

Người đàn ông đang thoải mái thiếp đi nặng nề nâng mí mắt lên, nhìn thấy là anh, cũng không giật mình, ngược lại lộ ra ý cười nhè nhẹ, càng khiến Tạ Ngôn lửa cháy đổ thêm dầu. Không đợi anh phát tác, Bách Tiệm Ly liền chủ động đưa tay ôm lấy cổ anh, đem mặt dán vào, nhẹ nhàng gọi tên anh, “Tạ Ngôn.”

Lửa giận ngập trời tựa như bị một chậu nước đổ ào xuống dập tắt, Tạ Ngôn đóng băng luôn.

Bách Tiệm Ly rất hiếm khi chủ động, cho dù hai người đã da thịt thân cận, hắn vẫn không quá buông thả, càng miễn bàn làm nũng với anh. Tạ Ngôn thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa nhịn không được cúi đầu hôn xuống hai cánh môi nhàn nhạt này, chợt nhớ tới khoảng thời gian “cô độc trong khuê phòng” dày vò của mình, khóe mắt run rẩy một chút, một lần nữa nghiêm mặt, “Bách Tiệm Ly, em còn nhớ rõ tên anh sao? Còn biết trở về hửm?”

Sáng sớm lên máy bay ở Lhasa, Bách Tiệm Ly buồn ngủ đến không mở được mắt, biết anh tức giận, lại không có khí lực giải thích, chỉ suy yếu nói: “Em mệt quá.”

Nghe hắn nói vậy, Tạ Ngôn liền đau lòng, “Sao lại mệt thành như vậy? Người đen đi, cũng gây một vòng.” Nhíu mi sờ sờ cái cằm gầy gò của hắn, có muốn trách cứ cũng nói không nên lời, kéo lấy khăn tắm bên cạnh lau người hắn, nhẹ nhàng ôm lấy, đem hắn đến trên giường trong phòng ngủ.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Bách Tiệm Ly lộ ra tính trẻ con hiếm thấy, kéo lấy tay áo anh không buông. Tạ Ngôn dứt khoát cùng hắn nằm trên giường, cánh tay

phải lên dưới cổ Bách Tiệm Ly để hắn gối lên, đặt hắn hơi nằm sấp trên ngực mình. Đây là tư thế hai người thường dùng, cũng là nơi gần trái tim anh nhất.

“Anh uống rượu?” Bách Tiệm Ly ngửi thấy mùi rượu.

“Ừ, cùng khách hàng uống một chút, em ghét mùi rượu?”

“Em không ghét hương vị trên người anh...” Bách Tiệm Ly mơ mơ màng màng nói, theo bản năng động động, ở trong ***g ngực ấm áp của anh dụi dụi tìm một vị trí thoải mái, nghe thấy hơi thở quen thuộc, rất nhanh tiến vào mộng đẹp...

Thật sự là kiếp trước nợ hắn mà!

Tạ Ngôn dở khóc dở cười, vừa yêu vừa hận, rồi lại đành chịu. Tổng cảm thấy ở trước mặt hắn, mình vĩnh viễn là người bại trận, một chút phần thắng cũng không có. Thực bi thảm, ai kêu yêu trước thì thua chứ? Bộ dạng thế này, ngay cả mình cũng xem không được. Rõ ràng là rất tức giận, vậy mà vừa thấy mặt hắn, thậm chí là trưng ra vẻ mặt người chết, thế nhưng thế giới lại trở nên hết sức sáng ngời, nội tâm hân hoan vô hạn.

Xong rồi, hoàn toàn không có thuốc nào cứu được! Độc của hắn, đã xâm nhập vào mình ngày càng sâu. Không thể chịu đựng được ngày tháng không có hắn, đời này, anh tuyệt đối không có khả năng buông tay! Khoảng thời gian trái tim trống rỗng này, chẳng đến khi đem hắn chân thật ôm trong ngực, cuối cùng mới bình yên lại. Tạ Ngôn ôm bảo vật trong lòng, thành kính hôn lên trán hắn, nhắm mắt lại...

Hai người mặt dán mặt, chỉ chốc lát sau liền ngủ say.

Hạnh phúc là gì?

Bách Tiệm Ly từ trước đến nay không có khái niệm cụ thể, nhưng hiện tại hắn cảm thấy, có lẽ, là khi mở mắt ra, có thể nhìn thấy gương mặt anh, đây hẳn là “hạnh phúc” đi?

Ở Tây Tạng, Cảnh Kinh nói biểu tình chăm chú nhìn nhẩn của hắn, có thể coi là “Hạnh phúc”. Nhưng mà không thể chính mắt thấy, cho nên không biết hình thái cụ thể của hạnh phúc. Giờ khắc này mới rõ ràng cảm nhận được, hạnh phúc đó là khi mở mắt ra, là hình ảnh chân thật ánh vào võng mạc.

Một tháng thấm thoát thoi đưa, khi nhìn thấy anh, mới phát hiện nội tâm thật ỷ lại vào anh, nhiều đến mức làm chính bản thân Bách Tiệm Ly cũng âm thầm kinh hãi.

Lữ trình gian nan, nhiều lần tự hỏi cùng suy xét, nội tâm lại có điều ngộ ra. Cảnh Kinh có nói, nếu lữ trình gian nan là một loại tân sinh, như vậy, mỗi lần độc hành, đều là hắn một mình rèn luyện. Mục đích cuối cùng, không phải là để rời xa, mà là trở về.

Hai người bọn họ, chẳng sợ xa cách thiên sơn vạn thủy, thủy chung luôn có sợi dây vô hình, dắt hắn trở lại bên cạnh anh. Mặc kệ bước chân phiêu bạt có bao nhiêu mơ hồ xa xôi, hắn tin tưởng mình nhất định trở về, trở về nơi có anh. Bởi vì ở trong ngực anh, mới là chốn trở về duy nhất của hắn, là tự do chân chính của hắn!

Bách Tiệm Ly hơi hơi động thân thể, lẳng lặng chăm chú nhìn anh đang ngủ say...

Tạ Ngôn có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thành thực anh tuấn, mũi cao thẳng, xương gò má cương nghị, đường cong hàm dưới kiên cường hữu lực. Khi anh mở mắt, ánh mắt sắc bén toát ra bách lực không thể khinh thường mà khi anh ngủ, lại có vẻ ôn nhu hơn. Nhìn nhìn, Bách Tiệm Ly bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt này thực xa lạ. Người kia, thật là Tạ Ngôn sao? Anh là chân thật tồn tại sao?

Nhìn không được sờ sờ hai má anh, lại xoa nắn cái mũi, thấy anh vẫn không có động tĩnh gì, Bách Tiệm Ly nhất thời hứng khởi, mò mẫm ngực anh, cởi ra áo sơ mi nhiều nếp nhăn, dứt một sợi lông ngực... Cái này cho dù ngủ say như chết cũng bị hắn ép tỉnh, huống chi Tạ Ngôn vốn đang giả bộ ngủ...

“Bách Tiệm Ly, em đang làm gì?”

Tiếng gầm gừ trên đỉnh đầu vang lên, Bách Tiệm Ly không biết anh đang giả bộ ngủ, tay run lên, bị dọa đến ngơ ngác. Vẻ mặt ngốc nghếch của hắn đặc biệt mê người, Tạ Ngôn hận không thể đem hắn áp đảo cuồng nhiệt hôn, kim nén lắm mới miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Anh dậy rồi?” Tay Bách Tiệm Ly còn đang nắm lông ngực anh, vẻ mặt vô tội hỏi.

“Vô nghĩa! Bách Tiệm Ly, em thật đúng là không biết sống chết a! Nói cho em biết, anh thực sự tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó!” Tạ Ngôn trầm mặt tiếp tục gầm gừ.

“Tạ Ngôn, một tháng không gặp, em phát hiện anh so với trước kia còn đẹp trai hơn.” Bách Tiệm Ly nhanh chóng bỏ ra sợi lông ngực, lấy lòng xoa xoa chỗ ngực bị hắn dứt đau.

Tạ Ngôn nheo lại mắt, bắt cầm hắn, “Bách Tiệm Ly, một tháng không gặp, cái miệng nhỏ nhắn của em so với trước kia còn ngọt hơn... Nhưng đừng nghĩ cứ lừa bịp như thế mà trót lọt qua cửa!”

“Vậy... Muốn thế nào anh mới nguôi giận đây?” Bách Tiệm Ly lộ ra yếu thế hiếm thấy.

“Họ Bách kia, anh hỏi em, anh làm sai chuyện gì sao?” Tạ Ngôn hừ một tiếng.

“Không có.”

“Thế anh đối với em có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ anh bắt buộc em làm chuyện gì em không muốn sao?”

“Không có.”

“Vậy chẳng lẽ là anh chân trong chân ngoài, cùng người khác xằng bậy phóng túng hoa tâm, cho nên mới khiến cho lão nhân gia ngài không nói lời nào cứ thế bỏ nhà trốn đi?”

“Em không phải bỏ nhà trốn đi...” Bách Tiệm Ly nhỏ giọng biện bạch.

“Câm miệng! Ném lại một tờ giấy rồi biến mất, này không phải bỏ nhà trốn đi thì là cái gì?” Tạ Ngôn cá giận nói: “Anh không phải không cho em đi du lịch, nhưng ít ra cũng phải nói với anh một tiếng. Em người này, trước kia xài chiêu này với anh, bây giờ vẫn là chiêu này. Em có biết sau khi anh đọc lời nhắn, tâm tình thế nào không? Anh thực hận không thể bóp chết em!”

“Thực xin lỗi...” Bách Tiệm Ly thực chột dạ áy náy nói.

“Xin lỗi cái quỷ, lại còn dùng cái vẻ mặt người chết không có nửa điểm hối hận này mà xin lỗi!” Tạ Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi néo néo mặt hắn...

“Em không phải cố ý mà.” Bách Tiệm Ly ngẩng đầu, chủ động hôn hai má anh.

“Vô nghĩa! Em nếu cố ý, chắc sẽ trốn đi năm năm mười năm không gặp anh, có phải không?” Tạ Ngôn bắt vi sở động, quát: “Họ Bách kia, em sờ loạn cái gì? Em hiện tại tội ác tày trời, đừng vọng tưởng dùng ‘mỹ nam kế’ là có thể khiến anh mềm lòng, còn không mau mà tự suy xét lại mình.”

“Em đã tự suy xét lại rồi. Suốt đường đi, em nghĩ rất nhiều...”

“Ha, kết luận đâu?” Sắc mặt Tạ Ngôn hơi sáng lên một chút.

“Một người thực tự do... Em thực hưởng thụ...” Mắt thấy sắc mặt anh trầm xuống, long nhan giận dữ, Bách Tiệm Ly vội vàng vuốt tóc anh, “Bất quá, em thật sự rất nhớ anh. Tây Tạng rất đẹp, nếu là trước kia, nói không chừng em sẽ nán lại đó một năm rưỡi, nhưng hiện tại, dường như thêm một giây cũng không thể ở thêm.”

“Nói còn hay hơn hát, em không phải bốc hơi khỏi nhân gian một tháng, mới nghĩ đến trở về đó chứ.” Tạ Ngôn oán hận người yêu trong lòng...

“Em muốn thử xem, không có anh làm bạn, một mình em có thể ở lại nhiều nhất là bao lâu?” Bách Tiệm Ly mỉm cười, “Kết quả anh cũng thấy đấy, chỉ có một tháng.”

“Kể hoãn binh, nghĩ một đằng nói một nẻo.” Tạ Ngôn hừ một tiếng.

“Tạ Ngôn...” Bách Tiệm Ly thu lại tươi cười, xoay người nằm úp sấp lên ngực anh, còn thật chăm chú nhìn vào mắt anh, “Thực xin lỗi, cảm ơn anh.”

Thực xin lỗi vì hắn tùy hứng làm anh lo lắng, cảm ơn anh cho tới nay đã luôn bao dung hắn.

Loài sói tự do hoang dã, đều không phải vì điều gì, mà là thiên tính như thế.

Lữ hành một tháng, trước nay chưa từng xem kỹ cùng tự hỏi chính mình. Mặc dù vẫn còn rối rắm rối cuộc là một mình cô độc theo plato tốt, hay là hai người gắn bó như môi với răng mới đích thực là nhân sinh thú vị, hắn chưa bao giờ hối hận, cũng chưa từng lùi bước, tương lai muốn ở bên người này, cùng nhau vượt qua khó khăn hoạn nạn. Bách Tiệm Ly luôn cảm thấy mình là người may mắn, hắn sẽ cẩn thận quý trọng mọi thứ hiện tại, dù rằng hắn không nói được mấy lời êm tai gì, cũng ngốc nghếch không biết nên biểu đạt tình cảm của mình thế nào.

“Em a...” Tạ Ngôn thở dài, bất đắc dĩ ôm eo hắn, “Có phải chúng muốn lưu vong thỉnh thoảng lại phát tác? Thế nào cũng phải một mình lưu lạc mới thoải mái? Lần trước phát tác, em một mình chạy tới Australia, ở lại đó bốn năm lần này đã tốt hơn nhiều, chỉ chạy tới Tây Tạng lần lộn một tháng, so với dự tính của anh

còn nhanh hơn nhiều lắm. Anh còn nghĩ đến, em phải nán lại đó một năm rưỡi hoặc lâu hơn mới nghĩ đến trở về.”

Bách Tiệm Ly nở nụ cười, “Em sẽ không vô tình như vậy.”

“Bách Tiệm Ly, anh đã nghĩ thông suốt rồi, em trời sinh chính là khắc tinh của anh, hoàn toàn là tới để tra tấn anh.” Tạ Ngôn siết chặt hai tay, hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ, không một khe hở. Thật muốn đem hân dung nhập vào sinh mệnh mình, đem linh hồn của hân cùng linh hồn của mình thắt chặt cùng một chỗ, tạo thành nút chết.

“Em rời đi, chỉ là vì ném trái cô độc, hay là anh tạo cho em áp lực quá lớn?” Tạ Ngôn nhìn sâu vào đôi mắt đối phương.

Trong mắt Bách Tiệm Ly, có hơi thở băng tuyết, đậm đặc, điềm tĩnh, không màng thế tục. Không phải ánh sáng ấm áp, mà là lạnh lùng, giống như ánh trăng đêm, chiếu thẳng vào tim. Anh thích, chính là ánh mắt đơn thuần trong trẻo này, lại càng thích trong ánh mắt hân giờ đây, chỉ có một mình anh. Điều này làm anh cảm thấy, hân, là thuộc về anh, chỉ thuộc về một mình anh!

“Cả hai đều có.” Bách Tiệm Ly cũng không nao núng, thẳng thắn nghênh đón ánh mắt sắc bén của anh, “Tạ Ngôn, em là một người thực ngốc, càng là một tình nhân tệ hại. Em biết anh rất tốt với em, cũng hiểu anh sẽ không để em phải chịu nửa phần áp lực, nhưng có đôi khi em nhịn không được hoài nghi chính mình, liệu mình có năng lực cùng nắm tay anh đến già hay không? Em sợ...”

“Em sợ anh sẽ thay lòng đổi dạ sao?” Tạ Ngôn khẽ vuốt hai má thanh tú của người yêu...

“Không... Em ngược lại không sợ điều này...”

“Ha? Sợ hãi của em, đến tột cùng là vì tự tin của anh, hay là đối với bản thân em mà nói, nếu dừng lại tình yêu này, ngược lại là một loại giải thoát?” Tạ Ngôn nhíu mi.

Anh thật không hổ là người hiểu hân nhất trên đời này, Bách Tiệm Ly nhịn không được nở nụ cười, thản nhiên thừa nhận: “Em sợ hãi chính là, vạn nhất có một ngày, thế giới của em không có anh, liệu em có thể một mình sống tiếp hay không? Anh biết em ghét nhất là nội tâm yếu đuối, mà khi ở cùng anh, em luôn cảm thấy mình càng ngày càng yếu đuối, trở nên hoàn toàn không giống chính mình... Em càng sợ, sợ chính mình quá đậm đặc trì độn, không thể hồi báo tình cảm của anh, khiến anh càng yêu càng vất vả. Cho nên em nghĩ, hay là rời đi một đoạn thời gian xem, thử trải qua

cuộc sống không có anh bên cạnh...”

“Em suy nghĩ nhiều quá! Yếu đuối không phải tốt lắm sao? Làm gì trước mặt anh cứ phải tỏ ra cường giả? Cho anh cơ hội chăm sóc em a.”

Bách Tiệm Ly lắc đầu, “Mọi người đều nói, nhân loại là xã hội quần thể, mỗi người đều cần người khác hỗ trợ cùng làm bạn, không ai có thể một mình sinh tồn trong cô độc. Nhưng trước đây em đã từng như vậy, quá ỷ lại hoặc quá đắm chìm vào người khác, đối với em mà nói, đều là phá vỡ phương thức sinh tồn, làm em bất an, vô cùng bất an. Xin lỗi anh, em đã nói phải cố gắng học, cũng muốn ỷ lại anh nhiều hơn một chút, nhưng có khi, nhịn không được muốn chạy trốn thật xa... Em biết ý nghĩ này thực ích kỷ, chỉ xem mình là trung tâm, không bận tâm cảm thụ của anh, thật sự thực xin lỗi...”

“Đứa ngốc, em vốn chính là người như vậy, mà anh yêu, không phải là em như vậy sao?” Tạ Ngôn hôn trán hân, đôi mắt sâu thẳm như nước, “Em a, vốn là một độc hành thú quyết tuyệt, lại bị anh bắt phải dừng bước, mạnh mẽ giữ lại bên cạnh anh, anh đương nhiên hiểu nỗi bất an cùng nôn nóng của em. Em đi một tháng, anh có gọi điện thoại quấy rầy hoặc tự mình đi tìm em không? Cứ nhìn thấy tờ giấy nhắn hôm đó, anh liền hận không thể tự mình đáp máy bay đuổi theo em. Một tháng qua, anh rất ít khi ngủ ngon giấc. Tây Tạng điều kiện gian khổ, lại có phản ứng cao nguyên, không biết em có thích ứng hay không? Có phát bệnh hay không? Chân của em lại không tiện, nếu thật sự bị bệnh, ai sẽ chăm sóc em đây? Cứ nghĩ vậy, anh lại trần trọc, không ngừng nghi ngờ quyết định không can thiệp vào chuyến độc hành của em.”

“Tạ Ngôn...”

“Anh ngày nào cũng kiểm tra di động vô số lần, chỉ sợ bỏ lỡ điện thoại của em. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng không muốn tùy tiện gọi em về, lại càng không muốn tạo áp lực cho em. Bởi vì anh biết, nếu em không muốn về, cho dù đuổi tới chân trời góc biển cũng là phí công nếu em muốn, tự nhiên sẽ trở về. Tiệm Ly, em lúc nào cũng khiến anh phải chờ đợi, chờ đợi thật sự khổ, nhưng vì sao lần nào anh cũng đều cam tâm tình nguyện? Có khi anh thực mẹ nó cảm thấy mình thực đủ tiện!”

“Tạ Ngôn...” Thanh âm nghẹn ở yết hầu, Bách Tiệm Ly nói không nên lời.

“Em cần không gian một mình, anh cho em trong đầu em thường xuyên xuất hiện mấy ý nghĩ rối rắm phức tạp, anh cũng để em suy nghĩ từng cái thật rõ ràng. Nhưng là em nhớ kỹ cho anh, mặc kệ đi bao xa, em nhất định phải trở lại bên cạnh anh! Chuyện tới bây giờ, anh đã không thể buông tay, càng tuyệt không cho phép em chạy trốn anh!”

“Em không phải đã trở lại sao?” Bách Tiệm Ly hốc mắt ẩm ướt. Tự do dĩ nhiên trọng yếu, nhưng bị trói buộc cũng là một loại hạnh phúc.

“Tạ Ngôn, anh có biết em vì sao lại lựa chọn Tây Tạng không? Bởi vì đó là nơi mệnh mông cô tịch nhất trên đời, là nơi gần kề với thiên đường. Em từng nghĩ đến đó là cấm kỵ của em, em hoài nghi dòng máu cô độc trong cơ thể mình, sau khi đến nơi đó, sẽ làm em trở nên càng thêm lạnh lùng. Loài sói tự do hoang dã, em sợ bản thân là người ích kỷ không thuốc nào cứu được. Nhưng mà, vào một giây khi em lên đỉnh núi tuyết kia, tràn ngập đầu óc em đều nghĩ về anh, chỉ có anh... Em thật tiếc, khi đó anh không ở bên cạnh, nếu không em đã có thể cùng anh chia sẻ xúc động trong lòng.”

Nghe lời thú nhận hiếm có của hân, sắc mặt Tạ Ngôn lập tức từ xám xịt chuyển sang sáng lạn, dịu dàng khẽ vuốt má hân, “Đứa ngốc, cảm giác yêu một người, lại làm em bất an đến thế? Em thực nghĩ mình là người vô tình sao? Em chính là muốn chỉ lo cho bản thân mình mà thôi, nhưng hết thấy đều bị anh phá vỡ, cho nên mới bất an như vậy. Tình yêu cũng không phải là con mãnh thú hay dòng nước lũ a, không phải sợ nó, cố gắng ý lại anh nhiều một chút, đắm chìm vào anh sâu một chút đi, em không thấy anh thích em đến sắp phát điên rồi sao?”

“Em chỉ thấy anh tức giận đến sắp nổi điên.” Anh nói những lời yêu thương triền miên, nghe vừa dễ chịu, lại vừa khiến hân phi thường ngượng ngùng, Bách Tiệm Ly đỏ mặt nói.

“Đúng vậy, anh thực tức giận. Giận chính mình không đủ cường đại, không thể làm em tin tưởng nhiều hơn, càng giận rõ ràng là một bụng hỏa, nhưng vừa nhìn thấy mặt em, lại không thể phát cáu nổi.”

“Anh cũng đừng chiều em như vậy, vẻ mặt đáng thương này, làm như em ngược đãi anh vậy a.” Bách Tiệm Ly nhin không được nở nụ cười.

“Em vốn luôn ngược đãi anh!” Tạ Ngôn nghiêm mặt nói: “Từ khi quen em đến bây giờ, em tra tấn anh còn không đủ sao?”

“Đúng đúng, đại tổng tài, hết thấy đều là em không tốt, anh muốn em làm sao bồi thường đây?”

“Em nói xem?” Tạ Ngôn hai tay trượt xuống sờ cái mông cong cong của Bách Tiệm Ly, hung hăng nhéo một cái... Bách Tiệm Ly toàn thân trần trụi, Tạ Ngôn lại quần áo chỉnh tề, vẫn mặc áo sơ mi quần dài ngày hôm qua, nhưng vì cùng hân nằm một đêm, giờ đã nhăn nhúm không ra hình dạng.

“Sao anh không cởi quần áo?” Bách Tiệm Ly thay anh cởi bỏ áo sơ mi.

“Còn không phải vì em! Ngày hôm qua quăng ra một câu ‘mệt mỏi’, liền túm chặt anh ngủ thẳng. Anh biết em thính ngủ, sợ đánh thức em, cho nên không dám động.”

“Tạ Ngôn...”

“Đừng vội cảm động.” Tạ Ngôn bắt cảm hân, “Chỗ trống một tháng này, anh cũng không dễ dàng buông tha như vậy, cứ từ từ giác ngộ đi.”

Ngón tay cái của anh vuốt ve đôi môi mềm mại của hân, có ám chỉ mãnh liệt. Thân hình kè sát, có thể cảm giác rõ rệt đối phương đã cương, Bách Tiệm Ly hơi kinh động, hai má không khỏi ửng hồng. Hân luôn khiến người ta có cảm giác cảm dục đậm đặc, cảm xúc rất ít khi dao động, vẻ mặt thẹn thùng là mỹ cảnh

chỉ khi hai người thân thiết mới có thể nhìn thấy, Tạ Ngôn không kiềm chế được, xoay người vững vàng đặt hẳn dưới thân, muốn hôn hẳn...

“Mùi rượu vẫn còn rất nặng.” Bách Tiệm Ly hơi lui lại.

“Anh trước đi tắm đã.”

“Em cùng anh?”

“Chủ động như thế? Không tồi không tồi, có tiến bộ.”

Tạ Ngôn mặt mày hớn hở, ôm Bách Tiệm Ly tiến đến phòng tắm, thừa dịp hẳn thay mình bôi sữa tắm, quang minh chính đại ngậm ăn vụng vài miếng đậu hũ. Bách Tiệm Ly trong lòng còn cảm thấy có lỗi với anh, ngoan ngoãn mặc cho Tạ Ngôn muốn làm gì thì làm, chỉ đến khi động tác của anh dần dần không khống chế được, mới thở dốc đẩy đẩy vai anh, “Chúng ta..... Lên giường đi.....”

(1) Thuật ngữ phụ: Kỹ thuật điều khiển ông xã =))))))

25. Chương 25: Phiên Ngoại

Phòng tắm không tính nhỏ, nhưng cũng khó làm. Tạ Ngôn cũng muốn ở trên giường tận tình hưởng thụ, thế là vội vàng tắm sạch, lau khô cho nhau, hai người trần trụi lẫn lộn trên giường lớn mềm mại. Cơ thể sau khi tắm tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, da thịt kề sát thấm lạnh tận xương. Tạ Ngôn đem Bách Tiệm Ly đặt dưới thân, lấy cái cằm đang phủ một lớp râu mỏng cọ cọ hai má mềm mại của hẳn, làm hẳn phát ra tiếng cười khẽ.

Tạ Ngôn ngẩng đầu, ôm trọn khuôn mặt làm anh vừa yêu vừa hận... Bốn mắt giao nhau, trong mắt ẩn sâu *** mãnh liệt, như sao băng nghênh diện chạm vào nhau!

Gần một tháng không ân ái, cả hai đều thập phần cơ khát, Tạ Ngôn cúi đầu hôn hẳn thật sâu, đem đầu lưỡi mềm mại của đối phương ngậm cả vào miệng, mút vào nhấm nháp Bách Tiệm Ly thẳng thắn há miệng nghênh đón vội vã của anh, đưa tay ôm lấy thân hình mạnh mẽ kia, ở trên tấm lưng trần trụi của anh nhẹ nhàng vỗ về...

Hai người đều không rảnh nói chuyện, chỉ cấp bách âu yếm nhau, hơi thở hỗn loạn giao triền, ham muốn dồn nén đã lâu như thủy triều đột kích... Tạ Ngôn ôm hẳn thật chặt, thật cường ngạnh, không để hẳn đào thoát, khiến hẳn hít thở không thông. Người trời sinh đậm mật lạnh lùng như hẳn, vẫn luôn thiếu thứ gì đó — tựa như khát vọng độc chiếm cùng nhiệt tình khắc sâu tận xương tủy. Bị anh đòi hỏi mãnh liệt như thế, trong ngực không khỏi sợ hãi run lên...

Không biết bởi vì trong miệng anh còn lưu lại vị rượu hay bởi vì điều gì khác, Bách Tiệm Ly cảm thấy có điểm đầu vầng mắt hoa. Đầu lưỡi hai người như linh xà ở trong miệng quấn lấy nhau, đói khát khám phá mọi góc sâu ẩm ướt bên trong. Nướu bọt trao đổi, hơi thở giao triền, đầu lưỡi đối phương tựa hồ là mặt ngọt thơm mát thanh thuần mê người nhất, nhấm nháp thế nào cũng không đủ.

“Tạ Ngôn...” Bách Tiệm Ly ngưỡng cổ, nhẹ nhàng rên rỉ, mặc cho môi lưỡi anh khuấy đảo, châm lên ngọn lửa, từ trên cần cổ trơn nhẵn của mình một đường lan tràn...

Khi vành tai bị anh ngậm vào miệng, toàn thân hẳn run lên, hai tay ghì chặt anh, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Anh đương nhiên biết đây là một trong những điểm mẫn cảm của hẳn, cố ý tăng lớn lực đạo mút vào, còn dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn, làm hẳn không ngừng tràn ra tiếng thở dốc run rẩy.

“Anh rất nhớ em, Tiệm Ly.” Tạ Ngôn dùng chân kẹp chặt lấy hẳn, vừa hôn vừa cọ sát thân hình thon dài trần trụi của hẳn, bàn tay lướt qua khắp cơ thể hẳn... Bách Tiệm Ly hơi nểng nẩy một chút, nhưng làn da như trước trơn mịn như tơ, xúc cảm tuyệt hảo.

“Em cũng nhớ anh... Ừm.....” Nhũ tiêm mẫn cảm bị anh lấy tay khẽ khàng vôn vê, thân thể Bách Tiệm Ly nảy lên một chút.

“Khẩu thị tâm phi! Nhớ anh mà còn có thể ở lại đó một tháng không trở lại. Thời gian dài như thế, em không ở sau lưng anh hồng hạnh xuất tường đó chứ?” Tạ Ngôn cố ý hỏi, tách hai chân hần ra, ngón tay khấn cấp mò mẫm lồi vào mật huyết.

“Làm sao có thể...” Hơi thở Bách Tiệm Ly lập tức rối loạn, vịn vào vai anh, nơm nớp lo sợ nhìn động tác của anh. Tuy rằng biết rõ từng centimet thân thể của nhau, nhưng đối với Bách Tiệm Ly mà nói, mỗi lần tình ái đều giống một loại thể nghiệm hoàn toàn mới. Hần cũng không phải là người cấm dục, nhưng thủy chung lại không thể tiếp nhận loại phương thức “Trao đổi” trắng trợn này, mặt đỏ như phát sốt, làm sao cũng không quen được.

“Thật sao? Anh đây phải kiểm tra thật kỹ.” Tạ Ngôn hạ mào kiểm, trượt sâu một ngón tay vào. Chỗ tư mật bị xâm phạm, Bách Tiệm Ly cả người run lên, nội vách nhanh chóng thít chặt kẹp lấy ngón tay anh...

“Còn rất chặt, hần là không ở sau lưng anh xằng bậy.” Anh cười một tiếng, lời nói ác liệt làm Bách Tiệm Ly đỏ mặt hung hăng trừng anh.

“Tức giận? Em cũng không ngẫm lại, một tháng này anh làm sao trải qua.” Tạ Ngôn nghiêm phạt dùng sức cắn xuống môi hần, rồi mới một lần nữa chiếm lấy đôi môi kia, cắn nuốt quần lấy mút vào.

Anh hung hăng hôn, dị thường mạnh mẽ. Dần dần thêm ba ngón tay, b

ên trên có thoa dịch bôi trơn đầy đủ, ở trong u huyết chật hẹp thít chặt của hần tiến tiến xuất xuất, truyền đến đam mê cuồng dã mãnh liệt bất đồng dĩ vãng. Bách Tiệm Ly có chút khó thở, ôm chặt cái cổ khỏe khoắn của anh, vùng bụng bằng phẳng không biết khi nào đã có một thanh lửa nóng cứng rắn đặt lên, hình dạng cùng nhiệt độ kinh người, là nam tính không thể lờ đi.

“Tạ Ngôn...” Bách Tiệm Ly có điểm miệng khô lưỡi khô, bụng không khỏi thắt chặt, hai chân lại nhịn không được quần lấy thắt lưng anh, dùng đùi trong mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ cái mông rắn chắc cùng thắt lưng anh, cảm thụ sung sướng da thịt thân cận...

Cơ khát dồn nén sau một khoảng thời gian dài xa cách, tại một khắc này đây bùng nổ. Đòi hỏi lẫn nhau như hồng thủy trút xuống, bọn họ rốt cuộc không còn thời gian hưởng thụ những cái vuốt ve âu yếm!

“Tiệm Ly, nâng thắt lưng lên một chút.” Tạ Ngôn lấy tay nâng mông hần lên, làm cả hai mật thiết gắn liền một chỗ, rồi mới đem phân thân hoàn toàn cương nhả ngay cửa mật huyết, nhẹ nhàng sáp vào.

“Ừm.....” Bách Tiệm Ly cắn môi dưới, rên rỉ khe khẽ. Dù sao cũng một khoảng thời gian không làm, thân thể căng cứng làm hần nỗ lực thả lỏng. Anh đương nhiên biết hần vất vả, tiến vào vô cùng thông thả, động tác cũng thập phần ôn nhu...

Từng chút từng chút, có thể cảm nhận được nhiệt thiết của anh thông thả đỉnh nhập... Từng chút đi vào hậu huyết non mềm ấm áp, quá trình mập hợp thông thả khiến hần mê muội không thôi. Bách Tiệm Ly giống con cá mắc cạn há miệng hít thở, ngón tay trắng bệch dùng sức túm chặt drap giường...

Cuối cùng toàn bộ đi vào, Tạ Ngôn phun ra một ngụm troc khí thật dài. U huyết đối phương ấm áp như xuân, nội vách non mềm tự nhiên mấp máy, vừa kẹp chặt anh vừa không ngừng hút vào, thoải mái đến mức da đầu anh tê dại, phân thân cảm trong cơ thể đối phương thoáng chốc sưng lớn vài phần.

“Toàn bộ vào rồi..... Em có cảm thấy không?” Lòng ngực Tạ Ngôn cao thấp phập phồng, cố gắng khắc chế dục vọng của mình, không muốn vì lỗ mông mà làm hần bị thương.

“Ừm.....” Nam tính nóng như lửa chặt chẽ sáp nhập vào cơ thể, hạ thể giao triền *** mỹ tận xương, Bách Tiệm Ly cơ hồ rung mình phát ra tiếng hừ nhẹ.

“Có đau không? Nếu đau thì nói anh biết.” Tạ Ngôn cúi người xuống, dịu dàng hôn hai má ướt mồ hôi của hần.

Bách Tiệm Ly nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay ôm lấy anh, ngẩng đầu đem mặt dán vào cổ anh, đem chính mình hoàn toàn giao cho đối phương. Thân hình tinh tráng của anh ôm trọn lấy hần, thập phần an toàn. Trên người anh phát ra mùi thơm dễ chịu quen thuộc, chớp mũi hít vào hơi thở nam tính mạnh mẽ, làm trái tim hần từng trận loạn khiêu. Một loại cảm giác cuồng dã bị bắt lấy không thể diễn tả, làm hần cơ hồ tê liệt ngã vào ***g ngực anh.

“A.....” Anh bỗng nhiên ưỡn thẳng thắt lưng, bị anh đỉnh nhập bất ngờ không kịp phòng, Bách Tiệm Ly nhất thời run rẩy kêu lên.

Mặc dù biết rõ thân thể của nhau, nhưng tiểu biệt thắng tân hôn, mỗi lần hấn co rút một chút, lại có một dòng điện xông lên đại não, khoái cảm mãnh liệt làm cho hai người bọn họ nháy mắt bốc cháy! Ở nơi tiếp xúc, thân thể hấn nóng kinh người, phân thân trong cơ thể càng như một ngọn lửa cháy bùng bùng, hầu như thiêu đốt toàn bộ lý trí hấn.

Càng lúc càng nóng, ngọn lửa nóng bỏng ở chỗ kết hợp không thể phân biệt là của ai, thâm nhập thật sâu vào máu nhau, Bách Tiệm Ly chỉ cảm thấy cả người khô nóng, có loại lỗi giác bị hòa tan.

“Tạ Ngôn...” Hấn rên rỉ tên anh, dục vọng dưới háng chảy ra chất lỏng trong suốt, theo kẽ hở ồ ồ chảy dọc xuống chỗ kết hợp. Hạ thể đều ẩm ướt, hậu huyết lại được thoa một lượng lớn dịch bôi trơn, làm anh đẩy vào rút ra càng thêm thông thuận, mỗi lần cắm vào rút ra, liền phát ra tiếng nước sị sục *** dâng.

“Thoải mái không?” Tạ Ngôn thở gấp hỏi, từng chút từng chút đem mình xuyên thật mạnh vào trong cơ thể đối phương, hận không thể cứ như vậy kết thành một thể.

“Tạ Ngôn.....” Bách Tiệm Ly nhịn không được tiến lên tìm kiếm nụ hôn, thân thể phập phồng vụn vụn, mềm mại không xương, phối hợp động tác cầu hoan của anh.

Hấn mở rộng tứ chi ôm chặt anh, giống như đang điều mềm dẻo, gắt gao nương tựa dưới tán đại thụ chọc trời. Hấn chỉ cảm thấy cả người nóng khủng khiếp, nội vách lại ẩm ướt tựa như mật, tự động co rút mấp máy, vừa khấp vào vừa thả ra, nhịp nhàng hút lấy cứng rắn trong cơ thể, cơ khát nhấm nháp nam tính của anh... Bách Tiệm Ly cũng không biết vì sao lại trở nên như thế, biết rõ như vậy rất vô liêm sỉ, nhưng lại không rảnh nghĩ tới!

“Tiệm Ly, thật chủ động nha.” Tạ Ngôn vui vẻ xấu xa nói. Nếu mỗi lần sau khi rời đi, Bách Tiệm Ly đều nhiệt tình như vậy, phải chờ đợi lâu hơn nữa anh cũng nhẫn được.

“Anh cho em cảm giác thế nào?” Trong lòng tuôn ra nhiệt tình ngọt ngào, Tạ Ngôn cúi đầu, một bên tiếp tục ở trong mật huyết hấn đẩy vào rút ra, một bên không ngừng hôn lên đôi môi mềm mại của hấn, nuốt vào tất cả thở dốc.

“Ừm..... Sâu..... Một chút.....” Phía dưới bị ma sát, đầu lưỡi mẫn cảm lại bị duyên hôn, Bách Tiệm Ly một trận co rút, hai chân đan vào nhau, siết chặt thắt lưng anh.

“Cơ thể em so với miệng em thành thực hơn nhiều.” Anh cười. Hấn kêu gọi như thế làm anh càng dục hỏa đốt người. Dương vật của anh đã cương đến không thể tưởng tượng, động tác dần dần không thể khống chế, lấy kích động cuồng dã chưa từng thấy đẩy nhanh tần suất xuyên vào rút ra.

Bách Tiệm Ly kinh suyền một tiếng, cảm giác như mình bị cuốn vào trung tâm cơn lốc, một luồng khoái cảm như lốc xoáy hoàn toàn nhấn chìm hấn. Hấn phải cắn chặt khớp hàm, để ngăn lại tiếng hét chói tai.

“Tiệm Ly...” Anh phát ra tiếng rên của dã thú, không ngừng kêu tên hấn.

“Ừm..... A.....” Tựa như bị mưa to quất đánh, lại như bị dương quang mị hoặc bao phủ, một loại thơm ngọt dễ chịu tràn ngập khắp người, toàn thân nẩy lên, hai hấn khi thì thở không nổi, khi thì lại nhẹ nhàng lâng lâng, dường như đang ở thiên đường, giãy dụa giữa ranh giới khoái hoạt cùng thống khổ.

“Anh yêu em... Tiệm Ly...” Anh thấp giọng thổ lộ, con ngươi đen láy sắc bén ngập tràn hỏa dục. Bách Tiệm Ly tìm đập thành thịch, ôm lấy mặt anh, chủ động dâng lên môi mình, lấy phương thức im lặng để biểu đạt tình yêu của mình.

Hai người lưu luyến hôn sâu, tứ chi quấn lấy, thật lâu không muốn tách ra. Cứ như vậy ở trên giường quay cuồng mị hợp, mặc cho cảm xúc mãnh liệt càng cháy càng lớn. Anh áp trên người hấn, ôm chặt hấn, ưỡn thẳng thắt lưng, cuồng dã rong ruổi Bách Tiệm Ly bật ra tiếng rên rỉ, vẻ mặt hoảng hốt. Bụng đối phương cùng phân thân sưng to của mình không ngừng ma sát, kích phát một luồng điện lưu.

Lúc này, trừ bỏ tiếng tim đập, Bách Tiệm Ly cơ hồ không nghe được thanh âm gì. Thời gian tựa như ngừng lại, chỉ có ham muốn đốt người trong lòng rít gào. Khoái cảm chưa từng có thống trị tâm trí hấn, làm hấn hoàn toàn mở ra thân thể, tiếp nhận tình cảm mãnh liệt không ngừng sôi trào của anh.

“Ừm.....” Mười ngón tay hắn bấm sâu vào lưng anh, tựa như đang ở trong mơ, chỉ có cảm giác tràn đầy là chân thật. Tiếp xúc nóng rực, hơi thở hỗn loạn, đôi mắt sâu thẳm khiến tim đập liên hồi... Chưa bao giờ nghĩ đến thân thể mập hợp lại sâu đến vậy, ngay cả linh hồn tựa hồ đều bị đối phương hoàn toàn chiếm đoạt.

“Tạ Ngôn..... Đừng..... Đừng làm nữa.....” Bách Tiệm Ly rốt cuộc không chịu nổi, rên rỉ cầu xin tha thứ. Nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy ra, bị anh hôn lấy.

“Đừng sợ... Để anh yêu em...” Tạ Ngôn dịu dàng hồng hân, thân thể thẳng tắp nửa quỳ trên giường, nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi trong lòng mình.

Thay đổi tư thế cơ thể làm cho phân thân nóng hừng hực lập tức đỉnh tới tận cùng của mật huyết, Bách Tiệm Ly yếu ớt khóc nức nở, ôm sát cổ anh.

“Anh làm đau em sao?” Tạ Ngôn dừng lại động tác, để cả hai nghỉ ngơi một chút.

Bách Tiệm Ly hỗn loạn lắc đầu, dựa vào quá gần làm hắn không thể nhìn thẳng vào mắt anh. Hắn chỉ có thể đem trán đặt trên vai anh, nhẹ nhàng hô hấp.

“Lại xấu hổ? Chúng ta cũng đã làm nhiều lần rồi mà.” Tạ Ngôn cười khẽ, hai tay không ngừng ở trên lưng hắn nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng khẽ hôn hai má nóng bừng của hắn.

“Nóng quá.....” Bách Tiệm Ly rên rỉ.

“Chỉ nóng thôi sao? Chẳng lẽ anh làm em không thoải mái?” Tạ Ngôn cố ý trêu chọc hắn.

“Đừng hỏi em chuyện này.....” Bách Tiệm Ly nan kham quay mặt đi.

“Em à, chỉ có ở trên giường mới có thể thẳng thắn một chút. Có biết không? Em như bây giờ, thật sự là mê chết người.” Tạ Ngôn bắt cầm hắn, buộc hắn nhìn về phía mình.

Bách Tiệm Ly khóe mắt còn ẩm ướt, bị nước mắt *** phủ dày một mảnh, khi chạm vào ánh mắt ham muốn như dã thú của anh, lông mi chớp chớp, lập tức sụp xuống, như con bướm chấn kinh không ngừng đập cánh... Tạ Ngôn tâm dương khó nhịn, dục hỏa bùng cháy mãnh liệt, cúi đầu chiếm đoạt môi hắn, mút vào thật sâu, hận không thể đem cả người hắn một ngụm nuốt vào bụng.

Song chỉ yên ả một lát, nháy mắt lại tạo nên cơn sóng.

Tay anh tham lam lướt khắp ngực hắn, làm hắn từng trận run rẩy. Khi ngón tay thô ráp vờn về nhũ tiem nho nhỏ, Bách Tiệm Ly kìm lòng không đậu căng cứng cơ thể, hai tay đặt tại bả vai anh, Tạ Ngôn lập tức cúi đầu, ngậm lấy đầu nhũ bên trái, hút lấy mật ngọt, dùng đầu lưỡi liếm quanh nghiền nát. Một luồng điện truyền khắp toàn thân, Bách Tiệm Ly rên rỉ không ngừng.....

Nhũ tiem hắn rất nhanh ở trong miệng anh vừa sưng vừa cứng, như nụ hoa xinh đẹp nở rộ. Trừ bỏ dùng đầu lưỡi mềm mại âu yếm, anh còn khi có khi không lấy răng nanh nhẹ cắn, mang đến một tia đau đớn, càng nhiều hơn, là khoái cảm bài sơn đảo hải.

“A..... Ừm.....” Bách Tiệm Ly thở hỗn hển, ở trong vòng tay anh vặn vẹo, hai tay co lại nắm chặt tóc anh, nội vách ẩm ướt ấm nóng kẹp chặt nam tính nóng bỏng, như có ý thức tự co rút... Ngọn lửa *** hừng hực thiêu đốt hai người bọn họ, nguyên thủy mà cực nóng.

Khoái cảm hai tầng giáp công, khiến hắn hoa mắt thần mê.

“Tiệm Ly..... Em thật tuyệt.....” Thanh âm từ tính của anh tựa như một lời nói mê. Cả phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có âm thanh mập hợp thể xác cùng tiếng thở dốc chảy xuôi bên trong.

Cửa sổ mở ra, ánh nắng xuyên thấu qua bức màn, theo gió lay động phất phơ, phủ kín thân thể hai người đang giao triền, như sóng biển nhấp nhô

thoải mái. Thân thể trắng kiêu màu đồng cổ của anh làm nổi bật thân thể trắng nõn của hắn, ở ngoài sáng bày ra không sót điều gì, làm máu trong cơ thể anh cuộn cuộn chảy.

“Ừm..... A.....” Bách Tiệm Ly hoàn toàn dung nhập vào tiết tấu của anh, say mê trong khoái cảm tuyệt vời của tình ái, đôi mắt trong trẻo một mảnh tan rã.

Anh nhếch môi, khuôn mặt anh tuần thành thực toát ra khí phách không thể che giấu. Dưới ánh mặt trời hiện rõ từng đường nét góc cạnh, mái tóc ướt sũng, khuôn ngực rộng lớn, trong lúc luật động lộ ra từng khối vân da tinh trắng, thập phần nam tính. Thực thoải mái, cổ họng anh tự động phát ra tiếng kêu rên thỏa mãn, mày kiếm xinh đẹp hơi nhíu lại, đôi mắt sắc bén khiếp người, bộ dáng đắm chìm trong dục vọng gọi cảm cực kỳ.

Bách Tiệm Ly tim đập như sấm, ý loạn tình mê, khi anh tiến công, kim lòng không đậu mở ra hai chân, đem anh ngậm vào càng sâu mà khi anh rời khỏi, lại kẹp chặt thắt lưng anh, siết lấy anh càng chặt. Tạ Ngôn chịu không nổi phát ra tiếng thở dốc tựa dã thú, hung hăng lấp kín miệng hắn, vừa hôn vừa nhún thắt lưng, một trận điên cuồng đâm vào rút ra. Bách Tiệm Ly nói không nên lời, chỉ có thể vô lực nức nở, bị cơn bão đam mê mãnh liệt lần thứ hai bức ra chuỗi nước mắt...

Hai người đều có chút không khống chế được, sa vào khoái cảm say lòng người, rên rỉ vui sướng đan xen kéo dài, ngọn lửa *** càng đốt càng vượng. Bách Tiệm Ly nghe tiếng anh thở dốc bên tai, sức nóng mỗi lần anh cắm vào rút ra cũng không ngừng tăng lên, mỗi lần đều đỉnh đến chỗ sâu trong mật huyết hắn, đỉnh đến mức toàn thân hắn rã rời, đùi trong từng trận co rút, rốt cuộc kìm nén không được, sắp tới cao trào.

“Tạ Ngôn..... Em không được.....” Hắn đã bị anh hoàn toàn đốt cháy, từng bước đẩy lên đỉnh khoái cảm, vừa sợ lại vừa hỗn loạn, chỉ có thể giống như đứa nhỏ quắp lấy anh không buông.

“Đừng sợ..... Chúng ta cùng nhau.....” Tạ Ngôn ôm chặt lấy hắn, tăng nhanh tần suất đâm rút. Nội vách ẩm ướt như nước của đối phương bao chặt anh, mặc anh ta cần ta cứ lấy. Người yêu mình từ trước đến nay đậm mật, chỉ có lúc này mới trung thực nhất, mà khối thân thể mê người này, cũng chỉ vì một mình anh nở rộ. Vừa nghĩ như vậy, lập tức Tạ Ngôn khó mà khống chế dục hỏa, không bức hắn đến tận cùng thì không dừng tay.

Thình lình, tích lũy dồn nén đã lâu đột nhiên bùng nổ, bọn họ cơ hồ đồng thời đạt đỉnh. Từng trận khoái cảm nóng rực dâng lên, hai người quăn chặt cùng một chỗ. Cằm Bách Tiệm Ly run rẩy, vô lực rên rỉ, cảm giác một dòng tinh hoa cực nóng của anh rót thật sâu vào cơ thể hắn... Mà hắn bị anh bắn vào như thế, thân thể tựa như lá cây trong gió, một trận run rẩy kinh sợ không ngớt...

Hai người suy sụp ngã xuống giường, ra sức hít thở. Anh thả lỏng thân thể, cả người phủ lên hắn, dục vọng đã phóng thích vẫn chôn trong cơ thể hắn, không chịu rút ra.

“Quá tuyệt vời..... Thật thoải mái.....” Tiêu hồn như thế, tuyệt vời như thế. Tạ Ngôn thỏa mãn không thôi, lưu luyến ôm lấy người yêu, lấy động tác vô cùng dịu dàng hôn môi hắn, không ngừng vuốt ve khuôn mặt tuần tú của hắn. Thật không biết nên yêu hắn làm sao mới tốt, vô luận đòi lấy bao nhiêu, tổng cảm thấy vẫn là không đủ!

Sau một lúc lâu Bách Tiệm Ly mới thanh tỉnh, phát ra một tiếng thở dài mỏng manh. Bản thân gần như ngất đi, tưởng tượng đến bộ dạng mê muội vừa rồi, mặt lập tức đỏ bừng.

“Tiệm Ly... Mặt em thực đỏ, phản ứng rất kịch liệt, anh không làm em thực thoải mái sao?” Tạ Ngôn thích thú, trong tim nở hoa, tâm tình thỏa mãn ôm hắn trên chộc. Tính tình Bách Tiệm Ly mặc dù lãnh, loại sự tình này da mặt lại siêu mỏng, đùa một chút toàn thân liền phỉm hồng, cực kỳ đáng yêu.

Quả nhiên, nghe anh cố ý trên chộc, Bách Tiệm Ly chẳng những không trả lời, còn chôn đầu vào cổ anh, hai tay bịt lỗ tai, giống như đã chôn đầu vào cát. Anh cười to, kéo tay hắn ra, dùng sức hôn hắn vài cái, “Bảo bối, xấu hổ cái gì, em sao lần nào cũng đều đỏ mặt vậy?”

“Da mặt em không dày như anh.” Bách Tiệm Ly rầu rĩ nói, ngay cả phía sau tai cũng đỏ bừng.

“Ai kêu em ‘bỏ đói’ anh suốt một tháng, nói cho em biết, hôm nay anh phải bù cho đủ!” Tạ Ngôn ác ý động thắt lưng, Bách Tiệm Ly rên rỉ một tiếng, đùi run rẩy. Dương vật đã phóng thích một lần vẫn chôn trong cơ thể hắn, nóng rực không thể xem thường.

“Anh còn muốn?”

“Bảo bối, em nghĩ ngờ ‘năng lực’ của anh sao?” Tạ Ngôn nhíu nhíu mày kiếm.

“Không có, anh không cần chứng minh điểm ấy với em.” Bách Tiệm Ly vội vàng nói.

“Anh không phải chứng minh, anh chỉ muốn tận tình yêu em thôi...” Tạ Ngôn ôn nhu hôn hai má hắn, than thở: “Em gầy hơn, trên người vốn đã không có mấy lượng thịt...”

“Anh biết mà, đồ ăn bên ngoài em ăn không quen.” Bách Tiệm Ly tuy rằng không nói, nhưng hắn thực thích loại cảm giác này. Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người lẳng lặng ôm nhau. Không làm gì cả, chỉ trao nhau mấy nụ hôn nhẹ, nội tâm liền cảm thấy đặc biệt ngọt ngào.

“Không quen còn thích chạy loạn khắp nơi, em thực tự ngược.”

“Phong cảnh Tây Tạng rất đẹp, thật đáng giá du lịch một chuyến, đợi lát nữa em cho anh xem ảnh em chụp.”

“Ừ.” Hôn lại hôn, Tạ Ngôn ôm hắn trở mình, để hắn nằm trên người mình. Vừa động như thế, phân thân cắm trong cơ thể hắn theo tư thế biến đổi trượt ra ngoài. Bách Tiệm Ly rên một tiếng, khoảng trống lửa nóng vừa rời đi, không hiểu sao lại cảm thấy một tia hư không.

“Đi chơi vui không? Có kết bạn với ai không?” Tạ Ngôn thờ ơ hỏi, liếm liếm hầu kết hắn. Hai tay đặt trên cái mông tròn tròn cong lên của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm, quen được một người bạn rất không tồi. Người này tính tình hào sảng, nhiệt tình hào phóng, dọc theo đường đi giúp em rất nhiều.” Bách Tiệm Ly khép hờ mắt, hưởng thụ dụ dỗ của anh.

“Vậy sao? Là nam hay nữ?”

“Nam.....”

Tạ Ngôn vừa nghe, mày kiếm nhăn lại, nã một loạt câu hỏi: “Nam sao? Sao lại là đàn ông? Em với hắn ta quan hệ thực thân thiết hả? Rồi cuộc làm sao quen biết? Suốt lúc đó chẳng lẽ hai người vẫn luôn kết bạn đồng du? Em không phải người chủ động kết bạn, là hắn làm quen em trước?”

Bách Tiệm Ly kinh ngạc, sau một lúc lâu mới bật cười, “Mùi dấm chua thật nồng nặc...”

“Anh đang hỏi em đó!” Tạ Ngôn hờn giận, cái tay đang bóp mông hắn lại nặng thêm vài phần.

“Thật sự chỉ là bạn đi chơi với nhau mà thôi.” Bách Tiệm Ly không biết nên tức giận hay buồn cười, chỉ sờ mái tóc cứng cứng của anh, lắc đầu thở dài: “Anh cho là người trong thiên hạ ai cũng giống anh sao?”

“Tuy rằng em rất lạnh mạc, tính cách cũng thật thiếu đánh. Nhưng càng lạnh lùng ngược lại càng dễ trêu chọc mấy tên đàn ông có ý đồ kia.” Tạ Ngôn hừ một tiếng.

Bách Tiệm Ly nhin không được nở nụ cười, “Đàn ông có ý đồ, đang nói anh sao?”

Tạ Ngôn trừng mắt liếc hắn một cái, ra lệnh: “Dù sao em cũng không được quyến rũ đàn ông khác!”

Bách Tiệm Ly không nói gì, bóp bóp trán, thực bất đắc dĩ thở dài, “Trong mắt em chỉ có một người đàn ông là anh, anh bảo em quyến rũ ai đây?” Đây căn bản là đối thoại cấp bậc nhà trẻ a, trước kia nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình lại còn nói mấy lời ngu ngốc này, tuyệt đối là bị người này lấy bệnh!

“Bảo bối, cái miệng nhỏ nhắn của em so với trước kia còn ngọt hơn...” Tạ Ngôn nhếch môi cười, tách cánh mông vểnh của hắn ra, đem dương cương nóng bỏng của mình xâm nhập vào khe mông mềm mại, để ở ngoài lối vào mật huyết cao thấp ma sát, đem yêu dịch chảy ra từ đỉnh toàn bộ quét lên nếp uốn chỗ u mật. Đã làm một lần, mật huyết vốn nổi lỏng, vẫn còn ẩm ướt do dịch thể thấm vào. Bị anh vừa cọ vừa quét như thế, loại xúc cảm ngứa ngáy cứng nóng này làm Bách Tiệm Ly không kiềm nổi run rẩy, hậu huyết mẫn cảm lại không tự giác bắt đầu co rút.

“Anh sao lại nhanh như thế..... Vừa mới đến.....” Bách Tiệm Ly đỏ mặt, hai tay đẩy vai anh.

“Tiệm Ly, anh đã sớm nói qua, đừng nghi ngờ ‘năng lực’ của anh.” Tạ Ngôn cười nói, ản ý đẩy đẩy thất lưng, kéo tay hắn qua ản xuống, giúp anh đem phân thân nóng bỏng lần nữa cương lên, gian nan đặt ở chỗ đang cười, từng chút nuốt vào.....

Hai người lần thứ hai chặt chẽ kết hợp toàn bộ, khó chia lìa.

“Tiệm Ly, chủ động nhiều một chút, ỷ lại anh thêm một chút đi..... Đừng quên, em chính là người yêu của anh, đời này là người quan trọng nhất.” Anh nín thở đâm rút trong u huyết ẩm ướt ẩm nóng của hắn, từ

gốc đến đỉnh, khuôn mặt đắm chìm trong dự vọng vừa gợi cảm vừa nam tính. Ánh mắt sắc bén ngập tràn ôn nhu, chứa đựng yêu thương ngọt ngào vô tận. Bách Tiệm Ly yếu ớt thở dốc, cúi đầu, cùng anh hôn sâu.

Lưu luyến quấn quýt si mê, tình ý dài lâu.

Thiên đường của kẻ độc hành, không phải là một nơi để cô độc lữ hành, mà là khi quay đầu lại, luôn luôn có một người lặng lẽ đứng đó chờ đợi mình. Trong vòng tay anh, mới là thiên đường chân chính của hắn. Bách Tiệm Ly mở rộng thân thể, đem chính mình hoàn toàn giao phó cho đối phương, tình cảm mãnh liệt như thủy triều cuộn cuộn mà đến, nhấn chìm cả hai thật sâu...

26. Chương 26: Phiên Ngoại

Tuy nói “quyễn rũ đàn ông” chỉ là nói phòng hờ vậy thôi, nhưng khi Tạ Ngôn tận mắt nhìn thấy tấm ảnh Bách Tiệm Ly cùng “lữ hữu” kêu Cảnh Kinh kia ở dưới chân đỉnh Everest kề vai sát cánh chụp chung, vẫn là ngay lập tức nổi dấm chua cuộn cuộn, nắm chặt không buông...

“Bạn bè bình thường cái gì? Đều thân mật thành như vậy còn kêu chỉ là bạn bè bình thường? Em chưa bao giờ cùng người khác chụp ảnh chung, vì sao cố tình đối với hắn ta đặc biệt?” Tạ Ngôn nhìn chòng chọc người đàn ông trong ảnh, một tay chống nạnh, một tay khoác lên vai Bách Tiệm Ly, thực hận không thể chém cái tay kia của hắn. Người nọ ánh mắt kiên định, thân thể cường tráng, có khí chất, vừa thấy liền biết là thiên địch của mình. Đáng giận, thật vất vả đuổi đi kinh địch Tiểu Thành, chẳng lẽ đảo mắt lại chạy tới một con lang?

“Ở Tây Tạng em có phản ứng cao nguyên, đều là anh ta suốt dọc đường chiều cổ em. Lúc rời khỏi Everest, anh ta nói muốn chụp ảnh chung lưu niệm, nếu không sẽ rất đáng tiếc, em cũng không phản đối. Tạ Ngôn, đừng ăn bậy dấm chua lung tung. Nào, nâng cằm lên một chút.” Anh ghen tuông lớn như vậy, hết như đứa nhỏ. Bách Tiệm Ly đã quen, cũng không tức giận, thản nhiên giúp anh cài nút áo sơ mi. Lát nữa Tạ Ngôn phải đi làm, nghe nói có một hội nghị quan trọng

phải tiến hành.

“Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo (1).” Tạ Ngôn nặng lời hừ một tiếng.

Bách Tiệm Ly trừng mắt liếc anh một cái, “Lúc đó là anh ta khuyên em sớm trở về.”

“Hả?”

“Hơn nữa anh ta còn tưởng em đã kết hôn.” Bách Tiệm Ly chỉnh lại cổ áo anh.

“Ừm, may là anh sớm để em đeo nhẫn, để mấy người ngấp nghé em biết, em là ‘cô’ đã có chủ.” Tạ Ngôn thực tán thưởng quyết định anh mình lúc trước của mình.

“Đúng đúng đúng, Tạ đại tổng tài, anh thực sự nhìn xa trông rộng.” Bách Tiệm Ly mỉm cười, “Được rồi, nếu có một ngày, em thật sự ở bên ngoài có người khác, anh sẽ thế nào?”

“Sao đột nhiên hỏi vậy, em sẽ không...” Tạ Ngôn vừa nghe liền nóng nảy, lông trên người dựng hết cả lên.

“Đương nhiên không có, em chỉ là giả dụ thôi.” Bách Tiệm Ly vội vàng trấn an đối phương, hơn nửa ngày mới làm cho anh tin tưởng, thật sự chỉ là giả thiết mà thôi.

“Chuyện này...” Tạ Ngôn trầm ngâm, vẻ mặt mù mịt, một đám mây đen lảng lảng ngưng tụ trên đỉnh đầu... Lầy tính tình của anh, loại sự tình này không thể thương lượng, tám chín phần mười sẽ đem “gian phu” tử hình ngay tại chỗ. Tưởng tượng đến cảnh tượng lúc đó, chắc hẳn sẽ dị thường khủng bố. Nhưng cả nửa ngày, Tạ Ngôn lại chỉ nói một câu, “Anh sẽ cầu xin em, quỳ xuống xin em hồi tâm chuyển ý.”

“Gi?” Câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, làm Bách Tiệm Ly lắp bắp kinh hãi, kinh ngạc một trận mới lảm bảm nói: “Em cũng không thể tưởng tượng, anh lại ‘thê nô’ như thế.”

Tạ Ngôn mất hứng, đưa tay kéo hắn vào ngực mình, chăm chú nhìn đối phương, “Tuy rằng nói không chừng anh sẽ tức giận làm thịt các người ngay tại chỗ... Nhưng anh khẳng định không hạ thủ được, cho nên còn

không bằng quỳ xuống cầu xin em, có phần thực tế hơn. Vả lại em cũng sẽ không có người bên ngoài, trừ phi là anh có lỗi với em trước.”

“Anh tin em đến thế sao?” Bách Tiệm Ly ôm lấy eo anh, cơ thể dưới bàn tay rắn chắc hữu lực, hồi tưởng tới hôm qua anh ôm hân chuyển động, nội tâm liên rung động một hồi.

“Em cái tên đại bàng sơn này, tính cách còn không được tự nhiên, vừa ngược đãi chính mình, lại vừa ngược đãi người khác. Ai mà gần gũi em, không bị đụng đến đầu rơi máu chảy thì không được, trên đời này cũng chỉ có anh chịu được em.” Tạ Ngôn ghé sát vào hân thấp giọng nói, tuy là oán giận, nhưng nghe lại thập phần ngọt ngào.

Hai người kề trán vào nhau, hơi thở thân mật giao hòa một chỗ.

“Anh đừng đối với em tốt thế.” Bách Tiệm Ly thấp giọng nói.

“Anh thích cưng chiều em, nâng niu em trong lòng bàn tay.” Tạ Ngôn hôn hai má hân, nhìn hân thật sâu, “Ồ trong mắt anh, em chính là một đứa nhỏ bất an. Vừa ngốc, vừa đơn giản, rồi lại vừa phức tạp. Vô cùng sợ ‘yêu’, lại càng không biết như thế nào đi yêu một người, nhưng lại để anh trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh mình. Kỳ thật mặc kệ đi bao xa, em vẫn sẽ trở lại bên cạnh anh đi? Anh vẫn tin tưởng vững chắc điểm ấy, càng tin tưởng vững chắc anh có thể cho em thỏa mãn tự do.”

“Tạ Ngôn...” Thiên ngôn vạn ngữ đều không cần thiết, bọn họ là người hiểu rõ đối phương nhất.

“Đúng rồi, em có mang về một thứ tốt cho anh.” Ngừng hôn, Bách Tiệm Ly buông anh ra, mở túi du lịch đặt ở phòng khách, lấy ra một chuỗi gò đó.

“Cái gì vậy?”

“Chuỗi hạt Hỏa Cung như ý, em mua của một người dân Tây Tạng. Anh đeo nó sẽ phát ra ánh sáng, có thể mang đến vận may, bảo hộ anh cả đời bình an.”

Tạ Ngôn cầm lấy, chuỗi hạt theo phong cách cổ xưa, cảm giác nặng nặng trơn nhẵn, đậm đà hương vị dân tộc.

“Em giúp anh đeo.”

Bách Tiệm Ly đem chuỗi hạt đeo lên cổ anh, Tạ Ngôn thực vui vẻ cười nói: “Đây cũng là món quà đầu tiên em tặng anh, anh phải giữ thật cẩn thận.”

“Anh nên đi làm đi, hôm nay không phải có cuộc họp rất quan trọng sao?”

Tạ Ngôn rất không tình nguyện buông hân ra, phủ thêm áo khoác, “Tiệm Ly, ngoan ngoãn chờ anh về nhà, không được chạy loạn khắp nơi.” Về mặt oán phụ đáng thương vô cùng.

“Lát nữa em phải đi ra ngoài.”

“Làm gì? Với ai?” Tạ Ngôn cảnh giác dựng lỗ tai.

“Tiểu Thành, cậu ấy hẹn em uống cà phê, tụi em cũng đã một thời gian không gặp mặt, tán gẫu mấy chuyện gần đây.” Mắt thấy anh sắp nổi bão đến nơi, Bách Tiệm Ly vội vàng cầm lấy túi công văn nhét vào tay anh, “Em không đi xe, đến lúc đó anh tới đón em nha.”

“Tiểu Thành người này...” Tạ Ngôn nghiêng răng ken két.

Anh lầm rồi, thiên địch chân chính của mình, không phải người qua đường giáp ắt binh kia, mà là Tiểu Thành! Từ sau khi cùng Bách Tiệm Ly ổn định, lục tục nghe nói Tiểu Thành mặc dù có qua lại yêu đương với mấy người, nam có nữ có, nhưng cũng không lâu dài. Xem ra, nói tên kia là đồng tính luyến, không bằng nói là song tính luyến thì đúng hơn, dù sao cậu ta cũng có một đoạn hôn sử không ngắn, vả lại sinh lý cũng không bài xích phụ nữ.

Tuy nói Tiểu Thành lục tục cùng người khác kết giao, nhưng trước mắt lại thủy chung không có đối tượng ổn định. Đương nhiên, Tạ Ngôn cũng không thừa nhận Tiểu Thành phung phí thời gian đến giờ, là vì dư tình chưa dứt với Bách Tiệm Ly cũng tin tưởng quan hệ giữa hai người họ, trước sau chỉ ở ranh giới “Vượt ngoài tình bạn, chưa tới tình yêu.” Làm bằng hữu cũng rất cởi mở, nhưng vị trí người yêu, vẫn chỉ thuộc về

một mình Tạ Ngôn. Nhưng vô luận như thế nào, Tiểu Thành dù sao cũng từng có một đoạn thời gian rất dài vững vàng chiếm cứ nội tâm Bách Tiệm Ly. Bọn họ vẫn bảo trì quan hệ bạn thân, rảnh rỗi liền uống cà phê nói chuyện phiếm, nghe hòa nhạc xem triển lãm tranh, so với người yêu là anh đây lại càng hòa hợp. Điều này làm Tạ Ngôn rất ghen tị, không thể yên tâm.

“Được rồi, Tạ đại tổng tài, anh phải tin tưởng mị lực của mình chứ.” Bách Tiệm Ly hôn một chút lên khóe môi góc cạnh rõ ràng của anh, cười nói: “Sớm tới đón em nha.”

“Em phải cẩn thận đó, đừng làm cho tiểu tử Tiểu Thành kia thừa cơ sấn tới, biết không?”

“Đã biết.” Bách Tiệm Ly bắt đắc dĩ trả lời, đẩy anh ra cửa.

Lúc khởi động xe, Tạ Ngôn ấn xuống cửa sổ, hơi hơi nhướn mày đón ánh mặt trời, “Lần sau anh và em đi Tây Tạng đi?”

“Được, có rất nhiều nơi em còn chưa đi. Có anh đi cùng, cảnh vật hẳn là không tồi.” Bách Tiệm Ly vui vẻ gật đầu. Tầm mắt tương đối, tình tứ trong mắt anh càng sâu, vẫy vẫy tay không muốn hạ xuống, biến mất trong tầm mắt hẳn...

Hỏi Đức Phật: Làm thế nào để trái tim ta không cảm thấy cô đơn?

Đức Phật nói: Mỗi trái tim từ khi sinh ra chính là cô đơn và không trọn vẹn, phần nhiều đều mang loại không trọn vẹn này vượt qua cả đời. Chỉ khi cùng một nửa khác gặp nhau mới có thể viên mãn, nếu sơ sẩy bỏ qua, chính là đã mất đi tư cách có được nó.

Hắn thực may mắn, có được anh.

Tự do cùng cô độc, có lẽ đúng là chân lý của sự sống, là vùng hoang vu vô hạn sâu trong tâm linh. Nhưng “yêu” chính là viên minh châu nơi hoang vu đó, không có nó, hết thấy đều khô héo suy tàn, mất hết màu sắc. Ngay cả khi đi tới thế giới phong cảnh tối mỹ lệ, không có người chia sẻ, phỏng có ý nghĩa gì? Hắn tin tưởng mình có thể yên bình cô độc sống quãng đời còn lại, nhưng nếu nhìn nhau dần dần già đi, lại không phải là một loại hạnh phúc sao?

Bách Tiệm Ly hít sâu một hơi, tâm tình tươi sáng thông suốt. Nghĩ đến khi mình cùng Tạ Ngôn già đi sẽ là bộ dáng gì, khóe môi không khỏi chậm rãi nâng lên...

TOÀN VĂN HOÀN

(1) Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo: Chẳng có việc gì lại đến xum xoe, không phải gian trá thì cũng là trộm cướp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hanh-thu>